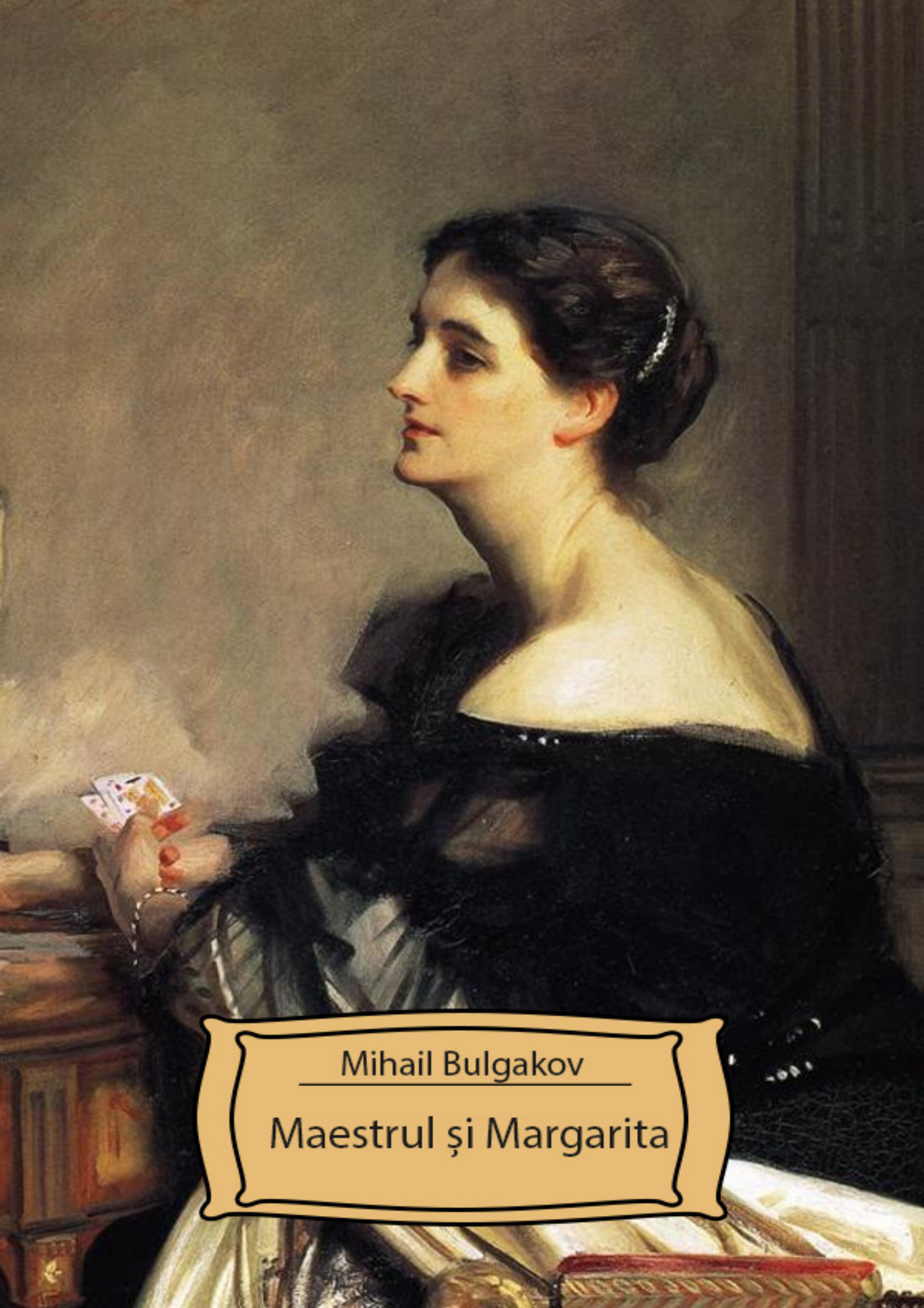

Mihail Bulgakov

Maestrul și Margarita

MIHAIL BULGAKOV

Maestrul și Margareta

CARTEA ÎNTÎI

„Cine ești tu, la urma urmei, spune?”

„O parte din acea putere

Ce veșnic răul îl voiește

Și veșnic face numai bine.”

GOETHE, *Faust*

1 Să nu stați niciodată de vorbă cu necunoscuți!

La ceasul unui amurg învăpăiat de primăvară, la Moscova, în parcul Patriarșie prudî (Lacurile patriarhului), își făcură apariția doi cetățeni. Primul, un bărbat la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat în haine gri de vară, mic de stat, brunet, dolofan și chel, ținea în mână pălăria decentă, din fetru moale; fața bine bărbierită i-o împodobeau niște ochelari uriași cu ramă neagră de baga. Celălalt, un tânăr lat în umeri, roșcovan, ciufulit, cu o șapcă în carouri dată pe ceafă, purta o cămașă de cow-boy, pantaloni albi boțiți și pantofi negri de sport.

Primul era Mihail Alexandrovici Berlioz în persoană, re-dactorul-șef al unei reviste lunare literar-artistice și președintele consiliului de conducere al uneia dintre cele mai de seamă grupări literare din Moscova, căreia i se spunea prescurtat Massolit(Literatura de masă.), iar tânărul său însoțitor — poetul Ivan Ni-kolaevici Ponîrev, care semna cu pseudonimul Bezdomnîi(Pribeagul).

Intrînd sub umbra teilor abia înverziți, cei doi scriitori se și repezără spre un chioșc vopsit în culori pestrițe, purtînd firma „Bere și ape minerale”.

Da, se cuvine să semnalăm prima ciudățenie a acestei seri cumplite de mai. Nu numai lîngă

chioșc, ci și pe toată aleea paralelă cu strada Malaia Bronnaia, nu se afla țiipenie de om. La ceasul acela, cînd abia mai puteai răsufla de zăpușeală, cînd soarele, după ce potopise cu arșiță Moscova, se prăvălea învăluit într-o pîclă uscată undeva, dincolo de Sadovoe

Koțo, nimeni nu poposea sub umbra teilor, nimeni nu ședea pe vreo bancă; de la un capăt la altul aleea era pustie.

— Apă minerală, vă rog, ceru Berlioz.

— N-avem apă minerală, îi răspunse cu un aer jignit femeia din chioșc.

— Bere aveți? se interesă cu glas răgușit Bezdomnîi.

— Ne-o aduce pe seară, îl informă vînzătoarea.

— Și ce aveți? o întrebă Berlioz.

— Sirop de caise, dar cald, preciza femeia.

— Ei, dați-ne, dați-ne, vă rog!

Siropul de caise făcu multă spumă galbenă, răspîndind în jur un miros de frizerie. Îndată ce goliră paharele, pe cei doi literați îi apucă sughițul. Plătiră și se așezară pe o bancă din apropiere, cu fața spre lac și cu spatele spre strada Bronnaia.

Aici se petrecu a doua ciudățenie, privindu-l numai pe Berlioz. Sughițul i se potoli pe neașteptate, inima îi zvîcni și, pentru o clipă, o simți parcă prăbușindu-se undeva în gol, apoi revenind, dar cu un ghimpe înfipt într-însa. În același timp, îl cuprinse așa, din senin, o spaimă atît de puternică, încît îi veni să fugă din preajma lacurilor mîncînd pămîntul.

Neputînd să-și dea seama ce-l speriasc, privi în jur, neliniștit și trist. Palid la față, își șterse fruntea cu batista, în-trebîndu-se: „Ce-i cu mine? Niciodată nu mi s-a mai întîm-plat una ca asta. Stau prost cu inima... M-am surmenat... Ar fi, poate, timpul să dau dracului totul și s-o întind la Kislovodsk...”

Deodată, văzduhul dogoritor din fața lui se îngroșă, și din pîcla deasă se înfiripă un cetățean

străveziu, cu o înfățișare nespus de ciudată. Avea capul mititel, cu șepcuță de jocheu în creștet, și purta o haină cadrilată cam scurtă, țesută și ea în văzduh... Deși înalt de un stînjén, era îngust în umeri, nemaipomenit de slab și, luați notă, avea o față batjocoritoare.

Berlioz dusesese o viață care nu-l deprinsese cu fenomene nefirești, ieșite din comun. Pălind și mai mult, holbă ochii și-și zise în gînd, cuprins de panică: „Nu se poate una ca asta!...”

Dar, din păcate, se putea, și cetățeanul deșirat, prin care vedeai ca prin sticlă, se legăna în fața lui, cînd la dreapta, cînd la stînga, fără să atingă pămîntul.

Înspăimîntat la culme, Berlioz închise ochii și, cînd îi deschise din nou, își dădu seama că totul se sfîrșise, mirajul se destrămase, cadrilatul dispăruse, și, o dată cu el, și ghimpele acela chinuitor din inimă.

— Pfui, drace! exclamă redactorul-șef. Știi, Ivan, adineauri, din pricina zăpușelii, era gata-gata să fac o congestie cerebrală! Am avut chiar un fel de halucinație...

Încercă să zîmbească, dar în ochi tot îi mai juca neliniștea, iar mîinile îi tremurau. Treptat, se potoli, își făcu vînt cu batista și, spunînd destul de vioi: „Ei, așadar...”, reluă firul întrerupt al discuției.

Era vorba, după cum s-a aflat mai tîrziu, despre Isus Cris-tos. Redactorul-șef îi comandase poetului pentru numărul următor al revistei un amplu poem antireligios. Ivan Niko-laevici compusese poemul într-un timp foarte scurt, dar, din păcate, redactorul nu era cîtuși de puțin mulțumit de operă. Bezdomnîi zugrăvise personajul principal, adică pe Isus, în culori foarte sumbre, cu toate astea, după opinia redactorului, poemul trebuia refăcut. Și acum, Berlioz îi ținea lui Ivan un fel de prelegere despre Isus, ca să-l convingă de greșeala de fond pe care acesta o comisese.

Greu de spus cum ajunsese Ivan Nikolaevici la greșeala asta, poate din cauza forței de sugestie a talentului său, ori a necunoașterii totale a problemei? în orice caz, Isus apărea în poem viu, un Isus care a existat cu adevărat, numai, ce-i drept, plin de defecte.

Berlioz însă voia să-i demonstreze poetului că esențial nu este dacă Isus a fost bun sau rău, ci că nu a fost pur și simplu, toate istorisirile despre el fiind doar niște născociri, un mit, și nimic mai mult.

Se cuvine să arătăm că redactorul-șef era om citit, și în prelegerea sa făcea cu multă iscusință referiri la istoricii din Antichitate, la Filon din Alexandria, de pildă, sau la scriitorul erudit Iosif Flavius, care n-au pomenit niciodată despre existența lui Isus.

Dovedind o erudiție remarcabilă, Mihail Alexandrovici îi spuse poetului, printre altele, că pasajul din *Analele* lui Tacit, cartea a cincisprezecea, capitolul 44, unde se vorbește despre supliciul lui Isus, nu este altceva decât un adaos fals, făcut mult mai târziu.

Poetul, pentru care tot ceea ce-i împărtășea redactorul-șef constituia ceva nou, îl asculta cu luare-aminte, fixându-l cu ochii săi verzi, plini de vioiciune, sughițînd doar la răstimpuri și înjurînd în surdina siropul de caise.

— în Orient nu există religie, urmă Berlioz, în care să nu se spună, de regulă, că o fecioară neprihănită l-a adus pe lume pe Dumnezeu. Creștinii, la rîndul lor, fără să fi născocit ceva nou, l-au creat în același chip pe Isus al lor, care nu a existat în realitate. Ei bine, tocmai pe ideea asta trebuie să cadă accentul principal...

Vocea de tenor liric a lui Berlioz răsuna pe aleea pustie și, pe măsură ce Mihail Alexandrovici se aventura într-un labirint în care numai un om foarte cult își putea permite să se aventureze fără riscul de a-și frânge gîtul, poetul afla multe lucruri

interesante și instructive despre Osiris, bunul zeu egiptean, fiu al Cerului și al Pământului, despre Famuz, zeul fenicienilor, despre Marduc, și, în sfârșit, despre mai puțin cunoscutul Huitzi-Lopochi, cumplitul zeu, cîndva atît de venerat de aztecii din Mexic.

Chiar în timp ce Mihail Alexandrovici îi povestea poetului cum modelau aztecii din aluat figurina lui Huitzi-Lopochi, pe alee se ivi, în sfârșit, un om.

Ulterior, cînd, sincer vorbind, era prea tîrziu, diferite instituții l-au descris pe omul cu pricina în cîte o notiță informativă, a căror confruntare nu putea să nu trezească uimirea. Astfel, în prima se spunea că era mic de stat, avea dinți de aur și șchiopăta de piciorul drept. În a doua, dimpotrivă, că era un uriaș, avea coroane de platină și șchiopăta de piciorul stîng. A treia informa laconic că nu avea semne particulare.

Sîntem siliți să recunoaștem că nici una din aceste mărturii nu e demnă de crezare.

În primul rînd, individul nu șchiopăta defel, nu era nici scund și nici uriaș, ci, pur și simplu, înalt. În ce privește dinții, în partea stîngă avea coroane de platină, iar în dreapta — de aur. Purta un costum scump, din stofă cenușie, și pantofi la culoare, de proveniență străină. Bereta cenușie și-o pusese falnic pe-o ureche, iar sub braț ținea un baston cu măciulie neagră, înfățișînd un cap de pudel. După aparență, avea vreo patruzeci și ceva de ani. Era proaspăt bărbierit, brunet, cu gura cam strîmbă. Ochiul drept — negru, stîngul — verde. Sprîncenele — negre, una mai pronunțat arcuită decît cealaltă, într-un cuvînt, un străin, om de pe alte meleaguri.

Trecînd prin dreptul băncii pe care ședeau redactorul-șef și poetul, străinul îi privi cu coada ochiului, se opri un pic, apoi se așeză pe banca vecină, la cîtiva pași de cei doi prieteni.

„Un neamț...” își spuse Berlioz. „Englez... gîndi Bez-domnîi. Ia te uită! Poartă mănuși! Cum de nu moare de căldură!”

Străinul aruncă o privire peste clădirile înalte ce formau un pătrat în jurul lacului și se vedea cît de colo că se afla pentru întîia oară prin aceste locuri și că-i stîrneau interesul. Ochii i se opriră la etajele de sus, unde în geamurile ferestrelor se răsfrîngea sclipirea soarelui care avea să-l părăsească pentru totdeauna pe Mihail Alexandrovici; apoi, străinul își mută privirea în jos, unde geamurile începeau să capete culorile amurgului, zîmbi condescendent și ironic unui gînd ascuns, făcu ochii mici, își puse mîinile pe măciulia bastonului și-și propti bărbia în ele.

— Tu, Ivan, zise Berlioz, ai zugrăvit cu ironie și foarte izbutit, de pildă, nașterea lui Isus, fiul lui Dumnezeu, dar buba e că încă înaintea lui Isus s-au născut un șir întreg de fii ai Domnului, ca, de pildă, Attis din Frigia. Mai pe scurt, nici unul din ei, de fapt, nu s-a născut cu adevărat, n-a existat, după cum n-a existat nici Isus, și se impune ca în loc să descrii nașterea lui Isus sau, să zicem, venirea magilor, să vorbești despre zvonurile stupide legate de această venire. Altfel, din povestirea ta reiese că Isus s-a născut într-adevăr!...

Bezdomnîi încercă să-și curme sughițul care-l secătuisese de puteri; își opri răsuflarea, dar asta-l făcu să sughiță mai chinuitor și mai zgomotos; în aceeași clipă Berlioz își întrerupse prelegerea, întrucît străinul se ridică deodată și veni spre cei doi scriitori, care-l priveau mirați.

— Vă rog să mă iertați, vorbi omul cu accent străin, dar fără a stîlci cuvintele, că-mi permit, deși nu ne cunoaștem, însă obiectul discuției dumneavoastră științifice este atît de interesant, încît...

Astfel vorbind, își scoase politicos bereta, și celor doi prieteni nu le mai rămase altceva de făcut

decît să se ridice și să-l salute.

„Mai degrabă-i francez...” gîndi Berlioz.

„O fi polonez?...” gîndi Bezdomnîi.

Se cuvine să adăugăm că străinul îi făcu poetului o impresie foarte proastă de cum deschise gura; în schimb lui Berlioz îi plăcu; de fapt, nu asta este expresia potrivită, ci, cum să zic... Îi stîrni curiozitatea.

— Îmi îngăduiți să mă așez lîngă dumneavoastră? zise politicoș străinul, și cei doi, mai mult în silă, îi făcură loc între ei, iar omul se instala sprinten la mijloc, intrînd direct în discuție. Dacă am auzit bine, ați binevoit să afirmați că Isus nu a existat? întrebă el, fixîndu-l pe Berlioz cu ochiul stîng — cel verde.

— Da, ați auzit bine, confirmă reverențios Berlioz, tocmai asta spuneam.

— Ah, ce interesant! exclamă străinul.

„Ce dracu o fi vrînd și ăsta?” se întrebă Bezdomnîi, în-cruntîndu-se.

— Și dumneavoastră erați de acord? se informă necunoscutul, întorcîndu-se spre Bezdomnîi.

— Sută-n sută! confirmă poetul, căruia îi plăcea să se exprime colorat și în metafore.

— Uimitor! exclamă interlocutorul nepoftit și, privind cu precauție în jur și coborîndu-și vocea gravă, urmă: Ier-tați-mă că vă plictisesc atîta, dar, după cum am înțeles, dumneavoastră, pe deasupra, nu credeți nici în Dumnezeu? Spu-nînd aceasta, făcu niște ochi speriați și adăugă: Vă jur că n-am să suflu o vorbă nimănui!

— Da, nu credem în Dumnezeu, confirmă Berlioz cu o umbră de zîmbet pe buze, amuzat de spaima turistului străin, dar despre asta se poate vorbi liber, cu voce tare.

Străinul se lăsă pe speteaza băncii și întrebă cu glas pițigăiat, de curios ce era:

— Sînteți atei?!

— Da, sîntem atei, răspunse zîbind Berlioz, iar Bezdomnîi gîndi, înfuriindu-se: „Ian te uită

cum se ține scai de noi șmecherul ăsta din străinătăți!”

— O, e încântător! strigă uimitorul personaj, răsucindu-și capul când la dreapta, când la stînga și măsurîndu-i cu privirea pe cei doi literați.

— În țara noastră, ateismul nu mai miră pe nimeni, remarcă Berlioz cu politețe diplomatică. Marea majoritate a populației noastre, devenind conștientă, de mult nu mai crede în poveștile cu Dumnezeu.

Aici, străinul făcu următoarea figură: se ridică în picioare și îi strînse mîna redactorului-șef, uluit, însoțindu-și gestul cu cuvintele:

— Dați-mi voie să vă mulțumesc din tot sufletul!

— Pentru ce, mă rog, îi mulțumiți? se interesă Bezdomnîi, clipind des din ochi.

— Pentru informația extrem de valoroasă și deosebit de interesantă pentru mine, care călătoresc, îl lămuri ciudatul străin ridicînd semnificativ degetul arătător.

Informația importantă făcuse, după cît se vedea, într-adevăr, o impresie puternică asupra turistului, deoarece-și roti ochii speriați peste case, de teamă parcă să nu apară cumva la fiecare fereastră cîte un ateu.

„Nu, nu-i englez”, hotărî Berlioz, iar Bezdomnîi se întrebă: „Interesant, unde-o fi învățat să turuie așa rusește?” și se încruntă din nou.

— Dar permiteți-mi să vă pun o întrebare, urmă noul sosit, după cîteva clipe de neliniștită cugetare, cum rămîne cu demonstrarea existenței lui Dumnezeu, cu argumentele, care, după cum se știe, sînt exact cinci la număr?

— Din păcate, răspunse compătimitor Berlioz, nici unul din aceste argumente nu face doi bani, și omenirea le-a trecut de mult la arhivă. Sînteți, cred, de acord că, rațional, nu poate fi vorba de nici o demonstrare a existenței lui Dumnezeu.

— Bravo! strigă străinul. Bravo! Ați reprodus întocmai ideea bătrînului și neobositului Immanuel, cu privire la această temă. Dar iată nostimada: el a dăruit cu desăvîrșire toate cele cinci argumente, ca apoi, rîzînd parcă de sine însuși, să emită un al șaselea, al său personal.

— Nici argumentul lui Kant, obiectă cu un zîmbet subtil eruditul redactor-șef, nu este convingător. Nu degeaba spune Schiller că raționamentul lui Kant în această problemă îi poate satisface numai pe sclavi, iar Strauss rîdea pur și simplu de acest argument.

În timp ce vorbea, Berlioz se întreba în sine: „Cine-o fi totuși tipul ăsta? Și cum de vorbește atît de bine rusește?”

— Pentru argumentele lui, Kant ăsta ar merita băgat pe vreo trei ani la răcoare, la Solovki! trînti, din senin, Ivan Ni-kolaevici.

— Ivan! șopti stînjenit Berlioz.

Dar propunerea de a-l expedia pe Kant la Solovki nu avu darul să-l uimească pe necunoscut, ci, dimpotrivă, îl făcu să se extazieze.

— Exact, exact, vocifera el, și ochiul stîng, cel verde, cu care îl fixa pe Berlioz, scapără. Acolo îi e locul! Că doar i-am zis eu atunci, la dejun: „Orice ați spune, domnule profesor, ați născocit ceva ce nu stă în picioare. O fi, poate, inteligent, însă prea-i de neînțeles. Lumea o să facă haz pe seama dumneavoastră.”

Berlioz holbă ochii de uimire. „La dejun?... I-a zis lui Kant?!... Ce tot îndrugă ăsta?” se întreabă el.

— Numai că, urmă străinul, adresîndu-se poetului, fără să se simtă jenat de mirarea lui Berlioz, nu-i cu putință să fie trimis la Solovki, dat fiind că de o sută de ani și mai bine bătrînul sălășluiește pe meleaguri mult mai îndepărtate decît Solovki și nu poate fi scos de acolo cu nici un chip — vă asigur.

— Păcat! replică arțăgos poetul.

— Și mie îmi pare rău, se declară de acord necunoscutul, și ochiul îi scapără. Mă neliniștește însă un lucru: dacă Dumnezeu nu există, atunci se pune întrebarea: cine îndrumă viața omului și, în general, toată rînduiala de pe pămînt?

— Omul le îndrumă pe toate, se grăbi Bezdomnîi să dea un răspuns răspicat la această chestiune, ce-i drept, nu prea clară.

— Să-mi fie cu iertare, obiectă blînd necunoscutul, ca să îndrumi, trebuie să ai un plan cît de cît exact pentru o perioadă mai lungă de timp. Or, dați-mi voie să vă întreb, cum poate îndruma omul lucrurile, cînd el nu numai că nu-i în stare să întocmească un asemenea plan, chiar și pentru un timp derizoriu de scurt, să zicem, de o mie de ani, dar nici măcar să garanteze pentru ziua de mîine a propriei lui persoane? într-adevăr — aici necunoscutul se întoarce spre Berlioz — închipuiți-vă că dumneavoastră, de pildă, o să-ncepeți să îndrumați, să dispuneți de dumneavoastră și de alții, într-un cuvînt, ca să zic așa, să prindeți gust, și deodată... faceți... he... he... un cancer la plămîni... Spunînd aceasta, străinul zîmbi dulce, ca și cum gîndul la cancerul pulmonar îi făcea plăcere... Da, un cancer... repetă el cuvîntul răsunător, în-gustîndu-și ochii ca un motan, și iată că s-a isprăvit cu îndrumarea dumneavoastră!... Nu vă mai interesează nimic altceva decît propria dumneavoastră soartă. Rudele încep să vă mintă în față. Simțind că nu-i a bine, consultați urgent medicii, apoi apelați la șarlatani și uneori, chiar și la ghicitoare. Toate acestea sînt lipsite de sens, o știți și dumneavoastră foarte bine. Deznodămîntul este tragic: cel care, mai ieri, socotea că îndrumă, conduce — se pomenește dintr-o dată întins țeapăn într-o cutie de lemn, iar cei din jur, dîndu-și seama că nu mai e bun de nimic, îl ard într-un cuptor. Dar se poate întîmpla și mai rău: își pune omul în gînd să plece la Kislovodsk — străinul îl ațîntește printre gene pe Berlioz — un lucru dintre cele mai

banale, s-ar părea, ușor de realizat, dar nici asta nu izbuteste să facă, pentru că, așa, din pricini neștiute, alunecă pe neașteptate și nimerește sub roțile unui tramvai! Puteți susține că a îndrumat chiar el lucrurile în felul ăsta? Nu ar fi mai corect să credem că altcineva a decis în privința lui?

La aceste cuvinte, necunoscutul chicoti din caleafară de ciudat.

Berlioz ascultase cum nu se poate mai atent povestea neplăcută despre cancer și tramvai și începură să-l chinuiască niște gânduri confuze, alarmante. „Ăsta nu-i străin... Nu-i venit de peste hotare... Își spunea el, e un individ cum nu se poate mai bizar... Dar mă întreb, totuși, cine e?...”

— Doriți o țigară, nu-i așa? îl întrebă deodată necunoscutul pe Bezdomnîi. Ce marcă preferați?

— Aveți la alegere? îl întrebă posomorit poetul, care-și terminase țigările.

— Din care preferați? repetă necunoscutul.

— Ei bine, „Marca noastră”, îl informă, furios, Bezdomnîi. Necunoscutul scoase numaidecît din buzunar portțigaretul și-l oferă lui Bezdomnîi.

— Poftim, serviți „Marca noastră”...

Pe cei doi literați îi ului nu atât faptul că în portțigaret se găseau tocmai țigările „Marca noastră”, cât portțigaretul în sine. Era uriaș, din aur fin, și pe capacul lui, când îl deschise, sclipi flacăra albastră a unui triumfi din briliante.

Aici, literații cugetară, fiecare în felul său. Berlioz: „Da, e un străin”, iar Bezdomnîi: „Ian te uită, al naibii!”

Poetul și cu posesorul portțigaretului își aprinseră câte o țigară, iar Berlioz, nefiind fumător, refuză. „Va trebui să-i ripostez cam așa, hotărî Berlioz: da, omul este muritor, nimeni nu neagă acest lucru. Dar adevărul e că...”

Nu apucă să rostească aceste cuvinte, că vorbi străinul:

— Da, omul este muritor, dar asta n-ar fi încă nimic. Rău e că lucrurile se petrec uneori subit —

aici e clenciul! Și că, în general, el nu-i în stare să spună nici măcar ce va face astă-seară!

„Ce mod absurd de a aborda chestiunea...” gîndi Berlioz și ripostă:

— Ei, asta-i cam exagerat. Cît privește seara de astăzi, știu mai mult sau mai puțin exact cum va decurge. Se înțelege de la sine că, dacă o iau pe strada Bronnaia, și acolo o să-mi cadă o cărămidă în cap...

— Așa, din senin, cărămida nu cade în cap nimănui niciodată, îl întrerupse pe un ton categoric necunoscutul. În ce mă privește, vă asigur că ea nu vă amenință în nici un caz. Dumneavoastră o să muriți de altă moarte.

— Știți, poate, de ce moarte anume? se interesă Berlioz cu o ironie cum nu se poate mai firească, antrenîndu-se într-o discuție într-adevăr stupidă. N-ați vrea să-mi spuneți și mie?

— Cu plăcere, se grăbi să încuviințeze străinul. Îl măsură pe Berlioz cu privirea, ca și cînd s-ar fi pregătit să-i coasă un costum de haine, mormăi printre dinți: „Unu, doi... Mercur se află în a doua casă... luna s-a dus... șase — nenorocire... seara — șapte...” — după care declară cu glas tare, plin de voioșie: O să vi se taie capul!

Bezdomnîi, turbat de furie, se holbă la obraznicul necunoscut, iar Berlioz îl întrebă, zîmbind strîmb:

— Și cine anume o va face? Dușmanii? Intervenționistii?

— Nu, urmă răspunsul, o rusoaică, o comsomolistă.

— Hm... mîrîi Berlioz, enervat de gluma necunoscutului; asta, vă rog să mă scuzați, e puțin probabil.

— Și pe mine vă rog să mă scuzați, sări străinul, însă așa stau lucrurile. Dați-mi voie să vă întreb ce faceți în seara asta, dacă nu e un secret?

— Nu-i nici un secret. De aici mă duc pe acasă, în strada Sadovaia, apoi voi prezida o ședință la

zece seara, la Massolit.

— Nu, asta n-o să se întâmple în nici un caz! rosti străinul cu o neclintită convingere.

— De ce, mă rog?

— Pentru că, urmă el, ațintindu-și ochii îngustați spre cer, unde, presimțind răcoarea serii, păsări întunecate însăilau neauzit bolta, pentru că Annușka a și cumpărat uleiul de floarea-soarelui, și nu numai că l-a cumpărat, dar l-a și vărsat. Așa că ședința nu va mai avea loc.

După aceste cuvinte, e de la sine înțeles că în umbra teilor se lăsă tăcerea.

— Iertați-mă, se interesă după o scurtă pauză Berlioz, ui-tîndu-se uluit la străinul care îndrugase verzi și uscate, ce amestec au în treaba asta uleiul de floarea-soarelui... și numita Annușka?

— Îți spun eu ce amestec au, sări deodată Bezdomnîi, hotărît, se vede, să declare război interlocutorului nepoftit. Ați avut vreodată prilejul, cetățene, să vă aflați într-un spital de alienați?

— Ivan!... exclamă încet Mihail Alexandrovici. Străinul însă nu se simți ofensat cîtuși de puțin, ci rîse cu poftă.

— Am fost, am fost, și nu o dată! strigă el, tot rîzînd, dar fără să-și ia privirea gravă de la poet. Unde n-am fost eu! Păcat numai că nu m-am învrednicit să mă documentez la profesorul psihiatru despre schizofrenie. Așa că, vedeți, Ivan Nikolaevici, interesați-vă personal la dînsul ce înseamnă asta!

— De unde-mi știți numele?

— Vai de mine, Ivan Nikolaevici, dar cine nu vă cunoaște?

Spunînd aceasta, străinul scoase din buzunar numărul din *Literaturnaia Gazeta* apărut în ajun, și Ivan Nikolaevici își văzu pe prima pagină portretul, iar dedesubt — versurile. Dar această mărturie a gloriei și popularității ce-l bucurase încă mai ieri de astă dată nu-l încînta deloc.

— Scuzați, vă rog, zise el, întunecându-se la față. Puteți să ne așteptați o clipă? Trebuie să-i spun o vorbă tovarășului meu.

— Cu plăcere! E atît de bine aici, sub tei, exclamă necunoscutul. Și, fiindcă veni vorba, nu mă grăbesc defel.

— Iată ce-i, Misa, șopti poetul, trăgîndu-l pe Berlioz deoparte, ăsta nu-i turist străin, ci spion. E emigrant rus, care s-a strecurat în țară. Ia cere-i actele, altfel ne scapă...

— Crezi? rosti în șoaptă, alarmat, redactorul-șef, și în sinea lui: „Să știi că are dreptate...”

— Poți să mă crezi, îi hîrîi în ureche poetul; face pe prostul ca să ne tragă de limbă. Ai auzit doar cum vorbește rusește.

Poetul îi tot dădea înainte, urmărindu-l cu coada ochiului pe necunoscut, ca nu cumva acesta să dispară.

— Hai să punem mîna pe el, că de nu, o șterge...

Și-l trase pe Berlioz spre banca unde-l lăsaseră pe străin.

Acesta nu mai ședea. Se ridicase în picioare și-i aștepta ținînd în mîna un carnețel cu scoarțe cenușii, un plic elegant și o carte de vizită.

— Iertați-mă, vă rog, în focul discuției noastre am uitat să mă prezint. Pofțiți cartea mea de vizită, pașaportul și invitația de a veni la Moscova pentru o consultație, rosti necunoscutul, convingător, aruncînd o privire sfredelitoare celor doi literați.

Aceștia se simțiră jenați. „Drace, a auzit tot...”, gîndi Berlioz și, printr-un gest plin de politețe, îi dădu să înțeleagă că nu este necesar să-și prezinte actele; în timp ce străinul i le vîra sub nas redactorului-șef, poetul apucă să citească

pe cartea de vizită, scris cu litere latine, cuvîntul „profesor” și litera majusculă cu care începea numele — un „W”.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, mormăi între timp redactorul-șef, fîstîcit, și necunoscutul băgă actele din nou în buzunar.

Relațiile fiind astfel restabilite, toți trei se instalară din nou pe bancă.

— Ați fost invitat la noi în calitate de consultant, profesore? îl întrebă Berlioz.

— Da, în calitate de consultant.

— Sînteți german? se informă Bezdomnîi.

— E-e-u?... făcu profesorul, căzînd deodată pe gânduri. Da, aş putea zice că sînt german, confirmă el în cele din urmă.

— Vorbiți straşnic ruseşte, remarcă Bezdomnîi.

— O, sînt poliglot, cunosc foarte multe limbi, preciza profesorul.

— Şi ce specialitate aveți? întrebă, curios, Berlioz.

— M-am specializat în magia neagră.

„Asta-i bună!...” simți ca un sfredel în creier Mihail Ale-xandrovici.

— Şi... ați fost invitat, aici, la noi, în specialitatea asta? întrebă el, bîlbîindu-se.

— Da, în această specialitate, confirmă profesorul şi-l lămuri: Aici, la biblioteca de stat, au fost găsite manuscrise autentice datînd din secolul al zecelea, aparţinînd necroman-tului Herbert de Aurillac. Mi se cere să le descifrez. Sînt unicul specialist din lume.

— A-a! Sînteți istoric? întrebă Berlioz cu uşurare şi profund respect.

— Da, sînt istoric, confirmă învăţatul şi adăugă tam-ne-sam: Astă-seară, la Patriarşie prudi, va avea loc o istorie interesantă!

Spusele lui îi uimiră din nou la culme pe poet şi pe redactorul-şef: profesorul le făcu semn să vină mai aproape şi, cînd se aplecară spre el, şopti:

— Să ştiți că Isus a existat.

— Uitați-vă, domnule profesor, replică Berlioz cu un zîm-bet silit, avem toată stima pentru vastele dumneavoastră

cunoştințe, dar, în ce ne priveşte, ne menținem punctul nostru de vedere în această problemă.

— Dar nu-i nevoie de nici un punct de vedere, declară ciudatul profesor, pur și simplu a existat, și atîta tot.

— Bine, dar se impun totuși niște argumente, începu Berlioz.

— Nu-i nevoie de nici un fel de argumente, ripostă profesorul și urmă, cu glas scăzut, pierzîndu-și, nu se știe de ce, accentul străin: Totul este cît se poate de simplu:

2 Pilat din Pont

Înfășurat într-o mantie albă cu căptușeală sîngerie, cu pas tîrșîit de cavalerist, în ziua a paisprezecea a lunii Nisan, lună de primăvară, la ceasurile dimineții, ieși sub colonada dintre cele două aripi ale palatului lui Irod cel Mare procuratorul Iudeii, Pilat din Pont.

Ura de moarte mirosul uleiului de trandafiri, iar acum totul prevestea o zi proastă, întrucît mirosul acesta prinse a-l urmări încă din zori.

I se părea că palmierii și chiparoșii din grădină exalau un parfum de trandafiri, că la mirosul specific al echipamentului de piele și al sudorii pe care-l răspîndeau soldații din escortă se adăuga efluviul acela blestemat al parfumului de trandafiri.

Dinspre corpurile caselor aflate în dosul palatului, unde se instalase cohorta întîi din Legiunea a 12-a Fulminanta, venită cu procuratorul la Yerushalayim, prin terasa superioară a grădinii se prelingea pînă în colonadă o șuviță de fum, și, la acest fum amărui, care anunța că în centurii bucătării se și apucaseră să gătească prînzul, se adăuga același iz de ulei de trandafiri.

„O, zei, de ce mă pedepsiți?... Da, nu mai încape nici o îndoială, este ea, din nou ea, hemicrania,

boală cumplită, de neînvins, cu dureri ce cuprind o jumătate a capului... boală

fără leac, fără nici o scăpare... să încerc să țin capul nemișcat...”

Pe pardoseala de mozaic, lângă havuz, îl aștepta jilțul; fără să se uite în jur, procuratorul se așează și întinse mâna într-o parte.

Respectuos, secretarul puse în această mână un pergament. Neputându-și stăpîni o grimasă de durere, procuratorul parcurse cu coada ochiului cele scrise, înapoie secretarului pergamentul și rosti anevoie:

— Acuzatul e din Galileea? Cazul a fost prezentat tetrar-hului?

— Da, procuratorul, răspunse secretarul.

— Și ce a hotărît tetrarhul?

— A refuzat să dea o hotărîre definitivă, și sentința de moarte dată de sinedriu ți-a trimis-o spre confirmare ție, îl lămuri secretarul.

Obrazul procuratorului zvîcni.

— Aduceți-l pe acuzat, porunci el încet.

Numaidecît, de pe terasa grădinii, sub colonada balconului, doi legionari aduseră un bărbat de vreo douăzeci și șapte de ani și-l împinseră în fața jilțului. Omul purta un hiton albastru, vechi și rupt. Pe cap avea o legătură albă cu o curelușă în jurul frunții, iar mîinile îi erau legate la spate. Sub ochiul stîng se vedea o vînătaie mare, iar în colțul gurii, o zdrelitură cu sînge închegat. Se uita la procurator cu o curiozitate plină de neliniște.

După cîteva clipe de tăcere, procuratorul îl întrebă cu glas încet, în arameică:

— Va să zică, tu ești acela care a instigat poporul să dă-rîme templul din Yerushalayim?

Procuratorul ședea ca o stană de piatră, și numai buzele i se mișcară ușor de tot cînd rosti aceste cuvinte. Ședea ca o stană de piatră, pentru că se temea să-și miște capul ce-i ardea de o durere cumplită.

Apropiindu-se puțin, omul cu mâinile legate vorbi:

— Om bun! Crede-mă...

Dar procuratorul, tot nemișcat, îl opri, fără să ridice glasul:

— Mie îmi spui „om bun”? Te înșeli. La Yerushalayim se șușotește că sînt un monstru fioros, ceea ce e perfect adevărat, și adăugă, tot atît de monoton: să vină centurionul Moar-tea-Șobolanilor.

Cînd centurionul Marcus, din centuria întîi, poreclit Moar-tea-Șobolanilor, se înfățișă înaintea procuratorului, tuturor li se păru că în balcon s-a lăsat întunericul. Era cu un cap mai înalt decît cel mai înalt soldat din legiune, și atît de lat în umeri, încît umbri cu desăvîrșire discul soarelui ce abia se arătase la linia orizontului.

Procuratorul îi spuse centurionului în latinește:

— Infractorul acesta îmi zice „om bun”. Scoate-l cîteva clipe de-aici și lămurește-l cum trebuie să-mi vorbească. Dar să nu-l schilodești.

Și toți, în afară de procuratorul nemișcat ca o stană de piatră, îl petrecură cu ochii pe Marcus-Moartea-Șobolanilor, care făcu un semn cu rîna celui arestat să-l urmeze. Oriunde apărea centurionul, toți îl urmăreau cu privirile, din pricina staturii înalte, iar cei care-l vedeau pentru întîia oară rămî-neau cu ochii ațintiți la chipul său desfigurat: nasul îi fusese cînd va spart de un german cu o lovitură de ghioagă.

Pe mozaic răsunară cizmele grele ale lui Marcus; omul cu mâinile legate îl urmă cu pas ușor; sub colonadă se lăsă o tăcere adîncă; în grădină, lîngă balcon, se auzeau gungurind porumbeii, iar în havuz apa susura un cîntec ciudat și plăcut.

Procuratorul ar fi vrut să se ridice, să-și apropie tîmpla de jetul apei și să încremenească așa. Știa însă că nici asta nu-i va ajuta.

După ce-l scoase pe arestat de sub coloane în grădină, Moartea-Șobolanilor luă un bici din mâinile legionarului care stătea la picioarele unei statui de bronz și, făcându-și alene vînt, îl lovi pe arestat peste umeri. O făcu ușor, fără zel, dar omul, ca și cînd i-ar fi retezat cineva picioarele, se prăbuși pe dată la pămînt, cu răsuflarea tăiată, alb la față și cu ochii nemișcați, fără urmă de expresie.

Cu o singură mîna, cu stînga, Marcus îl săltă ușor în aer, ca pe un sac gol, ridicîndu-l în picioare, și vorbi fonfăit, pro-nunțînd stîlcit cuvintele arameice:

— Procuratorului roman îi spui „hegemon”. Alte vorbe nu rostești! Să stai smirnă! Ai înțeles, sau te mai lovesc?

Arestatul se clătină, dar izbuti să-și biruie slăbiciunea; culoarea îi reveni în obraji, își trase răsuflarea și răspunse cu glas răgușit:

— Te-am înțeles. Nu mă lovi!

Peste cîteva clipe, se afla din nou înaintea procuratorului. Răsună un glas stins, bolnav:

— Numele?

— Al meu? se interesă grăbit arestatul, exprimînd cu toată ființa lui dorința de a răspunde cu înțelepciune, spre a nu-i mai stîrni mînia.

— Pe al meu mi-l știu. Nu te preface mai prost decît ești. Al tău, rosti încet procuratorul.

— Yeshua, se grăbi să-i răspundă arestatul.

— Ai vreo poreclă?

— Ha-Nozri.

— De unde ești de fel?

— Din orașul Gamala, răspunse arestatul, arătînd cu un semn al capului că undeva, departe, în dreapta lui, la miazănoapte, se află orașul Gamala.

— Din ce seminție ești?

— Nu știu exact, răspunse vioi arestatul. Nu-i țin minte pe părinții mei. Mi s-a spus că tatăl meu ar fi fost sirian...!

— Unde locuiești?

— Nicăieri, răspunse sfios arestatul, umblu dintr-un oraș în altul.

— Asta se poate spune scurt, într-un cuvânt — vagabond, zise procuratorul și-l mai întrebă: Rude ai?

— Nu am pe nimeni. Sînt singur pe lume.

— Carte știi?

— Da.

— Cunoști vreo limbă în afară de arameică?

— Da. Elina.

O pleoapă umflată se ridică ușor, un ochi învăluit în ceața suferinței se uită fix la arestat. Celălalt ochi rămase închis. Pilat urmă în elină:

— Va să zică, tu ești cel care voiai să dărîmi templul și ai îndemnat poporul la săvîrșirea acestei fapte?

Arestatul se învioră din nou; ochii lui nu mai exprimau spaimă. Răspunse în elină:

— Eu, om b... În ochi îi fulgeră groaza, era cît pe ce să spună ceea ce nu trebuia — eu, hegemon, nu am pus niciodată la cale dărîmarea templului și nu am instigat pe nimeni la săvîrșirea acestei fapte nesăbuite.

Pe chipul secretarului, gîrbovit deasupra mesei joase, ca să înscrie depoziția, se citea mirarea. Ridică privirea, apoi își plecă din nou capul asupra pergamentului.

— În zi de sărbătoare, o mulțime de oameni se scurge în acest oraș. Printre ei se află magi, astrologi, prezicători și ucigași, zise monoton procuratorul, dar și mincinoși. Tu, de pildă, ești un mincinos. Aici stă scris limpede: a instigat poporul să dărîme templul. O spun mărturiile oamenilor.

— Acești oameni buni, vorbi din nou arestatul și, adău-gînd repede hegemon..., urmă: sînt neștiutori și au încurcat tot ce le-am spus. Îndeobște, încep să mă tem că încurcătura asta va dăinui multă vreme. Și toate astea, pentru că el notează greșit vorbele mele.

Urmă o tăcere. Acum, ochii bolnavi ai procuratorului își aținteau privirea grea asupra arestatului.

— Îți repet pentru ultima oară, nu mai face pe nebunul, tâlharule, rosti Pilat, sec și monoton, nu ai multe la răboj, dar ce stă scris acolo e de ajuns ca să fii spânzurat.

— Nu, nu, hegemon, zise arestatul, încordându-se tot, în dorința de a convinge — umblă, umblă mereu unul cu pergament din piele de țap în mână și scrie tot. Într-o zi mi-am aruncat ochii pe acest pergament și m-am îngrozit. Nu rostisem nimic din ceea ce scria în el. L-am implorat: arde, rogu-te, pergamentul tău! Dar el mi l-a smuls din mână și a fugit.

— Cine era? întrebă în silă Pilat, trecându-și mîna peste tîmplă.

— Levi Matei, răspunse cu bunăvoință omul; strîngea dările; m-am întîlnit cu el prima dată pe drumul spre Betfa-ghe, în locul unde iese în clin o grădină de smochini, și am stat de vorbă cu dînsul. La început, s-a purtat dușmănos cu mine și chiar m-a jignit, adică a crezut el că mă jignește, făcîndu-mă cîine. Spunînd aceasta, arestatul zîmbi: eu nu văd nimic rău în acest animal, și cuvîntul n-are de ce să mă supere.

Secretarul nu mai notă nimic, aruncînd cu coada ochiului o privire mirată, nu arestatului, ci procuratorului.

— ... Dar, după ce m-a ascultat, Levi s-a mai îmblînzit, urmă Yeshua; pînă la urmă a aruncat banii în drum, spunînd că merge cu mine să pribegească...

Pilat zîmbi neîncrezător, rînjindu-și dinții galbeni, cu obrazul bolnav nemișcat, și rosti, întorcîndu-se cu tot trupul spre secretar:

— O, cetatea Yerushalayimului! Cîte nu se aud în ea! Auziți! Cel ce strînge dările a aruncat banii în drum!

Neștiind ce să răspundă la aceste vorbe, secretarul socoti de cuviință să repete zîmbetul lui Pilat.

— Mi-a spus că din ziua aceea urăște banii, lămuri Yeshua faptele ciudate ale lui Levi Matei și adăugă: De atunci, Levi e tovarășul meu de drum.

Rînjind mereu, procuratorul se uită la arestat, apoi la soarele ce se înălța neabătut tot mai sus deasupra statuilor ecvestre de pe hipodromul ce se întindea jos, departe, în dreapta, și deodată, cu un fel de chin sîcîitor, se gîndi că lucrul cel mai simplu ar fi să-l alunge din balcon pe tîlharul acesta ciudat, rostind numai două cuvinte: „la spînzurătoare”. Să alunge și escorta, să plece de sub colonadă, să intre în palat, să poruncească să i se facă întuneric în odaie, să se trîntească pe pat, să ceară apă rece, să-și strige cu glas jalnic dinele, pe Banga, și să i se plîngă de hemicranie. Și prin capul chinuit al procuratorului trecu deodată, ademenitor, gîndul la otravă.

Îl privea cu ochii tulburi pe omul din fața sa și cîțva timp nu scoase o vorbă, chinuindu-se să-și aducă aminte de ce la acest ceas de arșiță al dimineții, sub soarele necruțător al Yerushalayimului, stă dinaintea lui arestatul acesta cu chipul desfigurat de pe urma bățăilor îndurate și ce întrebări inutile va trebui să-i mai pună.

— Levi Matei? întrebă cu glas răgușit bolnavul și închise ochii.

— Da, Levi Matei, auzi el glasul metalic, chinuitor.

— Dar ce spuneai tu mulțimii din piață despre templu?

— Glasul acesta, ce străpungea parcă tîmpla lui Pilat, era negrăit de chinuitor; și acest glas rostea:

— Eu, hegemon, spuneam că se va prăbuși templul credinței vechi și se va înălța un nou templu — al adevărului. Am vorbit așa, ca să fie mai pe înțelesul oamenilor.

— Pentru ce, vagabondule, ai tulburat în piață mințile oamenilor cu vorbele tale, povestind despre un adevăr de care n-ai habar? Ce este adevărul?

Vorbind, procuratorul gîndea: „O, zei! Li iau un interogatoriu fără rost... Mîntea nu mă mai ajută deloc...” Și din nou i se năzări o cupă cu licoare întunecată. „Otravă, vreau otravă...”

Auzi iar glasul acela:

— Adevărul e, în primul rînd, că te doare capul, și te doare atît de tare, încît te gîndești cu lașitate să-ți curmi zilele. Nu numai că nu ești în stare să vorbești cu mine, dar îți e greu chiar să mă și privești. Iar acum, fără să vreau, sînt călăul tău, ceea ce mă mîhnește. Nu te poți gîndi la nimic și dorești doar să vină cîinele tău, singura vietate, pesemne, de care ești legat. Dar chinurile tale se vor sfîrși de îndată, are să-ți treacă durerea de cap.

Secretarul holbă ochii, ațintindu-i asupra arestatului, și se opri din scris.

Pilat îl fixă cu o privire chinuitoare pe arestat și descoperi că soarele se înălțase destul de sus, deasupra hipodromului, că o rază pătrunsese sub colonadă și se strecura acum spre sandalele scîlciate ale lui Yeshua, care se ferea de soare.

Procuratorul se ridică din jilț, își strînse capul în mîini, și pe fața lui gălbuie, bărbierită, se întipări groaza. În clipa următoare, izbuti să se stăpînească printr-un efort al voinței și se lăsă din nou în jilț.

În timpul acesta, arestatul nu contenea să vorbească, dar secretarul nu mai nota nimic, ci, stînd, cu gîtul întins, ca un gînsac, se străduia să nu piardă nici un cuvînt.

— Iată, durerea a pierit, urmă arestatul, uitîndu-se cu adîn-că bunăvoință la Pilat, și sînt tare bucuros. Te-aș sfătui, hegemon, să părăsești pentru o vreme palatul și să te plimbi pe jos, undeva prin împrejurimi, chiar și prin grădinile de pe Golgota. Furtuna se va dezlănțui... (Yeshua se întoarse spre soare, își îngustă ochii)... mai tîrziu, spre seară. O

plimbare ți-ar fi de mare folos, și eu te-aș însoți cu plăcere. Mi-au trecut prin minte unele gânduri noi, care, cred, ar putea să-ți pară vrednice de luare-aminte; ți le-aș împărtăși cu plăcere, cu atât mai mult, cu cât pari un om foarte înțelept. (Secretarul se făcu palid ca moartea și lăsă să-i scape sulul pe podea.) Din nefericire, ești prea închis în tine, urmă arestatul, pe care nimeni nu-l întrerupea, și ai pierdut cu desăvârșire încrederea în oameni. Că doar nu-i îngăduit, recunoaște, să-ți dăruiești toată dragostea de care ești în stare unui câine. Săracă ți-e viața, hegemon, și, spunînd aceasta, Yeshua își îngădui să zîmbească.

Secretarului nu-i venea să-și creadă urechilor. Dar era nevoit s-o facă. Se strădui deci să-și imagineze ce formă capricioasă anume va îmbrăca mînia procuratorului, impulsiv din fire, la auzul acestei nemaipomenite obrăznicii. Dar nu izbuti să-și imagineze asta, cu toate că-l cunoștea bine pe procurator.

Atunci răsună glasul spart, răgușit, al procuratorului, care porunci pe latinește:

— Dezlegați-i mîinile.

Un legionar din escortă își lovi lancea de pămînt, o trecu altuia, se apropie și desfăcu frînghiile arestatului. Secretarul ridică sulul de jos, hotărît să nu noteze deocamdată nimic și să nu se mire de nimic.

— Recunoști, întrebă Pilat încet, în elină, că ești un mare vraci?

— Nu, procuratorule, nu sînt vraci, răspunse arestatul, frecîndu-și cu desfătare încheietura stacojie, umflată și amorțită a mîinii.

Cu o căutătură aspră, zvîrlită pe sub sprîncene, Pilat îl sfredelea pe arestat, iar ochii lui nu mai erau acum tulburi, în ei apăruseră bine cunoscutele scăpărări.

— Nu te-am întrebat, zise procuratorul, cunoști cumva și limba latină?

— Da, o cunosc, răspunse arestatul.

Obrajii gălbui ai lui Pilat se îmbujorară; întreabă pe latinește:

— Cum de ți-ai dat seama că am vrut să-mi strig cîinele?

— Foarte simplu, răspunse arestatul, tot în latinește. Îți plimbai mîna (arestatul repetă gestul lui Pilat), ca și cum ai fi vrut să mîngîi un cîine, iar buzele tale...

— Da, încuviință Pilat.

Urmă o clipă de tăcere. Apoi Pilat îl întreabă în elină:

— Așadar, ești vraci?

— Nu, nu, răspunse cu vioiciune arestatul. Crede~mă, nu sînt vraci.

— Bine, dacă vrei ca asta să rămîină o taină, fie. Nu are o legătură nemijlocită cu cazul tău. Afirmi, deci, că n-ai îndemnat oamenii la dărîmarea... sau incendierea, sau distrugerea pe altă cale a templului?

— Nu am îndemnat pe nimeni, hegemon, repet, la astfel de fapte. Par eu un om slab de minte?

— E adevărat, nu pari un om slab de minte, răspunse încet procuratorul, cu un zîmbet, dar un zîmbet înfricoșător. Jură atunci că așa ceva nu s-a întîmplat.

— Pe ce vrei să-ți jur? întreabă, înviorîndu-se vădit, omul cu mîinile dezlegate.

— Chiar și pe viața ta, îi ceru procuratorul, și e tocmai momentul să juri pe viața ta, deoarece, află de la mine, ea atîrnă de un fir de păr.

— Nu crezi, cumva, hegemon, că tu ai atîrnat-o? îl întreabă arestatul. Dacă o crezi, te înșeli amarnic.

Pilat tresări și-i răspunse printre dinți:

— Pot să tai firul acesta.

— Și în privința asta te înșeli, îl contrazise arestatul, cu un zîmbet senin, ducîndu-și mîna pavăză la ochi, spre a se feri de lumina soarelui. Recunoști că nu poate să-l taie decît cel care a atîrnat viața mea de acest fir?

— Da, da, rosti, zîmbind, Pilat, acum nu mă îndoiesc defel că tot soiul de gură-cască din Yerushalayim s-au ținut după tine, pas cu pas. N-am habar de cel ce ți-a atîrnat limba în gură, dar e bine atîrnată. Ia spune, e adevărat că ai intrat în Yerushalayim prin Poarta Susa, călare pe un asin, însoțit de gloata care te aclama ca pe un proroc?

Spunînd aceasta, procuratorul făcu un gest spre sulul de pergament.

Arestatul îl privi cu nedumerire.

— Nici măcar nu am asin, hegemon, zise el. Am intrat în Yerushalayim într-adevăr prin Poarta Susa, dar pe jos, însoțit doar de Levi Matei, și nimeni nu a strigat nimic, deoarece nimeni nu mă cunoștea atunci la Yerushalayim.

— Dar tu îi cunoști cumva, urmă Pilat, cu ochii țintă la Yeshua, pe Dismas, Hestas și pe Baraba?

— Nu-i cunosc pe acești oameni buni, răspunse arestatul.

— Spui adevărul?

— Adevărul.

— Și acum, răspunde, pentru ce tot zici „oameni buni”? Le spui tuturor așa?

— Tuturor, încuviință arestatul, oameni răi nu sînt pe lume.

— Pentru prima oară aud una ca asta, zîmbi ironic Pilat. Dar poate că nu cunosc destul viața!... Nu e nevoie să notezi mai departe, se întoarse el spre secretar, deși acesta nu mai nota nimic, și urmă, adresîndu-se din nou arestatului: Ai citit despre asta în vreo carte elinească?

— Nu, cu mintea mea am ajuns să cuget astfel.

— Și propovăduiești lucrul ăsta?

— Da.

— Și centurionul Marcus, de pildă, poreclit Moartea-Șo-bolanilor, cum e după părerea ta, bun?

— Da, răspunse arestatul, e bun; însă, ce-i drept, e un nefericit. De cînd oamenii buni l-au slujit, a devenit aspru și crud. Ar merita să se știe cine l-a schilodit.

— Îți spun eu, bucuros, îi răspunse Pilat, fiindcă am fost de față. Oamenii buni se năpusteau asupra lui, ca niște câini asupra ursului. Germanii îl apucaseră de gât, de mâini și de picioare. *Manipulul* de infanterie căzuse în încercuire, și, dacă din flanc nu ar fi pătruns un escadron de cavalerie, pe care îl comandam eu, tu, filozofule, nu ai mai fi avut ocazia să stai de vorbă cu Moartea-Șobolanilor. Acestea s-au petrecut în bătălia de la Idistaviso, în Valea Fecioarelor.

— Dacă aș fi putut sta de vorbă cu el, zise deodată visător arestatul, sînt convins că s-ar fi schimbat mult.

— Presupun, se grăbi să riposteze Pilat, că nu i-ar fi făcut plăcere legatului legiunii, dacă ai fi încercat să vorbești cu vreunul din ofițerii sau soldații săi. De altfel, asta nici nu se va întîmpla, spre norocul tuturor, și cel dintîi care va avea grijă de lucrul acesta voi fi eu.

În clipa aceea, sub colonadă, veni în zbor ca o săgeată o rîndunică; descrie un cerc sub plafonul aurit, coborî mai jos,

gata-gata să atingă cu aripa-i ascuțită chipul statuii de bronz dintr-o firidă și dispăru apoi după capitelul unei coloane. Plănuise, poate, să-și facă acolo cuibul.

Cît ținu zborul rîndunicii, în capul procuratorului, acum limpede și ușor, se încheagă următoarea formulă: interogîndu-l cu de-amănuntul pe filozoful vagabond Yeshua, poreclit Ha-Nozri, hegemonul nu a găsit elementele constitutive ale unei infracțiuni, și, mai ales, nu a constatat nici o legătură între faptele lui Yeshua și tulburările ce avuseseră loc cu puțin înainte de Yerushalayim. Filozoful vagabond s-a dovedit a fi un alienat mintal și, drept urmare a acestei constatări, procuratorul nu confirmă sentința de moarte a lui Ha-Nozri, dată de Micul Sinedriu. Avînd în vedere că vorbele utopice, scornite de mintea tulburată a lui Ha-Nozri, ar putea să

provoace tulburări la Yerushalayim, procuratorul îl va exila pe Yeshua din Yerushalayim și-l va închide în Cezareea, pe țărmul Mării Mediterane; cu alte cuvinte, chiar acolo unde se află reședința procuratorului.

Rămînea doar să dicteze secretarului hotărîrea luată.

Aripile rîndunicii filfiră chiar deasupra capului hegemonului, pasărea zvîcni spre bazinul havuzului și zbură de sub colonadă în grădină. Procuratorul ridică ochii și, ațintindu-i asupra arestatului, zări lîngă acesta o trîmbă de colb aprin-zîndu-se parcă și strălucind în soare.

— Asta e totul în legătură cu el? îl întrebă Pilat pe secretar.

— Din păcate, nu, declară pe neașteptate secretarul, întin-zîndu-i lui Pilat un alt pergament.

— Ce mai e? se încruntă procuratorul.

După ce citi pergamentul, se schimbă și mai tare la față. Pesemne un val de sînge negru îi năvăli în obraz și de-a lungul gîtului, sau poate alta fu pricina că pielea lui își pierdu nuanța gălbuie, bătînd acum în cafeniu, iar ochii i se afundară parcă în orbite.

Probabil că tot sîngele o fi fost de vină, sîngele care-i năvălise în cap și-i pulsa în tîmple, fapt este că procuratorului i se tulbură vederea. I se năzări deodată că vede cum capul arestatului începe să plutească și apoi se face nevăzut, iar în locul lui apare un altul, pleșuv, cu o cunună de aur, cu zimți rari; pe frunte avea o rană rotundă, deschisă, unsă cu alifie. O gură știrbă, căzută, cu buza de jos atîrnîndu-i capricioasă. Lui Pilat i se năzări deodată că nu mai vede coloanele trandafirii ale balconului, că acoperișurile depărtate ale Yerushalayimului au dispărut, că totul s-a cufundat în desișul verde al grădinilor. Ceva straniu se întîmpla și cu auzul lui: se făcea, ca și cînd undeva, departe, răsună încet și amenințător trîmbițele și se aude limpede o voce nazală, însăi-

lînd trufaș cuvintele: „*Legea cu privire la lezmajestate...*”

Gîndurile porniră să zboare, scurte, fără șir, neobișnuite. „Sînt pierdut!...” Apoi: „Sîntem pierduți!...” Și un altul, cu totul absurd, printre ele, despre nu se știe ce nemurire, și nemurirea aceasta îi trezi un simțămînt de jale insuportabilă.

Pilat se încorda tot, alungă vedenia, își întoarse privirea spre balcon, și din nou ochii lui întâlneau ochii omului arestat.

— Ascultă, Ha-Nozri, vorbe procuratorul, uitîndu-se cam ciudat la Yeshua — chipul procuratorului era amenințător, dar în ochi i se cuibărise neliniștea —, ai vorbit cîndva despre marele cezar? Răspunde! Ai vorbit?... Sau... nu... ai vorbit?

Pilat lungi cuvîntul „nu” ceva mai mult decît se cuvine în timpul unei judecăți și, în privirea îndreptată spre Yeshua, îi trimise acestuia un gînd, pe care ar fi vrut parcă să i-l sugereze.

— E ușor și plăcut să spui adevărul, observă arestatul.

— Nu am nevoie să știu, ripostă Pilat cu glas înăbușit, plin de ură, dacă îți este plăcut sau neplăcut să spui adevărul. Dar va trebui să-l mărturisești. Cîntărește-ți însă fiecare cuvînt, altfel te așteaptă moartea. O moarte nu numai de neînlăturat, dar și chinuitoare.

Nimeni nu știa ce se petrecuse cu procuratorul Iudeii: el își îngădui să ridice mîna, apărîndu-se parcă de o rază de soare și, ținînd-o așa ca pe un scut, să-i trimită arestatului o privire care dădea de înțeleles ceva.

— Așadar, răspunde, urmă el, îl cunoști pe un oarecare Iuda din Kiriati și ce anume i-ai vorbit, dacă i-ai vorbit, despre cezar?

— Lucrurile s-au petrecut așa, începu să povestească, bucuros, arestatul; alaltăieri seara, lîngă templu, am făcut cunoștință cu un tînăr, care mi-a zis că este din orașul Kiriati și că îl cheamă

Iuda. M-a poftit la el acasă, în Oraşul de Jos, şi m-a ospătat...

— E om bun? întrebă Pilat, şi o lucire diabolică îi fulgeră în ochi.

— Foarte bun, şi un om care vrea să ştie tot, încuviinţă arestatul; era tare curios să-mi cunoască ideile, s-a arătat cât se poate de primitiv...

— A aprins făcliile... strecură printre dinţi, în tonul lui Yeshua, Pilat, şi ochii îi scînteiară.

— Chiar aşa, urmă Yeshua, mirîndu-se oarecum cât de bine informat era procuratorul; m-a rugat să-i spun ce gîndesc despre stăpînire. Îi interesa nespun.

— Şi ce ai răspuns? întrebă Pilat. Vrei să zici, poate, că ai uitat ce i-ai spus atunci? Şi în tonul procuratorului nu se mai desluşea nici o speranţă.

— Printre altele, i-am spus, mărturisi arestatul, că orice stăpînire e o silnicie, o asuprire a omului şi că va veni ziua cînd nu va mai fi nici stăpînirea cezarilor, nici o altfel de stăpînire. Omul va păşi în împărăţia adevărului şi a dreptăţii, unde nu va mai fi trebuinţă de stăpînirea nimănui.

— Mai departe!

— Mai departe nu a mai fost nimic, preciza arestatul; în casă s-au năpustit nişte oameni, care m-au legat şi m-au dus la închisoare.

Străduindu-se să nu-i scape nici o vorbă, secretarul înşira repede cuvintele pe pergament.

— N-a fost, nu este şi nu va fi niciodată pe faţa pămîn-tului o stăpînire mai măreaţă şi mai minunată pentru oameni ca aceea a împăratului Tiberiu! Glasul frînt, bolnav, al lui Pilat se amplifică. Procuratorul se uita nu se ştie de ce cu ură la secretar şi la escortă. Şi nu tu, criminal smintit, eşti cel chemat să-ţi spui părerea în această privinţă. Scoateţi escorta din balcon! zbieră deodată Pilat şi, întorcîndu-se spre secretar, adăugă: Lasă-mă între patru ochi cu criminalul, e vorba de un proces politic!

Soldații din escortă își ridicară lăncile și, bocănind ritmic cu potcoavele încălțărilor, ieșiră din balcon în grădină, urmați de secretar.

Un timp, doar cîntecul apei din havuz tulbură tăcerea de sub colonadă. Pilat privea cum pe deasupra țevii subțiri din havuz apa se umflă treptat formînd un fel de tîpsie, cum se destramă marginile acestei tîpsii, cum cade apa în șuvițe.

Cel dintîi vorbi arestatul.

— Faptul că am stat de vorbă cu tînărul acela din Kiriati pare a fi pricinuit o nenorocire. Presimt, hegemon, că i se va întîmpla ceva rău și mi-e tare milă de el.

— Cred, îi răspunse procuratorul cu un zîmbet ironic, ciudat, că mai este pe lumea asta cineva, de care ar trebui să-ți fie milă mai mult decît de Iuda din Kiriati, și care va avea o soartă cu mult mai rea decît Iuda!... Așadar, Marcus-Moar-tea-Șobolanilor, călău din convingere și cu sînge rece, oamenii care, după cum văd — procuratorul făcu un gest spre chipul maltratat al lui Yeshua —, te-au bătut pentru predicile tale, tîlharii Dismas și Hestas, care împreună cu complicitii lor au omorît patru soldați, și, în sfîrșit, Iuda, trădătorul acela mîrșav — sînt cu toții oameni buni, după tine?

— Da, urmă răspunsul.

— Și va veni împărăția adevărului?

— Va veni, hegemon, întări cu convingere Yeshua.

— Nu va veni niciodată! zbieră pe neașteptate Pilat, cu un glas atît de înspăimîntător, încît Yeshua se dădu înapoi. Tot așa, cu mulți ani în urmă, Pilat strigase călăreților săi în Valea Fecioarelor: „Spintecă-i! Taie-i! Uriașul Marcus-Moar-tea-Șobolanilor a căzut în mîna dușmanului!” Procuratorul mai ridică glasul, spart de comenzile strigate altădată, așa încît cuvintele să-i fie auzite în grădină: „Criminal! Criminal! Criminal!” Apoi, cu vocea scăzută, întrebă: Yeshua Ha-Nozri, tu crezi în puterea vreunor zei?

— Dumnezeu este unul, răspunse Yeshua, cred în El.

— Atunci, roagă-te lui! Roagă-te mai cu osîrdie! Deși... — aici glasul lui Pilat se frînse — asta nu are să te ajute. Nevastă ai? întrebă apoi Pilat, melancolic, fără să înțeleagă ce-i cu el.

— Nu, sînt singur, nu am pe nimeni.

— Odios oraș, mormăi pe neașteptate procuratorul și umerii îi tresăriră ca și cînd s-ar fi înfiorat; apoi își frecă mîi-nile, spălîndu-le parcă: Dacă ai fi fost înjunghiat înainte de a te fi întîlnit cu Iuda din Kiriath, chiar că ar fi fost mai bine.

— Ce-ar fi să-mi dai drumul, hegemon? îl rugă pe neașteptate arestatul, și glasul lui avu o nuanță de neliniște. Văd că vor să mă omoare.

O convulsie schimonosi chipul procuratorului care, în-dreptîndu-și spre Yeshua ochii injectați, împînziți de vinișoare roșii, glăsui:

— Socoti, nefericitule, că un procurator roman ar da drumul unui om care a vorbit ce-ai vorbit tu? O, zei! Sau crezi oare că sînt gata să-ți iau locul? Nu împărtășesc ideile tale! Și, ia aminte ce-ți spun: dacă din clipa asta mai scoți un singur cuvînt, dacă mai vorbești cu cineva, atunci păzește-te de mînia mea! îți repet: păzește-te!

— Hegemon...

— Taci! urlă Pilat, petrecînd cu o căutătură turbată rîn-dunica ce zburase din nou în balcon. Veniți încoace! strigă el apoi.

Cînd secretarul și escorta se întoarseră la locurile lor, procuratorul confirmă sentința de moarte dată de adunarea Micului Sinedriu criminalului Yeshua Ha-Nozri, iar secretarul notă cuvintele lui Pilat.

În clipa următoare, în fața lui Pilat stătea Marcus-Moar-tea-Șobolanilor. Procuratorul îi dădu poruncă să-l predea pe nelegiuit șefului serviciului secret și să-i transmită ordinul ca Yeshua Ha-Nozri să fie despărțit de ceilalți condamnați, iar gărzii serviciului secret să i se interzică sub amenințarea

unei pedepse crunte orice discuție cu Yeshua și orice răspuns la întrebările acestuia.

La un semn al lui Marcus, escorta se strânse în jurul lui Yeshua și-l scoase din balcon.

Apoi, dinaintea procuratorului se prezentă un bărbat de o rară frumusețe, cu barbă blondă și pene de vultur la coif. Pe piept purta podoabe de aur, reprezentând capete de leu, pe centironul paloșului plăcuțe tot din aur, iar în picioare avea încălțări cu talpă triplă, strânse cu șireturi pînă la genunchi. Pe umărul stîng își aruncase o pelerină purpurie. Era legatul, comandant al legiunii.

Procuratorul îl întrebă unde se află în acel moment cohorta sebastiană. Legatul îl înștiința că această cohortă a împresurat piața din fața hipodromului, unde sentința dată nelegiuiților va fi adusă la cunoștința poporului.

Atunci, procuratorul porunci legatului să desemneze din cohorta romană două centurii. Una din ele, sub comanda lui Marcus, va trebui să-i escorteze pe condamnați, carele cu cele necesare execuției și pe călăi, în drumul spre Golgota, iar, o dată ajunsă acolo, să împresoare partea ei de sus. Cealaltă cohortă trebuia trimisă de îndată pe Golgota, să procedeze neîntîrziat la împresurarea locului. În același scop, adică pentru a asigura paza muntelui, procuratorul îi ceru legatului să expedieze într-acolo un regiment de cavalerie auxiliar — *ala* siriană.

Imediat ce legatul părăsi balconul, procuratorul porunci secretarului să invite la palat pe prezidentul Sinedriului, pe doi membri ai acestuia, precum și pe comandantul gărzii templului din Yerushalayim, adăugind că roagă să se facă în așa fel, ca, înainte de a ține sfat cu toți acești oameni, el să poată sta de vorbă cu prezidentul între patru ochi.

Ordinul procuratorului a fost îndeplinit prompt și întocmai; soarele, care pîrjolea în acele zile cu o înverșunare nemaivăzută Yerushalayimul, nu

apucase să ajungă la zenit, când pe terasa de sus a grădinii, în dreptul celor doi lei din marmură albă ce străjuiau scara, se întâlneau procuratorul și Iosif Caiafa, marele preot al Iudeii, prezidentul ad-interim al Sinedriului.

În grădină stăruia o tăcere adâncă. Ieșind însă de sub colonadă pe terasa de sus, scăldată în soare, terasa unde se înălțau palmieri pe picioare gigantice de elefant și de unde ochilor procuratorului li se deschise întreaga panoramă a odiosului Yerushalayim, cu punțile lui suspendate, cu cetățile și, mai ales, cu acea stîncă indescritibilă, durată din marmură, cu solzi de dragon din aur curat în loc de acoperiș — templul Yerushalayimului — procuratorul, cu auzul său fin, surprinse departe, undeva jos, acolo unde un zid de piatră despărțea terasele inferioare ale grădinii palatului de piața orașului, un fel de mîrîit înfundat, acoperit în răstimpuri de niște vaiete sau strigăte slabe, subțiri.

Procuratorul își dădu seama că acolo, în piață, se și strîn-sese o mare mulțime de locuitori ai Yerushalayimului, tulburați de ultimele frămîntări din oraș, că această mulțime așteaptă cu nerăbdare pronunțarea sentinței și că de acolo vin și strigătele gălăgioșilor vînzători de apă.

Procuratorul începu prin a-l pofti pe marele preot în balcon, întrucît afară era o arșiță cumplită; dar Caiafa se scuză politicos: nu-și putea îngădui acest lucru în ajun de sărbătoare. Pilat își tufli gluga pe capul său cu un început de chelie și intră în subiect. Discuția decurse în elină.

Procuratorul îl înștiința pe marele preot că a examinat cazul lui Yeshua Ha-Nozri și a întărit sentința de condamnare la moarte.

Astfel, la pedeapsa capitală care urma să fie aplicată în aceeași zi, erau condamnați trei tîlhari: Dismas, Hestas, Ba-raba; iar, în afară de aceștia, și numitul Yeshua Ha-Nozri. Primii doi, care ațîțaseră mulțimea la răscoală împotriva cezarului

și fuseseră prinși, în urma unei lupte, de autoritățile romane, nu-l priveau decît pe procurator, deci, nu intrau în discuție. Pe ceilalți doi, Baraba și Ha-Nozri, puseseră mîna autorităților locale și-i osîndise Sinedriul. Potrivit legii, potrivit datinii, unuia dintre cei doi răufăcători trebuia să i se dea drumul în cinstea mării sărbători a Paștelui, care începea în ziua aceea. Așadar, procuratorul vrea să știe pe care din cei doi răufăcători intenționează să-l elibereze Sinedriul. Pe Baraba, sau pe Ha-Nozri?

Caiafa dădu din cap, vrînd să arate că întrebarea îi este limpede, și răspunse:

— Sinedriul cere să fie eliberat Baraba.

Procuratorul știa prea bine că acesta va fi răspunsul marelui preot, dar țelul lui era să arate că un asemenea răspuns îi trezește o adîncă uimire.

Ceea ce și făcu Pilat cu multă iscusință. Arcurile sprîn-cenelor se săltară pe chipu-i semeț și procuratorul, mirat, îl privi drept în ochi pe marele preot.

— Mărturisesc, răspunsul acesta m-a uimit, rosti blînd procuratorul; mă tem să nu fie vorba de o neînțelegere...

Și Pilat lămuri mai pe larg ce voia să spună. Autoritățile romane nu atentează cîtuși de puțin la drepturile autorităților locale religioase; marele preot știe bine că așa este. De data aceasta, însă, e neîndoielnic vorba de o greșeală. Și îndreptarea acestei greșeli interesează, de bună seamă, autoritățile romane.

Într-adevăr, fărădelegile săvîrșite de Baraba și de Ha-Nozri nu se puteau asemui în ceea ce privește gravitatea lor. Dacă al doilea, un om vădit nebun, se făcuse vinovat prin vorbele sale lipsite de noimă, rostite la Yerushalayim și în alte cîteva locuri, primul purta povara unor fapte mult mai grave. Nu numai că-și îngăduise să cheme poporul la răzvrătire, dar, la încercarea de a fi prins,

ucisese pe unul din străjeri. Baraba este cu mult mai primejdios decît Ha-Nozri.

Ținînd seama de cele arătate, procuratorul îl roagă pe marele preot să revizuiască hotărîrea luată și să-l elibereze pe acela dintre cei doi osîndiți care se dovedește a fi mai puțin primejdios; și acesta este, fără nici o îndoială, Ha-Nozri. Așadar?...

Cu glas încet, dar ferm, Caiafa arată că Sinedriul a studiat cu luare-aminte faptele celor doi și aduce pentru a doua oară la cunoștința procuratorului că intenționează să-l pună în libertate pe Baraba.

— Cum? Chiar și după demersul meu? Demersul făcut de cel a cărui persoană reprezintă puterea Romei? Mare preot, repetă pentru a treia oară ce ai rostit.

— Și pentru a treia oară îți repet că-l vom pune în libertate pe Baraba, răspunse încet Caiafa.

Totul se sfîrșise și cei doi nu mai aveau nimic a-și spune. Ha-Nozri era pentru totdeauna pierdut, iar durerile cumplite, necruțătoare, ale procuratorului nu mai avea cine să le tămăduiască; ele nu aveau leac, în afară de moarte. Dar un alt gînd străfulgera mintea lui Pilat. Aceeași mîhnire inexplicabilă, aceeași întristare adîncă ce-l mai cuprinsese pe cînd șezuse în balcon îi străbătea acum întreaga făptură. Încercă pe loc să și-o explice și explicația se dovedi ciudată: avea senzația tulbure că, vorbind cu cel osîndit, nu spusese tot ce avea de spus, nu ascultase tot ce se cuvenea să asculte.

Pilat alungă acest gînd, care-și luă zborul într-o clipă, așa cum venise. Își luă zborul, dar mîhnirea rămase la fel de inexplicabilă, căci nu i-o putu, firește, explica un alt gînd fugar, ce-i trecuse ca fulgerul prin minte, ca să se stingă de îndată — „Nemurirea... a venit nemurirea...” A cui nemurire venise?

Procuratorul nu înțelese acest lucru; dar gîndul la enigmatica nemurire îl făcu să înghețe, așa cum

stătea în bătaia soarelui dogoritor.

— Bine, zise Pilat, așa să fie.

Întoarse capul și își plimbă privirea în jur, uimit de schimbările petrecute. Pierise tufa încărcată de trandafiri înfloriți, pieriseră chiparoșii ce străjuiau terasa de sus, și granatul, și desișul verde al grădinii, și statuia albă ascunsă în desiș. Totul pierise; prin fața ochilor săi pluti o involburare stacojie; în ea se clătinau lujerele unor plante acvatice, care se urniră din loc cătînd cine știe încotro, iar, împreună cu ele, se urni și Pilat. Acum îl stăpînea, arzîndu-l și înăbușindu-l, cea mai groaznică dintre mîinii — mînia neputinței.

— Mă înăbuș, rosti Pilat, mă înăbuș!

Cu mîna rece, jilavă, își smuci paftaua de la gulerul mantiei, și aceasta căzu pe nisip.

— Astăzi e zăpușeală, undeva s-a dezlănțuit furtuna, observă Caiafa, privind întruna chipul congestionat al procuratorului și prevăzînd toate chinurile ce-l mai așteaptă. „O, ce cumplită e luna Nisan în anul acesta!”

— Nu, zise Pilat, nu zăpușeala e de vină, mă înăbușă aerul pe care-l respir împreună cu tine, Caiafa, și, îngustîndu-și ochii, Pilat adăugă cu un zîmbet: Ia seama, mare preot!

Ochii negri ai marelui preot scăpărară — și cu nimic mai prejos decît o făcuse Pilat puțin înainte — el așternu pe chipul său o expresie de adîncă uimire.

— Ce mi-e dat să aud, procuratorule? răspunse mîndru și calm Caiafa. Mă ameninți după sentința dată de Sinedriu, întărită de tine însuși? Oare e cu putință? Ne-am obișnuit ca procuratorul roman să-și măsoare vorbele înainte de a le rosti. De nu ne-ar auzi careva, hegemon!

Pilat își aținti ochii stinși spre marele preot și, rînjind, își stoarse un zîmbet.

— Ce spui, mare preot! Cine ar putea să ne audă aici, în clipa asta? Semăn eu oare cu băiețandrul care astăzi va fi executat? Mă crezi copil, Caiafa?

Știu ce spun și unde spun. În jurul grădinii e un cordon de soldați, în jurul palatului alt cordon; nici un șoarece n-ar putea pătrunde aici! Dar nu numai un șoarece, n-ar putea pătrunde nici ăla, cum îi zice... din Kiriath. Fiindcă veni vorba, îl cunoști, mare preot? Da... De-ar fi pătruns aici unul ca el, s-ar fi căit nespun, de asta cred că nu te îndoiești o clipă? Și să știi, mare preot, de azi înainte n-ai să-ți mai afli liniștea! Nici tu, nici poporul tău — și Pilat arată cu mîna departe, spre dreapta, acolo unde sus de tot, în înalțuri, se profila templul cuprins de învăpăierile soarelui — ți-o spun eu, Pilat din Pont, călărețul cu Lancea de Aur!

— Știu, știu, răspunse neînfricat Caiafa, cel cu barba neagră și ochii îi scăpărară. Înălță mîna spre cer și urmă: Știe poporul iudeu că-l urăști de moarte, și multe suferințe ai să-i aduci, dar n-ai să-l poți pierde! Dumnezeu o să-l apere. O să ne audă, o să audă cezarul atotputernic și o să ne ferească de cumplitul Pilat.

— O, nu! strigă Pilat și, după fiecare cuvînt rostit, se simțea tot mai ușurat: nu trebuia să se mai prefacă, nu era nevoie să-și măsoare vorbele. Prea te-ai plîns de mine cezarului, și acum e rîndul meu, Caiafa! Acum are să zboare vestea, dar n-am să i-o trimit guvernatorului în Antiohia, și nici la Roma, ci, de-a dreptul la Capri, însuși împăratului, ca să afle că voi, la Yerushalayim, îi scăpați de la moarte pe răzvrățiții notorii. Și potolesc eu setea Yerushalayimului, dar nu cu apă din eleșteul lui Solomon, cum am vrut atunci spre binele vostru, nu, nu cu apă! Adu-ți aminte cum a trebuit să scot de pe pereți scuturile cu însemnele împăratului, să mut ostile de pe un loc pe altul și, vezi bine, a trebuit să vin, să văd cu ochii mei ce se petrece la voi! Ține minte ce-ți spun, mare preot, ai să vezi aici, la Yerushalayim, multe cohorte, da, multe! Sub zidurile orașului va veni toată Legiunea Fulminanta, va veni călărimea arabă; atunci o să auzi tu plîns amar și gemete și atunci o să-ți

amintești de Baraba cel salvat și ai să regreti că ai trimis la moarte pe filozoful cu pașnica lui predică!

Chipul marelui preot se acoperi de pete roșii, ochii îi ardeau. Zîmbi, ca și procuratorul, rînjindu-și dinții, și răspunse:

— Crezi, oare, procuratorule, ceea ce spui în clipa asta? Nu, nu crezi! Nu pace, o, nu, ne-a adus la Yerushalayim ademenitorul poporului, și tu, călărețule, o înțelegi perfect. Ai vrut să-l lași slobod, ca să răzvrătească mulțimea, să profaneze credința și să îngenuncheze poporul iudeu sub săbiile romanilor! Dar eu, mare preot al iudeilor, cît voi trăi pe lume, nu voi îngădui să fie pîngărită credința și voi apăra poporul! Auzi, Pilat? Zicînd aceasta, Caiafa ridică mîna amenințător: Ascultă, procuratorule!

Caiafa tăcu, și procuratorului i se păru din nou că aude vuietul mării rostogolindu-se pînă la zidurile grădinii lui Irod cel Mare. Venind de jos, vuietul se ridica pînă la picioarele, pînă la fața procuratorului; în spatele lui, dincolo de aripile palatului, răsuna glasul alarmat al trîmbițelor, scrișnetul greu al sutelor de picioare, zăngănit de arme. Procuratorul își dădu seama că infanteria romană pornise conform ordinului său și se îndrepta spre locul unde avea să se desfășoare parada, înfricoșătoare pentru răsculați și tâlhari, din preajma execuției.

— Auzi, procura torule? repetă încet marele preot. Ai să-mi spui oare — aici marele preot ridică amîndouă mîinile, și gluga întunecată îi căzu de pe cap — că toate acestea le-a stîrnit jalnicul tâlhar Baraba?

Cu dosul palmei, procuratorul își șterse fruntea umedă și rece, privi în pămînt, apoi, scrutînd cerul printre gene, văzu discul de foc al soarelui aproape deasupra creștetului său, iar umbra lui Caiafa, strînsă, chircită, la coada unuia dintre lei; și spuse încet și nepăsător:

— Se apropie de amiază. Ne-am luat cu vorba, dar trebuie să continuăm.

Cerîndu-și scuze marelui preot în cuvintele cele mai alese, Pilat îl pofti să aștepte pe o bancă, la umbra magnoliei, pînă ce va chema persoanele menite să ia parte la o ultimă și scurtă consfătuire, și va mai da un ordin relativ la execuție.

Caiafa se înclină politicos, ducîndu-și mîna la inimă, și rămase în grădină, iar Pilat se întoarse în balcon. Acolo îi ordona secretarului ce-l aștepta să-i poftască în grădină pe legatul legiunii, pe tribunul cohortei, pe cei doi membri ai Sinedriului, precum și pe șeful gărzii templului, care tocmai stăteau în așteptare pe terasa de jos a grădinii, într-un chioșc rotund cu havuz. Adăugînd că nu va întîrzia să se alăture celor din grădină, Pilat se retrase în palat.

În timp ce secretarul îi chema pe cei ce urmau să ia parte la sfat, într-o încăpere cu storuri negre trase, cufundată în penumbră, procuratorul se întîlni cu un bărbat al cărui chip era pe jumătate ascuns în glugă, deși razele soarelui, nepu-tînd să pătrundă înăuntru, nu aveau cum să-l supere. Întrevederea a fost foarte scurtă. Procuratorul schimbă cu dînsul în șoaptă doar cîteva cuvinte, după care acesta se retrase, iar Pilat, traversînd colonada, ieși în grădină.

Acolo, în prezența tuturor celor pe care dorise să-i vadă, procuratorul declară solemn și rece că încuviințează osîndi-rea la moarte a lui Yeshua Ha-Nozri, informîndu-se totodată, oficial, la membrii Sinedriului, căruia dintre răufăcători doresc ei să i se cruce viața. Auzind numele lui Baraba, procuratorul zise:

— Foarte bine! apoi porunci secretarului să consemneze de îndată aceasta în protocol, strînse în pumn paftaua pe care i-o ridicase din nisip secretarul și rosti solemn: E timpul!

Porniră cu toții în jos, pe treptele scării largi de marmură, străjuită de doi pereți de trandafiri ce

răspîndeau un parfum amețitor, coborînd mereu mai jos spre zidul palatului, spre poarta ce dădea într-o piață largă, pietruită, la capătul căreia, de cealaltă parte, se înălțau coloanele și statuile din arenele Yerushalayimului.

De cum ieșiră din grădină în piață și se urcară pe podiumul înalt și spațios de piatră ce domina piața, Pilat, privind în jur printre gene, se lămurii asupra situației.

Drumul pe care-l străbătuse cu cîteva clipe mai înainte, adică drumul de la zidul palatului pînă la podium, era pustiu; în schimb, piața din fața sa dispăruse. O potopise mulțimea. Aceasta s-ar fi revărsat și peste podium, și peste acel drum rămas pustiu, dacă n-ar fi ținut-o în loc un rînd triplu de soldați din legiunea sebastiană, la stînga lui Pilat, și acela al soldaților din cohorta auxiliară ituriană, la dreapta lui. Așadar, Pilat se urcă pe podium, închizînd pleoapele și strîngînd în pumn cu strășnicie, mașinal și fără rost, paftaua aceea. Procuratorul închisese ochii nu pentru că-l orbise soarele, nu! O făcuse fiindcă nu voia să vadă grupul de osîndiți, care, după cum știa prea bine, era acum împins în urma lui pe podium.

Îndată ce mantia albă cu căptușeala sîngerie se ivi sus, pe stînga ce domina marea de oameni, Pilat, orbit, simți revărsîndu-i-se în urechi o undă sonoră: „Ha-a-a-a...” întîi încet, venind de undeva de departe, de lîngă hipodrom, apoi, crescînd asemenea unui tunet, și, după ce-și păstră cîteva clipe tăria, începu să scadă. „M-au văzut”, gîndi procuratorul. Dar n-apucă unda să se domolească cu totul, cînd alta își porni deodată colindul, vibrînd cu și mai mare putere de-cît cea dinainte, iar în această a doua undă se deslușea un clocot șuierător, aidoma clocotului iscat de un talaz în spume, în al cărui tumult se învîlmășeau gemete răzlețe de femei. „Au fost suiți pe eșafod, își spuse Pilat; gemetele sînt ale cîtorva femei strivite, în vreme ce mulțimea s-a repezit înainte.”

Așteptă un timp, știind că nici o forță nu ar putea sili mulțimea să amuțească, pînă ce nu se va revărsa tot ce se adunase într-însa, și nu va amuți singură.

Cînd clipa aceea veni, procuratorul își repezi în sus mîna dreaptă, și peste mulțime se așternu o tăcere desăvîrșită. Atunci, Pilat aspiră adînc-adînc în piept aerul fierbinte și strigă:

— În numele cezarului!... și glasul lui frînt pluti peste miile de capete.

În urechi îi năvăli de cîteva ori un strigăt metalic — cohortele de soldați, avîntîndu-și lăncile și însemnele în aer, vuiră:

— Trăiască cezarul!

Pilat își ridică ochii drept în soare. Sub pleoape îi țîșni o flacără verde care-i învălui creierul; și glasul lui răgușit străpunse văzduhul, peste mulțime, rostind în arameică:

— Patru nelegiuiți, arestați la Yerushalayim pentru omor și instigare la răscoală, pentru nesocotirea legilor și profanarea credinței, au fost osîndiți la o moarte rușinoasă — răstignirea. Osînda va fi îndeplinită îndată pe Golgota! Nelegiuiții — Dismas, Hestas, Baraba și Ha-Nozri — se și află în fața voastră!

Pilat arată cu mîna spre dreapta, fără să-i vadă pe cei osîndiți, dar știind că sînt acolo unde se cuvenea să fie.

Mulțimea îi răspunse printr-un vuiet prelung, parcă de mirare sau ușurare. Cînd vuietul se stinse, procuratorul urmă:

— Vor muri însă numai trei, fiindcă, după lege și datină, în cinstea sărbătorii Paștelui unuia dintre osîndiți, la alegerea Micului Sinedriu și cu încuviințarea autorităților romane, generosul cezar îi redă viața demnă de dispreț!

Strigînd aceste cuvinte, Pilat auzea cum vuietul se stinge treptat, și peste tot și toate se așterne o liniște adîncă. Nu mai deslușea nici o suflare, nici un foșnet, ba chiar veni clipa cînd i se păru că

pierise întreaga fire. Oraşul pe care-l ura atîta murise, şi doar el, procuratorul, mai rămăsese în picioare, singur, cu obrazul rezemat de cer, mistuit de razele pieptişe ale soarelui. Pilat mai tăcu vreo cîteva clipe, apoi strigă răspicat:

— Numele celui căruia i se va da drumul de îndată în faţa voastră e...

Din nou făcu o pauză înainte de a rosti numele, chibzuind dacă spusese tot ce se cuvenea; deoarece ştia că oraşul mort se va reînsufleţi după ce el va fi rostit numele fericitului şi nici una din vorbele sale nu se va mai putea auzi după aceea.

„Am spus tot? îşi şopti, fără glas, Pilat. Tot. Numele!” Şi, rostogolind litera „r” peste oraşul învăluit în tăcere, procuratorul strigă:

— Bar-raba!

În clipa aceea i se păru că, ţiuiind strident, soarele plesni deasupra capului său, revărsîndu-şi văpaia în urechile lui. Şi, în văpaia aceasta, se-nvolburau sălbatic urlate, ţipete ascuţite, gemete, hohote de rîs şi fluierături.

Pilat se întoarse şi o porni înapoi, spre treptele ce coborau de pe podium, cu ochii la mozaicul pestriţ al pardoselii de sub picioarele sale, ca să nu se poticnească. Ştia că acum, în spatele lui, pe podium, zboară ca o grindină monede de bronz şi curmale, că, în mulţimea ce urlă, oamenii se caţără, strivin-du-se unii pe alţii, să vadă cu ochii lor minunea — cum se smulge din ghearele morţii omul! Cum desfac legionarii frîn-ghiile care-l legau, pricinuindu-i fără să vrea o durere ascuţită în braţele răsucite la interogatoriu, cum se schimonoseşte şi geme acest om, schiţînd totuşi un zîmbet stupid, de nebun.

Procuratorul ştia că, în vremea asta, escorta însoţea spre treptele laterale pe cei trei cu mîinile legate, pentru a-i duce pe drumul dinspre apus, afară din oraş, pe Golgota. Pilat deschise ochii numai după ce ajunsese în spatele podiumului, ştiind că scăpase de primejdia de a-i vedea pe osîndiţi.

Prin vuietul mulțimii ce se potolea treptat se auzeau acum deslușit strigătele pătrunzătoare ale crainicilor, repetînd în limba arameică și elină ceea ce procuratorul strigase cu cîte-va clipe mai înainte. În afară de toate acestea, auzi apropiindu-se un tropot cadențat de copite și glasul trîmbiței cîn-tînd o melodie scurtă și veselă. Acestor sunete le răspunseră fluierăturile sfredelitoare ale copiilor cățarați pe acoperișurile caselor rînduite pe strada care ducea de la bazar spre piața hipodromului și strigăte de: „Ia seama!”

Un soldat, care stătea singuratic în partea pustie a pieței, ținînd în mînă un însemn, îl avîntă speriat, și întreaga procesiune — procuratorul, legatul legiunii, secretarul și escorta — se opri.

În trap tot mai întins, un grup de călăreți ieși ca vîntul în piață, ca, tăindu-i marginea, să ocolească mulțimea de oameni și să se îndrepte spre Golgota, luînd-o pe drumul cel mai scurt, prin ulicioara de sub zidul de piatră năpădit de viță de vie.

Comandantul călăreților, un sirian, micuț ca un băiețan-dru, tuciuriu ca un mulatru, ajungînd în goana calului în dreptul lui Pilat, strigă ceva cu glas subțire, scoțînd din teacă sabia. Calul iute, negru ca pana corbului, tot numai spume, se smuci, ridicîndu-se pe picioarele dinapoi. După ce vîrî sabia în teacă, tînărul comandant biciui calul peste grumaz, făcîndu-l să cadă pe picioare, și porni în goană pe ulicioară, îndepărtîndu-se în galop. În urma lui, în rînduri de cîte trei, într-un nor de praf, zburau călăreții, și vîrfurile lăncilor, ușoare, de bambus, săltau; pe dinaintea procuratorului treceau ca vîntul chipuri ce păreau și mai întunecate în contrast cu turbanele albe și dinții sclipitori, ce și-i arătau rînjind.

Stîrnind nori de praf, călăreții pătrunseră în ulicioară, și ultimul care trecu prin fața lui Pilat fu un soldat, în spate cu o trîmbiță sclipind în soare.

Ferindu-se de praf cu o mînă și strîmbîndu-se nemulțumit, Pilat porni mai departe, spre poarta

grădinii palatului; în urma lui veneau legatul, secretarul și escorta.

Era în jurul orei zece dimineața.

3 Al șaptelea argument

— Da, era în jurul orei zece dimineața, preastimate Ivan Nikolaevici, spuse profesorul.

Poetul își trecu palma peste față, ca omul care abia se trezește din somn, și văzu că pe lacuri se lăsase seara.

Oglinda apei se întunecase, și o luntre aluneca în plescăit de vîsle și în chicotelile unei femei pe care o plimba cineva. Băncile de pe alei erau pline de lume, dar tot numai pe trei din laturile pătratului, cea de a patra, unde ședeau interlocutorii noștri, rămînea pustie.

Deasupra Moscovei cerul parcă se spălăcise, și în tării ieșea în relief luna plină, albă încă, nepoleită cu aur. Se respira mult mai ușor și, sub tei, glasurile căpătaseră inflexiunile mai dulci ale serii.

„Cum de n-am băgat de seamă că ăsta a apucat să ticluiască o întreagă poveste? se întreabă Bezdomnîi, uimit la culme. S-a și lăsat seara! Dar poate că n-a spus-o el, ci am adormit pur și simplu, și toate astea le-am visat?”

Totuși, trebuie să presupunem că profesorul i-o povestise; altfel, am fi siliți să admitem că același vis îl avusese și Berlioz, pentru că, privindu-l cu luare-aminte pe străin drept în față, Mihail Alexandrovici zise:

— Povestirea dumneavoastră mi se pare extrem de interesantă, domnule profesor, cu toate că nu coincide deloc cu textele din *Evanghelie*.

— Vai de mine, făcu profesorul cu un zîmbet indulgent, de alții nu m-aș mira, dar dumneavoastră trebuie să știți că nimic din ceea ce scrie în *Evanghelie* nu s-a întîmplat vreodată, și

dacă începem să ne referim la *Evangelhie*, socotind-o drept sursă istorică... zîmbi iar, cu aceeași expresie pe față, și-i lui piuitul lui Berlioz, pentru că repetase, cuvînt cu cuvînt, ceea ce îi spusese el însuși lui Bezdomnîi, în timp ce străbăteau strada Bronnaia în drum spre Patriarșie prudî.

— Așa e, încuviință Berlioz, dar mă tem că nimeni n-ar putea confirma că ceea ce ne-ați povestit dumneavoastră s-a petrecut în realitate.

— Ba nu! Are cine să confirme! exclamă profesorul, stîl-cind cuvintele, dar pe un ton cum nu se poate mai convins și, deodată, foarte misterios, le făcu iar celor doi prieteni semn să vină mai aproape.

Literații se aplecară spre el, unul din dreapta, altul din stînga, și străinul urmă, dar de data asta fără nici un accent, care, dracu știe cum, ba dispărea, ba apărea din nou:

— Adevărul e... aici profesorul se uită în jur sperios și urmă în șoaptă... că eu am fost de față la toate acestea. Am fost la Pilat din Pont pe balcon, și în grădină, cînd vorbea cu Caiafa, și lîngă eșafod, dar numai în taină, incognito, cum s-ar zice, așa că vă rog să nu suflați nimănui nici un cuvînt și să păstrați secretul, sst...

Urmă o tăcere, apoi Berlioz, palid la față, îl întrebă cu tremur în glas:

— De cînd... sînteți la Moscova?

— Păi adineauri, în clipa asta am sosit, îi răspunse fîstîcit profesorul și abia acum celor doi prieteni le dădu prin cap să se uite bine în ochii lui, ca să se convingă că ochiul stîng, de culoare verde, e un ochi de nebun, iar dreptul e gol, negru și mort.

„Uite cum s-a lămurit totul! își zise Berlioz, tulburat și dezorientat. A sosit un neamț nebun sau s-a țicnit adineauri, aici, pe malul lacului. Ce istorie!”

Da, într-adevăr, se lămurea totul: și mult preaciudatul dejun la răposatul filozof Kant, și

aiurelile despre uleiul de floa-rea-soarelui, și Annușka, și prezicerea că lui Berlioz i se va tăia capul, și toate celelalte; hotărît lucru, profesorul era dement.

Berlioz realizează numaidecît ce avea de făcut. Lăsîndu-se pe speteaza băncii, în spatele profesorului, îi făcu lui Bezdomnîi un semn cu ochiul, vrînd să spună: „nu-l contrazice”, dar poetul, fîstîcit, nu-l înțelese.

— Da, da, da, spunea excitat Berlioz, posibil... chiar foarte posibil să fi avut loc toate acestea: și Pilat din Pont, și balconul, și restul... Dar dumneavoastră ați venit singur sau cu soția?

— Singur, singur, sînt totdeauna singur, răspunse profesorul cu amărăciune.

— Dar unde vi-s bagajele, domnule profesor? urmă insinuant Berlioz. La hotelul „Metropol”? Unde ați tras?

— Eu?... Nicăieri, răspunse neamțul cel smintit, rătăcind cu ochiu-i verde, nebun și trist, peste Patriarșie prudî.

— Cum?... Dar... unde o să locuiți?

— În apartamentul dumneavoastră, trînti deodată pe un ton familiar nebunul, făcîndu-i cu ochiul.

— Sînt... sînt încîntat... mormăi Berlioz, dar, credeți-mă, la mine n-o să vă simțiți comod, pe cînd la „Metropol” sînt niște camere splendide, e un hotel de prim rang...

— Și nici diavolul nu există? îl întrebă hodoronc-tronc bolnavul pe Ivan Nikolaevici.

— Nici diavolul...

— Nu-l contrazice, șopti abia mișcîndu-și buzele Berlioz, trăgîndu-se iute în spatele profesorului și făcînd semne poetului.

— Nu există nici un diavol! strigă exact ce nu trebuia Ivan Nikolaevici, zăpăcit de toată această aiureală. Ce pacoste pe capul nostru! Ia nu mai face pe nebunul!

Auzind acestea, nebunul izbucni într-un râs atât de răsunător, încît o vrabie își luă zborul din teiul ce-și întindea crengile deasupra capetelor celor trei.

— Foarte interesant, zise profesorul, cutremurîndu-se de râs; cum vine asta? La dumneavoastră orice cauți nu găsești? Își curmă brusc hohotele și, lucru pe deplin explicabil la o boală psihică, după accesul de veselie, căzu în cealaltă extremă, se enervă și strigă aspru: Și, va să zică, nu există?

— Liniștiți-vă, liniștiți-vă, domnule profesor, mormăi Berlioz, temîndu-se să-l enerveze pe bolnav. Rămîneți aici o clipă cu tovarășul Bezdomnîi, iar eu mă reped pînă la colț să dau un telefon, după care vă conducem unde veți dori dumneavoastră. Doar n-o să vă descurcați singur în oraș!

Trebuie să recunoaștem că planul lui Berlioz era judicios: să ajungă pînă la primul telefon public și să comunice la Biroul de evidență a străinilor că iată, cutare, consultant venit din străinătate, se află la Patriarșie prudit într-o stare vădită de demență. Deci, se impune luarea unor măsuri; altfel se pot isca cine știe ce încurcături și neplăceri.

— Vreți să dați un telefon? Bine, dați, încuviință trist bolnavul și, deodată, îl rugă pătimaș pe Berlioz: Dar, vă implor, acum la despărțire, credeți cel puțin în existența diavolului! Mai mult nu vă cer. Să știți că pentru dovedirea acestui adevăr există un al șaptelea argument, cel mai temeinic! De altfel, o să vi se prezinte de îndată.

— Bine, bine, îl liniști cu o falsă blîndețe Berlioz și, făcîndu-i cu ochiul poetului amărît, căruia nu-i surîdea defel perspectiva de a-l păzi pe neamțul dement, părăsi malul lacului, îndreptîndu-se spre ieșirea de la intersecția străzii Bronnaia cu stradela Ermolaevski.

îndată ce-l văzu îndepărtîndu-se, profesorul parcă se în-zdrăveni și se lumineă la față.

— Mihail Alexandrovici! strigă el.

Acesta tresări, întoarse capul, dar căută să se liniștească cu gândul că profesorul putea să-i cunoască numele tot din ziare.

Străinul însă, făcându-și mâinile pîlnie, strigă:

— Dacă vreți, dau dispoziție să se trimită imediat o telegramă unchiului dumneavoastră la Kiev!?

Berlioz se cutremură din nou! De unde știa nebunul de existența unchiului de la Kiev? Despre asta era sigur că nu scrisese nimic nici o gazetă. Ehei, nu cumva are dreptate Bez-domnîi? Dacă actele neamțului sînt false? Ah, ce individ ciudat. .. Da, da, trebuie să telefoneze, să telefoneze numaidecît unde trebuie! Acolo o să se lămurească în doi timpi și trei mișcări ce-i cu el.

Și, fără să mai asculte ce-i striga profesorul, Berlioz fugi mai departe.

Chiar lîngă ieșirea în strada Bronnaia, în întîmpinarea re-dactorului-șef se ridică de pe o bancă un cetățean semănînd leit cu cel care se întrupase mai înainte, în lumina soarelui, din pîcla deasă a arșiței. Numai că acum nu mai era străveziu, aerian, ci un individ obișnuit, din carne și oase și, în întunericul ce se lăsa, Berlioz îi văzu bine mustățile, ca niște pene de găină, ochii mici, ironici, de om băut, și pantalonii cadrilați, trași în sus, lăsînd să i se vadă ciorapii albi, jegosi.

Mihail Alexandrovici se dădu înapoi, dar se consolă îndată, socotind că este o coincidență stupidă și că, în general, nu era momentul potrivit să se gîndească la această problemă.

— Căutați porțița turnantă, cetățene? se interesă tipul cadrilat, cu o voce dogită de tenor. Pofțiți pe aici! Drept înainte, și ieșiți unde trebuie. Pentru indicație... ar trebui să faceți cînte... așa, ca să se poată drege cu o litruță... un fost dirijor de cor bisericesc!...

Strîmbîndu-se, individul își smulse de pe scăfîrlie șepcuța de jocheu.

Berlioz nu mai stătu să-l asculte pe dirijorul de cor, milog și scâlîmbăiat, se apropie în fugă de portița turnantă și puse mîna pe ea. O întoarse și era gata să pășească pe șine, cînd îl izbi în față o lumină roșie și albă: în cutia ei de sticlă se aprinse inscripția: „Atenție la tramvai.”

Și, numaidecît, veni în goană și tramvaiul care cotea de pe Ermolaevski pe Bronnaia, pe o linie nouă, trasă de curînd. Întoarse și, ieșind la drum drept, se lumină deodată în interior, scoase un urlet și își mări viteza.

Prudentul Berlioz, deși stătea într-un loc ferit, se gîndi să se întoarcă la adăpostul porții turnante; își mută mîna pe o altă aripă și făcu un pas înapoi. Dar, deodată, mîna îi lunecă și scăpă aripa porții de metal, un picior, ca pe ghețuș, prinse a-i aluneca pe caldarîmul ce cobora în pantă spre șine, celălalt picior i se săltă în sus, și Berlioz fu proiectat drept pe șine.

Încercînd să se agate de ceva, căzu pe spate, lovindu-se nu prea tare de caldarîm și apucă să vadă sus, pe cer, nu mai știu dacă în dreapta sau în stînga, luna poleită în aur. Avu timp să se întoarcă pe o parte, să-și tragă înnebunit, dintr-o smucitură, picioarele spre burtă și, răsucindu-se, văzu limpede zburînd spre el impetuos fața albă de groază a vătămă-niței, precum și basmaua ei roșie. Berlioz nu scoase nici un strigăt, dar în jurul lui toată strada prinse a țipa cu glasuri ascuțite de femei.

Vătmănița frînă cu disperare, tramvaiul se lăsă cu botul în pămînt, după care se săltă brusc și, prefăcute în țandări, geamurile vagonului zburară cît colo zornăind. În mintea lui Berlioz cineva striga cu groază: „E cu putință?”

Din nou, pentru ultima oară, sclipi discul lunii, dar de astă dată destrămîndu-se bucăți-bucăți, apoi se lăsă noaptea.

Tramvaiul îl acoperi pe Berlioz și, lîngă grilajul aleii, fu aruncat pe panta pietruită un obiect rotund,

întunecat. Ros-togolindu-se, porni în salturi pe caldarîm.

Era capul retezat al lui Berlioz.

4 Urmărirea

Țipetele isterice ale femeilor se potoliră, fluierăturile milițienilor se stinseră, două mașini sanitare transportară: una, la morgă, trupul decapitat și capul tăiat, cealaltă, la spital, pe frumoasa vătmănița rănită de cioburi; măturătorii cu șorțuri albe strînseră și aruncară sticla spartă, presărînd nisip peste băltoacele de sînge, iar Ivan Nikolaevici, cum se prăbușise pe bancă, atunci cînd alergase spre locul nenorocirii, așa rămăsese. Încercase de cîteva ori să se ridice, dar picioarele nu-l ascultau; pe Bezdomnîi îl lovise un fel de dambla.

Poetul se repezise spre porțița turnantă de îndată ce auzi primul răcnet și văzu capul retezat săltînd pe caldarîm. Îneebunit de groază, se prăbușise pe bancă, mușcîndu-și mîna pînă la sînge. Uitase desigur de neamțul țicnit și se străduia să înțeleagă un singur lucru: cum de era cu puțință?! Adineauri vorbise cu Berlioz și, peste cîteva clipe numai, capul...

Pe alee, oamenii treceau în goană prin fața poetului, zguduiți de cele întîmplate; se auzeau exclamații de groază; Ivan Nikolaevici însă nu înregistra nici o vorbă. Dar alături, pe alee, se ciocniră pe neașteptate două femei, și una din ele, cu nasul ascuțit, în capul gol, striga chiar lîngă urechea celeilalte:

—... Annușka, Annușka noastră! de pe Sadovaia! E mîna ei! Ea a făcut-o... A cumpărat de la băcănie ulei de floarea-soa-relui și a spart din întîmplare sticla de un litru, lovind-o de porțița turnantă. Și-a mînjit fusta toată și ce-a mai înjurat,

vai, ce-a mai înjurat!... Dumnealui, sărmanul, o fi alunecat pesemne și s-a rostogolit pe șine...

Din tot ce strigase femeia, în creierul zdruncinat al lui Ivan Nikolaevici se înfipse un singur cuvânt: „Annușka”...

— Annușka... Annușka?... mormăi poetul, aruncînd împrejur priviri alarmate. Dați-mi voie, dați-mi voie...

De numele Annușkăi se prinseră cuvintele „ulei de floa-rea-soarelui”, iar apoi, nu se știe de ce, „Pilat din Pont”. Poetul îl lăsă la o parte pe Pilat și se apucă să-și adune gîndurile începînd de la cuvîntul „Annușka”. Totul se înlănțui în cîteva clipe, ducînd la profesorul nebun.

„Dați-mi voie! El a zis că ședința nu se va ține, pentru că Annușka a vărsat uleiul. Și poftim, ședința nu se va mai ține! Dar nu numai atît, n-a zis el că lui Berlioz o să-i taie capul o femeie?! Da, da, da! Și doar vatmanul era o femeie! Cum vine asta?!”

Nu mai rămînea nici pic de îndoială, consultantul misterios cunoscuse dinainte, cu precizie, tot tabloul morții cumplite a lui Berlioz. Și, înăată, două gînduri pătrunseră în mintea poetului. Primul: „Prostii, nu-i deloc nebun!” Și al doilea: „Nu cumva chiar el a pus totul la cale?”

„Dar cum, vă întreb, cum? Stai că aflăm noi!” După o luptă cu sine însuși, Ivan Nikolaevici se ridică de pe bancă și se repezi înapoi, acolo unde stătuse de vorbă cu profesorul. Din fericire, acesta nu plecase.

Pe Bronnaia se și aprinseseră felinarele, iar deasupra lacurilor se înălța luna aurie, și, în lumina ei, înșelătoare ca totdeauna, lui Ivan Nikolaevici i se păru că nebunul ține la subțioară o spadă, nu bastonul.

Băgăciosul dirijor de cor în retragere ședea alături, pe locul unde stătuse mai adineauri Ivan Nikolaevici. Acum dirijorul arborase pe nas un *pince-nez*, de care se vedea bine că nu avea nevoie,

cu un geam lipsă și cu celălalt crăpat, ceea ce-l făcea să pară și mai dezgustător ca înainte, când îi arătase lui Berlioz drumul spre linia tramvaiului.

Simțind că-i îngheață sîngele în vine, Ivan se apropie de profesor și, privindu-i atent fața, se convinge că nu vădește și nici nu a vădit vreun semn de demență.

— Mărturisește cine ești dumneata? îl întreabă cu voce surdă Ivan.

Străinul se încruntă, îl privi de parcă îl vedea pentru întâia oară, și-i răspunse dușmănos:

— La mine nu înțeleg... rus nu vorbește...

— Dumnealor nu înțeleg, se amestecă în vorbă, de pe banca lui, dirijorul de cor, deși nimeni nu-l rugase să traducă spusele străinului.

— Nu te preface! urmă amenințător Ivan, simțind un fior de gheață sub lingurea. Adineauri vorbeai perfect rusește. Nu ești neamț și nici profesor! Ești ucigaș și spion!... Actele! strigă Ivan cu înverșunare.

Misteriosul profesor dădu din umeri cu o grimasă de dezgust, și gura lui, strîmbă și așa, se strîmbă și mai rău.

— Cetățene! se băgă din nou pe fir dirijorul abject, ia spune-mi, de ce-l sîcîi pe acest turist străin? Pentru asta vei fi tras la răspundere cu toată severitatea!

Iar profesorul suspect își luă un aer trufaș, îi întoarse poetului spatele și plecă. Ivan simți că-și pierde uzul rațiunii. Su-focîndu-se, se adresă dirijorului:

— Hei, cetățene, ajută-mă să pun mina pe criminal! Ești dator s-o faci!

Dirijorul se învioră la culme, sări în picioare și răcni:

— Care-i criminalul? Unde-i? Să-l văd! Un infractor străin? Ochii începură să-i joace de bucurie. Ăsta? Păi, dacă-i criminal, întîi și întîi

trebuie să strigăm „ajutor”. Altfel, ne scapă. Ia hai să strigăm amîndoi o dată!

Și dirijorul deschise gura, ca și cînd s-ar fi pregătit să zbiere.

Ivan, descumpănit, îi dădu ascultare poznașului și strigă: „Ajutor!”; dirijorul însă îl trase pe sfoară și tăcu mîlc.

Strigătul stingher, răgușit, al lui Ivan nu ajută la nimic. Două june se traseră speriate din calea lui, și poetul auzi un glas spunînd: „E beat.”

— Aha, va să zică, ești înțeleș cu el? urlă mînios Ivan. De ce îți bați joc de mine? Dă-mi drumul!

Se repezi la dreapta și dirijorul tot la dreapta, Ivan la stînga, și dirijorul tot la stînga.

— Mă împiedici cu bună știință, dinadins? zbiera Ivan, turbat de furie. Și pe tine te dau pe mina miliției!

Încercă să-l apuce de mîneacă pe ticălos, dar stîngaci, fără succes, și în aceeași clipă, dirijorul pieri, de parcă l-ar fi înghițit pămîntul.

„Ah!” făcu Ivan și, aruncînd ochii în zare, îl văzu pe necunoscutul odios, gata s-o ia pe stradela Patriarșie. Nu era singur. Dirijorul de cor, individ mai mult decît suspect, apucase să i se alăture. Dar nu numai atît. Al treilea din grup, răsărit nu se știe de unde, era un motan uriaș, gras cît un porc, negru ca tăciunele, cu niște mustăți de cavalerist date dracului. Cei trei porniră pe stradelă, motanul mergînd doar pe labele dinapoi.

Ivan se luă după răufăcători, dar se convinse pe dată că va fi foarte greu să-i ajungă.

Cei trei străbătură stradela cît ai clipi, luînd-o apoi pe Spi-ridonovka. Cu toate că Ivan grăbea mereu pasul, distanța dintre urmăritor și cei urmăriți nu se micșora defel, și poetul nici nu-și dădu seama cum, după liniștita Spiridonovka, se pomeni lîngă Porțile Nikitskie, unde situația se complică și mai mult. Aici era înghesuială mare și, pe deasupra, banda de tîlhari socoti locul potrivit

ca să recurgă la un bun procedeu banditesc: să se retragă, împrăștiindu-se care încotro.

Cu o dibăcie magistrală, dirijorul se agăță în plin mers de autobuzul ce gonea spre piața Arbat, și se topi. Pierzînd pe unul din cei trei răufăcători, Ivan își concentra atenția asupra motanului și văzu cum ciudatul animal se apropie de vagonul „A”, oprit în stație, cum îmbrînd cu neobrăzare jos de pe scară o femeie care scoase un țipăt strident și, agățîndu-se cu laba de bară, să nu-și piardă echilibrul, încercă chiar să-i arunce încasatoarei, prin fereastra deschisă din cauza zăpușelii, o grivnă pentru bilet.

Purtarea motanului îl uimi la culme pe Ivan, care încremeni ca o statuie lîngă ușa băcăniei din colț, și-l cuprinse uimirea pentru a doua oară, văzînd atitudinea încasatoarei. Îndată ce zări motanul cățărîndu-se în tramvai, femeia strigă, tremurînd toată de furie:

— Motanii n-au acces în tramvai! Nu-i voie cu motani. Z-zît! Dă-te jos, de nu, chem miliția!

Atît pe încasatoare, cît și pe călători nu-i uimi împlinirea în sine: că un motan se suie în tramvai, ceea ce încă nu era lucru mare, ci faptul că motanul intenționează să plătească biletul.

La drept vorbind, el se dovedi nu numai un animal solvabil, dar și disciplinat. Chiar de la prima interpelare a încasatoarei își încetă asaltul, coborî și se instala în stație, netezin-du-și mustățile cu grivna. Dar îndată ce încasatoarea smuci sfoara, dînd semnalul de plecare, și tramvaiul se urni din loc, motanul procedă ca orice individ dat jos cu sila, dar care trebuie neapărat să meargă cu tramvaiul. Lăsă să treacă prin fața lui toate cele trei vagoane, sări pe tamponul celui din urmă, își înfipse ghearele într-un tub de cauciuc ce ieșea din peretele vagonului și călători în voie, economisind și o grivnă.

Atent la parșivul de motan, poetul era gata-gata să-l piardă pe cel mai important dintre tîlhari — pe

profesor. Din fericire, acesta nu apucase s-o șteargă. La capătul străzii Bolșaiia Nikitskaia, sau al străzii Herzen, în mijlocul mulțimii ce se îmbulzea, Ivan îi zări bereta cenușie. Cît ai clipi, își făcu loc într-acolo. Dar nu avea noroc. Grăbi pasul, o luă la trap, îm-brîncindu-i pe trecători; cu toate acestea, nu izbuti să se apropie nici cu un centimetru de profesor.

Deși era enervat la culme, îl uluia totuși repeziciunea supranaturală cu care se desfășura urmărirea. Nu se scurseră nici douăzeci de secunde de cînd lăsase în urmă Porțile Ni-kitskie, că pe Ivan Nikolaevici îl și orbiră luminile din piața Arbat. Cîteva clipe încă și iată o ulicioară întunecoasă cu trotuare strîmbe, unde Ivan Nikolaevici se prăbuși cu zgomot și se răni la genunchi. Din nou o magistrală scăldată în lumini — strada Kropotkin, apoi încă o ulicioară, apoi Osto-jenka, și o altă ulicioară mohorîță, murdară, zgîrcit luminată. Aici, Ivan Nikolaevici îl pierdu pe cel de care avea atîta nevoie. Profesorul dispăruse.

Poetul își pierdu cumpătul, dar nu pentru multă vreme: deodată presupuse că profesorul trebuie să fie negreșit în casa Nr. 13 și neapărat în apartamentul 47.

Dînd buzna pe ușa imobilului, Ivan Nikolaevici urcă val-vîrtej pînă la etajul întîi, găsi numaidecît apartamentul și sună la ușă, nerăbdător. Nu trebui să aștepte mult, îi deschise o fetiță de vreo cinci ani, care, fără să-l întrebe o vorbă, o șterse numaidecît.

În vestibulul imens, lăsat într-o totală paragină, abia luminat de un bec chior atîrnat sub tavanul negru de murdărie, spînzura pe un perete o bicicletă fără pneuri; un cufăr uriaș, ferecat, se afla în mijlocul încăperii, iar pe polița cuierului cineva aruncase o căciulă cu clape, ce atîrnau, lungi, în jos. De după una din uși, la radio, o voce sonoră de bărbat recita niște versuri, pe un ton furios.

Cu toate că se afla într-o casă străină, Ivan Nikolaevici nu-și pierdu deloc prezența de spirit, ci o luă drept spre coridor, judecînd astfel: „S-a ascuns, desigur, în baie.” Coridorul era cufundat în beznă. După ce bîjbîi o vreme, lovin-du-se de pereți, zări sub o ușă o fișie slabă de lumină; dibui prin întuneric clanța și o trase ușor spre el. Cîrligul sări, și Ivan se pomeni chiar în camera de baie, spunîndu-și că avusese noroc.

De fapt, nu dăduse peste el norocul de care ar fi avut nevoie! Îi învălui o căldură jilavă, și, la lumina jarului ce mocnea sub cazanul de baie, zări niște albi mari atîrnînd pe perete, și cada, toată numai pete negre, oribile, pe locurile unde căzuse smalțul. În cadă stătea în picioare, cu un burete în mî-nă, o cetățeană goală-puşcă, plină de clăbuc. Își îngustă ochii miopi, ațintindu-i asupra lui Ivan, care dăduse buzna în baie, și, luîndu-l, se vede, drept altcineva, în lumina aceea de iad, spuse încet, amuzată:

— Kiriuşka! Lasă-te de prostii! Ai înnebunit? Feodor Iva-novici trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Ieși imediat de-aici!

Și-l amenință pe Ivan cu buretele.

Neînțelegera era vădită, și vina o purta, desigur, Ivan Nikolaevici, care nu avea însă de gînd s-o recunoască și, după ce exclamă muștrător: „desfrînat!” —, se pomeni, cine știe cum, în bucătărie. Era pustie la ora aceea. Pe mașina de gătit, în penumbră, vreo zece primusuri stinse stăteau mute. Pre-lingîndu-se prin geamul murdar, nespălat de ani de zile, o rază de lună lumina cu zgîrcenie ungherul unde sclișea o icoană uitată, încărcată de praf și pînze de păianjen, de după care ieșeau capetele a două luminări mari de cununie. Sub icoana mare atîrna, prinsă într-un ac, o iconiță de hîrtie.

Nimeni nu știe ce gînd puse atunci stăpînire pe Ivan, dar, înainte de a se îndrepta spre intrarea de serviciu, își însuși una din luminări și iconița de

hîrtie. Părăsi apartamentul anonim, înzestrat cu aceste obiecte, mormăind ceva, rușinat la gîndul întîmplării prin care trecuse cu cîteva clipe mai înainte în baie, încercînd, fără să vrea, să ghicească cine putea fi neobrăzatul de Kiriuşka, şi dacă nu cumva căciula aceea scîrboasă cu clape era a lui.

În ulicioara pustie şi tristă, poetul se uită în jur, căutîndu-l pe fugar, care nu se vedea însă nicăieri. Atunci, Ivan îşi spuse cu hotărîre:

— Sigur că da, e la rîul Moscova! înainte, marş!

S-ar fi convenit, poate, ca Ivan Nikolaevici să fie întrebat de ce era atît de convins că profesorul se dusesese tocmai la rîul Moscova şi nu în altă parte? Din nenorocire însă, n-avea cine să-l întrebe? Ulicioara aceea mizerabilă era pustie...

După un timp foarte scurt, Ivan Nikolaevici putu fi văzut pe treptele de granit ce coborau spre rîul Moscova.

Îşi scoase hainele, dîndu-le în grija unui bărbos simpatic care fuma o ţigară răsucită de el; pe jos, alături, zăcea o bluză rusească albă, ruptă, şi nişte ghetete scîlciate, cu şireturile desfăcute. Ca să se mai răcorească, Ivan dădu din mîini şi se aruncă în apă cu mişcări de atlet. I se tăie răsuflarea, atît de rece era apa, şi-i trecu chiar prin minte că nu va putea ieşi la suprafaţă. Dar izbuti să iasă, pufăind şi gîfîind, cu ochii rotunjiţi de groază, şi porni înot în apa neagră cu miros de păcură, printre zigzagurile frînte ale felinarelor de pe chei.

Cînd, ud learcă, urcă, sărind treptele, spre locul unde îşi lăsase hainele în paza bărbosului, constată că dispăruseră nu numai hainele, ci şi păzitorul lor, adică însuşi bărbosul. În locul unde zăcuse mormanul de haine, rămăseseră doar nişte izmene vărgate, bluza rusească ruptă, luminarea, iconiţa şi o cutie de chibrituri. Cuprins de o furie neputincioasă, Ivan ameninţă cu pumnul pe cineva nevăzut şi se înveşmîntă în lucrurile ce-i fuseseră lăsate.

Pe loc începură să-l sîcîie două gînduri. În primul rînd, faptul că-i dispăruse legitimația de membru al Massolit-ului, de care nu se despărțea niciodată, și în al doilea rînd, dacă va reuși, în halul în care era, să treacă nestingherit prin Moscova. Oricum, era în izmene!... Asta, ce-i drept, nu privea pe nimeni, totuși n-ar fi fost exclus să se agate careva de el și să-l oprească!

Ivan rupse nasturii de la crăcii izmenelor, contînd că poate așa or să treacă drept pantaloni de vară, luă iconița, luminarea și chibriturile și porni la drum, spunîndu-și:

— La „Griboedov”! Fără nici o îndoială că e acolo!

Orașul își începuse viața nocturnă. Prin colb, zăngănind din lanțuri, treceau în zbor camioane, și pe platformele lor, pe saci, zăceau cu burta în sus niște bărbați. Ferestrele caselor erau deschise. La fiecare din ele ardea o lampă sub un abajur portocaliu, și prin toate ferestrele, prin toate ușile, din toate gangurile, de pe acoperișuri și poduri, din subsoluri și curți răzbea urletul răgușit al polonezei din opera *Evgheni Oneghin*.

Temerile lui Ivan Nikolaevici se adevăriră întru totul: atrăgea atenția trecătorilor, care întorceau capul după el. În consecință, luă hotărîrea să ocolească străzile mari și să se strecoare prin ulicioare, unde lumea nu era atît de sîcîitoare, și unde era mai puțin probabil să se agate cineva de un om desculț, exasperîndu-l cu întrebări la adresa izmenelor, care nu voiau în ruptul capului să pară niște pantaloni obișnuiți, decenti.

Se adînci deci în labirintul tainic al străduțelor din Arbat, furișîndu-se tot pe lîngă ziduri și trăgînd speriat cu coada ochiului; la orice pas arunca priviri înjur și, din cînd în cînd, se ascundea în porțile caselor, ocolind intersecțiile de străzi cu semnale luminoase și fastuoasele clădiri ale ambasadelor.

Și, în tot timpul drumului greu, îl chinui nespus, urmîn-du-l pas cu pas, o nevăzută orchestră ce acompania o voce profundă de bas, care-și cînta dragostea pentru Tatiana.

5 S-a petrecut la „Griboedov”

Pe bulevardul circular, în fundul unei grădini anemice, despărțită de trotuar printr-un grilaj de fier forjat, se afla o casă bătrînească cu etaj, de culoare crem. Un mic spațiu din fața casei era asfaltat; iarna, pe locul acela se înălța un troian de zăpadă cu o lopată înfiptă în vîrf, iar vara, el devenea o superbă terasă de restaurant, cu umbrar de pînză.

Casei i se spunea „Casa Griboedov”, întrucît aparținuse cîndva, zice-se, unei mătuși de-a scriitorului, Alexandra Ser-gheevna Griboedova. De-i aparținuse sau nu, nu știm precis. Ba, după cîte ne amintim, Griboedov nu a avut nici o mătușă proprietară de imobil... Casa purta însă acest nume. Mai mult decît atît, un palavragiu moscovit povestea că la etaj, în sala rotundă cu coloane, vestitul scriitor ar fi citit acestei mătuși, tolănită pe sofa, fragmente din *Prea multă minte strică*. Deși, naiba știe, i-o fi citit poate, dar asta n-are importanță!

Important este că în prezent casa aparținea acelui Masso-lit, pe care-l condusesese nefericitul Mihail Alexandrovici Ber-lioz, înainte să-și facă apariția la Patriarșie prudi.

Urmînd exemplul membrilor Massolit-ului, nimeni nu spunea „Casa Griboedov”, ci pur și simplu „Griboedov”. „Ieri am stat două ceasuri la coadă, la Griboedov.” „Și, ai rezolvat?” „Am obținut o lună de zile la Ialta.” „Bravo!” Sau: „Du-te la Berlioz astăzi, de la patru la cinci, are audiențe la Griboedov”... și așa mai departe.

Massolit-ul se instalase la „Griboedov” cum nu se poate mai bine și mai intim. Oricine intra acolo lua involuntar cunoștință întâi și întâi de anunțurile diferitelor cercuri sportive și contempla fotografiile în grup și individuale ale membrilor Massolit-ului, care (fotografiile) umpleau de jos pînă sus pereții scării ce ducea la etaj.

La etaj, pe prima ușă se lăfăia o inscripție cît toate zilele: „Secția Pescari — Vilegiaturiști”, și tot aici era înfățișat un caras prins în cîrligul unei undițe.

Pe ușa camerei cu nr. 2 se afla o inscripție oarecum stranie: „Deplasări de creație pentru o zi. Adresați-vă tov. M.V. Podlojnaia.”

Ușa următoare purta o inscripție scurtă, dar mai mult decît stranie: „Perelîghino”. Apoi, vizitatorului ocazional al „Casei Griboedov” începeau să-i fugă ochii în toate părțile pe variatele și multiplele inscripții ce împetritau ușile din lemn de nuc ale mătușii: „Numerele de ordine pentru hîrtie se eliberează la Pokliovkina”, „Casieria”, „Plata în numerar, individual, a autorilor de scheciuri”.

Dacă izbuteai să străpungi coada nesfîrșită ce se întindea pînă jos la poartă, puteai vedea inscripția de pe ușa la care lumea dădea năvală fără o clipă de răgaz: „Spațiul locativ”. Dincolo de „Spațiul locativ” ți se dezvăluia privirilor un afiș splendid, reprezentînd o stîncă, iar pe creasta stîncii, înfășurat în burcă, un călăreț cu o armă în bandulieră. Mai jos — palmieri și un balcon, iar în balcon un tînăr moțat, privind undeva spre cer cu niște ochi nespuse de vioi și ținînd în mînă un stilou. Tot acolo scria: „Concedii complexe de creație, de la două săptămîni (schiță-nuvelă), pînă la un an (roman-tri-logie), Ialta, Snuk-Su, Borovoe, Țihidziri, Mahindjuari, Leningrad (Palatul de iarnă).” Și în fața acestei uși era coadă, dar nu cine știe ce, așa cam la vreo sută cincizeci de persoane. Apoi, supunîndu-se cotiturilor,

urcușurilor și coborîșuri-lor capricioase ale „Casei Griboedov”, urmau „Consiliul de conducere al Massolit”-ului, „Casieriile nr. 2,3,4,5”, „Colegiul redacțional”, „Președintele Massolit”-ului, „Sala de biliard”, tot soiul de unități auxiliare și, în sfârșit, acea sală rotundă cu coloane, unde mătușa se desfătase ascultînd comedia genialului său nepot.

Nimerind la „Griboedov”, orice vizitator își dădea seama pe loc, dacă, bineînțeles, nu era cretin de-a binelea, ce minunat o duc acești norocoși membri ai Massolit-ului și numai-decît prindea să-l roadă o neagră invidie. Urmau neîntîrziat reproșuri amare adresate cerului care nu avusese grijă să-l înzestreze la naștere și pe el cu talent literar, fără de care, firește, nu era cazul să rîvnească la un carnet de membru al Massolit-ului, un carnet maro, un chenar auriu, mirosind a piele scumpă, carnet pe care nu era moscovit să nu-l cunoască.

Cine ar putea spune ceva în apărarea invidiei? Este fără îndoială un sentiment urît, dar trebuie să ne punem în situația vizitatorului. Ceea ce vedea el la etaj nu era totul, ba era chiar departe de a fi totul. Întreg parterul casei îl ocupa restaurantul. Și ce restaurant! Pe bună dreptate era socotit cel mai grozav din Moscova. Și nu numai pentru că ocupa două săli mari cu tavanul boltit, cu picturi reprezentând cai liliachii cu coame asiriene; nu numai pentru că la fiecare masă era o lampă învelită cu un mic șal, nu numai pentru că acolo nu putea pătrunde primul venit de pe stradă, ci și pentru că prin calitatea mîncărurilor sale, „Griboedov” întrecea oricare alt restaurant din Moscova, iar mîncărurile se vindeau la un preț accesibil, niciodată împovărător.

De aceea, nu ni se pare defel curioasă convorbirea pe care a surprins-o odată, lîngă grilajul de fier forjat al „Casei Griboedov”, autorul acestor rînduri, cum nu se poate mai verosimile.

— Unde iei masa deseară, Ambrozie?

— Ce întrebare, dragă Foka; aici, bineînțeles! Archibald Archibaldovici mi-a șoptit astăzi că se va servi *șalău-nature*. O capodoperă a artei culinare!

— Știi să trăiești, Ambrozie! răspunse cu un oftat admirativ Foka, un slăbănog neîngrijit cu furuncule pe ceafă, adre-sîndu-se lui Ambrozie-poetul, un uriaș bucălat, cu buzele rumene și părul auriu.

— Nu-i vorba de nici o știință anume, îl contrazice Ambrozie, ci de dorința cea mai elementară de a trăi omenește. Vrei să spui, Foka dragă, că poți găsi și la „Coliseum” niște șalăiași? Dar la „Coliseum” o porție de șalău costă treisprezece ruble și cincisprezece copeici, pe cînd la noi îți ia cinci și cincizeci! Și unde mai pui că la „Coliseum” peștele e vechi de trei zile, ba, pe deasupra, nu ai nici o garanție că nu te vei trezi cu un ciorchine de strugure peste mutră din partea celui dinul june care dă buzna acolo venind din Pasajul Teatral. Mă declar categoric împotriva „Coliseum”-ului, vocifera Am-brozie-gastronomul, de răsuna tot bulevardul. Nu căuta să mă convingi, Foka!

— Nu caut să te conving, Ambrozie, spuse Foka. Dar masa de seară se poate lua și acasă!

— Nici nu mă gîndesc, tună Ambrozie, mi-o închipui pe nevastă-ta încercînd să gătească la cratiță, în bucătăria comună, *șalănl-naturel* Ha-ha-ha!... *Au revoir*, Foka! Și Ambrozie se repezi fredonînd spre terasa cu umbrar.

Eh-ho-ho... Da, ce-a fost a fost! Nu l-au uitat moscoviții băștinași pe celebrul „Griboedov”. Ce-e, șalău rasol! E o banalitate, Ambrozie dragă! Dar cega, cega în caserole de argint, cegă bucăți, rînduri, alternate cu cozi de raci și caviar proaspăt. Dar ouăle la pahar cu pireu de ciuperci? Și fileurile de sturz nu vă plăceau? Dar trufele? Dar prepelița preparată după o rețetă genoveză? Nouă ruble și

jumătate. Dar jazul, dar serviciul ireproșabil? Și, în iulie, când toată familia e plecată în vilegiatură, iar pe dumneata te rețin în oraș anumite treburi literare ce nu suferă amânare, pe terasă, la umbra viței de vie, lucind într-o pată de aur pe o față de masă imaculată — o farfurioară de *supă-printaniere*? îți amintești, Ambrozie? Dar ce să te mai întreb! Văd după buzele dumitale că nu ai uitat; toate lostrițele și șalăiașii dumitale sînt fleacuri! Dar de becaținele, sitarii și becațele de pădure, când e sezonul lor, de prepelițe, de găinușele de baltă, ce zici? Și apa minerală „Narzan”, care ți se prelinge înspumată pe gîtlej?! Ajunge însă, te abați de la subiect, cititorule! Vino cu mine!...

În seara aceea, la ora zece și jumătate, când Berlioz se prăpădise la Patriarșie prudi, „Griboedov” avea toate camerele de la etaj cufundate în întuneric, în afară de una singură, unde luminile erau aprinse și unde tînjeau doisprezece literați, strînși acolo pentru ședință și așteptîndu-l pe Mihail Alexandrovici. Stăteau pe scaune, pe mese și chiar pe cele două pervazuri ale camerei în care își avea sediul Consiliul de conducere al Massolit-ului, sufocîndu-se de căldură. Prin ferestrele larg deschise nu pătrundea nici o adiere de vînt. Moscova își revărsa toată arșița adunată în cursul zilei în asfalt, și era limpede că noaptea nu va aduce nici o ușurare. Un iz de ceapă venea de la subsolul casei mătușii, unde funcționa bucătăria restaurantului, și tuturor le era sete, toți erau enervați și furioși. Literatul Beskudnikov — un om liniștit de felul lui, bine îmbrăcat, cu niște ochi mici și iscoditori — își consultă ceasul. Minutarul se apropia tîrîș de unsprezece. Beskudnikov ciocăni cu degetul în cadran, arătîndu-l vecinului său, poetul

Dvubratski, care ședea pe o masă și, de urît, își bălăbănea picioarele încălțate cu pantofi galbeni, cu talpă de cauciuc.

— Se cam întrece cu gluma, bombăni Dvubratski. — S-a-m-potmolit, pesemne, flăcăul la malul Kleazmei, dădu replica o voce groasă, aparținînd Nastasiei Lukinișna Nepremenova, fată de negustor din Moscova, rămasă orfană, care, devenind scriitoare, autoare de schițe marine, excela în scene de război și semna cu pseudonimul „Navigatorul Georges”.

— Dați-mi voie! glăsui îndrăzneț Zagrivov, cunoscut autor de scheciuri. Și eu, în loc să mă coc aici, aș fi stat cu plăcere pe balcon, la o ceașcă de ceai! Ședința era fixată pentru ora zece, nu-i așa?

— La ora asta e plăcut pe malul Kleazmei, îi ațîta mai departe pe ceilalți Navigatorul Georges, știind că stațiunea de vile pentru literați, Perelîghino, de pe malul Kleazmei, este punctul nevralgic al tuturor. La ora asta cîntă, desigur, și privighetorile acolo. În ce mă privește, lucrez întotdeauna mai cu spor cînd sînt în mijlocul naturii, mai ales primăvara.

— De trei ani aproape plătesc cotizația, ca să-mi pot trimite nevasta, bolnavă de basedov, în acel rai, dar nu știu cum se face că nu apare nimic la orizont, zise veninos, cu amărăciune, nuvelistul Ieronim Poprihin.

— Ei, asta-i în funcție de norocul fiecăruia, vui de pe pervaz criticul Ababkov.

Ochișorii Navigatorului Georges se aprinseră de bucurie și, îndulcindu-și vocea de contralto, replică din nou:

—Nu trebuie să fim invidioși, tovarăși. Avem numai douăzeci de vile și se mai construiesc doar șapte, iar noi sîntem trei mii de inși în Massolit.

— Trei mii o sută unsprezece, preciza cineva dintr-un colț.

— Ei, vedeți, urmă Navigatorul Georges, ce să-i faci? Se-n-țelege de la sine că locuri în vile au primit cei mai talentați dintre noi...

— Generalii! se băgă direct în acest schimb de cuvinte Gluharev-scenaristul.

Beskudnikov simula un căscat și ieși din cameră.

— Stă singur în cinci camere, la Perelîghino, bîrfi Gluha-rev în urma lui

— Lavrovici ocupă numai el șase odăi, țiță Deniskin, și are pereții sufrageriei tapisați cu lemn de stejar.

— Ei, nu despre asta-i vorba acum, vui Ababkov, ci de faptul că s-a făcut ora unsprezece și jumătate.

Se stîrni gălăgie, se pregătea un fel de răzmeriță. Încer-cînd să telefoneze la nesuferita stațiune Perelîghino, nimeriră la o altă vilă, la Lavrovici, și aflară că Lavrovici plecase la rîu, ceea ce-i întrista din cale-afară. Chemară la întîmplare comisia de literatură beletristică, la interiorul 920, și, bineînțeles, nu găsiră pe nimeni.

— Putea măcar să ne telefoneze! țițară Deniskin, Glu-harev și Kvant.

Of, degeaba țițau ei: Mihail Alexandrovici nu putea să telefoneze nicăieri. Depart, depart de „Griboedov”, într-o sală enormă, luminată de becuri de mii de wați, pe trei mese zincate zăcea ceea ce cu puțin înainte fusese Mihail Alexandrovici.

Pe prima masă zăcea trupul gol, plin de sînge închegat, cu brațul fracturat și coșul pieptului zdrobit, pe o altă masă — capul, fără dinții din față, cu ochii deschiși, tulburi, care nu se mai temeau de lumina orbitoare ce inunda sala, iar pe o a treia masă — un morman de cîrpe scorjite.

Lîngă cel decapitat stăteau în picioare un profesor medic-legist, un specialist în anatomie patologică cu ajutorul lui, reprezentanții organelor de anchetă și literatul Jeldîbin, adjunctul lui Mihail Alexandrovici Berlioz la Massolit, chemat prin telefon de acasă, unde veghea la căpățiul nevastei sale bolnave.

Mașina venise să-l ia pe Jeldîbin și, împreună cu organele de anchetă, s-a dus în primul rînd, pe la

douăsprezece noaptea, la locuința victimei, unde s-a procedat la sigilarea tuturor hîrtilor sale, iar de acolo, cu toții la morgă.

Acum, stînd lîngă rămășițele defunctului, se sfătuiau cum e mai bine să facă; să coasă la loc capul retezat sau să depună corpul în sala „Casei Griboedov”, acoperindu-l pur și simplu pe cel dispărut cu un șal negru pînă la bărbie?

Da, Mihail Alexandrovici nu putea telefona nicăieri; prin urmare, zadarnic se indignau și vociferau Deniskin, Gluha-rev și Kvant cu Beskudnikov. Exact la miezul nopții, toți cei doisprezece literați părăsiră etajul de sus, coborînd la restaurant. Aici, îl pomeniră din nou, în sinea lor, de rău pe Mihail Alexandrovici: pe terasă, toate mesele erau, se-nțelege, ocupate, așa că se văzură siliți să cineze în sălile frumoase, dar sufocante.

Și exact la miezul nopții, în prima sală se auzi un bubuit, un zdrăngănit, începură să salte, să se reverse niște sunete. După aceea un glas strident de bărbat porni să urle cu disperare în acompaniamentul muzicii: „Haleluiah!” Se dezlănțuise celebrul jaz de la „Griboedov”. Fețele asudate ale clienților parcă se înseninară, caii pictați pe plafon prinseră viață, lustrele parcă-și sporiră lumina și, deodată, ca scăpate din lanț, prinseră a dăntui ambele săli, iar mai apoi și terasa.

Porniră la dans Gluharev cu poeta Tamara Polumeseaț, începu să danseze și Kvant, și Jukopov-romancierul cu o artistă de cinema în rochie galbenă. Dansau Dragunski, Cer-dacci, micul Deniskin cu gigantica Navigatorul Georges, dansa frumoasa arhitectă Semeikina-Gall, pe care o ținea strîns în brațe un necunoscut în pantaloni albi de pînză groasă. Dansau ai casei și invitați, oaspeți din Moscova și de aiurea, un oarecare Vitea Kuftik din Rostov, regizor, pare-se, cu o pecingine mare liliachie pe obraz, dăntuiau cei mai de seamă reprezentanți ai subsecției de poezie a

Massolit-ului, adică Pa-vianov, Bogohulski, Sladki, Spicikin și Adelfina Buzdeak, dansau tineri de profesie necunoscută, cu tunsură „box”, cu umeri de vată, dansa un ins foarte trecut, cu barbă, în care se încurcase o foaie de ceapă verde, iar în brațele lui se zgâlțâia o jună prăpădită, mîncată de anemie, într-o rochiță de mătase portocalie.

Scăldați în sudoare, ospătarii purtau deasupra capetelor halbele de bere aburite, urlînd răgușit, cu năduf: „Faceți loc, faceți loc, vă rog!” Undeva, un glas comanda în difuzor: „Grătar caucazian o dată! Două zubrovici! Mîncărică de măruntaie!” în același timp, vocea subțire de bărbat urla: „Haleluiah!” Bubuitul talerelor aurii ale jazzului era estompat în răstimpuri de zăngănitul farfuriilor, căroră femeile de la oficiu, după ce le spălau, le dădeau drumul pe un plan înclinat drept în bucătărie. Într-un cuvînt, infern, nu alta.

La miezul nopții apăru o vedenie de iad. Pe terasă ieși un bărbat de o rară frumusețe, cu barba ca un pumnal, îmbrăcat în frac și aruncă o privire maiestuoasă în jur, ca și cînd și-ar fi privit domeniile. Se spunea, o spuneau misticii, că au fost timpuri cînd frumosul bărbat nu purta frac, ci se încingea cu un brîu lat de piele de sub care ieșeau mînerile pistoalelor, iar părul negru ca pana corbului îi era strîns cu o basma de mătase purpurie. Prin Marea Caraibilor, cică sub comanda sa, navigase un bric cu pavilion negru de doliu cu cap de mort. Dar nu-i adevărat, nu, nu! Sînt minciunile unor mistici care caută să te ademenească! Nu există pe lume nici o Mare a Caraibilor, nu navigaseră pe ea corsari îndrăzneți, nu-i urmărise nici o corvetă și nu se așternuse peste valuri fumul bătăliei. Nimic din toate astea n-a existat, nimic! Iată, există teiul pipernicit, există grilajul de fier forjat, iar dincolo de grilaj — bulevardul... Și se topește gheața în cupă, și de la masa vecină se uită niște ochi injectați ca de taur,

și te cuprinde o frică... o, zei, dați-mi otravă, vreau otravă!...

Deodată însă, de la o masă, zbură cuvîntul: „Berlioz!” Jazul se destramă și se stinse, ca și cînd l-ar fi pocnit cineva cu pumnul. „Ce-i, ce s-a întîmplat, ce este?!” „Berlioz!!!” și începură toți să sară de la locurile lor, să exclame, să țipe...

Da, cumplita veste a morții lui Mihail Alexandrovici stîrni un val de durere. Cineva prinse a se agita, strigînd că trebuie scrisă și expediată numaidecît, pe loc, o telegramă colectivă. Dar ce telegramă, ne întrebăm noi, și unde? Și pentru ce s-o trimiți? Chiar așa, pentru ce? N-are nevoie de nici un fel de telegramă cel a cărui ceafă zdrobită e strînsă acum de mîi-nile de cauciuc ale prosectorului, cel al cărui grumaz e împuns în clipa de față cu acele strîmbe ale profesorului! S-a dus și nu are nevoie de nici o telegramă. Totul s-a sfîrșit, să nu mai aglomerăm, fără rost, telegraful!

Da, s-a dus, e mort... Bine, dar noi sîntem vii! Valul de durere se stîrni, ținu cît ținu și începu să scadă, să se liniștească. Unii se întoarseră chiar la mesele lor, și, la început, mai pe ascuns, apoi fățiș băură votcă și luară cîte o gustărică. Nu, zău așa, la ce bun să se strice sau să rămînă în farfurie chifteluțele *de volaille*? Cu ce-l mai putem ajuta pe Mihail Alexandrovici? îl ajutăm cu ceva dacă rămînem flă-mînzi? Că doar noi n-am murit!

Bineînțeles, pianul fu încuiat cu cheia, jaziștii se împrăș-tiară, cîțiva dintre ziariști plecară la redacțiile unde lucrau, ca să scrie necrologul. Aflară cu toții că de la morgă sosise Jeldîbin. Se instalase sus în cabinetul răposatului, și imediat porni zvonul că el îl va înlocui pe Berlioz. Jeldîbin îi chemă grabnic din restaurant pe toți cei doisprezece membri ai consiliului de conducere, și, într-o ședință fulger, ținută în cabinetul lui Berlioz, se apucară să discute problemele ce nu sufereau amîinare: pavoazarea sălii cu coloane din „Casa

Griboedov”, transportul corpului neînsuflețit de la morgă în această sală, accesul publicului, precum și alte probleme legate de mult prea tristul eveniment.

În vremea asta restaurantul își ducea mai departe viața nocturnă obișnuită și ar fi dus-o așa pînă la închidere, adică pînă la ora patru dimineața, dacă nu s-ar fi petrecut ceva cu totul și cu totul ieșit din comun, ceva care i-a zguduit pe oaspeții restaurantului mult mai mult decît vestea morții năprasnice a lui Berlioz.

Cei dintîi prinseră a se agita birjarii care pîndeau clienții la poarta „Casei Griboedov”. S-a auzit cum unul din ei, săl-tîndu-se ușor pe capră, strigă:

— Ptiu! Ia uitați-vă numai!

După aceea, răsărită ca din pămînt, lîngă grilajul de fier clipi o luminiță, apoi începu să se apropie de terasă. Lumea prinse a se ridica de la mese, ațintindu-și privirea — și văzură cu toții că, o dată cu luminița, spre restaurant se îndrepta o stafie albă. Cînd se apropie de treptele terasei, toți înmărmuriră, cu bucățile de cegă înfîpte în furculiță și cu ochii holbați. Portarul, care tocmai ieșise de la garderoba restaurantului în curte să fumeze o țigară, o aruncă jos, o stinse sub călcîi și dădu să iasă în întîmpinarea stafiei, cu scopul vădit de a-i bara accesul în restaurant, dar, nu se știe din ce motiv, n-o făcu, ci se opri locului, cu un zîmbet cam nătîng.

Atunci stafia, urcînd treptele, pași nestingherită pe terasă, și toți constatară că nu-i nici o stafie, ci Ivan Nikolaevici Bez-domnîi, celebrul poet.

Desculț, îmbrăcat cu o bluză rusească albă, ruptă, și cu izmene dungate, avea prinsă în piept, cu un ac de siguranță, o iconiță de hîrtie reprezentînd un sfînt necunoscut. În mîini, Ivan Nikolaevici ducea o luminare de cununie, aprinsă. Pe obrazul drept avea o julitură proaspătă.

Este greu de măsurat cît de adîncă a fost tăcerea ce se în-stăpîni pe terasă. În mîinile unui ospătar,

halba pe care o ducea se aplecă într-o parte, și berea se prelinse pe podea.

Poetul ridică lumina deasupra capului, grăind cu voce tare:

— Noroc, prieteni! După care băgă capul sub masa cea mai apropiată și exclamă abătut: Nu, aici nu-i!

Se auziră două glasuri. Un bas rosti necruțător:

— Gata. *Deîirium tremens*.

Iar al doilea, un glas speriat de femeie, se întreabă:

— Cum de l-a lăsat miliția în halul ăsta pe stradă? Auzind-o, Ivan Nikolaevici o lămuri:

— De două ori au vrut să mă rețină, la Skatertnîi și aici, pe Bronnaia, dar am tulit-o sărind gardul și, vedeți, m-am julit la obraz. Ivan Nikolaevici ridică mîna cu lumina și vocifera: Fraților întru literatură! (Glasul lui răgușit prinse puteri și suna acum mai înflăcărat.) Ascultați cu toții ce am să vă zic! A apărut! Prindeți-l, puneți mîna pe el numaidecît, altfel o să facă ravagii! Nenorociri de nedescris!

— Ce? Cum? Ce zice? Cine a apărut? izbucniră glasuri din toate părțile.

— Consultantul, răspunse Ivan, și consultantul ăsta l-a ucis adineauri pe Misa Berlioz la Patriarșie prudî.

Din sălile restaurantului lumea dădu năvală, și în jurul luminării aprinse din mîna lui Ivan se strînseră cu toții buluc...

— Dați-mi voie, dați-mi voie, vorbiți mai limpede, se auzi lîngă urechea lui Ivan Nikolaevici un glas încet și politicos, spuneți, cum adică l-a ucis? Cine l-a ucis?

— Un consultant străin, profesor și spion, răspunse prompt Ivan, privind în jur.

— Și cum îl cheamă? îl întreabă încetișor la ureche același glas.

— Asta e! Cum îl cheamă?! strigă profund mîhnit Ivan. Dacă i-aș ști numele! N-am văzut

bine ce scria pe cartea de vizită. Țin minte doar prima literă „W”, începe cu „W” numele lui. Ce nume începe oare cu „W”? se întrebă el. Își duse palma la frunte și deodată începu să mormăie: We, we, we, wi, wa... Waschner? Wagner? Weiner? Wegner? Winter? încordat la culme, simți cum i se zburlește părul din cap.

— Wulf? îl ajută, miloasă, o femeie. Ivan se înfurie.

— Toanto! țipă el, căutînd-o pe femeie cu privirea. Ce-are a face aici Wulf? N-are Wulf nici o vină. Wo, Wa... Nu, așa n-am să-mi aduc aminte. Uitați ce e, cetățeni... telefonați chiar acum la miliție să se trimită cinci motociclete cu mitraliere pentru prinderea profesorului. Și nu uitați să spuneți că nu e singur, mai sînt doi cu el: unul lung, cadrilat, cu *pince-nez-ul* crăpat și un motan negru, gras. Iar eu, pînă una-alta, am să fac percheziție la „Griboedov”, presimt că aici e.

Ivan începu să se agite, îi îmbrînci pe cei din jur, flutură luminarea mînjindu-se tot de ceară, se uită pe sub mese. Atunci, cineva strigă: „Un medic!” și o față blîndă, cărnoasă, rasă și îmbuibată, cu ochelari în ramă de baga, răsări lîngă Ivan.

— Tovarășe Bezdomnîi, începu fața cu glas solemn, liniș-tește-te. Ești zguduit de moartea lui Mihail Alexandrovici pe care l-am iubit cu toții, adică a lui Misa Berlioz. O înțelegem prea bine. Ai nevoie de liniște. Îndată tovarășii or să te ducă pînă la patul dumitale și ai să te liniștești.

— Ascultă, îl întrerupse rînjind Ivan, tu nu înțelegi că profesorul trebuie prins? Ce mă tot bați la cap cu prostiile tale! Cretinule!

— Tovarășe Bezdomnîi, dar se poate să-mi vorbești astfel? ripostă fața cea săritoare, înroșindu-se, dîndu-se înapoi de-a-ndăratelea și căindu-se că s-a băgat în istoria asta.

— Uite, cu tine se poate, i-o întoarse cu o ură mocnită Ivan Nikolaevici.

Chipul i se schimonosi de furie, mută repede lumina din mîna dreaptă în mîna stingă, își făcu vînt și pocni fața cea săritoare drept peste ureche.

Atunci le dădu prin minte celor din jur să se repeadă la Ivan; și se repeziră. Lumina se stinse, iar ochelarii ce săriră de pe nasul acelei fețe fură călcați în picioare, cît ai clipi. Ivan scoase un răcnet războinic, cumplit, ce se auzi chiar și pe bulevard, stîrnind curiozitatea trecătorilor, și porni să se apere. Vesela zăngănea căzînd de pe mese, femeile țipau, în timp ce ospătarii îl legau pe poet cu ștergare, la garderobă se consumă următorul dialog între fostul comandant de bric și portar:

— N-ai văzut că e în izmene? întrebă rece piratul.

— Bine, Archibald Archibaldovici, ripostă portarul, care o băgase pe mîneacă, dar cum puteam să nu-i dau drumul, dacă dumnealui este membru al Massolit-ului?

— N-ai văzut că e în izmene? repetă piratul.

— Iertați-mă, Archibald Archibaldovici, se scuza portarul, stacojiu la față, ce puteam face? înțeleg și eu atîta lucru, pe terasă ședeau doamnele...

— Doamnele n-au nici un amestec, doamnelor le este indiferent, nu se lăsă piratul, sfredelindu-l literalmente cu privirea, dar miliției nu-i este indiferent! Un om în izmene poate circula pe străzile Moscovei numai într-un singur caz: dacă merge însoțit de reprezentanții miliției, și anume, cu o singură destinație — secția de miliție! Iar tu, ca portar, trebuie să știi că, văzînd un om în halul ăsta, ai datoria să dai imediat semnalul de alarmă. Auzi?! Tu auzi ce se petrece pe terasă?

Portarul, înnebunit, auzi venind de pe terasă un bubuit, zăngănit de farfurii și de pahare sparte, țipete de femei.

— Ei, ce să-ți fac acum pentru una ca asta? întrebă piratul.

Obrazul portarului căpătă culoarea unui bolnav de tifos, iar ochii priveau fix, plini de groază. I se păru că părul negru al piratului, acum pieptănat cu cărare, e acoperit cu o mătase roșie ca focul. Dispăruseră plastronul și fracul, și din cingă-toarea de piele se ivi minerul unui pistol. Portarul se și închipui spânzurat de vergeaua gabiei mici, își văzu cu ochii propria sa limbă scoasă afară, și capul prăvălit fără viață pe umăr, ba auzi chiar plescăitul valurilor dincolo de bord. Portarului i se muia genunchii și atunci piratului i se făcu milă de el și își stinse privirea sfredelitoare.

— Bagă de seamă, Nikolai, te iert pentru ultima dată! N-avem nevoie de astfel de portari la restaurant, nici pe gratis! Intră mai bine paznic la biserică. După ce spuse aceasta, fostul comandant dădu comanda, precis, clar, rapid: Să vină Pantelei din oficiu. Un milițian. Proces-verbal. O mașină. La spitalul de nebuni. Și adăugă: Fluieră!

Peste un sfert de ceas, publicul uluit la culme (nu numai cel din restaurant, ci și cel de pe bulevard, și din casele cu ferestre dînd spre grădina restaurantului) văzu cum Pantelei, portarul, un milițian, un ospătar și poetul Riuhin scoteau pe poarta „Casei Griboedov” pe un tînar înfășurat ca o păpușă, care, plîngînd amar, scuipa, străduindu-se să-l nimerească anume pe Riuhin, și țipa ca din gură de șarpe:

— Canalie!... Canalie ce ești!

Șoferul unui autocamion, cu o expresie de furie pe față, dădu drumul la motor. Alături, un birjar își înfierbînta calul și, lovindu-l cu frîul liliachiu peste crupă, strigă:

— Uite că merge și un cal iute! Am mai dus eu clienți la spitalul de nebuni!

Mulțimea din jur vuia, comentînd evenimentul nemaivăzut, într-un cuvînt, un scandal oribil, scîrbos, ispititor, o porcărie, nu alta, un scandal care se potoli numai atunci cînd camionul se urni din poarta „Casei Griboedov”, ducîndu-i cu el pe

nefericitul Ivan Nikolaevici, pe milițian, pe Pantelei și pe Riuhin.

6 Schizofrenie, după cum s-a și spus

Ceasul arăta unu și jumătate din noapte când, în sala de consultații a celebrei clinici de psihiatrie, clădită recent în preajma Moscovei, pe malul unui râu, intră un bărbat cu bărbuță ascuțită, îmbrăcat în halat alb. Trei sanitari nu-și luau ochii de la Ivan Nikolaevici, care ședea pe canapea. Poetul Riuhin, grozav de tulburat, era și el acolo. Ștergarele cu care fusese legat Ivan Nikolaevici zăceau maldăr tot acolo, pe canapea. Ivan Nikolaevici avea mâinile și picioarele libere.

Văzându-l intrînd pe bărbatul cu bărbuță, Riuhin păli, tuși ușor și spuse sfios:

— Bună seara, doctore.

Doctorul dădu din cap în semn de salut, dar, înclinîndu-se, se uită la Ivan Nikolaevici și nu la Riuhin. Bezdomnii ședea încremenit, cu o expresie răutăcioasă pe față, cu sprîncenele încruntate, și nu făcu nici cea mai mică mișcare când intră doctorul.

— Iată-l, doctore, vorbi Riuhin, nu se știe de ce în șoaptă, pe un ton misterios, aruncînd priviri speriate spre Ivan Nikolaevici, iată-l pe cunoscutul poet Ivan Bezdomnii, vedeți... Ne e teamă să nu aibă cumva *delirium tremens*...

— Bea mult? întrebă printre dinți doctorul.

— Nu, bea și el, din cînd în cînd, dar nu așa ca să...

— I se năzăreau cumva gîndaci de bucătărie, șobolani, draci sau dini ce umblă de colo-colo?

— Nu, răspunse Riuhin, înfiorîndu-se, l-am văzut ieri și azi-dimineață... era perfect sănătos.

— Și de ce e numai în izmene? L-au luat direct din pat?

— Nu, doctore, a venit în ținuta asta la restaurant...

— Aha, aha, rosti doctorul foarte satisfăcut, și de ce are zgîrieturi? S-a bătut cu careva?

— A căzut de pe gard, iar apoi, la restaurant, l-a atins pe unu... și încă pe câțiva...

— Așa, așa, zise doctorul și, întorcîndu-se spre Ivan, adăugă: Bună seara!

— Să trăiești, sabotorul! îi răspunse cu răutate, ridicînd vocea, Ivan.

Riuhin se fîstîd într-atît, încît nu îndrăzni să se uite în ochii prevenitorului doctor. Acesta nu se ofensă defel, ci-și scoase cu un gest familiar, abil, ochelarii, ridică poala halatului, îi ascunse în buzunarul de la spate al pantalonilor, apoi îl întrebă pe Ivan:

— Cîți ani ai?

— Ia mai duceți-vă dracului cu toții și lăsați-mă în pace! strigă grosolan Bezdomnîi și-i întoarse spatele.

— De ce te înfurii? Te-am supărat cu ceva?

— Am douăzeci și trei de ani, vorbi iritat Ivan, și am să mă plîng împotriva voastră, a tuturor, împotriva ta, păduche ce ești! i se adresă el lui Riuhin.

— Și de ce anume vrei să te plîngi?

— De aia, că m-au înșfăcat pe mine, om sănătos, și m-au tîrît cu sila aici la casa de nebuni! îi răspunse mînios Ivan. În clipa aceea Riuhin se uită la Ivan și îngheță: Poetul nu avea deloc o privire de nebun. Ochii lui, atît de tulburi la „Griboedov”, erau acum ochii lui Ivan de altădată, limpezi de tot. „Aoleu! gîndi speriat Riuhin. E într-adevăr normal! Ce aiureală! Chiar așa, de ce l-am tîrît aici? E normal, absolut normal, numai atît că are toată mutra zdrelită...”

— Dumneata te afli într-o clinică, vorbi foarte calm medicul, instalîndu-se pe un taburet cu picior metalic lucios, și nu într-o casă de nebuni, într-o clinică, unde, dacă nu e cazul, nimeni n-o să te rețină.

Ivan Nikolaevici îl privi neîncrezător cu coada ochiului, dar mormăi:

— Slavă ție, Doamne! în sfârșit, văd și eu un om normal printre atîția idioți, dintre care primul este gogomanul și incapabilul de Sașka!

— Cine este acest Sașka incapabil? se informă medicul.

— El, Riuhin, răspunse Ivan, arătîndu-l cu degetul murdar pe Riuhin.

Poetul nu mai putea de indignare. „Asta-i recunoștința, gîndi el cu amărăciune, pentru tot ce-am făcut pentru dînsul. E o pramatie în toată puterea cuvîntului!”

— Ca mentalitate, un chiaburaș tipic, vorbi Ivan Nikolaevici, dornic să-l demaște cît mai rapid pe Riuhin, și, unde mai pui, e un chiaburaș ce poartă cu abilitate masca de proletar! Priviți-i figura acră și confrunțați-o cu acele versuri sonore pe care le-a comis în întîmpinarea lui 1 Mai. He-he-he... „Flutură!” și „filfîie...” Aruncați o privire înăuntrul lui, să vedeți ce gînduri zac acolo... rămîneți paf! rîse cam sinistru Ivan Nikolaevici.

Riuhin gîfîia, roșu la față, și se gîndea la un singur lucru: încălzise un șarpe la piept, sărise în ajutorul cuiva care se dovedea a fi un dușman înrăit. Și jalea cea mare era că n-avea ce-i face, doar nu putea să se ia la hartă cu un bolnav psihic!

— Dar, de fapt, de ce v-au adus la noi? întrebă medicul, după ce ascultase atent toate învinuirile lui Bezdomnîi.

— Dracu să-i ia pe nătărăii ăștia! M-au înșfăcat, m-au legat cu nu știu ce cîrpe și m-au tîrît pînă aici cu camionul!

— Îmi dați voie să vă întreb, de ce ați venit la restaurant numai în cămașă și izmene?

— N-are de ce să vă mire, îi răspunse Ivan. M-am dus să mă scald în rîul Moscova, și mi-au șterpelit hainele, lăsîndu-mi porcăria asta! Doar nu era să merg în pielea goală prin Moscova! Am

pus pe mine ce-am găsit și eu, pentru că mă grăbeam să ajung la restaurant, la „Griboedov”.

Medicul se uită întrebător la Riuhin, și acesta mormăi po-somorît:

— Așa se cheamă restaurantul.

— Aha, se lămuri medicul, dar de ce erați atât de grăbit? Aveați vreo întâlnire importantă?

— Mă zbat să-l prind pe consultant, îi răspunse Ivan Nikolaevici, privind neliniștit în jur.

— Care consultant?

— îl cunoașteți pe Berlioz? întrebă semnificativ Ivan.

— Compozitorul?...

— Ce compozitor? Ah, da, așa e... Dar nu despre el e vorba. Compozitorul e tizul lui Misa Berlioz.

Riuhin n-avea deloc chef să vorbească, a trebuit însă să dea explicații.

— Berlioz, secretarul Massolit-ului, a fost călcat astă-seară de un tramvai la Patriarșie prudi.

— Nu te băga, dacă nu știi! se supără Ivan. Nu tu, eu am fost acolo când s-a întâmplat. *El* l-a vîrît dinadins sub tramvai.

— L-a împins?

— N-are a face dacă l-a împins sau nu! sări Ivan, furios că ceilalți sînt grei de cap. Unu ca ăsta nici n-are nevoie să împingă! *El* e în stare să facă niște figuri, mamă, mamă! Știa dinainte că Berlioz va fi călcat de tramvai!

— în afară de dumneavoastră, l-a mai văzut cineva pe acest consultant?

— Tocmai aici e buba, doar Berlioz și cu mine l-am văzut.

— Așa. Și ce măsuri ați luat pentru prinderea asasinului? Spunînd aceasta, medicul se întoarce și aruncă o privire

femeii cu halat alb, ce ședea mai la o parte, în fața unui birou. Aceasta luă un formular și se apucă să-l completeze.

— Ce măsuri? Am luat din bucătărie o lumînărică.

— Asta? îl întrebă medicul, arătându-i luminarea ruptă, așezată alături de iconiță, pe biroul femeii cu halat alb.

— Chiar asta, și...

— Dar iconița la ce-a servit?

— Mda, iconița... bîlgui Ivan, înroșindu-se. Iconița, de fapt, i-a speriat cel mai mult, urmă el, arătându-l din nou cu degetul pe Riuhin. Adevărul e că el, consultantul, ce să ne mai ascundem după deget... s-a înhăitat cu necuratul... și nu-l prinzi cu una, cu două.

Sanitarii stăteau acum drepti și nu-și mai luau ochii de la Ivan.

— Mda, urmă poetul, s-a înhăitat! E o realitate irevocabilă. A stat de vorbă personal cu Pilat din Pont. Nu vă mai uitați așa la mine, știu eu ce spun! A văzut tot, și balconul, și palmierii. Într-un cuvînt, ce mai... a fost la Pilat din Pont, garantez eu pentru asta.

— Da, da...

— Ei, și mi-am prins, va să zică, iconița asta în piept și am dat fuga...

În clipa aceea ceasul bătu de două ori.

— Ehehei! exclamă Ivan, sărind de pe canapea. E ora două, și eu îmi pierd timpul cu voi! Iertați-mă, unde aveți telefonul?

— Lăsați-l să telefoneze, ordonă medicul, adresîndu-se sanitarilor.

Ivan înșfacă receptorul, în timp ce femeia cu halat alb îl întrebă încet pe Riuhin:

— E însurat?

— Celibatar, o informă speriat poetul.

— Sindicalist?

— Da.

— Miliția? țipă Ivan în receptor. Miliția? Tovarășul de serviciu? Dați dispoziție să se trimită cinci motociclete cu mitraliere pentru prinderea unui consultant străin. Cum? Treceți să mă luați,

merg cu dumneavoastră... La telefon poetul Bezdomnii, vorbesc de la casa de nebuni... Repede, adresa dumneavoastră! ceru el în șoaptă medicului, acoperind receptorul cu palma. Apoi, strigă din nou în receptor: Mă auziți? Alo!... E o nerușinare! vocifera deodată Ivan trântind receptorul de perete.

Apoi se întoarse spre medic, îi întinse mîna, îi aruncă distant un „La revedere” și dădu să plece.

— Nu te supăra, unde vrei să pleci? îl opri medicul, pri-vindu-l în ochi. E noapte târziu, ești numai în cămașă și izmene. .. Nu te simți bine, rămîi la noi.

— Lăsați-mă să trec, se răsti Ivan la sanitarii care se postaseră în dreptul ușii. Îmi dați drumul sau nu? strigă poetul cu glas fioros.

Riuhin începu să tremure, iar femeia apăsă pe un buton și pe suprafața de sticlă a mesei se ivi o cutiuță lucioasă de metal și o fiolă.

— Așa, va să zică?! rosti Ivan, aruncînd în jur uitături de fiară încolțită. Atunci... Cu bine!! strigă el și se năpusti cu capul înainte spre storul lăsat al ferestrei.

Urmă un zgomot destul de puternic, dar geamul din spatele storului rămase intact și în clipa următoare Ivan Niko-laevici se zbătea în mîinile sanitarilor. Horcăia, se căznea să-i muște strigînd:

— Așa, va să zică, geamuri din astea ați introdus! Dă-mi drumul!... Dă-mi drumul!...

În mîinile medicului sclipi seringă, cu o singură mișcare, femeia despică mîneca putrezită a bluzei lui Ivan și-i apucă brațul cu o putere deloc feminină. În încăpere se răspîndi miros de eter. Ținut de patru inși, Ivan se muie, și medicul îndemînat folosi acest moment ca să-i înfigă acul în braț. Îl mai ținură pe Ivan cîteva clipe și-l lăsară apoi pe canapea.

— Bandiților! zbieră Ivan, sărind de pe canapea, dar se pomeni din nou instalat la loc.

îndată ce-i dădură drumul, sări iar în sus, dar de data aceasta se lăsă singur pe canapea. Tăcu,

aruncînd priviri sălbatice înjur, apoi căscă pe neașteptate, iar în clipa următoare, zîmbi răutăcios.

— M-au închis totuși aici, zise, apoi mai căscă o dată, se întinse, își puse capul pe pernă, își propti obrazul în pumn precum copiii și mormăi cu glas somnoros, de data asta fără răutate: Foarte bine... voi o să plătiți pentru toate astea... v-am prevenit, așa încît faceți cum credeți... pe mine, în clipa de față însă, mă interesează cel mai mult Pilat din Pont... Pilat... Aici Ivan închise ochii.

— O baie, rezerva 117 și o gardă permanentă la patul lui, dădu medicul dispoziție, punîndu-și ochelarii.

Riuhin tresări din nou: ușile albe se deschiseră fără zgomot, lăsînd să se vadă coridorul luminat de becurile albastre, de noapte. Din coridor fu împins în încăpere un cărucior pe roțile de cauciuc, pe care îl întinseră pe Ivan, ațipit. Apoi căruciorul cu Ivan plecă și ușile se închiseră la loc.

— Doctore, întrebă în șoaptă Riuhin, zguduit, e, va să zică, într-adevăr bolnav?

— O, da, confirmă medicul.

— Dar ce are totuși? urmă sfios Riuhin.

Medicul se uită obosit la Riuhin și-i răspunse cu glas stins:

— Hiperexcitabilitate nervoasă cu lezarea aparatului vorbirii și al celui motor... interpretațiuni delirante... Un caz complicat, se vede. Presupun că e vorba de schizofrenie. Și, pe deasupra, etilismul...

Riuhin nu pricepu nimic din spusele doctorului în afară de faptul că situația lui Ivan Nikolaevici era cam albastră; oftă și mai întrebă:

— Dar de ce-o fi vorbind mereu despre nu știu ce consultant?

— A văzut probabil pe cineva, care a produs o impresie puternică asupra imaginației lui bolnave. Sau, poate, o fi avînd o halucinație...

Cîteva minute mai târziu, camionul îl ducea pe Riuhin înapoi spre Moscova. Se crăpa de ziuă, și

lumina felinarelor nestinse încă de pe șosea era de prisos și neplăcută. Șoferul, furios că pierduse o noapte, gonea cât îl țineau puterile.

O pădure se desprinsese și rămase undeva în urmă, râul o luă într-o parte; câte nu veneau în întâmpinarea camionului! Garduri cu gherete de pază, stive de lemne, stâlpi foarte înalți și piloni, iar în vârful pilonilor înșirate niște bobine, apoi mormane de pietriș, pământul brăzdat de canale; într-un cuvânt, simțeai că Moscova e la doi pași, colo, după cotitură, că îndată va năvăli și te va prinde.

Camionul îl scutura pe Riuhin și-l arunca în toate părțile; buturuga retezată, pe care încerca să-și găsească locul, aluneca mereu de sub el. Ștergarele de la restaurant, aruncate în camion de milițian și Pantelei, plecați înainte spre casă cu troleibuzul, se rostogoleau pe platforma camionului. Riuhin încercase întâi să le adune pe toate laolaltă, dar apoi, șuierînd

printre dinți, cu furie: „da mai ducă-se dracului! în definitiv, ce mă tot sucesc eu ca un dobitoc?...” le făcu vînt cu piciorul și nu le mai dădu nici o atenție.

Era într-o stare de spirit cumplită. Desigur, vizita la această casă a suferinței lăsase în sufletul lui Riuhin o urmă foarte adîncă. Se străduia să înțeleagă ce anume îl chinuiește. Coridorul cu becurile lui albastre ce-i stăruia în amintire? Gîndul că nu există pe lume nenorocire mai cumplită decît pierderea rațiunii? Da, da, desigur și asta. Dar aceasta era așa, o idee în general. Însă mai era ceva. Oare ce anume? Jignirea, iată ce era. Da, da, vorbele jignitoare pe care Bezdomnîi i le aruncase în față. Și nu-l durea faptul că erau jignitoare, ci adevărul pe care-l conțineau.

Poetul nu se mai uita în jurul său, ci, cu privirea pironită în podeaua murdară a camionului, ce se zgîlțîia fără încetare, începu să mormăie ceva, să se vaiete, făcîndu-și reproș peste reproș.

Da, versuri... Are treizeci și doi de ani! Și mai departe? Mai departe același lucru! Va compune câteva poezii pe an. Și o va ține așa pînă la bătrînețe? Da, pînă la bătrînețe. Ce-i vor aduce, la urma urmei, aceste poezii? Glorie? „Ce prostie! Cel puțin nu te autoînșela. Niciodată cel care scrie versuri proaste nu va cunoaște gloria. De ce sînt proaste?! Mi-a spus adevărul, numai adevărul! își vorbea necruțător Riuhin. Nu cred în nimic în ceea ce scriu!...”

Intoxicat de această explozie de neurastenii, poetul se clătină, simțind în același timp că platforma nu se mai scutură sub el. Ridică ochii și constată că intrase de mult în Moscova și, mai mult decît atît, că deasupra orașului mijeau zorile, că norul de colo e poleit cu aur, că autocamionul lui stă pe loc, împotmolit în coloana altor mașini, gata să cotească pe un bulevard, și că, la doi pași de el, se înalță pe postamentul său un om de metal, cu capul puțin aplecat într-o parte, privind nepăsător bulevardul.

Gînduri ciudate țîșniră în capul poetului ce se simți din-tr-o dată bolnav. „Iată un exemplu de baftă autentică... (Riuhin se sculă în picioare pe platforma camionului și ridică mîna, amenințîndu-l nu se știe de ce pe omul turnat din fontă, care nu făcea nici un rău nimănui) — fiecare pas făcut de el în viață, orice i s-a întîmplat — toate s-au dovedit a fi spre folosul lui, spre gloria lui! Dar ce a făcut el? Nu-mi dau seama... Au oare ceva deosebit cuvintele: «Vîntu-nbeznă zburdă. ..»? ¹¹ Nu înțeleg!... A avut noroc, da, a avut noroc! (încheie deodată veninos Riuhin și simți în aceeași clipă camionul urnin-du-se din loc). A tras în el, da, a tras albgardistul acela, i-a sfîrtecat șoldul și i-a asigurat nemurirea.”

Coloana își urmă drumul. Bolnav de-a binelea și chiar îm-bătrînit, poetul intra peste cel mult două minute pe terasa „Griboedov”, care, între timp, se golise. Într-un colț, câteva persoane își beau

ultimul pahar. În mijlocul terasei se agita comperul cu tiubeteika pe cap și cu o cupă de șampanie „Abrau” în mână.

Riuhin, cu maldărul de ștergare în brațe, fu întâmpinat prietenos de Archibald Archibaldovici și eliberat pe dată de cîrpele alea afurisite. De n-ar fi fost atît de chinuit, după cele trăite la clinică și după zgîlțitul din camion, Riuhin ar fi încercat o plăcere deosebită să relateze cum au decurs lucrurile, înflorind povestirea cu amănunte născocite de imaginația sa. Dar în momentul acela nu-i ardea de așa ceva și apoi, cu toate că nu excela prin cine știe ce spirit de observație, acum, după calvarul din camion, Riuhin îl privea pentru prima oară cu luare-aminte pe pirat și își dădea seama că acestuia, deși îi puneă întrebări referitoare la Bezdomnîi și chiar exclama: „vai-vai-vai!”, în realitate nu-i păsa defel de soarta lui Ivan Nikolaevici și nu-i era cîtuși de puțin milă de el. „Și bravo lui! Bine face!” gîndi Riuhin, cu o furie cinică autodistrugătoare și, întrerupînd relatarea despre schizofrenie, ceru:

— Archibald Archibaldovici, aș vrea niște votculiță... Piratul arboră o expresie de simpatie, șoptind:

— Înțeleg... o clipă numai... și făcu semn unui ospătar.

Peste un sfert de ceas, Riuhin ședea singur-singurel, chircit la o masă, devorînd un morunaș și bînd votcă, pahar după pahar; își dădea seama și recunoștea că nimic nu se mai putea îndrepta în viața lui și că nu-i mai rămînea decît uitarea.

Poetul își irosise noaptea, în timp ce alții chefuiau și acum își dădea seama că n-o mai putea întoarce. Era de ajuns să ridice capul și să privească spre cer, ca să înțeleagă că noaptea pierise fără putință de întoarcere. Ospătarii, grăbiți, smulgeau fețele de pe mese. Pisicile care se foiau încoace și încolo în jurul terasei aveau un aspect

matinal. Poetul simțea năvălind asupra lui, nestăvilită, o nouă zi.

7 Un apartament puțin simpatîc

Dacă a doua zi dimineață cineva i-ar fi spus lui Steopa Lihodeev: „Steopa, vei fi împușcat dacă nu te scoli chiar în clipa asta!” el ar fi răspuns cu un glas languros, abia auzit: „împușcați-mă, faceți cu mine ce vreți, eu tot nu mă scol.” Nu numai că nu-i venea să se scoale, dar i se părea că nu-i în stare nici măcar să deschidă ochii, de teamă că dacă-i va deschide un trăsnet se va năpusti asupra lui sfîrtecîndu-i capul, în cap îi vuia un clopot greu, pete cafenii cu chenar roșu ca focul și reflexe verzui pluteau între globul ochiului și pleoapele închise și, colac peste pupăză, îi era greață, dar o greață pricinuită, pe cît se părea, de sunetele unui patefon sîcîitor. Steopa se străduia să-și amintească ceva, dar nu-i venea în minte decît un singur lucru: că în ajun, parcă, și nu se știe unde, stătuse cu un șervet de masă în mîină și încercase să sărute o doamnă, promițîndu-i, de altfel, să-i facă o vizită a doua zi la ora douăsprezece fix. Doamna îl refuzase, repe-tînd: „Nu, nu, n-am să fiu acasă!” Steopa însă o ținea una și bună: „Ba eu totuși am să vin!”

Dar cine era doamna, ce oră era acum, ce zi, și în ce lună, Steopa habar n-avea, și, ce era mai rău, nu se putea dumiri, unde se găsește? Se căzni să lămurească măcar acest ultim amănunt și-și dezlipi pleoapa ochiului stîng. În penumbră desluși un reflex tulburiu. Recunoscu, în sfîrșit, oglinda mare de perete și își dădu seama că stă culcat pe spate în propriul său pat, mai bine zis în fostul pat al văduvei bijutierului, în dormitorul lui. În clipa următoare, capul îi zvîcni năprasnic și, gemînd cumplit, închise iar ochiul stîng.

Să lămurim lucrurile: Steopa Lihodeev, directorul Teatrului de varietăți, se trezi dimineată în apartamentul pe care-l împărțea cu răposatul Berlioz! Apartamentul era situat într-un imobil mare, cu cinci etaje, cu fațada în trei laturi dînd spre Sadovaia.

Trebuie spus că apartamentul acesta, cu nr. 50, avea de multă vreme o reputație, dacă nu proastă, cel puțin stranie. Cu doi ani în urmă, aparținuse încă văduvei bijutierului de Fougeraie. Arma Franțevna de Fougeraie, o doamnă respectabilă și foarte practică, de vreo cincizeci de ani, închiriasse trei din cele cinci camere ale ei unui individ pe care îl chema, pare-se, Belomut, și altuia, care-și făcuse uitat numele.

Și iată că, de doi ani, în apartamentul cu pricina începură să aibă loc niște evenimente inexplicabile: locatarii lui prinseseră să dispară fără urmă.

Odată, într-o zi de sărbătoare, veni la apartament un milițian, îl chemă în antreu pe al doilea locatar (al cărui nume nimeni nu-l mai ținea minte) și spuse că acesta este poftit să treacă pentru o clipă pe la secția de miliție ca să semneze ceva. Locatarul îi porunci Anfisei, o veche și credincioasă femeie de serviciu a Armei Franțevna, ca, în cazul cînd îi va telefona cineva, să spună că el se va întoarce peste zece minute, după care plecă împreună cu milițianul corect, cu mânuși albe. Dar omul nu numai că nu s-a întors peste zece minute, el nu s-a mai întors niciodată. Lucrul cel mai curios a fost faptul că, împreună cu el, a dispărut, după cît se pare, și milițianul.

Bisericoasa, și ca să spunem mai sincer — superstițioasa Anfisa — așa a și declarat, fără ocolișuri, Annei Franțevna, profund amărîtă, că aici e vorba de vrăjitorie și că ea știe foarte bine cine i-a furat și pe locatar, și pe milițian, numai că nu vrea să vorbească acum, cînd se lasă noaptea.

Ei și, precum se știe, e destul numai să înceapă vrăjitoria, că după aceea nu o mai poți opri cu nimic. Al doilea locatar a dispărut luni, după câte mi-aduc aminte, iar miercuri, parcă a intrat în pământ Belomut. Dar — ce-i drept — în alte împrejurări. Dimineața, ca de obicei, a trecut să-l ia mașina, să-l

ducă la serviciu, și l-a dus, dar înapoi nu a adus pe nimeni, și nici ea însăși nu a mai venit.

Durerea și groaza lui madame Belomut sînt de nedescris. Dar vai, nici una, nici cealaltă nu au fost de durată. În aceeași noapte, întorcîndu-se împreună cu Anfisa de la vilă, unde Anna Franțevna se dusesse în grabă nu se știe de ce, ea nu o mai găsi pe cetățeană Belomut în apartament. Dar nu numai atît: ușile celor două camere, pe care le-au ocupat soții Belomut, s-au găsit sigilate.

Două zile au trecut. A treia zi, Anna Franțevna, care în tot acest timp suferise de insomnie, plecă din nou în grabă la vilă... Trebuie să spunem oare că ea nu s-a mai întors?!

Rămasă singură, Anfisa, după ce a plîns pe săturate, s-a dus la culcare după ora unu noaptea. Ce a fost cu ea mai departe nu se știe, dar au povestit locatarii altor apartamente că, în cel cu numărul 50, toată noaptea s-au auzit niște ciocănituri și bocănituri și cîcă pînă dimineața a ars lumina electrică la ferestre. Dimineața s-a constatat că și Anfisa dispăruse! Multă vreme în casă s-au povestit tot soiul de legende despre cei dispăruți și despre apartamentul blestemat, cum ar fi, de exemplu, aceea potrivit căreia această Anfisa cam uscățivă și bisericoasa ar fi purtat pe piepru-i secătuit douăzeci și cinci de briliante mari, puse într-un săculeț din piele de căprioară, briliante ce au aparținut Annei Franțevna. Cîcă în magazia de lemne a aceleiași vile, unde plecase valvîrtej Anna Franțevna, s-au găsit niște comori imense, sub forma acelorași briliante, precum și bani — monezi de aur bătute pe vremea țărilor... Și altele,

de același gen. Ce-i drept, pentru ceea ce nu știm, nu băgăm mîna în foc c-o fi adevărat. Oricum ar fi, locuința a stat goală și sigilată numai o săptămînă, după care în ea s-au mutat răposatul Berlioz cu nevasta și acest Steopa cu consoarta lui. Este de la sine înțeles că, de îndată ce aceștia doi nimeriră în blestematul apartament, începu să li se întîmple și lor dracu știe ce! în decurs de o lună dispărură amîndouă consoartele. Dar nu fără urmă. Despre consoarta lui Berlioz se povestea că ar fi fost văzută la Harkov cu un maestru de balet, iar a lui Steopa cică ar fi fost descoperită pe strada Bojedomka unde, după cum trîncănea lumea, directorul Teatrului de varietăți, uzînd de nenumăratele sale cunoștințe, ar fi reușit să-i facă rost de o cameră, dar cu o condiție: să n-o mai prindă vreodată pe Sadovaia...

Așadar, Steopa gemu. Vru s-o strige pe femeia de serviciu, pe Grunia, să-i ceară un piramidon, dar își dădu totuși seama că astea-s prostii, că Grunia nu are, desigur, nici un piramidon. Încercă să-l cheme în ajutor pe Berlioz, gemu de două ori: „Misa... Misa”, dar, după cum vă dați seama și dumneavoastră, nu primi răspuns. În locuința domnea o liniște de mormînt.

Mișcîndu-și degetele de la picioare, Steopa constată că e în ciorapi. Își trecu mîna tremurătoare peste șold, să constate dacă e cu pantaloni sau fără, dar de constatat nu constată, în cele din urmă, dîndu-și seama că e singur și părăsit, că n-are cine să-i vină în ajutor, se hotărî să se ridice, cu prețul oricăror eforturi, fie și supraomenești.

Își dezlipi pleoapele strînse și văzu reflectîndu-se în oglindă o siluetă de om cu părul vîlvoi, cu fața buhăită, năpădită de peri negri, cu ochii umflați, purtînd o cămașă murdară cu guler și cravată, izmene și ciorapi.

Așa se văzu în oglinda mare din perete, iar lîngă oglindă, descoperi un necunoscut, îmbrăcat în

negru, cu beretă neagră pe cap.

Steopa se așeză în capul oaselor și căscă niște ochi mari, ținându-l pe necunoscut. Tăcerea o întrerupse acesta din urmă, rostind cu glas greoi și accent străin următoarele cuvinte:

— Bună ziua, preasimpaticule Stepan Bogdanovici! Urmă o pauză, după care, printr-un efort extraordinar de

voință, Steopa reuși să articuleze:

— Ce doriți dumneavoastră? și rămase uluit, nerecunos-cîndu-și vocea. Cuvîntul „ce” îl pronunțase cu glas pițigăiat... „doriți” cu o voce de bas, iar „dumneavoastră” nu se auzi deloc.

Necunoscutul zîmbi prietenos, scoase la iveală un ceas mare de aur cu un triunghi de briliante pe capac, îl făcu să sune de unsprezece ori și zise:

— E unsprezece. Și exact un ceas de cînd aștept să vă treziți, întrucît mi-ați fixat să vin la dumneavoastră la ora zece. Iată-mă!

Steopa bîjbîi cu mîna pe scaunul de lîngă pat, dădu de pantaloni și șopti:

— Iertați-mă! apoi, după ce îi îmbrăcă, urmă întrebător, cu glas răgușit: Spuneți-mi, vă rog, numele dumneavoastră.

Îi venea greu să vorbească. La fiecă cuvînt avea senzația că cineva îi înfîge un ac în creier, provocîndu-i o durere infernală.

— Cum? Și numele mi l-ați uitat? se miră necunoscutul, zîmbind.

— Iertați-mă... hîrîi Steopa, simțind că mahmureala îi oferă cu dărnicie un nou simptom: i se păru că podeaua din preajma patului pierise nu se știe unde și că îndată va zbura cu capul în jos, la mama dracului, în iad.

— Dragă Stepan Bogdanovici, i se adresă din nou vizitatorul, zîmbind perspicace. Nu vă ajută nici un piramidon. Urmați principiul vechi și înțelept: cui pe cui se scoate. Singurul remediu care vă va readuce la viață constă în două pîhărele de votcă urmate de o gustare călduță și picantă.

Steopa era șiret și, oricât de bolnav se simțea, realiză că, din moment ce fusese găsit în halul ăsta, trebuie să facă mărturisiri complete.

— Să spun sincer, începu el, abia mișcându-și limba în gură, ieri, un pic am...

— Nici un cuvânt în plus! îl opri vizitatorul și se retrase, cu fotoliu cu tot, într-un alt colț al odăii...

Holbînd ochii, Steopa zări pe o măsuță mică o tavă pe care se aflau pîine albă tăiată felii, icre negre, ciuperci marinate într-o farfurioară, mai era ceva și într-o cratiță și, în sfîrșit, votca, în clondirul voluminos al văduvei bijutierului. În mod deosebit, pe Steopa îl ului clondirul, rece și aburit. Deși era explicabil, deoarece stătea într-un recipient plin cu bucăți de gheață. Într-un cuvânt, totul fusese pregătit curat, de o mînă iscusită.

Necunoscutul nu dădu răgaz uimirii lui Steopa să ia proporții exagerate și-i turnă cu îndemînare o jumătate de păhărel de votcă.

— Și dumneavoastră? piui Steopa.

— Cu plăcere!

Cu o mînă tremurătoare, Steopa duse paharul la gură, în timp ce necunoscutul înghiți dintr-o suflare conținutul paharului său. Mestecînd icrele, Steopa stoarse cu chiu, cu vai cîteva cuvinte:

— Dar dumneavoastră, de ce... Nu gustați nimic!?

— Vă mulțumesc, nu iau niciodată gustări, îi răspunse necunoscutul și iar turnă în păhărele.

Ridică capul cratiței — conținea crenvurști în sos de tomate.

Și iată că petele acelea verzi se topiră în fața ochilor lui Steopa, cuvintele îi reveniră pe buze și, mai ales, își aminti cîte ceva. Anume, că în ajun fusese la stațiunea Shodnea, la vila lui Hustov — autorul de scheciuri, unde acest Hustov îl dusesse pe Steopa cu un taxi. Își aminti chiar cum tocmiseră taxiul, în fața hotelului „Metropol”, și că mai era cu ei și un actor, sau poate că nu era actor... unul cu patefonul într-o va-lijoară. Da, da,

da, la vilă se petrecuse totul! își aducea aminte că, de câte ori puneau să cînte patefonul, cîinii se porneau pe urlat. Numai doamna pe care Steopa dăduse s-o sărute ră-mînea o enigmă... Naiba știe cine era... lucra la radio, pare-se, sau poate că nu...

În felul acesta, treptat, ziua precedentă se contura mai limpede; pe Steopa însă îl interesa acum mult mai mult ziua prezentă și, în special, apariția necunoscutului în dormitorul său, și unde mai pui — cu gustări și cu votcă. Iată dar ce-ar fi fost bine să lămurească!

— Ei, acum sper că v-ați amintit numele meu!

Drept răspuns, Steopa își desfăcu mîinile a neputință, zîm-bind rușinat.

— Bine, dar asta întrece orice măsură! Simt că după votcă ați băut porto! Scuzați-mă, dar așa ceva nu se face!

— Țin să vă rog ca asta să rămînă între noi, rosti lingușitor Steopa.

— O, desigur, desigur! însă pentru Hustov, bineînțeles, eu nu pot garanta.

— Cum, îl cunoașteți pe Hustov?

— L-am zărit în treacăt pe acest individ, ieri, în cabinetul dumneavoastră, dar este de ajuns să-i privești o dată, fugitiv, fizionomia, ca să-ți dai seama că nu-i altceva decît o canalie, un intrigant, un oportunist și un lingău.

„Are perfectă dreptate!” gîndi în sinea sa Steopa, uluit de o definire atît de exactă și de concisă a persoanei lui Hustov.

Ziua de ieri se reconstituia crîmpei cu crîmpei, totuși neliniștea nu-l părăsea pe directorul Teatrului de varietăți. Adevărul era că în această zi de ieri se căsca un gol, un gol uriaș, întunecat. Credeți ce vreți, dar pe acest necunoscut cu beretă Steopa nu-l văzuse cu o zi înainte în cabinetul său.

— Woland, profesor de magie neagră, se prezentă autoritar vizitatorul, văzînd eforturile zadarnice ale gazdei de a-și aminti de dînsul, și-i povesti cum se petrecuse totul.

În ajun, sosise din străinătate la Moscova și se prezentase numaidecât la Steopa, propunându-i să dea spectacolul său la Teatrul de varietăți. Steopa telefonase la Comisia regională de spectacole, unde reușise să rezolve problema (auzind acestea, Steopa păli, clipind des din ochi), după care încheiase cu profesorul Woland un contract pentru șapte spectacole (Steopa căscă gura mare), căzînd de acord amîndoi ca profesorul Woland să vină la el acasă a doua zi dimineața, la ora zece, în vederea precizării detaliilor. Și Woland venise. Ajuns la domiciliul lui Steopa, fusese întâmpinat de Grunia, femeia de serviciu, care îi explicase că tocmai atunci picase și ea, că lucrează cu ziua, că Berlioz nu este acasă, iar în cazul cînd oaspetele dorește să-l vadă pe Stepan Bogdanovici, n-are decît să poftească chiar în dormitorul dumnealui. Stepan Bogdanovici are un somn atît de adînc, încît ea, Grunia, nu se încumetă să-l trezească. Văzînd halul în care se afla Stepan Bogdanovici, artistul o trimisese pe Grunia la cel mai apropiat magazin alimentar să cumpere votcă și gustări, apoi la farmacie după gheață și...

— Permiteți-mi să vă restitui banii cheltuiți, scheună Steopa distrus, căutîndu-și portofelul.

— O, se poate, pentru asemenea fleacuri! exclamă artistul și nici nu voi să mai audă de așa ceva.

Prin urmare, se lămurise de unde proveneau votca și gustarea, totuși ți-era mai mare mila să te uiți la Steopa; nu-și amintea deloc povestea cu contractul și, să-l tai, să-l omori,

dar nu-l văzuse în ajun pe acest Woland. Hustov, da, trecuse pe la el, dar Woland nici vorbă.

— Permiteți-mi să mă uit un pic la contract, se rugă Steopa încetișor.

— Pofțiți, pofțiți, uitați-vă.

Steopa cercetă hîrtia și îngheță. Toate erau întocmai cum scrie la carte: în primul rînd, propria lui semnătură, dată dracului. .. Apoi, pieziș,

apostila directorului financiar, Rimski, cu aprobarea acestuia de a i se avansa zece mii de ruble artistului Woland în contul sumei de treizeci și cinci de mii de ruble ce i se cuvenea pentru șapte spectacole. Mai mult decât atât, tot acolo, Woland confirma primirea banilor și semna pentru aceste zece mii!

„Ce-i asta?” se gândi nefericitul Steopa, simțind că-l apucă amețea. Niște lapsusuri sinistre în memoria sa! Se înțelege de la sine că, după ce i se prezentase contractul, orice manifestări de mirare ar fi fost de-a dreptul deplasate... Îi ceru musafirului permisiunea să se retragă o clipă și, cum era, în ciorapi, alergă în vestiar, la telefon. Pe drum, strigă, cu ochii spre ușa bucătăriei:

— Grunia!

Nu primi nici un răspuns. Se uită la ușa ce da din vestiar în cabinetul lui Berlioz și, cum se zice, încremeni ca o stană de piatră. Pe clanta ușii atârna, prins de o sfoară, un sigiliu uriaș.

„Bonjour, răcni cineva în capul lui Steopa. Numai asta mai lipsea!” De-aici, gândurile lui Steopa porniră pe o dublă cale, dar, după cum se întâmplă întotdeauna în momentul unei catastrofe, toate în aceeași direcție, și, în general, dracu știe unde. E greu de redat harababura din capul lui Steopa! Nu era destul drăcovenia cu bereta neagră, votca la gheață și neverosimilul contract. Poftim, colac peste pupăză, sigiliu pe ușă! Cu alte cuvinte, oricui ați spune că Berlioz a făcut una boacănă n-o să creadă, zău, zău n-o să creadă! Bine, dar sigiliul — iată-l! M-da...

Și atunci începură să mișune în capul lui Steopa gânduri din cele mai neplăcute despre un articol pe care el, ca un făcut, i-l băgase pe gît lui Mihail Alexandrovici, să-l publice într-o revistă. Și articolul, între noi fie spus, era aiurit! Nu merita atenție, și nici cine știe ce parale nu luase pe el...

Imediat după amintirile legate de articol îi veni în minte o convorbire dubioasă, care avusese loc,

după câte își amintea, la douăzeci și patru aprilie, seara, tot în locuința lor, în sufragerie, în timp ce Steopa lua masa cu Mihail Alexandrovici. Desigur, acestei discuții nu i se poate spune dubioasă chiar în adevăratul sens al cuvîntului (nu s-ar fi lăsat Steopa atras într-o asemenea discuție), era însă o discuție pe o temă oarecare. Se putea foarte bine, oameni buni, nici să n-o fi deschis, înainte de sigilarea ușii, discuția n-ar fi fost, desigur, decît un fapt neînsemnat, dar, o dată ce s-a pus acest sigiliu...

„Ah, Berlioz, Berlioz! clocoteau gîndurile în mintea lui Steopa. Nu pricep în ruptul capului!”

Dar n-avea timp să se vaiete prea mult și formă numărul directorului financiar Rimski de la Teatrul de varietăți. Situația lui Steopa era din cale-afară de delicată: în primul rînd, străinul putea să se ofenseze văzînd că-l verifică, după ce omul îi arătase contractul, și-apoi, îi venea extrem de greu să vorbească cu directorul financiar. Într-adevăr, doar nu era să-l întrebe: „Spune-mi, te rog, am încheiat eu ieri un contract în valoare de treizeci și cinci de mii de ruble cu un profesor de magie neagră?” Nu, nu se putea!

— Da! auzi în receptor glasul tăios, neplăcut al lui Rimski.

— Bună ziua, Grigori Danilovici, vorbi încetișor Steopa Lihodeev. Uite despre ce-i vorba... hm... hm... se află la mine ăsta... ă... artistul Woland. În acest sens... am vrut să te întreb, ce se aude cu spectacolul de astă-seară?...

— Vorbiți de magul negru? făcu Rimski în receptor. Îndată vom avea afișele.

— Aha, zise cu glas stins Steopa, bine, la revedere, deocamdată...

— Veniți repede? se interesă Rimski.

— Peste o jumătate de ceas, făgădui Steopa și, după ce puse la loc receptorul, își prinse capul înfierbîntat în mîini.

Era de rău! Ce se întâmplase cu memoria lui, oameni buni? Spuneți!

Nu mai putea întârzia în vestiar și își făcu pe dată un plan: să mascheze prin toate mijloacele faptul că devenise atât de uituc și, în primul rînd să-l tragă de limbă pe străin, fără ca acesta să-și dea seama, ce intenționează el, de fapt, să prezinte astăzi pe scena Teatrului de varietăți a cărui conducere îi fusese încredințată lui Steopa.

La acest gînd, se întoarse, dar în oglinda din vestiar, de mult neștearsă de leneșă Grunia, văzu deslușit un individ ciudat, lung cît o prăjină și cu *pince-nez* pe nas. (O, dacă ar fi fost acolo Ivan Nikolaevici! L-ar fi recunoscut imediat pe tipul ăsta.) Necunoscutul însă, după ce se reflectă în oglindă, pieri. Neliniștit la culme, Steopa privi lung în adîncul vestiarului și fu zguduit din nou, pentru că în oglindă văzu apoi, trecînd și dispărînd, un motan negru mătăhălos.

Steopa simți cum inima dă să i se rupă în piept. Se clătină gata să cadă.

„Ce-i asta? gîndi. Nu cumva sînt pe cale să înnebunesc? De unde aceste vedenii?” Aruncă ochii în vestiar și strigă speriat:

— Grunia! Ce-i cu motanul ăsta care se plimbă la noi prin casă? De unde-i? Și mai e cineva.

— Nu vă neliniștiți, Stepan Bogdanovici, răsună un glas, dar nu al Gruniei, ci al musafirului din dormitor. Motanul e al meu. Nu vă enervați. Iar Grunia nu-i aici, am expediat-o la Voronej. Se plîngea că ați tras-o pe sfoară cu concediul; nu i l-ați dat.

Cuvintele acestea sunară atât de neașteptat și de stupid, încît Steopa își spuse că nu auzise bine. Zăpăcit la culme, se întoarse în dormitor și încremeni în prag. I se ridică părul măciucă, și pe frunte îi apărură broboane mici de sudoare.

Musafirul nu mai era singur în dormitor, ci cu o societate întreagă; în celălalt fotoliu ședea tipul care i se năzărise lui Steopa în oglinda din vestiar.

Acum îl vedea limpede de tot: o mustăcioară pufoasă, un geam al *pince-nez-vXxa*. sclipind viu, iar celălalt lipsă. Dar se constatară în dormitor lucruri mai albastre: pe un puf al văduvei bijutierului stătea tolănit într-o poză neobrăzată un al treilea; și anume un motan negru de dimensiuni înspăimântătoare, cu un pahar de votcă într-o labă și cu furculița, pe care apucase s-o înfigă într-o ciupercă marinată, în cealaltă.

Lumina, slabă și așa în dormitor, începu să se stingă de-a binelea în ochii lui Steopa.

„Iată, așadar, cum înnebunesc oamenii...” îi trecu prin minte, și, ca să nu cadă, se prinse cu mâinile de uscior.

— Văd că sînteți oarecum mirat, scumpe Stepan Bogdanovici? îl întrebă Woland pe Steopa, căruia îi clănțăneau dinții de spaimă. Dar, de fapt, n-aveți de ce să vă mirați; este suita mea.

Tocmai în clipa aceea motanul dădu pe gît votca, și mîna lui Steopa lunecă pe uscior în jos.

— Și suita asta cere un loc în spațiu, urmă Woland, așa încît unul din noi este de prisos în acest apartament. Și mi se pare că acest cineva de prisos sînteți tocmai dumneavoastră.

— Dumnealor, dumnealor! cîntă cu glas de țap prăjina cadrilată, vorbind despre Steopa la plural. În general, în ultima vreme dumnealor numai de porcării se țin. Se bețivesc, se încurcă cu femei, profitînd de poziția pe care o au, toată ziua nu fac nimic și nici nu pot face, pentru că habar n-au, nu se pricep defel la treaba ce le-a fost încredințată. Și-i duc cu preșul pe șefi!

— Folosește aiurea, unde vrei și unde nu vrei, mașina statului! sări cu pîra motanul, mestecînd ciuperca.

Și atunci cînd Steopa lunecă pe podea, și cu o mîină neputincioasă zgîrie usciorul, avu loc a patra apariție.

Direct din oglinda fixată în perete apăru un ins mic, dar neobișnuit de lat în umeri, cu gambetă pe

cap și cu un colț care, ieșindu-i din gură, îi slăsea
nutra — și așa neînchipuit de hidoasă și de
respingătoare. Pe deasupra, avea și părul roșu ca
para focului.

— în general, se băgă pe fir tipul nou apărut, nu
pricep cum de-a ajuns director — roșcatul vorbea
tot mai fonfăit — e director cum sînt eu arhiereu.

— N-ai nutra de arhiereu, Azazello, interveni
motanul, punîndu-și crenvurști în farfurie...

— Asta și spun, fonfăi roșcatul și, întorcîndu-se
spre Woland, adăugă respectuos: îmi îngăduiți,
messire, să-l arunc afară din Moscova la toți
dracii?

— Zît!! răcni deodată motanul, și blana i se
zbîrli.

Dormitorul porni să se învîrtească în jurul lui
Steopa. Acesta se lovi cu capul de uscior și,
pierzîndu-și cunoștința, își zise: „Mor...”

Dar nu muri. Întredeschizînd ochii, se văzu stînd
pe ceva de piatră. În jurul lui auzi un vuiet. Cînd
deschise ochii în toată legea, își dădu seama că
vuieste marea și, chiar mai mult decît atît, valurile
se leagănă la picioarele lui, că, într-un cu-vînt,
sade chiar la capătul unui dig, deasupra lui se
înalță un cer albastru sclipitor, iar îndărăt se
așterne un oraș alb, așezat pe crestele unor munți.

Neștiind cum se procedează în asemenea cazuri,
Steopa se ridică pe picioarele ce i se zgîlțiau de
frică și porni spre țarm.

Pe dig, stătea un tip care fuma și scuipa în mare.
Se uită la Steopa buimac și încetă să mai scuipe.

Atunci, Steopa, lăsîndu-se în genunchi în fața
fumătorului necunoscut, îl întrebă:

— Vă implor, spuneți-mi, ce oraș este ăsta?

— Ei, asta-i, știi că ai haz? dădu replica
fumătorul fără suflet.

— Nu sînt beat, îl încredința cu glas răgușit
Steopa, mi s-a întîmplat ceva, sînt bolnav... Unde
mă aflu? Ce oraș e aici?

— Ei, Ialta, e bine?...

Steopa oftă încetișor, căzu pe-o parte, lovindu-se cu capul de piatra caldă a digului și-și pierdu cunoștința.

8 Duelul dintre profesor și poet

În timp ce, la Ialta, Steopa își pierduse cunoștința, adică pe la ora unsprezece și jumătate, Ivan Nikolaevici Bezdomnîi își revenea în simțiri, trezindu-se după un somn adânc și îndelungat. Cîtăva vreme se strădui să-și dea seama cum nimerise în camera necunoscută cu pereții albi, cu o noptieră stranie dintr-un metal alburiu și cu storuri albe, în spatele cărora se ghicea soarele.

Ivan își scutură capul, se convinse că nu-l doare și-și aminti că se află într-o clinică. Acest gînd atrase după sine amintirea morții năprasnice a lui Berlioz, dar de data aceasta ea nu-i mai provocă o emoție puternică. După ce dormise pe săturate, Ivan Nikolaevici devenise mai calm, și mintea lui lucra mai limpede. Rămase un timp nemișcat, întins pe patul moale, comod, cu arcuri, într-un așternut alb ca neaua. Descoperi chiar lîngă el butonul soneriei. Din obișnuința de a atinge lucrurile fără să fie nevoie, apăsă pe buton. Se aștepta să audă soneria sau să apară cineva; dar se produse cu totul altceva.

La picioarele patului se aprinse un cilindru mat, pe care scria: „Apă”. După cîteva clipe, cilindrul începu să se rotească — pînă cînd răsări inscripția: „îngrijitoarea”. Se înțelege că ingeniosul cilindru îl uimi pe Ivan. Inscripției „îngrijitoarea” îi luă locul inscripția „Cheamă medicul”.

„Hm”... rosti Ivan, neștiind ce să facă mai departe cu cilindrul. Dar, întîmplător, avu noroc. Mai apăsă o dată pe buton la inscripția „Felcerița”: drept răspuns se auzi un țîrîit ușor, cilindrul își opri rotațiile și se stinse, iar în cameră intră o femeie cu forme pline, simpatcă, îmbrăcată cu halat alb.

— Bună dimineața! îi spuse ea.

Poetul nu-i răspunse, socotind această urare nelalocul ei în condițiile date. Păi chiar așa, bagă un om sănătos la balamuc și se mai poartă ca și când așa s-ar cuveni.

Cu aceeași expresie blajină pe față, printr-o apăsare pe buton, femeia ridică storul și, prin grilajul ușor și rar, ce ajungea pînă la podea, în cameră năvăli soarele. De partea cealaltă a grilajului se deschidea un balcon; mai departe, malul șerpuitor al râului, iar dincolo de râu, o pădure veselă de pini.

— Pofțiți, vă așteaptă baia, îl invită femeia pe poet și, la un gest al mâinilor ei, se desfăcu un perete interior ce ascundea o cameră de baie și o toaletă perfect amenajată.

Deși luase hotărîrea să nu vorbească cu femeia, Ivan nu se putu abține și, văzînd cum apa se rostogolește din robinetul sclipitor în cadă, într-un șuvoi puternic, zise cu ironie:

— Io-te-te! Ca la „Metropol”!...

— O, nu, replică femeia cu mîndrie, e mult mai bine. O amenajare ca la noi nu găsești nicăieri, nici în străinătate.

Medicii și oamenii de știință vin special să vadă clinica noastră, în fiecare zi ne vizitează turiști străini.

Auzind cuvîntul „turiști străini”, poetul își aminti îndată de „consultantul” din ajun, se posomori, se uită pe sub sprîn-cene la felceriță și zise:

— Turiști străini! Mă uit cum vă dați cu toții în vînt după turiștii străini! Printre ei, în treacăt fie spus, întîlnești de tot soiul! Ieri, de pildă, am făcut cunoștință cu unul — mamă-mamă!

Era cît pe ce să înceapă povestirea despre Pilat din Pont, dar se stăpîni, dîndu-și seama că pe femeie n-are s-o intereseze povestirea lui, că oricum n-o să-l poată ajuta.

După ce se îmbăie, Ivan Nikolaevici primi absolut tot ce e necesar unui bărbat după baie: o cămașă călcată, o pereche de izmene, ciorapi. Dar nu numai atât: deschizînd ușa unui dulăpior și invitîndu-l cu un gest să se uite înăuntru, femeia îl întrebă:

— Ce doriți să îmbrăcați — hălățelul sau pijămăluța? Țintuit în acest nou lăcaș, Ivan abia-și stăpîni uimirea auzind tonul din cale-afară de familiar al femeii și, în tăcere, arătă cu degetul pijamaua dintr-un barchet roșu ca focul.

După aceea, Ivan Nikolaevici fu condus pe un coridor pustiu și tăcut, unde nu-ți auzeai nici pașii, și introdus într-un cabinet uriaș. Întrucît luase hotărîrea să trateze cu ironie tot ce vede în clădirea aceasta atît de uimitor amenajată, boteză pe loc în sinea sa acest cabinet „bucătărie mecanizată”.

Și pe bună dreptate. Aici tronau dulapuri și dulăpioare de sticlă pline cu instrumente nichelate, strălucitoare. Se înălțau niște fotolii cu forme nespuse de complicate, lămpi pînte-coase cu globuri scîlipitoare, o sumedenie de sticlute, arzătoare, fire electrice și niște aparate cu destinație absolut necunoscută.

În acest cabinet, pe Ivan îl luară în primire trei inși — două femei și un bărbat, toți trei în alb. Pentru început, îl duseră într-un colț, la măsută, cu scopul vădit de a-l trage de limbă.

Ivan se apucă să cîntărească situația. Avea trei căi de ales. Îl tenta, din cale-afară, prima: să se repeadă asupra acestor lămpi și obiecte complicate și întortocheate, să le spargă dracului, exprimîndu-și în felul acesta protestul împotriva faptului că este reținut fără motiv. Dar Ivan cel de astăzi se deosebea considerabil de Ivan cel de ieri și prima cale i se păru oarecum îndoielnică: dacă o urmează, mai știi, ei ar putea rămîne la ideea că nu-i decît un nebun furios. De aceea renunță la prima variantă. Cea de a doua era să înceapă neîn-tîrziat povestirea despre consultant și Pilat din

Pont. Dar experiența din ajun îi arătase că această povestire nu este crezută sau este înțeleasă denaturat. De aceea renunță și la această variantă, hotărînd s-o aleagă pe cea de-a treia — să se închidă într-o mîndră tăcere.

Nu reuși să-și ducă la împlinire decît parțial planul, căci trebui, vrînd-nevrînd, să răspundă, deși încruntat și cu zgîr-cenie, la o serie de întrebări.

Îl iscodiră cu privire la absolut toate amănuntele vieții lui din trecut, interesîndu-se chiar cînd și cum se îmbolnăvisese de scarlatină, ceea ce se întîmplase cu cincisprezece ani în urmă, întrucît pentru toate aceste amănunte a fost nevoie să se înnegrească o pagină întreagă, întoarseră fila, și una din femei, îmbrăcată în alb, se năpusti cu întrebările privind familia poetului. Începu o peltea plictisitoare: cine murise, cînd și din ce cauză, dacă nu băuse, dacă nu suferise de vreo boală venerică și altele de acest fel.

În încheiere, îl rugară să povestească întîmplarea din ajun, petrecută la Patriarșie prudi, fără să-l piseze prea mult, și nu se arătară surprinși auzind relatarea despre Pilat din Pont. Apoi femeia îl dădu pe mîna bărbatului care făcu uz de cu totul alte procedee, fără să-l mai ia la întrebări. Îi măsură poetului temperatura, îi numără bătaile pulsului, îl privi în ochi, luminîndu-i cu o lampă specială. Apoi, bărbatului îi veni în ajutor cealaltă femeie și amîndoi îl împunseră cu un ac în spinare, dar fără să-l doară, schițară pe pielea pieptului cu minerul unui ciocănel niște semne, îi ciocăniră genunchii, ceea ce făcu să-i salte în sus picioarele, îi împunseră degetul, luîndu-i sînge, îl împunseră la încheietura cotului și-i strînseră brațul cu niște brățări de cauciuc...

Ivan nu făcea decît să zîmbească în sinea lui cu o amară ironie, gîndindu-se cît de stupid și de ciudat se brodiseră toate, închipuiți-vă numai! Voise să-i prevină pe toți că-i amenință un pericol din partea consultantului necunoscut; își propusese

să-l prindă — și care-i rezultatul? Cu ce s-a ales? A nimerit într-un cabinet misterios ca să povestească tot soiul de aiureli despre unchiul Feodor care locuise pe vremuri la Vologda și bea de stingea. Insuportabil de stupid!

În cele din urmă, cei trei îi dădură drumul și fu condus înapoi, în camera lui, unde primi o ceașcă de cafea, două ouă la capac și pâine albă cu unt. După ce mîncă, hotărî să-l aștepte pe mai-marele acestei instituții, din partea căruia spera să se bucure de atenție și dreptate.

Nu așteptă degeaba; îndată după micul dejun, ușa se deschise și în rezerva lui Ivan intră o groază de lume — toți în halate albe. În fruntea tuturor venea un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, proaspăt bărbierit, ca actorii, cu ochi frumoși, plăcuți, dar pătrunzători, cu maniere elegante, politicoase. Toată suita îl înconjura cu atenție și respect, de aceea își făcu o intrare foarte solemnă. „Ca Pilat din Pont!” gîndi Ivan.

Da, incontestabil, era șeful ăl mare. El se lăsă pe un taburet, în timp ce ceilalți rămaseră în picioare.

— Doctor Stravinski, se prezentă el lui Ivan, aruncîndu-i o privire prietenoasă.

— Poftim, Alexandr Nikolaevici, zise încet cineva cu o bărbuță îngrijită, și-i întinse șefului ălui mare foaia de observație a lui Ivan.

„Mi-au ticluit un coșcogea dosar”, constată Ivan. Iar șeful ăl mare parcurse în fugă foaia, mormăind: „Mda, mda...”, și schimbă cu ceilalți cîteva fraze într-o limbă puțin cunoscută. „Și latinește vorbește ca Pilat”, gîndi trist Ivan. În clipa următoare, un cuvînt auzit îl făcu să tresară; cuvîntul „schizofrenie”, rostit în ajun de străinul blestemat la Patriarșie prudi, și repetat acum, aici, de profesorul Stravinski. „Și pe asta a știut-o!” gîndi plin de neliniște Ivan.

Șeful ăl mare își luase, pesemne, obiceiul să fie întotdeauna de acord în toate și orice i-ar spune cei

din jur — să se bucure; își exprima acordul sau bucuria repetînd întruna: „Perfect, perfect”...

— Perfect! zise Stravinski înapoind cuiva foaia și, întor-cîndu-se spre Ivan, îl întrebă:

— Ești poet?

— Da, sînt poet, îi răspunse posomorit Ivan și simți, ca niciodată, un inexplicabil dezgust pentru poezie, iar propriile sale versuri, pe care și le aminti în clipa următoare, i se părură dezagreabile.

Cu fața crispată, se adresă la rîndul său lui Stravinski:

— Sînteți profesor?

La care Stravinski dădu din cap prevenitor.

— Și sînteți cel mai mare aici? Stravinski dădu iar din cap, afirmativ.

— Trebuie să stau de vorbă cu dumneavoastră, îi declară cu înțeles Ivan Nikolaevici.

— Pentru asta am venit, se grăbi să-i răspundă Stravinski.

— Iată ce vreau să vă spun, începu Ivan, simțînd că a venit clipa hotărîtoare: mă țin de nebun aici și nimeni nu vrea să mă asculte!

— Ba o să vă ascultăm cu toată atenția, ripostă pe un ton grav și liniștitor profesorul, și n-o să permitem nimănui să vă socoată nebun.

— Atunci, ascultați-mă: aseară, m-am întîlnit la Patriarșie prudî cu un personaj misterios, nu-s sigur dacă-i străin ori nu, care a știut dinainte că Berlioz va muri și l-a văzut personal pe Pilat din Pont.

Cei din suita profesorului îl ascultau pe poet muți și încremeniți.

— Pe Pilat? Cel care a trăit pe vremea lui Isus Cristos? întrebă Stravinski, privindu-l pe Ivan printre gene.

— Chiar acela.

— Așa, se lămuri Stravinski, și acest Berlioz a căzut sub tramvai și a murit?

— Exact, chiar pe el l-a călcat tramvaiul, aseară, de față cu mine, la Patriarșie prudî, iar cetățeanul

ăsta misterios...

— Cunoștința lui Pilat din Pont? întrebă Stravinski, care era, se vede, tare ager la minte.

— El, confirmă Ivan, observându-l pe Stravinski. Ca să știți, el a zis mai dinainte că Annușka a vărsat pe jos uleiul de floarea-soarelui... Și Berlioz a alunecat tocmai pe locul acela! Ce ziceți de asta? se interesă pe un ton semnificativ Ivan, sperînd să producă o adîncă impresie asupra profesorului.

Dar vorbele lui nu produsese nici un efect. Stravinski îi puse cît se poate de firesc următoarea întrebare:

— Dar cine e Annușka?

Întrebarea avu darul să-l amărase un pic pe poet; fața lui se schimonosi.

— Annușka e fără importanță în toată istoria asta, rosti el, enervîndu-se. Dracu știe cine o fi. O toantă oarecare de pe Sadovaia. Important este că el a știut dinainte, vă dați seama, a știut dinainte despre uleiul de floarea-soarelui! Mă înțelegeți ce spun?

— Te înțeleg perfect, îi răspunse foarte serios Stravinski și, atingînd ușor cu mîna genunchiul poetului, adăugă: nu te enerva, fii calm și continuă.

— Continuu, zise Ivan străduindu-se să găsească tonul potrivit și știind din experiența-i amară că numai calmul îl poate ajuta, și ziceam că acest tip fioros (și trebuie să știți că minte, pentru că nu-i consultant) are în el o putere cu totul neobișnuită!... Dacă-l fugărești, de pildă, este cu neputință să-l ajungi din urmă... Și mai sînt cu el doi și ăia-s grozavi, numai în alt gen: unul din ei, lung, cu geamurile ochelarilor sparte, iar perechea lui, un motan de dimensiuni fabuloase, călătorește absolut singur cu tramvaiul. Afară de asta — Ivan, pe care nimeni nu-l întrerupea, vorbea cu tot mai multă înflăcărare și convingere — el a fost personal în balconul lui Pilat din Pont, lucru indiscutabil. Ce înseamnă asta, vă întreb. Trebuie

arestat numaidecât, altfel o să dezlănțuie niște nenorociri de nedescris.

— Arestarea lui urmărești dumneata să obții? Te-am înțeles bine? întrebă Stravinski.

„E înțelept, gîndi Ivan, trebuie să recunoaștem că și printre intelectuali poți întîlni oameni de o înțelepciune sclipitoare, faptul acesta-i incontestabil”, și răspunse:

— întocmai! Și-apoi, gîndiți-vă și dumneavoastră, s-ar putea altfel? Cînd colo, iată, sînt reținut aici cu forța, mi se bagă o lampă aprinsă drept în ochi, mi se face baie, mă tot descos ăștia, nu știu de ce, despre unchiul Fedea!... Iar el, bietul, e de mult pe lumea ailaltă. Așadar, cer insistent să mi se dea imediat drumul!

— Ei, perfect, perfect! făcu Stravinski. Iată că s-au lămurit toate. Într-adevăr, ce rost are să reținem în spital un om sănătos? Bine, am să-ți fac îndată ieșirea, dacă ai să-mi spui că ești normal. Nu trebuie să-mi dovedești, ci să spui numai. Așadar, ești normal?

Se lăsă o liniște desăvîrșită; femeia cea grasă, care dimineată îl îngrijise pe Ivan, îl privi cu venerație pe profesor, în timp ce Ivan își zise din nou în sine sa: „E realmente înțelept!”

Îi plăcuse mult propunerea profesorului, dar, înainte de a-i răspunde, medita îndelung, încrețindu-și fruntea, și, în cele din urmă, spuse ferm:

— Sînt normal.

— Ei, perfect, exclamă cu ușurare Stravinski, și, dacă-i așa, haide să raționăm logic! Să luăm, de pildă, ziua duminică de ieri. Se întoarse și cineva îi întinse neîntîrziat foaia de observație a lui Ivan. În căutarea necunoscutului care ți s-a prezentat ca fiind o cunoștință a lui Pilat din Pont, ai făcut ieri următoarele: (Stravinski începu să numere pe degete, privind cînd în foaia de observație, cînd la Ivan.) Ți-ai agățat pe piept o iconiță. Așa-i?

— Așa-i, încuviință posomorit poetul.

— Ai căzut de pe gard, te-ai rănit la față. Așa e? Ai apărut la restaurant numai în cămașă și izmene, ținând o luminare aprinsă în mână, și acolo ai bătut pe cineva. La noi te-au adus legat. Aici fiind, ai telefonat la miliție și ai cerut să se trimită niște mitraliere. Apoi ai făcut tentativa să te arunci pe fereastră. Așa e? Se pune întrebarea: procedînd în felul acesta, e oare posibil să prinzi sau să arestezi pe cineva? Și, dacă ești un om normal, singur ai să răspunzi: în nici un caz. Vrei să pleci de aici? Poftim. Dar, dă-mi voie să te întreb, unde te duci?

— La miliție, bineînțeles, răspunse Ivan, de data aceasta nu chiar atît de ferm și cam fîstîcîndu-se sub privirea profesorului.

— Direct de aici?

— îhî...

— Dar pe-acasă n-ai de gînd să treci? îl întrebă prompt Stravinski.

— N-am cînd să trec! Cît timp ar dura drumul pînă acasă, el ar putea s-o șteargă!

— Bun. Și ce-ai să spui la miliție mai întîi de toate?

— Despre Pilat din Pont, răspunse Ivan Nikolaevic, și ochii i se întunecară.

— Perfect, exclamă Stravinski încîntat și, adresîndu-se bărbatului cu bărbuță, porunci: Feodor Vasilievici, faceți-i formele de ieșire cetățeanului Bezdomnîi. Dar rezerva aceasta să rămîină liberă, și nici așternutul nu e nevoie să-l schimbați. Peste două ceasuri, cetățeanul Bezdomnîi va fi din nou aici. Ei, se întoarce el spre poet, n-am să-ți urez succes, pentru că nu cred în acest succes nici atîtica. Pe curînd!

Spunînd aceasta, profesorul se ridică și în aceeași clipă se urni și suita sa.

— De ce să fiu din nou aici? îl întrebă alarmat poetul. Stravinski aștepta parcă această întrebare: se așeză la loc și vorbi:

— De ce? îndată ce te vei prezenta la miliție numai în izmene și vei declara că te-ai văzut cu un

om care l-a cunoscut personal pe Pilat din Pont, vei fi adus aici și instalat frumușel în această rezervă.

— Ce-au a face aici izmenele? îl întreabă Ivan, privind fîs-tîcit în jos.

— Mai ales Pilat din Pont. Dar și izmenele. Că doar o să te dezbrăcăm de hainele spitalului și o să-ți eliberăm veșmintele dumitale. La noi ai fost adus în izmene, nu? Și unde mai pui că n-aveai deloc intenția să treci pe-acasă, deși îți făcusem eu o aluzie. Apoi va urma istoria cu Pilat... și gata socoteala.

Și aici se petrecu ceva ciudat cu Ivan Nikolaevici. Voința i se frînse parcă; poetul simți o slăbiciune grozavă și nevoia de a se sfătui cu cineva.

— Și ce-i de făcut? întreabă el, de astă dată sfios.

— Perfect! decretă Stravinski. E o întrebare cât se poate de rezonabilă. Acum îți voi spune ce ți s-a întîmplat, de fapt. Ieri cineva te-a speriat rău și te-a răvășit cu povestirea despre Pilat din Pont și cu alte lucruri. Iar dumneata, exasperat la culme, ai pornit-o prin oraș, povestind, la rîndul dumitale, despre Pilat din Pont. E natural ca lumea să te ia drept nebun.

Salvarea dumitale știi în ce constă? Ai nevoie de liniște deplină. Și trebuie să rămîi neapărat aici.

— Bine, dar el trebuie prins negreșit! exclamă de data aceasta, rugător, Ivan.

— De acord, dar pentru ce să alergi chiar dumneata după el? N-ai decît să așterni pe hîrtie toate bănuielile și învinuirile pe care i le aduci acestui om. E cît se poate de simplu: declarația dumitale va fi transmisă unde trebuie, și în cazul cînd, după cum presupui, avem de a face cu un criminal, toate se vor lămuri foarte repede. Dar îți pun o condiție: nu-ți încorda creierul și caută să te gîndești cît mai puțin la Pilat din Pont. Cîte nu se pot povesti! Doar nu le crezi chiar pe toate cîte le auzi.

— Am înțeles! declară ferm Ivan. Vă rog să mi se dea hîrtie și un toc.

— Dați-i hîrtie și un capăt de creion, porunci Stravinski femeii grāsane. Apoi, adresîndu-se lui Ivan: Dar astăzi te sfătuiesc să nu scrii.

— Ba da, astăzi, neapărat astăzi vreau să scriu, sări alarmat Ivan.

— Bine. Fie. Dar nu-ți încorda creierul. Nu rezolvi astăzi, vei rezolva mîine.

— Are să fugă!

— O, nu, îl contrazise convins Stravinski, n-o să fugă nicăieri, îți garantez eu. Și ține minte: aici, la noi, vei fi ajutat cu tot ce se poate, iar fără asta, să știi că nu rezolvi nimic. Mă auzi? îl întrebă deodată profesorul semnificativ, luînd mîinile lui Ivan Nikolaevici în ale sale. Ținîndu-le așa, îl privi multă vreme pe Ivan drept în ochi, repetînd: aici o să te ajutăm... mă auzi?... Aici o să te ajutăm... Ai să simți o ameliorare... Aici e liniște, totul e liniștit... o să te ajutăm...

Deodată, Ivan Nikolaevici căscă și chipul lui căpătă o expresie mai blîndă.

— Da, da, încuviință el încet.

— Ei, atunci e perfect! încheie Stravinski discuția după obiceiul său și, ridicîndu-se, urmă: La revedere! Strînse mîna lui Ivan și, din ușă, se adresă bărbatului cu bărbuță: Așadar, încercați totuși oxigenul... și băile.

Peste cîteva clipe, Stravinski cu suita dispăru din fața lui Ivan. Dincolo de geamul apărat de gratii, pe celălalt mal, sub mîngîierea soarelui de amiază, se înălța semeață și luminoasă pădurea în straie de primăvară, iar mai încoace sclipea rîul.

9 Figurile lui Koroviev

Nikanor Ivanovici Bosoi, președintele asociației locatarilor din imobilul nr. 302 bis de pe strada Sadovaia din Moscova, imobil în care locuise

răposatul Berlioz, era copleșit de griji și alergătură încă din noaptea precedentă, de miercuri spre joi.

La miezul nopții, după cum știm, sosise comisia din care făcu parte Jeldîbin; îl cheamă pe Nikanor Ivanovici, îi comunică vestea morții lui Berlioz și, împreună cu el, se deplasează la apartamentul nr. 50.

Acolo se procedase la sigilarea manuscriselor și a obiectelor personale ale defunctului. În momentul acela, atât Grunia, femeia de serviciu cu ziua, cât și ușuraticul Steopa Lihodeev lipseau din apartament. Comisia îl înștiințase pe Nikanor Ivanovici că manuscrisele defunctului vor fi ridicate în vederea trierii și punerii în ordine, că spațiul ce-i revenise pînă în momentul morții, adică cele trei camere (cîndva biroul, salonul și sufrageria văduvei bijutierului), se pune la dispoziția asociației, iar obiectele personale urmează să fie păstrate în spațiul arătat mai sus, pînă se vor prezenta moștenitorii.

Vestea morții tragice a lui Berlioz se răspîndi prin imobil cu o repeziciune uluitoare, nefirească, și, de la ora șapte dimineața, Bosoi fu asaltat de telefoanele diverșilor, care mai apoi începură să sosească personal cu cereri, reclamînd spațiul locativ al răposatului.

În decurs de două ceasuri, Nikanor Ivanovici primi treizeci și două de petiții.

Ele conțineau rugi, amenințări, intrigi, denunțuri, făgăduieli de a face reparațiuni pe propria cheltuială, plîngerii în legătură cu spațiul mult prea insuficient sau imposibilitatea

de a mai conviețui în același apartament cu niște bandiți. Printre altele se afla descrierea, zguduitoare prin forța ei artistică, a unui furt de colțunași cu carne, introduși direct în buzunarul unei haine, în apartamentul nr. 31, două amenințări de sinucidere și mărturisirea tainică a unei femei însărcinate.

Toți îl invitau pe Nikanor Ivanovici să iasă în vestiarul apartamentului său, îl țineau de mîneacă, îi vorbeau în șoaptă, îi făceau cu ochiul, făgăduindu-i să-i fie recunoscători.

Chinul ținu pînă la ora unu, cînd Nikanor Ivanovici fugi, pur și simplu, din locuința sa în sediul administrației, aflat lîngă poartă, dar, cînd văzu că și acolo este pîndit, o șterse mai departe. După ce cu chiu, cu vai, scăpă, din curtea asfaltată, de cei care se țineau scai de el, Nikanor Ivanovici se făcu nevăzut intrînd pe ușa scării șase, urcă pînă la etajul patru, unde se afla afurisitul de apartament nr. 50.

Ajuns pe palier, își trase răsuflarea și sună; nu-i deschise nimeni. Mai sună o dată și încă o dată, bombănind și înjurînd în surdina. Dar nici de data asta nu i se deschise. Scos din răbdări, președintele pescui din buzunar o legătură de chei duble aparținînd administrației imobilului, descuie ușa cu o mîna de stăpîn și intră.

— Hei, îngrijitoarea! strigă Nikanor Ivanovici din vestiarul cufundat în penumbră. Cum îți zice, Grunia sau cum?... Nu ești aici?

Nici un răspuns.

Atunci, președintele scoase din servietă un metru pliant, rupse sigiliul de la ușa cabinetului și păși înăuntru. De pășit păși, dar se opri uluit în ușa și tresări chiar.

La biroul defunctului ședea un necunoscut, un cetățean lung, slab, cu veston cadrilat și șepcuță de jocheu pe cap, cu *pince-nez* pe nas... Într-un cuvînt, ăla era.

— Cine ești dumneata, cetățene? se interesă speriat președintele.

— Ian te uită pe cine-mi văd ochii! Nikanor Ivanovici! zbieră cu glas spart, de tenor, cetățeanul, apărut nu se știe de unde și, sărind în picioare, îl salută pe președinte printr-o strîngere de mîna neașteptată și smulsă cu forța.

Primirea făcută nu-l bucură defel pe Nikanor Ivanovici.

— Scuzați, încep eu el bănuitor, cine sînteți dumneavoastră? O persoană oficială?

— Eh, Nikanor Ivanovici! exclamă cu căldură necunoscutul. Ce importanță are dacă ești persoană oficială sau neoficială? Depinde numai din ce punct de vedere iei lucrurile. Toate astea, Nikanor Ivanovici, sînt șubrede, relative și convenționale. Astăzi sînt o persoană neoficială, iar mâine devin oficială! Dar se întîmplă și invers, și încă cum!

Raționamentul acesta nu fu de natură să-l satisfacă pe președintele administrației imobilului. Fiind de felul său un om bănuitor, trase concluzia că cetățeanul care perora aici, în fața lui, era tocmai o persoană neoficială și poate chiar și fără ocupație.

— Dar cine ești dumneata? Cum te cheamă? îl luă la întrebări, tot mai aspru, președintele, ba chiar agresiv.

— Numele meu, îi răspunse cetățeanul, fără să se impresioneze nici un pic de tonul aspru cu care i se vorbea, numele meu e, să zicem, Koroviev. Dar ce-ar fi să luăm o gustare, Nikanor Ivanovici? Așa, fără fasoane!?

— Ce gustare?! sări indignat președintele. Ia ascultă! (Deși e neplăcut, trebuie să recunoaștem că Nikanor Ivanovici era cam grosolan din fire.) Este interzis accesul în spațiul răposatului! Dumneata ce cauți aici?

— Luați loc, vă rog, Nikanor Ivanovici, zbieră imperturbabil cetățeanul și, gudurîndu-se, îi tot oferea președintelui fotoliul.

Turbat de furie, Bosoi respinse fotoliul, vociferînd:

— Cine ești dumneata?

— Cu voia dumneavoastră, sînt translator pe lîngă persoana străinului a cărui reședință se află în acest apartament, se recomandă cel care își spunea

Koroviev și-și pocni călcâiele ghetelor roșcate și murdare.

Nikanor Ivanovici rămase cu gura căscată. Prezența unui străin în acest apartament, și, pe deasupra, însoțit de un translator, era într-adevăr o surpriză pentru el și, în consecință, ceru explicații.

Translatorul îl lămuri cu plăcere. Artistul străin, domnul Woland, primise din partea lui Stepan Bogdanovici Lihodeev, directorul Teatrului de varietăți, invitația amabilă să locuiască

în apartamentul lui în perioada în care își va da spectacolele, aproximativ o săptămână; Lihodeev îi scrisese de altfel lui Nikanor Ivanovici, încă în ajun, rugându-l să-l treacă pe străin în cartea de imobil, ca flotant, pentru timpul cât el, Lihodeev, va fi plecat la Ialta.

— Nu mi-a scris nimic, negă președintele, uluit.

— Ia scotociți în servieta dumneavoastră, Nikanor Ivanovici, îi sugerează cu glas mios Koroviev.

Dând din umeri, președintele deschise servieta și descoperi scrisoarea lui Lihodeev.

— Cum am putut să uit? mormăie omul, privind timp plicul deschis.

— Se întâmplă, Nikanor Ivanovici, se întâmplă lucruri și mai rele! trănecănea înainte Koroviev. Sînteți distrat, distrat și surmenat, și aveți tensiunea arterială crescută, scumpul nostru prieten, Nikanor Ivanovici! Și eu sînt grozav de distrat! într-o zi, la un păhărel, o să vă povestesc fapte din biografia mea — o să muriți de rîs!

— Și cînd pleacă Lihodeev la Ialta?!

— Păi, a și plecat! strigă translatorul. E pe drum! A ajuns la dracu-n praznic!

Spunînd acestea, translatorul flutură din mîini, aidoma aripilor unei mori de vînt.

Nikanor Ivanovici îi declară că trebuie să-l vadă pe artistul străin, ceea ce translatorul îi refuză: Imposibil. E ocupat. Dresează motanul.

— Dacă doriți, vă pot arăta motanul, îi propuse Koroviev.

La rîndul său, președintele declină această ofertă, dar translatorul veni cu o propunere neașteptată, foarte interesantă, întrucît domnul Woland nu vrea în ruptul capului să locuiască la hotel, și este obișnuit să stea comod, poate că asociația locatarilor ar fi dispusă să închirieze pentru o săptămînă (cît durează turneul domnului Woland la Moscova) tot apartamentul, cu alte cuvinte, și odăile defunctului?

— Că doar lui, răposatului, nu-i mai pasă, șoptea hîrîit Koroviev; recunoașteți, Nikanor Ivanovici, că el nu mai are ce face acum cu acest apartament.

Oarecum nedumerit, președintele obiectă, arătînd că străinii trebuie să stea la „Metropol”, și nu în locuințe particulare.

— Vă spun eu, e capricios ca naiba știe cine! șopti Koroviev. Nu vrea, și pace! Nu are la stomac hotelurile! Uite, aici îmi stau turiștii ăștia străni! se plînze apoi, pe un ton intim, Koroviev, înfîgîndu-și degetul în grumazul vînos. Mi-au scos sufletul, credeți-mă! Vine unul și fie că spionează ca ultimul ticălos, fie că te chinuiește cu nazurile lui: că asta nu-i așa, că aia nu-i pe dincolo!... Iar asociația locatarilor dumneavoastră are tot interesul și poate trage un vădit folos de pe urma acestui străin. N-o să se zgîrcească în ce privește banii. Koroviev aruncă o privire prudentă în jur, apoi șopti la urechea președintelui: e milionar!

Propunerea translatorului avea o rațiune practică indiscutabilă, era serioasă, dar maniera sa de a vorbi, hainele lui, *pince-nez-ul* acela dezgustător, bun de nimic, arătau grozav de nesperios. De aceea, sufletul președintelui trecea printr-un chin nelămurit și totuși hotărî să accepte propunerea. Adevărul era că asociația locatarilor imobilului avea un deficit cam măricel. La toamnă, trebuia cumpărată păcura pentru calorifer, iar gologani —

canei. Cu banii turistului străin poate că s-ar mai descurca itele. Dar Nikanor Ivanovici, om dibaci și precaut, declară că, în primul rînd, va trebui să coordoneze chestiunea cu agenția „Inturist”.

— Înțeleg, strigă cu efuziune Koroviev. Nici nu se poate face fără coordonare! Neapărat. Pofțiți, aveți telefonul, Nikanor Ivanovici, coordonați numaidecît! Cît privește banii, nu vă jenați, adăugă el în șoaptă, trăgîndu-l pe președinte în vestiar, unde se afla telefonul. Vorba ceea: de la cine să iei, dacă nu de la el! Dacă ai vedea ce vilă are la Nisa! La vară, cînd ai să pleci în străinătate, să treci special pe acolo; ai să rămîi paf!

Cu agenția „Inturist” lucrurile se rezolvă într-o clipă, ceea ce îl ului pe președinte. Cei de acolo cunoșteau intenția domnului Woland de a sta în apartamentul particular al lui Lihodeev și nu aveau nici o obiecție.

— Minunat! zbieră Koroviev.

Oarecum buimăcit de trîncăneala lui, președintele îi declară că asociația locatarilor va fi de acord să închirieze pentru o săptămînă apartamentul nr. 50 artistului Woland, contra

unei sume în valoare de... Nikanor Ivanovici se fîstîci un pic și adăugă:

— Cu cinci sute de ruble pe zi.

Și aici Koroviev îl ului definitiv pe președinte. Făcînd hoște cu ochiul în direcția dormitorului, de unde se auzeau săriturile domoale ale unui motan greu, el zise răgușit:

— Pentru o săptămînă, deci, ar fi trei mii și cinci sute de ruble?

Nikanor Ivanovici era convins că translatorul va adăuga: „Dar aveți niște pretenții, Nikanor Ivanovici!” Koroviev însă spuse cu totul altceva:

— Păi, asta-i sumă?! Cere și dumneata cinci, îți dă! Hlizindu-se pierdut, președintele nu-și dădu seama cum nimerise la masa de scris a răposatului, unde Koroviev, cu o repeziciune și o îndemînare de neînchipuit, ticlui contractul în două exemplare.

După care dădu o goană în dormitor și se întoarse, pe ambele exemplare lăfăindu-se acum semnătura lăbărțată a străinului. Semnă și președintele, apoi Koroviev îi ceru o chitanță pentru cinci mii de ruble.

— În litere, în litere, vă rog, Nikanor Ivanovici! atâtea mii de ruble... și, etalînd în fața președintelui cinci teancuri de bancnote nou-nouțe, începu să rostească niște vorbe parcă nepotrivite cu o treabă atît de serioasă: *Ein, zzvei, dreil...*

Urmă numărutul bancnotelor, presărat cu glumele și zicalele lui Koroviev, cum ar fi: „Și banii de găsit se numără”; „Paza bună trece primejdia rea” și altele de felul acesta.

După ce numără gologanii și primi de la Koroviev pașaportul străinului, pentru a fi înscris ca flotant în cartea de imobil, președintele vîrî totul în servietă și, nerezistînd tentației, îi ceru, sfios, translatorului un bilet de favoare.

— Mai încape vorbă! vui Koroviev. Cîte bilete doriți, Nikanor Ivanovici? Douăsprezece, cincisprezece?

Președintele, uluit, îl lămuri că are nevoie numai de două, pentru el și pentru Pelagheia Antonovna, soția lui.

Koroviev scoase cu un gest îndemînativ un blocnotes și-i scrise dezinvolt o invitație pentru două persoane, în rîndul întîi. Cu mîna stingă, translatorul strecură invitația lui Nikanor Ivanovici, iar cu dreapta vîrî în mîna președintelui un teanc gros, foșnitor.

Aruncînd o privire spre bancnote, Nikanor Ivanovici se făcu roșu ca para focului și se apucă să împingă teancul cît mai departe.

— Nu se cuvine... mormăi el.

— Nici nu vreau să aud, îi șopti la ureche Koroviev, la noi nu se cuvine, la străini se cuvine. O să-l jigniți, Nikanor Ivanovici, dacă-l refuzați, și nu se face. Dumneavoastră v-ați ostenit...

— Se pedepsește cu asprime, șopti încetișor președintele, privind cu teamă în jur.

— Bine, dar sîntem fără martori! îi șopti în cealaltă ureche Koroviev. N-avem martori! Ii vedeți dumneavoastră?...

Și aici se petrecu o minune, după cum susținu ulterior președintele: teancul se vîrî singur în servieta lui. Apoi, președintele, muiat și distrus, se pomeni pe scări. Gînduri nenumărate i se învîrtejeau în minte: și vila de la Nisa, și motanul dresat, și faptul că într-adevăr totul se petrecuse fără martori, și că Pelagheia Antonovna se va bucura cînd va vedea invitația. Erau gînduri fără șir, dar, în general, plăcute.

Cu toate acestea, undeva, în străfundul inimii, îl tot împungea un ghimpe subțire. Era ghimpele neliniștii. Colac peste pupăză, pe scară se opri ca trăsnit de un gînd: „Dar cum a ajuns translatorul în cabinet, prin ușa sigilată?!... Și cum de nu l-am întrebat despre asta?!” Cîtva timp președintele se uită ca îndobitocit la treptele scării, pe urmă își zise s-o lase baltă, să nu se mai chinuie cu această întrebare prea complicată.

Îndată ce președintele părăsi apartamentul, din dormitor se auzi o voce de bas spunînd:

— Mie, Nikanor Ivanovici ăsta nu mi-a plăcut. E un potlogar, un hoțoman. N-am putea face să nu mai vină pe aici?

— N-aveți decît să porunciți, *messire*... răspunse de undeva glasul lui Koroviev, dar un glas răsunător, cristalin, nu ca cel de mai adineauri, spart.

În aceeași clipă, translatorul blestemat se și afla în vestiar, unde, după ce formă un număr, vorbi plîngăreț din cale-afară.

— Alo! Socot de datoria mea să vă înștiințez că președintele asociației locatarilor din imobilul nostru de pe Sado-vaia 302 bis, pe nume Nikanor Ivanovici Bosoi, face speculă cu valută străină. În momentul de față, în apartamentul său cu nr. 35,

are în canalul de ventilație de la toaletă patru sute de dolari înveliți într-un ziar. La telefon e Timofei Kvaștov, locatarul apartamentului nr. 11 din același imobil. Vă implor însă, păstrați numele secret; mă tem de-o răzbunare din partea numitului președinte.

După ce spuse acestea, puse receptorul la loc — ticălosul!

Ce s-a petrecut mai departe în apartamentul nr. 50 nu se știe, dar se știe ce s-a petrecut acasă la Nikanor Ivanovici. În-trînd în toaletă, președintele puse cîrligul la ușă, scoase din servietă teancul de bancnote pe care translatorul i-l vîrîse pe gît și se convinse că are acolo patru sute de ruble. Teancul acesta, președintele îl înfășură într-o ruptură de ziar și-l vîrî în canalul de ventilație.

După cinci minute președintele ședea la masă în micuța lui sufragerie. Soția sa aduse din bucătărie o scrumbioară tăiată frumos, presărată cu ceapă verde, mărunți ta. Nikanor Ivanovici își turnă un păhărel de votcă, îl bău, își turnă un al doilea, înfîpse în vîrfurile furculiței trei bucăți de scrumbie... și, în clipa aceea, auzi sunînd la ușă. Pelagheia Antonovna intra tocmai cu o oală aburindă, în care, dacă-ți aruncai numai o privire, puteai ghici plutind în marea clocotitoare a unui borș rusesc ceva ce nu are seamăn pe lumea asta — un os cu măduvă.

Înghițindu-și saliva, Nikanor Ivanovici mîrîi ca un dulău morocănos:

— Of, ducă-se pe pustii! Nu lasă omul să mănînce... Te rog, nu da drumul nimănui, nu sînt acasă, nu sînt... Dacă-i pentru apartamentul acela, spune-le să nu bată drumul de pomană, peste o săptămînă va avea loc ședința și atunci vom vedea.

Consoarta se repezi în vestiar, iar Nikanor Ivanovici, ope-rînd cu polonicul, smulse din marea în clocot osul care plesnise pe toată lungimea. În clipa următoare, în sufragerie își făcură intrarea doi cetățeni, iar cu ei, Pelagheia Antonovna, albă

ca varul. Văzându-i pe cei doi, păli și președintele și se ridică de pe scaun.

— Umblătoarea unde-i? se interesă preocupat primul din cei doi, îmbrăcat cu o bluză rusească albă.

Pe masa din sufragerie zăgăni ceva (Nikanor Ivanovici scăpase polonicul din mână).

— Aici, aici, răspunse precipitat Pelagheia Antonovna. Cei doi se îndreptară numaidecât spre coridor.

— Dar despre ce e vorba? întrebă încet Nikanor Ivanovici, pășind în urma vizitatorilor. La noi în apartament nu poate fi nimic care... Și pe dumneavoastră vă rog... legitimațiile...

Primul cetățean îi arătă din mers președintelui legitimația, în timp ce celălalt, în toaletă, se și urcase pe un taburet și-și vârî o mână în canalul de ventilație. Nikanor Ivanovici văzu negru în fața ochilor. Desfăcură pachetul, dar în teanc nu erau ruble, ci niște bani necunoscuți — parcă albaștri, parcă verzi, cu imaginea unui bătrîn pe fiecare bancnotă. De altfel, Nikanor Ivanovici văzu toate astea ca prin ceață, înaintea ochilor lui pluteau niște pete stranii.

— Dolari în canalul de ventilație... făcu îngîndurat primul dintre cei doi și-l întrebă pe Nikanor Ivanovici blînd, politicoș: Al dumneavoastră este pachetul?

— Nu! vocifera președintele cu glas înspăimîntător. Mi l-au strecurat niște dușmani!

— Se întîmplă, încuviință omul, și tot atît de blînd adăugă: și trebuie să predați și restul, tot ce aveți.

— Nu am! Jur pe Dumnezeu, nu am ținut așa ceva în mână de cînd sînt! țipă disperat președintele.

Se repezi spre scrin, trase cu zgomot sertarul. Scoase de acolo servieta, strigînd fără șir:

— Poftim contractul... mi-a strecurat bestia de translator banii... Koroviev... ăla *cupince-nezl*

Deschise servieta, se uită în ea, băgă mâna înăuntru și, în-vinețindu-se tot la față, scăpă servieta în oala cu borș. Servieta era goală: nici scrisoarea lui Steopa, nici contractul, nici pașaportul străinului, nici banii, nici invitația pentru spectacol. Nimic, numai metrul pliant al președintelui.

— Tovarăși! urlă președintele disperat. Puneți mâna pe ei! La noi în bloc s-a aciuat necuratul!

Nu se știe ce i s-o fi năzărit Pelagheiei Antonovna, însă femeia, împreunându-și disperată mâinile, strigă rugător:

— Căiește-te, Ivanîci! Ai să scapi mai ieftin!

Cu ochii injectați, Nikanor Ivanovici își repezi pumnii spre capul consoartei, horcăind:

— Uf, toantă afurisită!

Și se lăsă istovit pe scaun, hotărînd, se vede, să se supună inevitabilului.

În timpul acesta, pe palier, la ușa președintelui, Timofei Kondratievici Kvaștov își lipea de gaura cheii când urechea, când ochiul și murea de curiozitate.

Peste cinci minute, locatarii, care se nimeriseră în curte, îl văzură pe președinte îndreptîndu-se spre poartă, însoțit de încă două persoane. Se povestea apoi că Nikanor Ivanovici era schimbat la față și se clătina ca un om beat, tot mormăind ceva.

Iar un ceas mai târziu, tocmai când Timofei Kondratievici povestea celorlați locatari, nemaiputînd de bucurie, cum fusese umflat președintele, în apartamentul 11 se prezentă un cetățean necunoscut, care îi făcu semn lui Timofei Kondratievici să iasă din bucătărie în vestiar, îi spuse ceva și se pierdu fără urmă împreună cu el.

10 Vești din Ialta

În timp ce avusese loc nenorocirea cu Nikanor Ivanovici, nu departe de imobilul nr. 302 bis, tot pe

strada Sadovaia, în cabinetul lui Rimski, directorul financiar al Teatrului de varietăți, stăteau de vorbă doi bărbați: Rimski și Varionuha, administratorul teatrului.

Biroul spațios, situat la etaj, avea două ferestre spre Sadovaia, iar a treia — aflată în spatele lui Rimski, care ședea la masa lui de lucru — dădea spre Grădina de vară a teatrului, unde erau instalate chioșcuri cu răcoritoare, tirul și o estradă sub cerul liber. În afară de masa de scris, în cabinet se mai aflau: o măsuță cu o carafă de apă pe ea, patru fotolii și, într-un colț, o consolă cu macheta antediluviană și prăfuită ca vai de ea a unui spectacol de revistă. Pe un perete atârnavă afișe vechi. Se înțelege de la sine că mai era acolo și o casă de bani, nu prea mare, ponosită și coșcovită, care se înălța în stînga lui Rimski, lîngă masa de scris.

De dimineață, directorul financiar se afla într-o proastă dispoziție, în timp ce Varionuha, dimpotrivă, era plin de însuflețire, activ și deosebit de agitat. Nu găsea însă o canalizare energiei sale.

Acum stătea ascuns în biroul directorului financiar, să nu dea cumva ochii cu amatorii de bilete de favoare, care-i otrăveau viața, mai cu seamă în zilele ce urmau după schimbarea programului. Și era tocmai o zi din acelea. Îndată ce zbîr-nîia telefonul, Varionuha lua receptorul și mințea:

— Cu cine? Cu Varionuha? Nu-i aici. A ieșit.

— Mai telefonează-i, te rog, încă o dată lui Lihodeev, îl rugă iritat Rimski.

— Dar nu-i acasă. L-am trimis pe Karpov pînă la el, nu e nimeni în tot apartamentul.

— Ptiu, drace! şuieră printre dinți Rimski, țacănind la mașina de calculat.

Ușa se deschise și un plasator al teatrului tîrî înăuntru un maldăr gros de afișe suplimentare proaspăt tipărite; pe o foaie de hîrtie verde cu litere roșii de o șchioapă era tipărit:

*ASTĂZI ȘI ÎN FIECARE SEARĂ LA TEATRUL
DE VARIETĂȚI, PESTE PROGRAM
PROFESORUL WOLAND
ȘEDINȚE DE MAGIE NEAGRĂ CU
DEZVĂLUIRI TOTALE*

Depărtându-se cu câțiva pași de afișul pe care-l aruncase peste macheta din colț, Varionuha îl admiră cât îl admiră și porunci plasatorului să fie lipite numaidecât toate exemplarele.

— E bun... frapant! își dădu cu părerea Varionuha după plecarea plasatorului.

— În ce mă privește, îmi displace profund năzbîtia asta, mîrîi Rimski, aruncînd priviri furioase prin ochelarii cu ramă de baga, spre afișul cu pricina; și, în general, mă mir cum de i s-a permis să prezinte așa ceva.

— Nu, Grigori Danilovici, n-ai dreptate! Este o inițiativă foarte subtilă. Tot hazul va fi dezvăluirea.

— Nu știu, nu știu, găsesc că nu are nici un haz... și întotdeauna el trebuie să născocească ceva de felul ăsta!... Măcar să ni-l fi arătat pe magician! Tu l-ai văzut? De unde l-o fi pescuit, naiba știe.

Se constată că nici Varionuha nu-l văzuse pe magician, în ajun, Steopa năvălise („ca un nebun”, după expresia lui Rimski) în biroul directorului financiar, cu ciorna contractului gata scrisă, dăduse dispoziție ca textul să fie transcris numaidecât pe curat, iar lui Woland să i se achite banii. Magicianul o ștersese, și nimeni, în afară de Steopa, nu-l mai văzuse la față.

Rimski se uită la ceas — era două și cinci; și se înverșuna de-a binelea. Cum să nu te înverșunezi? Lihodeev telefonase pe la unsprezece, spunînd că va veni peste o jumătate de ceas, și nu numai că nu venise la teatru, dar dispăruse și de acasă.

— La mine treaba stă pe loc, aia e! mîrîia furios Rimski, arătînd cu degetul un munte de hîrtii nesemnate.

— Să nu fi nimerit ca Berlioz, sub tramvai! zise Varionuha, ținînd la ureche receptorul în care

răsunau niște semnale joase, prelungite și fără speranță.

— Bine ar fi... zise printre dinți Rimski, abia auzit.

În aceeași clipă, în cabinet intră o femeie cu jachetă de uniformă, fustă neagră, cu șapcă pe cap și pantofi sport în picioare. Din geanta pe care o purta la brâu, femeia scoase un pătrățel alb și un caiet, întrebând:

— Unde-i Varieteul? Aveți un suprafulger. Semnați de primire.

Varionuha puse o înfloritură indescifrabilă în caietul femeii și, îndată ce ușa se închise după ea, desfăcu pătrățelul. Citi conținutul, clipi din ochi și întinse telegrama lui Rimski.

Avea următorul conținut: „*Ialta, Moscova Varietăți Stop Astăzi unsprezece treizeci miliția judiciară prezentat șaten cămașă de noapte pantaloni desculț alienat recomandat Lihodeev director Varietăți Stop Telegrafiați fulger Miliția judiciară Ialta unde director Lihodeev Stop.*”

— Bonjur! exclamă Rimski, adăugind: încă o surpriză!

— Falsul Dimitrie! făcu haz de necaz Varionuha și spuse în receptor: Telegraful? Cont Teatrul de varietăți. Primiți o telegramă superfulger. Alo „*Ialta Miliția judiciară... Director Lihodeev aici Stop Director financiar Rimski*”...

Fără să facă vreo legătură cu înștiințarea privitoare la impostorul din Ialta, Varionuha se apucă din nou să-l caute pe Lihodeev la telefon pretutindeni și, bineînțeles, nu-l găsi.

Tocmai în momentul când Varionuha, ținând în mână receptorul, chibzuia unde să mai sune, își făcu apariția femeia care adusese prima telegramă și-i înmână administratorului un nou pătrățel. Despăturindu-l grăbit, Varionuha citi conținutul și scoase un fluierat.

— Ce mai e? întrebă Rimski, tresărind nervos.

Celălalt îi întinse în tăcere telegrama și directorul financiar citi: „*Implor dați crezare Stop Aruncat Ialta hipnoză Woland Stop Telegrafiați fulger Miliția judiciară confirmarea identității Stop Lihodeev.*”

Stînd cap lîngă cap, cei doi recitiră telegrama, după care rămaseră tăcuți, uitîndu-se unul la celălalt.

— Cetățeni! se supără femeia. Iscăliți de primire, și după aceea tăceți cît vreți! Nu vedeți că distribui telegrame fulger?

Cu ochii pironiți pe telegramă, administratorul semnă strîmb în caietul femeii, și aceasta dispăru după ușă.

— N-ai vorbit cu el la telefon pe la unsprezece și ceva? începu administratorul în culmea uimirii.

— E caraghios ce spui! țipă cu glas ascutit Rimski. Am vorbit sau n-am vorbit, ce importanță are? Cert este că nu poate fi el la ora asta la Ialta! E caraghios!

— E beat... zise Varionuha.

— Cine-i beat? sări Rimski, și din nou tăcură, uitîndu-se unul la celălalt.

Nu exista nici un dubiu că cel care telegrafiasse din Ialta era un impostor sau un nebun. Altceva era ciudat: de unde mistificatorul din Ialta îl cunoștea pe Woland, abia sosit în ajun la Moscova? De unde știa el că Lihodeev ar avea vreo legătură cu Woland?

— „Hipnoză”... repetă Varionuha cuvîntul din telegramă. De unde știe el de existența lui Woland? Clipi din ochi și deodată țipă pe un ton hotărît: Nu! E o aiureală!... O aiureală!

— Unde o fi tras el, acest Woland, lua-l-ar dracu să-l ia? se interesă Rimski.

Varionuha ceru agenția „Inturist” și, spre profunda mirare a lui Rimski, îl înștiința că Woland a tras la locuința lui Lihodeev. Varionuha formă după aceea numărul de telefon al lui Lihodeev și rămase îndelung să asculte semnalele

joase din receptor. Printre aceste semnale, de undeva de departe, răsună un glas apăsător și sumbru, care cântă: „*Refugiul meu sînt stîncile golașe...*” și Varionuha își zise că în rețeaua telefonică irupsese cumva un glas de la radiodifuziune.

— Acasă la el nu răspunde nimeni, zise Varionuha, pu-nînd receptorul în furcă, sau să mai încerc...

Nu termină fraza. În ușă se ivi aceeași telegrafistă și amîn-doi, atît Rimski cît și Varionuha, se ridicară în întîmpinarea ei. Femeia scoase din geantă o fițuică, de data aceasta nu albă, ci închisă la culoare.

— Devine interesant, strecură printre dinți Varionuha, pe-trecînd-o pe telegrafistă care se îndepărtase grăbită.

Rimski puse cel dintîi stăpînire pe misivă.

Pe fondul întunecat al hîrtiei fotografice se reliefa limpede rîndurile scrise de mînă:

„Dovadă scrisul meu semnătura mea confirmă telegrama fulger Stop Puneți Woland observație secretă Stop Lihodeev.”

În decurs de douăzeci de ani de activitate în sectorul teatral, Varionuha văzuse de toate, dar aici simți că mintea i se încețoșează și nu izbuti să articuleze nimic, în afară de expresia banală și stupidă pe deasupra:

— Nu se poate!

Rimski reacționa altfel. Se ridică, deschise ușa și răcni, adresîndu-se curierei care ședea pe un taburet:

— Nu dai drumul la nimeni decît la poștași! După care încuie ușa cu cheia.

Scoase apoi din sertarul mesei un maldăr de hîrtii și începu să confrunte literele groase, înclinate spre stînga, ale fotogramei cu cele din rezoluțiile lui Steopa și iscăliturile sale cu înflorituri în spirală. Varionuha stătea aproape culcat peste masă, și Rimski îi simți răsuflarea dogoritoare lîngă obrazul său.

— Este scrisul lui, declară, în cele din urmă, convins, directorul financiar, iar Varionuha repetă, ca un ecou:

— Al lui.

Uitîndu-se cu atenție la Rimski, administratorul fu izbit de cît se schimbaseră la față. Directorul financiar, slab și așa, se uscaseră parcă și mai mult și chiar îmbătrîniseră, iar ochii săi, încadrați în rama de baga, își pierduseră obișnuita expresie răutăcioasă, reflectînd acum nu numai neliniștea, d și tristețea.

Varionuha procedă întocmai cum procedea omul în clipele de profundă uimire. Dădu o goană prin cabinet, de vreo două ori își avîntă brațele spre tavan, ca răstignit, bău un pahar de apă — cam gălbuie — din carafă, exclamînd întruna:

— Nu pricep! Nu pricep! Nu pri-cep!

Rimski se uita pe fereastră și se gîndea la ceva cu încordare. Situația directorului financiar era foarte complicată. Se cerea ca, pe loc, fără să se urnească din acest cabinet, să găsească explicații obișnuite, firești pentru niște fenomene neobișnuite.

Cu ochii mișiți, directorul și-l închipui pe Steopa în cămașă de noapte, desculț, suindu-se astăzi, pe la ora unsprezece și jumătate, într-un avion ultrarapid, și apoi, tot pe el, și tot pe la unsprezece și jumătate, stînd în ciorapi pe aeroportul din Ialta... A dracului poveste!

Poate că astăzi, altcineva, și nu Steopa, vorbise cu el la telefon din apartamentul acestuia? Ba era Steopa! Să nu recunoască el glasul lui Steopa? Și chiar dacă astăzi n-ar fi fost Steopa la telefon, ieri pe înserat, venise din cabinetul său, chiar în acest birou, cu contractul acela idiot, enervîndu-l pe Rimski prin superficialitatea lui. Cum a putut să plece cu trenul sau cu avionul, fără să sufle o vorbă la teatru? Chiar de-ar fi plecat în ajun — n-ar fi fost la Ialta astăzi la amiază. Sau poate totuși ar fi ajuns?

— Cîți kilometri sînt pînă la Ialta? întrebă Rimski. Varionuha se opri din alergat și zbieră:

— M-am gîndit! M-am gîndit și eu! Pînă la Sevastopol, sînt vreo mie cinci sute de kilometri pe calea ferată, mai pune și vreo optzeci de kilometri pînă la Ialta! Pe calea aerului, desigur, e mai scurt drumul.

— Hm... Da... Nici nu poate fi vorba de tren... Atunci ce poate fi? Un avion de vînătoare? Dar cine îl lasă pe Steopa desculț într-un avion de vînătoare, și de unde avionul?... Și pentru ce? S-o fi descălțat, poate, după ce a ajuns la Ialta!

Dar și asta: pentru ce? Și apoi, nici încălțat nu l-ar lăsa nimeni să se suie într-un avion de vînătoare! De altfel, ce are a face aici avionul de vînătoare?! Doar e scris negru pe alb că s-a prezentat la miliția judiciară la ora unsprezece și

jumătate, și vorbise la telefon din Moscova... o clipă, Rimski revăzu cu ochii minții cadranul ceasului său.

Căuta să-și amintească unde erau acele... Nemaipomenit! Telefonase la unsprezece și douăzeci.

Cum vine asta? Dacă am presupune că, imediat după convorbirea lor, Steopa s-a repezit la aeroport, a ajuns acolo în cinci minute, să zicem (ceea ce, în treacăt fie spus, de asemenea este imposibil), reiese că avionul, decolând în aceeași secundă, a parcurs în cinci minute peste o mie de kilometri. Înseamnă că avionul zboară cu o viteză de douăsprezece mii de kilometri pe oră... Exclus! Așadar, Steopa nu-i la Ialta!

Ce rămîne? Hipnoza? Nu există nici un fel de hipnoză pe lume, care să arunce omul la vreo mie de kilometri de locul unde se află. Va să zică, i se năzare lui că e la Ialta? Lui, poate, i se năzare, dar atunci și miliției judiciare din Ialta i se năzare? Nu, să-mi fie cu iertare, așa ceva e imposibil! Bine, dar ei telegrafiază de acolo, din Ialta.

Chipul directorului financiar era de-a dreptul înspăimîntător. De afară, cineva trăgea de clanță, o răsucea și se auzea glasul curierei strigînd disperată:

— Nu e voie! Nu dau drumul! Nici moartă! E ședință! Rimski făcu o efortare să se stăpînească, luă receptorul și ceru:

— O convorbire urgentă cu Ialta, vă rog. „Inteligent!” gîndi administratorul. Convorbirea cu Ialta nu avu însă loc. Rimski puse receptorul în furcă:

— Ca un făcut, e întreruptă linia!

Se vede că defectarea liniei îl mîhnise profund, punîndu-l chiar pe gînduri. După un timp, puse din nou mîna pe telefon, notînd cu cealaltă ceea ce spunea în receptor:

— Primiți o telegramă suprafulger. Varietăți. Da, Ialta. Miliția judiciară. Da? „Astăzi ora

*unsprezece jumătate Lihodeev vorbit mine
Moscova Stop După asta nu s-a prezentat serviciu
nu putem da de el la telefon Stop Confirm scrisul
Stop Iau măsuri punere observație artistul indicat
Stop Director financiar Rimski.”*

„Foarte inteligent!” gîndi Varionuha, dar nu apucă să-și încheie gîndul, cînd prin cap îi trecu altceva: „E o prostie! Nu poate fi la Ialta!”

Între timp, Rimski, după ce împături cu grijă și strînse laolaltă toate telegramele primite, precum și copia telegramei lui, puse teancul într-un plic, îl lipi, scrise pe plic cîteva cuvinte, și-l înmîină administratorului.

— Ivan Savelievid, neîntîrziat. Du-l tu personal. Să cerceteze cei de acolo.

„Da, ăsta, într-adevăr, e un pas inteligent!” gîndi Varionuha, vîrînd plicul în servietă. Apoi, pentru orice eventualitate, mai formă o dată numărul lui Steopa de acasă, ascultă și, deodată, începu să facă cu ochiul și să se scâlîmbăie încîn-tat. Privindu-l, Rimski își lungi gîtul.

— Aș putea vorbi cu artistul Woland? întrebă mîeros Varionuha.

— Domnia-sa e ocupat, răspunse un, glas spart, dar cine întreabă?

— Varionuha, administratorul Teatrului de varietăți.

— Ivan Savelievid? strigă omul încîntat. Mă bucur grozav să vă aud glasul! Cum vă simțiți? Ce mai faceți?

— *Merci*, îi mulțumi uluit administratorul, dar cu cine vorbesc, vă rog?

— Asistentul, sînt asistentul și translatorul domniei-sale; Koroviev e numele meu! turuia omul. Sînt la dispoziția dumneavoastră, scumpul meu Ivan Savelievici! Dispuneți de mine cum veți găsi de cuviință. Așadar, cu ce vă pot fi util?

— Scuzați, vă rog... aș vrea să știu, Stepan Bogdanovici Lihodeev este acasă?

— Nu e! Regret! Nu-i acasă! urlă receptorul. A plecat!

— Unde a plecat?

— Prin împrejurimile oraşului, să se plimbe cu maşina.

— Ce... cum? Săseplim... be... cuma... şina?... Şi când se întoarce?

— A zis: iau puțin aer și mă întorc...

— Aşa... făcu Varionuha, descumpănit, *merci*. Fiți bun, transmiteți-i domnului Woland că reprezentația domniei-sale are loc în astă-seară, în partea a treia a programului.

— Da, vă rog. Cum să nu. Îi transmit neapărat. Urgent. Negreșit. Sigur că da, se auzi sacadat în receptor.

— Toate cele bune, zise mirat în continuare Varionuha.

— Vă rog să primiți, auzi el în receptor, cele mai bune, cele mai calde salutări și urări! Succes! Reușită! Fericire deplină! Numai bine!

— Sigur că da! Nu ți-am spus eu! vocifera administratorul. Ce Ialta! S-a dus în împrejurimile oraşului!

— Ei, dacă-i așa, zise, pălind de mînie, directorul financiar, e într-adevăr o porcărie fără seamăn!

Deodată administratorul sări în sus și țipă atît de tare, în-cît îl făcu pe Rimski să tresară:

— Mi-am adus aminte, mi-am adus aminte! La Puşkino s-a deschis o zahana „Ialta”. Totul e limpede! S-a dus acolo, s-a pilit și acum telegrafiază de la „Ialta”.

— Ei, asta întrece orice măsură, replică Rimski. Obrazul îi zvîcni, iar în ochi îi ardea o ură autentică, grea. Ei, o să-l coste scump plimbarea asta!... Se poticni deodată și adăugă cam şovăielnic: Bine, dar cum de miliția judiciară a...

— Aiurea! îs trucuri de-ale lui, îl întrerupse administratorul expansiv și-l întrebă: plicul să-l duc?

— Neapărat, răspunse Rimski.

Din nou se deschise ușa și iată aceeași factoriță... „Ea e!” gândi abătut Rimski. Și amîndoi se ridicară s-o întîmpine.

De data aceasta, telegrama suna așa:

„Mulțumesc confirmare, urgent cinci sute Miliția judiciară pentru subsemnatul Stop Mîine plec avion Moscova Stop Lihodeev.”

— A înnebunit, zise cu voce stinsă Varionuha.

În timpul acesta, Rimski făcu să zăngăne cheia, scoase din sertarul safeului niște bani, numără cinci sute de ruble, sună, înmînă banii curierului și-l trimise la telegraf.

— Iartă-mă, Grigori Danilovici, zise Varionuha — nu-i venea să creadă ceea ce vedea —, dar am impresia că degeaba trimiți banii ăștia.

— Or să se întoarcă înapoi, replică încet celălalt, iar el o să dea socoteală pentru picnicul ăsta. Și adăugă, arătîndu-i lui Varionuha servieta: Du-te, Ivan Savelievici, nu tărăgăna...

Si Varionuha ieși iute din cabinet.

Coborî la parter, zări o coadă nesfîrșită la casă, află de la casierită că se așteaptă ca peste un ceas toate biletele să fie vîndute, întrucît, de cînd se pusese afișul anunțînd programul suplimentar, publicul năvălise în neștire; îi dădu dispoziție să mai pitească din bilete, să pună deoparte 30 de bucăți, locurile cele mai bune în loji și stal, o zbughi din casa de bilete, reuși din mers să scape de amatorii sîcîitori de bilete de favoare și se strecură în biroul lui mititel să-și ia șapca. Tocmai în clipa aceea țîrî telefonul.

— Da! strigă Varionuha.

— Ivan Savelievici? se informă în receptor o voce fonfăită și respingătoare.

— Nu-i la teatru! strigă Varionuha, dar individul din receptor nu se dădu bătut.

— Nu face pe nebunul, Ivan Savelievici, mai bine ascultă. Nu duce telegramele nicăieri și nu le arăta nimănui.

— Cine-i la telefon? vocifera Varionuha. Încetează, cetă-țene, cu glumele astea! Vei fi îndată descoperit. De la ce număr vorbești?

— Varionuha, urmă același glas respingător. Îți vorbesc rusește, nu înțelegi? Nu duce nicăieri telegramele!

— A, nu vrei să te astâmperi? urmă administratorul tur-bînd de furie. Ia vezi! Ai să plătești pentru asta!

Mai strigă ceva în receptor amenințîndu-l pe individ, dar amuți simțind că nu mai e nimeni pe fir.

Biroul strîmt începu să se cufunde cam prea devreme în întuneric. Varionuha ieși în goana mare, trînti ușa și, printr-o ieșire laterală, se îndreptă spre Grădina de vară.

Administratorul era tulburat și plin de energie. În urma telefonului neobrăzat, nu se îndoia de faptul că o bandă de huligani pusese la cale toate glumele astea de prost-gust și că ele au o legătură cu dispariția lui Lihodeev. Dorința de a-i demasca pe mișei îl sufoca, și, oricît ar părea de ciudat, presimțea ceva plăcut, savurînd dinainte o voluptate neștiută. Așa se întîmplă cînd omul aspiră să devină centrul atenției, să facă într-un anumit loc niște comunicări senzaționale.

În grădină, vîntul suflă drept în fața administratorului, îi aruncă nisip în ochi, barîndu-i parcă drumul, prevenindu-l. La etaj se trînti o fereastră cu atîta putere, încît geamurile erau să zboare țandări. Vîrfurile arțarilor și ale teilor foșniră cuprinse parcă de alarmă. Afară se întunecase și se răcorise. Administratorul se frecă la ochi și văzu tîrîndu-se deasupra Moscovei, jos de tot, un nor de ploaie mătăhălos, galben pe o parte. Undeva în zare, cerul mîrîi surd și gros.

Oricît de mult se grăbea Varionuha, o dorință de nestăvilire îl atrase pentru o clipă în W.C.-ul de vară, să controleze din mers dacă electricianul montase plasa la bec.

Trecînd pe lîngă standul de tir, Varionuha nimeri într-un desiș de liliac, unde se lăfăia construcția albastră a W.C.-ului. Electricianul se dovedise a fi om de cuvînt; becul din W.C.-ul pentru bărbați era prins într-o plasă metalică, însă pe administrator îl întrista faptul că pînă și în întunericul acela prevestitor de furtună se putea vedea că pereții fuseseră mîzgă-liți cu creion și cărbune.

— Ei, ce înseamnă a... Începu administratorul, cînd, deodată, auzi în spatele lui un glas, ca de motan, torcînd:

— Dumneavoastră sînteți, Ivan Savelievici? Varionuha tresări, întoarse capul și văzu în fața sa un grăsan scund, după cum i se păru, cu o mutră de motan.

— Da, eu sînt, răspunse ostil Varionuha.

— îmi pare foarte, foarte bine, zise grăsanul motaniform, cu glas pițigăiat și, brusc, făcîndu-și vînt, îl pocni pe Varionuha peste ureche cu atîta putere, încît șapca zbură de pe capul administratorului și dispăru fără urmă în orificiul W.C.-ului.

Lovitura dată de grăsan făcu să se reverse pentru o clipă în încăperea W.C.-ului o lumină tremurătoare, iar cerul răspunse cu un bubuit puternic. Apoi lumina aceea mai scînteie o dată și în fața administratorului apăru un al doilea individ mărunțel, dar cu umeri de atlet, cu părul roșu ca para focului, cu albeață la un ochi și un singur colț în gură... Acesta, fiind, se vede, stîngaci, îl pocni pe administrator peste cealaltă ureche. Din nou bubui cerul drept răspuns, și peste acoperișul de lemn al W.C.-ului începu să răpăie ploaia.

— Ce doriți, tov... șopti administratorul, înnebunit, dar, dîndu-și în cele din urmă seama că cuvîntul „tovarăși” nu li se potrivește defel bandiților care atacă un om într-un W.C. public, horeai: cetă... se gîndi că nici acest cuvînt nu-i de ei, și primi o a treia lovitură, nu știu nici el de la

care din doi, dar atît de cumplită, încît sîngele îi țîșni din nas peste cămașă.

— Ce ai în servietă, parazitule? strigă strident cel care semăna cu un motan. Telegramele? N-ai fost avertizat la telefon să nu le duci nicăieri? te întreb.

— Am fost averti... zat... zat... se bîlbîi administratorul.

— Și tu te-ai grăbit să le duci? Dă-ncoace servieta, netrebnicule! îl luă în primire al doilea — glasul fonfăit de la telefon —, smulgînd din mîinile tremurătoare ale lui Varionuha servieta cu telegramele.

Cei doi îl apucară pe Varionuha de brațe și-l tîrîră afară din grădină, pornind cu el în galop pe Sadovaia. Furtuna se dezlănțuise năprasnică, șuvoaiele de apă se prăvăleau urlînd și vuind în gurile de canal, pretutindeni se umflau ridicîndu-se adevărate talazuri; de pe acoperișuri ploaia se revărsa peste burlane și streșini, din curți alergau torente înspumate. Nici un suflet viu nu rămăsese pe Sadovaia și n-avea cine să-i sară în ajutor lui Ivan Savelievici, să-l scape. Sărind peste șuvoaiele tulburi, luminați în răstimpuri de fulgere, bandiții îl tîrîră într-o secundă pe administratorul, aproape sfîrșit, pînă la casa cu nr. 302 bis, se năpustiră cu el pe poarta boltită, unde stăteau lipite de zid două femei desculțe, care-și țineau ciorapii și pantofii în mîini. Apoi, ticăloșii se repeziră pe scara a 6-a și Varionuha, gata să-și iasă definitiv din minți, fu urcat pînă la etajul patru și aruncat pe podea, în vestiarul cam întunecat, pe care-l cunoștea perfect, din apartamentul lui Stepan Lihodeev.

Apoi cei doi tîlhari pieriră, iar în locul lor răsări o jună roșcată, goală-pușcă, cu ochii scînteind fosforescent.

Varionuha înțelese că ăsta era lucrul cel mai cumplit din toate cîte i se întîmplaseră pînă atunci și, gemînd, se retrase la perete. Juna se apropie, se lipi de administrator, și-și așeză palmele pe umerii

săi. Părul lui Varionuha se ridică măciucă; chiar și prin pînza rece și udă a cămășii simți cum palmele acestea sînt și mai reci, că sînt reci ca gheața.

— Lasă-mă să te sărut, zise roșcata duios și, lîngă ochii lui, Varionuha văzu ochii ei scînteietori; leșină pe loc fără să mai simtă gustul sărutării.

11 Dedublarea lui Ivan

Pe malul celălalt al râului, pădurea, luminată cu un ceas mai devreme de razele soarelui de mai, se înnegura, se șterse și se destramă.

În spatele ferestrei apa se prăvălea ca un val neîntrerupt. În înalțuri, scăpărau întruna fulgerele, asemenea unor filamente incandescente, cerul se despica; în camera bolnavului se prelingea o lumină tremurată, înfricoșătoare.

Ivan plîngea încetișor, stînd în pat și privind râul tulbure ce clocotea cu bulbuci. La fiecare bubuit de tunet, poetul scotea un țipăt jalnic și-și acoperea fața cu mîinile. Pe podea zăceau foile scrise de mîna lui. Le împrăștiase vîntul ce năvălise în odaie înainte de a se dezlănțui furtuna.

Încercările poetului de a compune o declarație cu privire la fîiorosul consultant se dovediră cu totul infructuoase. Îndată ce Praskovia Feodorovna, sora cea grasă, i-a înmînat un vîrf de creion și hîrtie, poetul și-a frecat mîinile cu aerul omului preocupat și și-a făcut loc la măsută. Începutul misivei se dovedi destul de vioi:

„Către Miliție. Ivan Nikolaevici Bezdomnîi, membru al Massolit-ului. Declarație. Aseară am mers împreună cu răposatul M.A. Berlioz la Patriarșie prudî.

Aici poetul se încurcă, mai cu seamă din cauza cuvîntului „răposatul”. Din capul locului ieșea o aiureală: cum se poate una ca asta? — „am mers împreună cu răposatul”! Morții nu circulă! Mai știi, te pomenești că o să mă ia drept nebun!

Gîndind astfel, Ivan Nikolaevici se apucă să îndrepte cele scrise: „Cu M.A. Berlioz, ulterior răposat...” Nici textul acesta nu-l satisfăcu. A trebuit să redacteze o a treia variantă, care se dovedi însă mai slabă decît primele două: „cu Berlioz, care a nimerit sub tramvai...”; aici se mai băgă pe fir și compozitorul acela neștiut de nimeni, tizul lui Berlioz, și a trebuit să adauge: „nu compozitorul...”

După ce se chinui cu cei doi Berliozi, Ivan șterse tot ce așternuse pe hîrtie și hotărî să înceapă din capul locului cu ceva foarte tare, pentru a atrage numaidecît atenția cititorului, și scrise cum a văzut motanul urcîndu-se în tramvai, apoi însă se întoarse la episodul cu capul retezat. Capul și prezicerea consultantului îl aduseră cu gîndul la Pilat din Pont și, ca textul să sune mai convingător, Ivan hotărî să expună povestirea despre procurator, integral, descriind totul din clipa în care acesta, înfășurat într-o mantie albă cu căptușeală sînge-rie, ieșise sub colonada palatului lui Irod.

Ivan lucra sîrguincios, ștergînd uneori cele scrise, intro-ducînd cuvinte noi; încercă chiar să-l deseneze pe Pilat din Pont, iar după aceea pe motan stînd pe labele dinapoi. Dar nici desenele nu i-au fost de nici un ajutor, și, cu cît avansa, cu atît mai încîlcit și mai de neînțeles suna declarația poetului. Atunci cînd se stîrni vîntul, și cînd, mînat de departe, se ivi norul acela înspăimîntător cu marginile involburate, care învăluia pădurea, Ivan se simți sleit de puteri, neputincios să vină de hac declarației, și, lăsînd să zacă pe podea, fără să le strîngă, filele împrăștiat în toate părțile, izbucni încetișor într-un plîns amarnic. Praskovia Feodorovna, felcerița blajină, intră la poet în timpul furtunii; femeia se arătă îngrijorată văzîndu-l că plînge, trase storurile, ca fulgerele să nu-l sperie pe bolnav, ridică filele împrăștiat și, cu ele în mînă, fugi să aducă un medic.

Acesta veni, îi făcu lui Ivan o injecție în braț, asigurându-l că nu va mai plînge, că totul are să treacă, are să se schimbe și are să uite.

Medicul avu dreptate. Nu trecu mult și pădurea de peste rîu își recapătă fața ei de totdeauna. Se profila limpede, copac lîngă copac, sub cerul din nou senin, iar rîul se domolise. Starea de neliniște și melancolie începu să-l părăsească pe Ivan, îndată după injecție, și acum poetul stătea întins, liniștit, privind curcubeul arcuit pe bolta albastră.

Rămase așa pînă seara, și nici nu văzu cum pierise curcubeul, cum se mohorîse și se decolorase cerul, cum se întunecase pădurea.

După ce bău o cană cu lapte cald, se întinse iar și se miră singur cît de mult i se schimbase firul gîndurilor. Se estompase amintirea motanului afurisit, nu-l mai înspăimînta capul retezat, și, mutîndu-și gîndul de la el, Ivan începu să raționeze că, de fapt, în clinică nu-i deloc rău, că Stravinski este o minte și o celebritate, și că e extrem de plăcut să ai de-a face cu el. Pe deasupra, aerul serii e răcoros și dulce după furtună.

Casa durerii ațipea. Pe coridoarele învăluite în tăcere se stinseseră becurile lăptoase și, în locul lor, conform programului statornicit, se aprinseră niște veioze discrete, albastre, și tot mai rar răsunau după ușă pașii mărunți, precauți, ai felcerițelor, pe mocheta de cauciuc a coridoarelor.

Acum Ivan stătea întins într-o stare de plăcută moleșeală, aruncînd priviri cînd spre becul ce-și revărsa de sub tavan lumina estompată de un abajur, cînd spre luna ce se iveau de după pădurea întunecată, și conversa cu el însuși.

— De ce, la drept vorbind, m-a tulburat în așa hal faptul că Berlioz a nimerit sub tramvai? raționa poetul. La urma urmei, ducă-se pe pustii! Nu mi-a fost nici frate, nici prieten, dacă e să fim drepți. Dacă e să scormonim bine lucrurile, reiese că, de fapt, nici nu-l cunoșteam ca lumea pe răposat! Păi da, ce știam eu despre el? Nimic, decît că era chel

și teribil de elocvent. Mai departe, cetățeni, își urmă discursul Ivan, adresându-se nu se știe cui, iată ce trebuie să analizăm: ce m-a apucat, spuneți-mi și mie, de m-am înverșunat așa împotriva acelui consultant enigmatic, magician și profesor cu unul dintre ochi negru și gol? La ce bun toată acea urmărire stupidă? De ce l-am fugărit, numai cu izmenele pe mine, cu luminarea în mână, iar apoi de ce toată aiureala aceea din restaurant?

— Ia, te rog! Ia! zise deodată undeva, înlăuntrul său, sau la urechea lui, Ivan cel de altădată. Că Berlioz o să moară cu capul retezat, el a știut-o dinainte! Și-atunci, cum să nu mă tulbur?

— Ce să vorbim, tovarăși! obiectă Ivan cel nou, la spusele celuilalt. Până și un copil înțelege că aici nu e lucru curat. Este sută la sută un personaj misterios, ieșit din comun! Păi ăsta e lucrul cel mai interesant. Omul l-a cunoscut personal pe Pilat din Pont, mai vreți ceva, că trebuie altceva mai palpitant? Și, în loc de gălăgia atât de prostească, pe care am stîrnit-o la Patriarșie prudî, n-ar fi fost mai inteligent să-l întreb politicos ce s-a întîmplat mai departe cu Pilat și cu arestatul acela, Ha-Nozri?

Și eu m-am apucat de dracu știe ce! Ce să spun, întîm-plare din cale-afară de importantă — l-a călcat tramvaiul pe redactorul-șef al unei reviste! N-o să mai apară revista din cauza asta, sau ce, mă rog? Ce să-i faci? Omul e muritor, și, după cum s-a spus pe bună dreptate, subit muritor. Ei, să-i fie țărîna ușoară! Ei, și-o să vină un alt redactor-șef, și poate chiar mai elocvent decît predecesorul lui!

După ce moțai un timp, noul Ivan îl întrebă veninos pe cel vechi:

— în cazul acesta cine sînt eu, la urma urmei?

— Un nătărău! răspunse distinct, de undeva, o voce de bas, care nu era a nici unuia din Ivani și care semăna grozav cu vocea groasă a consultantului.

Ivan nu se simți ofensat pentru epitet; dimpotrivă, plăcut surprins la auzul acestui calificativ, zîmbi și ațipi liniștit. Somnul se furișa spre poet, i se și năzărise un palmier ce se înălța proptit într-un picior gigantic, trecuse prin fața lui motanul, dar nu era deloc furios, ci vesel; într-un cuvînt, somnul era gata-gata să-l fure de-a binelea pe Ivan, cînd, deodată, grilajul ușii se dădu la o parte fără zgomot și în balcon răsări o siluetă tainică; ferindu-se de lumina lunii, îl amenință pe poet cu degetul.

Fără pic de teamă, Ivan se săltă în pat și zări pe balcon un bărbat. Acesta, ducîndu-și degetul la buze, șopti:

— S-s-s-t!...

12 Magia neagră și dezvoltările ei

Pe scena Teatrului de varietăți își făcu intrarea, călare pe o bicicletă obișnuită, un omuleț cu nasul zmeuriu în formă de pară, cu o gambetă galbenă, găurită, pe cap, cu pantaloni cadrilați și ghete de lac. În sunetele unui foxtrot, descrie un cerc, apoi scoase un strigăt victorios, după care bicicleta cabra. Continuîndu-și cursa numai pe roata dinapoi, se așeză cu picioarele în sus, reuși să demonteze din mers roata din față și să-i facă vînt în culise, după care-și urmă drumul pe o roată, pedalînd cu mîinile.

Pe un catarg metalic înalt, cu o șa în vîrf și sprijinit pe o singură roată, apăru o blondă grăsulie, în tricou și fustiță presărată cu stele argintii, care porni de asemenea să descrie un cerc. Ori de cîte ori se întîlnea cu ea, omulețul scotea niște strigăte de salut și-și sălta reverențios gambeta cu piciorul.

În cele din urmă, sosi în goană, pe o bicicletă micuță de care era fixat un uriaș claxon de

automobil, un pici de vreo opt ani, cu fețișoara bătrîncioasă, și începu să se vîre printre cei mari.

După ce descrise cîteva bucle, toată trupa, acompaniată de bătaia alarmantă a tobei, se apropie de rampă, și spectatorii din primele rînduri scoaseră țipete de spaimă, dîndu-se înapoi — aveau impresia că trio-ul cu aparatura lui se va prăbuși peste orchestră.

Dar bicicletele se opriră chiar în clipa cînd roțile amenințau să alunece în gol. Strigînd cu glas tare „Hap”, cicliștii săriră de pe aparatele lor, înclinîndu-se în fața publicului; blondina făcu bezele, iar piciul claxona intens un semnal caraghios.

Clădirea răsună de aplauze furtunoase, cortina albastră lunecă din ambele părți și-i acoperi pe cicliști, luminile verzi cu inscripția „Ieșire” se stinseră, și în vălmășagul trapezelor de sub cupolă se aprinseră, asemenea unui soare, niște globuri albe. Începuse antracul premergător ultimei părți din program.

Singurul om pe care nu-l interesau nici de frică minunile tehnicii ciclismului demonstrate de familia Giulli era Grigori Danilovici Rimski. Ședea singur-singurel în cabinetul său, mușcîndu-și buzele subțiri; din cînd în cînd obrazul îi zvîcnea nervos. La dispariția miraculoasă a lui Lihodeev se adăuga dispariția cu totul neprevăzută a lui Varionuha.

Rimski știa prea bine unde plecase, dar plecase... și nu mai venise! Directorul financiar dădea din umeri și-și șoptea:

— Dar pentru ce?

Și, lucru curios: pentru un om atît de serios ca directorul financiar, cel mai simplu ar fi fost, desigur, să telefoneze acolo unde se dusesese Varionuha și să afle ce se întîmplase cu acesta; dar, pînă la ora zece seara, Rimski nu se putu hotărî s-o facă.

La zece, printr-un efort suprem de voință, își impuse să ridice receptorul și atunci constată că telefonul lui e mort. Omul de serviciu îi raportă că nici celelalte telefoane din clădire nu funcționează. Această întâmplare, neplăcută desigur, însă nu supranaturală, îl zgudui peste măsură pe directorul financiar, dar în același timp îi aducea și o bucurie: căzuse de la sine necesitatea de a telefona.

În momentul când deasupra capului său se aprinse și porni să clipească un bec roșu, semn că începuse antracul, intră omul de serviciu vestind sosirea artistului străin. Directorul financiar tresări și, negru la față ca noaptea, se duse în culise să-l întâmpine pe artistul aflat în turneu, întrucât acum n-avea cine face acest lucru în afară de el.

Din coridorul unde începuseră să țîrîie tot soiul de semnale și sonerii, curioșii își băgau nasul sub diferite pretexte în cabina spațioasă a artiștilor. Vedeai scamatori în halate și turbane țipătoare, un patinator în pulover alb croșetat, un povestitor palid din cauza stratului prea gros de pudră și un machior.

Celebritatea nou-venită îi uimi pe toți prin fracul său de croială superbă, de o lungime nemaivăzută, și prin masca neagră care-i acoperea partea de sus a feței. Dar amănuntul cel mai uimitor îl constituiau cei doi însoțitori ai săi: individul deșirat în haine cadrilate cu un *pince-nez* crăpat și un motan negru, gras, care intră în cabina artiștilor pe etichetele dinapoi, și se așeză foarte dezinvolt pe canapea, făcând ochii mici din cauza lampioanelor orbitoare, fără nici un abajur, special instalate pentru machiaj.

Rimski se strădui să schițeze un zîmbet, ceea ce dădu feței sale o expresie acră și răutăcioasă și urmă un schimb de saluturi între el și magul taciturn, care ședea pe canapea, alături de motan. Nici o strângere de mînă. În schimb, cadrilatul, obraznic din cale-afară, se recomandă singur directorului financiar, spunînd ca este „asistentul

domniei-sale”. Această împrejurare îl surprinse pe director, și anume îl surprinse neplăcut: în contract nu se pomenea absolut nimic de existența vreunui asistent.

Pe un ton forțat și rece, Grigori Danilovici se interesă la cadrilatul căzut din senin pe capul lui unde e aparatura domnului artist.

— O, nestemat celest, neprețuite domnule director, răspunse cu glas hodorogit asistentul magului, aparatura noastră este întotdeauna cu noi, iat-o! *Ein, zwei, dreil* și, răsucin-du-și degetele noduroase sub nasul lui Rimski, scoase deodată de după urechea motanului ceasul de aur cu lanț al directorului financiar, ceas care pînă atunci sălășluisese în buzunarul vestei lui Rimski, sub haina butonată și cu lăntucul trecut printr-o butonieră.

Fără să vrea, Rimski se apucă cu mâinile de burtă, asistența scoase un „ah”, iar machiorul, care băga mereu nasul pe ușă, icni aprobator.

— E cesulețul dumneavoastră? Vă rog să-l luați în primire, zise cadrilatul, zîbind familiar, și pe palma lui murdară îi întinse lui Rimski obiectul care-i aparținea.

— Cu unul ca ăsta să nu te urci în tramvai, șopti vesel povestitorul la urechea machiorului.

Iar motanul făcu o figură mai ceva decît aceea cu ceasul șterpelit. Se ridică deodată de pe canapea, se apropie pe labele dinapoi de măsuța din fața unei oglinzi, întinse o labă, scoase dopul din carafă, își turnă apă în pahar, bău, puse dopul la loc și-și șterse mustățile cu o cîrpă folosită la machiaj.

Nu se mai auzi nici un „ah”, toți rămaseră cu gura căscată și numai machiorul șopti extaziat:

— Înaltă clasă!...

În timpul acesta, pentru a treia oară, țîrîră soneriile și toți, excitați la culme, presimțind și savurînd dinainte programul interesant, părăsiră în grabă cabina artiștilor.

De îndată, în sala de spectacol se stinseră luminile din globuri, se aprinseră cele ale rampei, aruncând reflexe roșietice pe partea de jos a cortinei, și în despicătura ei luminată se ivi în fața publicului un bărbat cu fața rasă, rotofei, vesel ca un copil, îmbrăcat cu un frac boțit și cu o cămașă nu tocmai curată. Era comperul Georges Bengalski, bine cunoscut publicului moscovit.

— Așadar, cetățeni, începu Bengalski, cu un zîmbet de prunc pe buze, îndată va apărea în fața dumneavoastră...

Aici, Bengalski își întrerupse discursul, urmînd cu alte intonații în glas: Văd că numărul spectatorilor a mai crescut după ultimul antract. Astăzi avem la noi jumătate din Moscova! Zilele acestea, mă întîlnesc cu un prieten și-i zic: „De ce nu vii pe la noi? Ieri a fost la teatru jumătate din Moscova.” Iar el îmi răspunde: „Eu stau în cealaltă jumătate!”

Bengalski făcu o pauză, așteptîndu-se la o explozie de rîs, dar, cum nimeni nu rîse, continuă... Așadar, îl veți vedea pe celebrul artist de peste hotare, *monsieur* Woland, într-o ședință de magie neagră. Dumneavoastră și cu mine ne dăm seama — aici Bengalski avu un zîmbet superior — că magia neagră nu există și că ea nu este altceva decît o superstiție. Pur și simplu, maestrul Woland posedă tehnica scamatoriei la cel mai înalt nivel, ceea ce se va și vedea din partea cea mai interesantă a programului domniei sale, adică aceea a dezvăluirii acestei tehnici, și, deoarece noi toți ca unul sîntem și pentru tehnică și pentru dezvăluirile ei, îl invităm pe domnul Woland!...

După ce debită toate aceste nerozii, Bengalski își împreună palmele și-și avîntă brațele în chip de salut în direcția cortinei, care, la această invitație, se deschise cu un foșnet.

Apariția magului cu asistentul său deșirat și cu motanul pășind pe labele dinapoi captivă publicul spectator.

— Fotoliul, vă rog, porunci încet Woland și, în aceeași clipă, nu se știe de unde și în ce fel, pe scenă apărură un fotoliu, în care magul se așeză. Spune-mi, iubite Fagot, se informă Woland la măscăriciul cadrilat, care purta, se vede, și alt nume, în afară de „Koroviev”, cum ți se pare, populația Moscovei s-a schimbat în mod considerabil, nu-i așa?

Magul privi publicul potolit, uimit de apariția din văzduh a fotoliului.

— Așa este, *messire*, îi răspunse cu jumătate de glas Fagot-Koroviev.

— Ai dreptate. Orașenii s-au schimbat mult... după aspectul exterior, vreau să spun... ca însuși orașul, de altfel... Să nu mai vorbim de îmbrăcăminte, dar au apărut astea...cum le zice... tramvaie, automobile...

— Autobuze, îi suflă respectuos Fagot.

Publicul ascultă cu atenție această discuție, presupunând că ea nu este altceva decât un preludiu la scamatoriile magice. Culisele erau pline doldora de actori și lucrători ai scenei, și printre toate aceste fețe se vedea chipul palid, încordat al lui Rimski.

Fizionomia lui Bengalski, adăpostit lateral de scenă, începu să exprime nedumerire. Ridicând ușor o sprinceană și folosindu-se de o pauză, el vorbi:

— Artistul străin este încântat de Moscova, care a crescut sub aspectul tehnic, precum și de moscoviți. Aici Bengalski zîmbi de două ori; întâi spre parter, apoi spre galerie.

Woland, Fagot și motanul întoarseră capetele spre comper.

— Oare eu mi-am exprimat încântarea? îl întreabă magul pe cadrilatul Fagot.

— Nicidecum, *messire*, nu ați exprimat nici un fel de în-cîntare, răspunse acesta.

— Atunci, ce spune omul acesta?

— Pur și simplu a tras o minciună! îi răspunse ajutoru-i cadrilat cu glas tare, de răsună tot teatrul și, adresându-se lui Bengalski, adăugă: Vă felicit, cetățene, pentru minciunica spusă!

Din galerie se rostogoli un hohot de râs, iar Bengalski tresări și holbă ochii.

— Dar pe mine mă interesează, desigur, nu atât telefoanele, autobuzele și altă...

— Aparatură, îi suflă din nou cadrilatul.

— Ai dreptate, mulțumesc, vorbi rar magul cu un bas greu, dar iată o întrebare mult mai gravă: S-au schimbat oare orășenii aceștia lăuntric?

— Da, e o întrebare foarte importantă, domnule.

Cei din culise începuseră să schimbe priviri și să dea din umeri, Bengalski stătea roșu ca racul, iar Rimski era palid. Tocmai atunci însă, ghicind parcă neliniștea stîrnită, magul zise:

— Dar m-am luat cu vorba, scumpul meu Fagot, și publicul începe să se plictisească. Arată-ne, pentru început, ceva simplu.

Prin sală trecu un freamăt. Fagot cu motanul porniră, în direcții opuse, de-a lungul rampei. Fagot își pocni degetele, strigînd semeț: „Trei, patru”, prinse din zbor un pachet de cărți de joc, le amestecă și le aruncă motanului în chip de panglică șerpuitoare. Motanul prinse panglica și-i dădu drumul înapoi. Șarpele de atlas fișii. Fagot deschise gura ca un pui de pasăre și înghiți întreaga panglică, carte cu carte. După care motanul, ridicat în două picioare, se înclină în fața publicului și își lovi călcîiul labei drepte de cel stîng, stîrnind aplauze frenetice.

— Înaltă clasă! Înaltă clasă! strigau glasuri extaziate de după culise.

Intre timp, Fagot arătă cu degetul spre parter și declară:

— Pachetul ăsta de cărți, stimați cetățeni, se află acuși în rîndul șapte, la cetățeanul Parcevski, exact între hîrtia de trei ruble și somația de la tribunal, în

chestiunea pensiei alimentare pe care dumnealui trebuie s-o plătească cetățenei Zel-kova.

Parterul începu să fremete, câte unii se sculară în picioare și, în cele din urmă, un cetățean pe care îl chema într-adevăr Parcevski, roșu la față, uimit, scoase din portofel pachetul de cărți de joc, vînturîndu-l în aer și neștiind ce să facă cu el.

— Lăsați, să vă rămînă ca amintire! strigă Fagot. Nu degeaba spuneți aseară, la cină, că, fără pocher, viața dumneavoastră la Moscova ar fi fost insuportabilă.

— E veche figura! se auzi de la galerie. Țsta de la parter e din gașcă.

— Credeți? strigă Fagot, îndreptîndu-și ochii îngustați spre galerie. În acest caz și dumneata faci parte din gașca noastră, pentru că pachetul e în buzunarul dumatăle.

La galerie se auzi o foială și apoi un glas fericit:

— Așa-i! La el e! Aici, aici! Stai! Apăi, ăștia-s bani!

Cei de la parter întoarseră ochii spre galerie. Acolo, un cetățean era buimăcit la culme: descoperise în buzunarul său un teanc cu banderola băncii, purtînd inscripția: „Una mie ruble”. Vecinii se îmbulzeau în jurul lui, în timp ce omul, uluit, zgîndărea cu unghia banderola, vrînd să se convingă dacă sînt bancnote autentice sau vrăjite.

— Zău că-s autentice! Sînt bani! urlau niște glasuri încîn-tate de la galerie.

— încercați și cu mine! Cu un pachet de cărți din ăsta, se rugă vesel un grăsan de la mijlocul parterului.

— *Avec plaisir!* dădu replica Fagot. Dar de ce numai cu dumneavoastră? Va fi antrenată întreaga sală! Și, spunînd aceasta, dădu comanda: „Vă rog să priviți în sus!... Unu!” în mîna lui apăru un pistol. „Doi!” strigă el. Pistolul se avîntă cu țeava în sus: „Trei!” strigă Fagot. Urmă o străfulgerare,

un bubuit și îndată, de sub cupolă, plutind printre trapeze, începură să cadă în sală niște hîrtii albe.

Se roteau, purtate în toate părțile, la galerie, peste capetele muzicanților, pe scenă. În cîteva clipe, ploaia de bani, tot mai deasă, atinse fotoliile și spectatorii începură să prindă bancnotele.

Sute de mîini se întindeau în sus, spectatorii duceau la ochi bancnotele, privind spre scena viu luminată, și constatau filigranele cele mai autentice. Nici mirosul bancnotelor nu mai lăsa vreo îndoială: era mirosul incomparabil prin farmecul său, al banilor proaspăt tipăriți. Întîi sala fu cuprinsă de veselie, apoi urmă o mirare profundă. Peste tot vuia cuvîntul „bancnote”, se auzeau exclamații de uimire: „Ah! Ah!” și rî-sete vesele.

Cîte unii se tîrau prin interval, scotocind pe sub fotolii. Mulți dintre spectatori stăteau în picioare pe fotolii, căutînd să prindă bancnotele neastîmpărate, capricioase.

Pe fețele celor de la miliție se întipări, încetul cu încetul, o expresie de nedumerire, iar artiștii începură, fără jenă, să-și scoată nasul din culise.

În balconul întîi se auzi o voce: „De ce pui mîna? E a mea. Zbura spre mine!” și un alt glas: „Ia nu te mai împinge, cînd te-oi împinge eu!” Și deodată răsună o palmă. Cît ai clipi, la balconul întîi apăru coiful unui milițian și cineva a fost luat de acolo și dus.

Excitarea generală creștea și nu se știe cum s-ar fi soldat totul, dacă Fagot n-ar fi întrerupt ploaia de bani, suflînd pe neașteptate în aer.

Schimbînd o privire semnificativă și veselă, doi tineri o luară din loc, îndreptîndu-se fără nici un ocol spre bufet.

Teatrul vuia, ochii spectatorilor străluceau plini de agitație. Da, da, nu se știe cum s-ar fi soldat totul, dacă Bengalski nu și-ar fi adunat puterile și nu ar fi întreprins nimic. Cău-tînd să fie stăpîn pe

el, își frecă palmele din obișnuință și, cu un glas mai sonor ca de obicei, începu așa:

— Iată, cetățeni, adineauri, noi am avut un caz de așa-zisă hipnoză în masă. O experiență pur științifică; ea dovedește cum nu se poate mai bine că în magie nu există nici un fel de minuni. Să-l rugăm pe *maestrul* Woland să ne dezvăluie acest experiment. Îndată, cetățeni, veți vedea cum aceste așa-zise bancnote vor dispărea tot atât de neașteptat cum au apărut.

Începu să aplaude, dar de unul singur; pe față îi juca un zîmbet trufaș, în timp ce ochii, departe de a avea aceeași expresie trufașă, mai degrabă implorau.

Publicului spectator nu-i plăcu discursul lui Bengalski. Se lăsă o tăcere adîncă, pe care o curmă cadrilatul Fagot.

— Iar acesta este un caz de așa-zise gogoși, declară el, cu glasul-i behăitor, ca de capră. Bancnotele, stimați cetățeni, sînt autentice.

— Bravo! răcnii un bas undeva în înălțimi.

— Trebuie să vă spun de altfel că ăsta, Fagot arată spre Bengalski, mă plictisește. Se bagă mereu unde nu-i fierbe oala și strică reprezentația cu observațiile lui mincinoase! Ce să facem cu el?

— Să-i smulgem capul, propuse un glas aspru de la galerie.

— Ce-ați spus? Poftim? reacționa imediat Fagot la această propunere nerușinată. Să-i smulgem capul? E o idee! Ei, Be-hemoth, strigă el motanului. „Executarea! *Ein, zwei, dreill*”

Se petrecu un lucru nemaivăzut. Motanul își zbîrli blana neagră și scoase un mieunat sfișietor. Apoi, se făcu ghem și, ca o panteră, sări drept în pieptul lui Bengalski, de unde se mută pe capul acestuia. Mîrîind, își înfipse labele grase în părul rar al comperului și, cu un urlat sălbatic, după ce îl răsuci de două ori, smulse capul de pe gîtul lui durduliu.

Cele două mii cinci sute de spectatori exclamă toți ca un singur om. Din arterele sfișiate de la gât sîngele țîșni în sus, ca un havuz, inundînd plastronul și fracul. Trupul își mai tîrșii aiurit picioarele și se lăsă la pămînt. În sală izbucniră țipete isterice de femei. Motanul îi prezentă lui Fagot capul smuls; acesta îl apucă de păr și, ridicîndu-l, îl arătă publicului, în timp ce capul țipa deznădăjduit, de se auzea în toată sala:

— Un medic!

— Ai să mai trîncănești și pe viitor verzi și uscate? întrebă amenințător Fagot, adresîndu-se capului care plîngea.

— Nu, niciodată, horeai capul.

— Pentru Dumnezeu, nu-l mai chinuiți! răsună, acoperind larma generală, un glas de femeie dintr-o lojă, și magul își întoarse privirea într-acolo.

— Ce facem, cetățeni, îl iertăm ori nu? întrebă Fagot, adresîndu-se sălii.

— Să-l iertăm, să-l iertăm! răsunară la început glasuri răzlețe și în majoritate de femei, care apoi formară un cor cu glasurile bărbaților.

— Cum porunciți, *messire*? întrebă Fagot pe cel cu mască.

— Ce să-i faci, răspunse meditativ magul, sînt oameni ca toți oamenii... Iubesc banii, dar asta a fost întotdeauna... Omenirea iubește banii, din orice ar fi făcuți: din piele, hîrtie, bronz sau aur. Oamenii sînt ușuratici... ce să-i faci... uneori și mila bate la poarta inimii lor... oameni obișnuiți... Într-un cuvînt, îmi amintesc de cei de altădată, uite, numai problema locuințelor i-a cam stricat... și porunci cu glas tare: Pu-neți-i capul la loc!

Ochind cu cît mai multă precizie, motanul arboră capul pe umeri și acesta își reluu exact locul ca și cînd nu s-ar fi desprins nici o clipă de trup. O cicatrice nu rămase pe grumaz! Motanul șterse cu labele fracul și plastronul lui Bengalski, și urmele de sînge pieriră. Fagot îl ridică pe comper de pe podea, îl puse în picioare, îi băgă în buzunarul

fracului un teanc de bancnote și-l expedie de pe scenă, spunându-i:

— Ia-ți valea, fără dumneata e mai vesel!

Privind buimac în jur și clătinându-se, comperul ajunsese doar pînă la postul de pompieri, unde i se făcu rău. Strigă jalnic:

— Capul, capul meu!

Printre cei care-i săriră în ajutor, se afla și Rimski. Comperul plîngea, se silea să prindă ceva cu mîinile, mormăind:

— Da ți-mi capul înapoi, capul... Luați casa, luați tablourile, numai dați-mi capul înapoi!...

Un curier dădu fuga să aducă un medic. Încercară să-l culce pe Bengalski pe canapeaua din cabina artiștilor, dar nefericitul se zbătu, devenind violent. A fost nevoie să vină salvarea. Cînd mașina cu nefericitul comper plecă, Rimski o luă grăbit înapoi spre scenă și văzu noi minuni. În treacăt fie zis, chiar atunci sau poate ceva mai înainte, magul dispăruse de pe scenă, cu fotoliul său decolorat cu tot, și trebuie să spunem că publicul nici nu prinsese de veste, vrăjit de figurile extraordinare dezlănțuite de Fagot.

Fădhdu-i vînt nefericitului comper, Fagot anunță publicul:

— Acuși, după ce ne-am descotorosit de pisălogul ăsta, haideți să deschidem un magazin pentru doamne!

Și îndată, pe podiumul scenei se așternură covoare persane, se înălțară oglinzi uriașe, luminate lateral de niște tuburi verzui, iar în intervalul dintre oglinzi se instalară vitrine, în care spectatorii, uluiți și încîntați, văzură cele mai variate modele de toalete pariziene în fel și fel de culori. În alte vitrine văzură sute de pălării de damă cu pene și fără pene, cu cataramă și fără, sute de perechi de pantofi, apărură sticle de parfum, mormane de poșete din antilopă și atlas, iar printre ele, grămezi de batoane aurii, lunguiețe și grele, cu ruj de buze.

O jună roșcată, răsărită cine știe de unde, într-o toaletă de seară, o jună care ar fi fost desăvârșită dacă n-ar fi dezavantajat-o cicatricea ciudată de pe gât, se postase lângă vitrine, arborînd un zîmbet de gazdă primitoare.

Hlizindu-se dulceag, Fagot anunță că firma primește rochii și pantofi purtați, dînd în schimb toalete pariziene și pantofi de asemenea de la Paris. Toate astea gratuit. Același schimb era valabil în ce privește gentile și alte mărunțișuri.

Motanul începu să-și pocnească din nou călcîiele unul de celălalt, făcînd în același timp, cu laba dinainte, gesturile pe care le fac portarii cînd deschid o ușă.

Cu glasul ușor voalat, dar dulce și cîntător, juna începu să debiteze, graseind, ceva greu de înțeles, dar nespus de ademenitor, judecînd după figura doamnelor din stal.

— *Guerlain, Chanel, Mitzouko, Narcisse noir, Chanel numero cinq*, rochii de seară, rochii cocteil...

Fagot se răsucea ca un șarpe, motanul se înclina, juna deschidea vitrinele de cristal.

— Pofțiți! zbiera Fagot. Fără fasoane și fără nici o jenă!

Publicul se agita, însă pentru moment nimeni nu se încumeta să se aventureze pe scenă. În cele din urmă, din stal, cam din rîndul zece, se ridică o brunetă și, arborînd un zîmbet care voia să spună că nu-i pasă de nimic, se urcă pe una din scările laterale pe scenă.

— Bravo! strigă Fagot. Salut pe cea dintîi vizitatoare. Be-hemoth, fotoliul! începem cu pantofii, *madamei*

Bruneta se instala în fotoliul oferit, și Fagot etala în fața ei, pe covor, un morman de pantofi. Bruneta întinse piciorul drept, încercă un pantof mov, tropăi pe covor, examina și tocul.

— Dar n-o să mă strîngă? îl întrebă ea îngîndurată. La care Fagot exclamă ofensat:

— Vai, se poate!

Iar motanul, jignit și el, mieună scurt.

— Iau perechea asta, *monsieur*, zise bruneta demn, încăl-țînd și celălalt pantof.

Pantofii vechi fură aruncați după o perdea, unde dispăru și bruneta, însoțită de roșcată și de Fagot, care ducea cîteva rochii elegante pe umerase. Motanul se agita, ajuta și el și, ca să-și dea aere, își atîrnă de gît un centimetru.

Peste cîteva clipe, bruneta reapăru de după perdea, dar într-o toaletă atît de superbă, încît tot stalul oftă ca un singur om. Curajoasa femeie, devenită ca prin farmec mult mai drăguță, se opri în fața oglinzii, mișcă din umerii dezgoliți, pipăi părul la ceafă și se răsuci, străduindu-se să se vadă din spate.

— Firma vă roagă să primiți asta ca amintire, zise Fagot, oferindu-i brunetei o cutie deschisă cu un flacon înăuntru.

— *Merci*, zise arogant bruneta și făcu cale-ntoarsă, în vreme ce spectatorii săreau de la locurile lor, ca să pipăie cutia cu flaconul și s-o vadă.

De aici încolo se dezlănțuiră patimile și, din toate părțile, femeile porniră spre scenă.

Prin larma agitată a glasurilor, printre rîsete și suspine, se auzi un glas de bărbat: „Nu-ți dau voie!” și un glas de femeie: „Ești un despot și un mic-burghez! Nu-mi răsuci mîna!”

Femeile dispăreau după perdea, își lepădau acolo rochiile și apăreau în altele noi. Pe taburetele cu picioare aurite ședeau în șir cucoane și tropoteau energic pe covor, cu pantofii noi. Fagot, lăsat în genunchi, manevra limba metalică de pantofi, motanul, cocîrjat sub povara mormanelor de poșete și pantofi, făcea neobosit naveta între vitrină și taburete, juna cu gîtul mutilat ba apărea, ba dispărea, pînă la urmă începu să turuie numai în franceză și, ceea ce e uimitor, cum deschidea gura,

o înțelegeau toate femeile, chiar și acelea care nu știau o boabă franțuzește.

Pe toți îi uimi un bărbat, apărut și el pe scenă, care declară că nevastă-sa e gripată și de aceea roagă să i se trimită darul prin el. Drept dovadă că era însurat, cetățeanul fu gata să-și prezinte actul de identitate. Cererea soțului grijuliu fu întâmpinată cu hohote de râs. Fagot țipă că-l crede și fără acte, așa cum se crede pe el însuși, și-i înmână două perechi de ciorapi de mătase, iar motanul adăugă, de la el, un baton de ruj.

Femeile întârziate dădeau năvală, iar de pe scenă se scurgeau fericitele în rochii de bal, în pijamale cu dragoni, în taioare sobre de vizită, cu pălărieuțe trase pe-o sprinceană.

Apoi, Fagot înștiința publicul că, orele fiind înaintate, magazinul se închise fix peste un minut, pînă a doua zi. Și atunci, pe scenă, începu o foiala nemaipomenită. Femeile, repede, fără să mai probeze, apucau cîte o pereche de pantofi. Una se năpusti ca o furtună după perdea, lepădă acolo costumul cu care era îmbrăcată și înșfacă ce-i căzu sub mîină — un halat de mătase, cu buchete uriașe, iar pe lîngă asta izbuti să mai înhațe și două flacoane de parfum.

Fix peste un minut răsună un foc de pistol, oglinzile dispărură, vitrinele și taburetele se prăvăliră nu se știe unde, covorul se topi în văzduh, la fel ca și perdeaua. La urmă de tot dispăru și mormanul de rochii și ghete purtate, iar scena redeveni austeră, pustie și goală.

Atunci intră pe fir un personaj nou. Din loja numărul doi răsună o voce plăcută de bariton, sonoră și foarte insistentă.

— Ar fi de dorit totuși, cetățene artist, să dezvăluți în fața spectatorilor tehnica scamatoriilor dumneavoastră, îndeosebi aceea cu bancnotele. De dorit este, de asemenea, și întoarcerea comperului pe scenă. Soarta lui îi neliniștește pe spectatori.

Glasul de bariton aparținea lui Arkadi Apollonovici Sem-pleiarov, președintele Comisiei acustice a teatrelor din Moscova, oaspetele de onoare al acelei serii.

Arkadi Apollonovici stătea în lojă cu două doamne: una în vîrstă, gătită după ultima modă, numai cu lucruri scumpe pe ea, și alta tinerică, nostimă și îmbrăcată mai modest. Prima, după cum se constată în curînd, la întocmirea procesului-verbal, era consoarta lui Arkadi Apollonovici, iar a doua — rudă îndepărtată de-a lui, actriță debutantă, un talent promițător, venită de la Saratov și găzduită în casa lui Arkadi Apollonovici.

— Pardon! sări Fagot. Iertați-mă, aici nu ai ce dezvălui, totul e limpede.

— Ba să-mi fie cu iertare! Dezvăluirea este absolut necesară. Fără aceasta, numerele strălucite prezentate de dumneavoastră vor lăsa o impresie apăsătoare. Marea masă a spectatorilor cere o explicație.

— Marea masă a spectatorilor, îi tăie vorba lui Sempleiarov măscăriciul neobrăzat, nu și-a exprimat, după cîte știu, nici un fel de pretenții. Luînd însă în considerație preastimata dumneavoastră dorință, Arkadi Apollonovici, treacă de la mine, voi proceda la dezvăluiri. Dar pentru aceasta îmi permiteți încă un mic număr?

— De ce nu... răspunse proteguitor Arkadi Apollonovici, dar negreșit cu dezvăluire.

— Am înțeles. Voi proceda întocmai. Așadar, permiteți-mi să vă întreb, Arkadi Apollonovici, unde ați fost aseară?

Auzind o asemenea întrebare deplasată și chiar, am spune, de bădăran, Arkadi Apollonovici se schimbă la față.

— Aseară, Arkadi Apollonovici a fost la o ședință a Comisiei acustice, declară arogant din cale-afară consoarta lui Sempleiarov, dar nu înțeleg ce legătură are cu magia?

— *Oui, madamei* confirmă Fagot. E firesc să nu înțelegeți, în ce privește ședința, sînteți greșit informată. După ce a plecat de acasă la ședința amintită, care, fiindcă veni vorba, nici nu era fixată pentru ieri, Arkadi Apollonovici i-a dat drumul șoferului la Cistîie Prudî, în fața clădirii ce adăpostește Comisia acustică (aici toată sala amuți) și, cu autobuzul, s-a dus în vizită, pe strada Elohovskaia, la Milita Andreevna Pokobatko, artistă la teatrul raional de turnee, unde a rămas aproape patru ore.

— Vai! răsună în liniștea ce se lăsase o exclamație îndurerată.

Iar tînăra rudă a lui Arkadi Apollonovici izbucni în hohote de rîs joase și înspăimîntătoare.

— Totul e limpede, strigă ea. De mult bănuiam ceva! Acum înțeleg de ce rolul Luizei l-a primit acea nulitate!...

Și, făcîndu-și vînt, îl pocni pe Arkadi Apollonovici în cap cu o umbrelă liliachie scurtă și groasă. Ticălosul de Fagot, *alias* Koroviev, strigă:

— Iată, stimați cetățeni, una din dezvăluirile cerute cu atîta insistență agasantă de Arkadi Apollonovici!

— Cum ai îndrăznit, ticăloaso, să te atingi de Arkadi A-pollonovici? întrebă amenințătoare consoarta acestuia, ri-dicîndu-se în picioare, în toată înălțimea ei gigantică.

Un al doilea acces de hohot satanic puse din nou, pentru scurt timp, stăpînire pe tînăra rudă.

— Alții ca alții, răspunse ea printre hohote, dar, în ce mă privește, am tot dreptul să-l pocnesc. Și se auzi, pentru a doua oară, trosnind sec umbrela ce ricoșa de pe capul lui Arkadi Apollonovici.

— Miliția! Ridicați-o! zbieră cu un glas atît de cumplit consoarta lui Sempleianov, încît multora le îngheță inima în piept.

Colac peste pupăză, motanul veni pînă la rampă, răcnind, pe neașteptate, cu glas omenesc:

— Reprezentația a luat sfârșit! Maestre! Trîntește un marș! Dirijorul, înnebunit, fără să-și dea seama ce face, își ridică bagheta, și orchestra nu cîntă, nu intona și nici nu-i zise, ci, întocmai expresiei oribile a motanului, trînti un marș cu totul aiuristic, inadmisibil prin tonul său dezmățat.

O clipă, unora li se păru că mai auziseră cîndva, sub cerul înstelat al Sudului, într-un *cafe-chantant*, textul confuz, greu de înțeles, în schimb, îndrăzneț al acestui marș:

Excelența sa avea Cocoși în curte, și puicuțe, Și sub aripa lui ținea Fetițe tandre și drăguțe!!!

Dar poate că nici nu a fost acest text, ci un altul, pe aceeași melodie, indecent la culme. Nu asta are importanță, ci faptul că, după toate cele descrise aici, la „Variatăți” începu o adevărată babilonie. Spre loja lui Sempleiarov alerga miliția, curioșii dădeau buzna spre rampă, răsunau explozii infernale de rîs, strigăte turbate, estompate de clinchetul talerelor de alamă ale orchestrei.

Se văzu cum, deodată, pe scenă nu mai rămase nimeni, pezevenghiul de Fagot, ca și neobrăzatul cotoi Behemoth se topiră parcă în văzduh, pierind cum pierise mai înainte magul și fotoliul său cu tapiseria decolorată.

13 Apariția eroului

Așadar, necunoscutul îl amenințase pe Ivan cu degetul, șoptindu-i „S-s-s-t!”...

Poetul își lăsă picioarele pe podea și-și încorda privirea. Pe ușa dinspre balcon își băgă capul cu fereală un bărbat de vreo treizeci și opt de ani, brunet, cu obraji rași, cu nasul ascuțit și ochii plini de neliniște. O șuviță de păr îi căzuse pe frunte.

Încredințîndu-se că Ivan e singur și trăgînd cu urechea la sunetele din jur, misteriosul vizitator prinse curaj și intră în cameră. Atunci Ivan observă că și necunoscutul era îmbrăcat cu haine de spital.

Purta pijama, papuci pe piciorul gol, iar pe umeri, un halat cafeniu.

Nou-venitul îi făcu lui Ivan cu ochiul, ascunse în buzunar o legătură de chei, apoi întrebă dacă se poate așeza și, primind un răspuns afirmativ, se instala în fotoliu.

— Cum ai nimerit aici? îl întrebă Ivan, în șoaptă, supu-nîndu-se degetului uscățiv care-l avertiza. Grilajele dinspre balcon nu sînt încuiate cu lacăt?

— Da, sînt încuiate, încuviință oaspetele; însă Praskovia Feodorovna, o ființă tare cumsecade, e, din păcate, distrată. Cu o lună în urmă i-am șterpelit o legătură de chei, și în felul acesta pot să ies în balconul comun, care se întinde ca un brîu pe tot etajul, și să mai vizitez din cînd în cînd cîte un vecin.

— De vreme ce poți ieși în balcon, rezultă că poți să și fugi de aici; sau e prea sus? se interesă Ivan.

— Nu, răspunse hotărît oaspetele, nu pot să fug de aici, nu pentru că ar fi prea sus, ci pentru că nu am unde. Făcu o pauză, apoi adăugă: Așadar, stăm închiși?

— Stăm, îi răspunse în ton Ivan, uitîndu-se cu atenție în ochii nou-venitului, căprui și fără astîmpăr.

— Da... zise oaspetele, neliniștindu-se, sper însă că nu ești nebun furios? Pentru că, știi, nu pot îndura gălăgia, vîn-zoleala, folosirea forței și alte lucruri de felul ăsta. Urăsc, îndeosebi, țișetele omenești, indiferent dacă exprimă suferință, furie sau alte simțăminte. Liniștește-mă, te rog, spune-mi, așa-i că nu ești nebun furios?

— Aseară, la restaurant, l-am pocnit pe unul peste bot, mărturisi cu curaj poetul înviorat.

— Pe ce motiv? întrebă sever oaspetele.

— Păi, ca să fiu sincer, fără nici un motiv, îi răspunse, stîn-jenit, Ivan.

— E rușinos, îl muștră oaspetele, adăugind: Și apoi ia seama cum te exprimi: „l-am pocnit peste bot”... Despre om nu se poate spune sigur ce are: bot sau față. Eu însă cred că are față. Așa că, să știi, cu pumnii nu... Să te lași de treburi d-astea și pentru totdeauna.

După ce-l muștrului astfel pe Ivan, oaspetele se informă:

— Profesia dumitale?

— Poet, mărturisi cam în silă Ivan. Vizitatorul se întrista.

— Oh! ce ghinion pe capul meu! exclamă el, dar, dîndu-și seama că făcuse o gafă, își ceru scuze, și întrebă: care-i numele dumitale?

— Bezdomnîi.

— Eh, eh... zise oaspetele, strîmbîndu-se.

— Nu-ți plac versurile mele? îl întrebă curios Ivan.

— Nu-mi plac nici de frică.

— Ce anume ai citit?

— N-am citit nici un vers de-al dumitale! exclamă nervos vizitatorul.

— Atunci de ce vorbești așa?

— Mare lucru! Parcă n-aș fi citit alte versuri! Deși, poate că printr-o... minune...? Bine, sînt gata să le accept. Spune, sînt frumoase versurile pe care le-ai scris?

— Oribile! rosti deodată sincer și neînfricat Ivan.

— Să nu mai scrii! făcu rugător vizitatorul.

— Promit și jur! făgădui solemn poetul.

Întăriră jurămîntul cu o strîngere de mînă, dar, tocmai în clipa aceea, din coridor se auziră niște pași domoli și glasuri.

— S-s-t! șopti oaspetele și sări în balcon, închizînd ușa cu grilaj.

În rezervă își băgă capul Praskovia Feodorovna, îl întrebă pe Ivan cum se simte și dacă vrea să doarmă cu lumina aprinsă ori stinsă. Acesta o rugă să lase lumina aprinsă și Praskovia Feodorovna se

retrase urîndu-i noapte bună. Când totul se liniști, din balcon se reîntoarse oaspetele.

Acesta îi comunică în șoaptă lui Ivan că în rezerva 119 a fost adus unul nou, un grăsan cu față stacojie, care bombăne tot timpul despre nu se știe ce valută ascunsă în canalul de ventilație și care se jură că la ei, pe Sadovaia, s-a instalat necuratul.

— Îl înjură pe Pușkin de toți sfinții și urlă întruna: „Ku-rolesov, bis, bis!” povesti oaspetele, cutremurîndu-se înspăimîntat. Dar apoi se liniști, se instala din nou în fotoliu și zise: De altfel, să-l lăsăm în plata Domnului, și, reluînd firul discuției întrerupte, întrebă: Așadar, din ce cauză ai nimerit aici?

— Din cauza lui Pilat din Pont, răspunse Ivan aruncînd o privire mohorîta în podea.

— Cum?! strigă oaspetele, uitînd de orice prudență și as-tupîndu-și în clipa următoare gura cu mîna. Ce coincidență extraordinară! Te implor să-mi povestești! Te implor!

Căpătînd, fără vreun motiv anume, încredere în necunoscut, la început poticnindu-se și fîstîcîndu-se, apoi mai cu îndrăzneală, îvan se apucă să-i istorisească întîmplarea din ajun, de la Patriarșie prudî. Da, misteriosul hoț de chei era pentru Ivan Nikolaevici un auditor ideal. Oaspetele nu-l socotea nebun; părea foarte interesat de istorisirea poetului și, tot ascul-tînd, pînă la urmă se entuziasma la culme. Îl întrerupea mereu pe Ivan cu exclamații:

— Și, și, mai departe? Te rog din suflet, mai departe! Dar, pentru Dumnezeu, punct cu punct!

Ivan nu lăsa nimic deoparte, ba chiar îi venea mai ușor să povestească așa; treptat, treptat, ajunse la scena cînd, înfășurat într-o mantie albă cu căptușeală sîngerie, Pilat din Pont ieșise în balcon.

Oaspetele își împreună mîinile ca pentru rugăciune, șoptind:

— O, cum am ghicit! O, cum am ghicit totul! Descrierea morții îngrozitoare a lui Berlioz

necunoscutul o întâmpină cu o observație enigmatică, în timp ce ochii îi scăpărau de ură:

— De un singur lucru îmi pare rău, că în locul lui Berlioz nu a fost criticul Latunski sau literatul Mstislav Lavrovici; și exclamă apoi frenetic, tot în șoaptă: Mai departe!

Motanul care voise să-și plătească biletul de tramvai îl amuză grozav pe oaspete; se înăbușea de un râs mut, uitându-se la Ivan, care, surescitat de succesul povestirii sale, sarea, ghemuit, imitând motanul cu grivna sub mustață.

În cele din urmă, după ce povesti întâmplarea de la „Casa Griboedov”, întristat și întunecat la chip, Ivan încheie:

— Și uite așa am ajuns aici.

Oaspetele își puse mîna cu simpatie pe umărul bietului poet, vorbind astfel:

— Nefericit poet! Dar numai dumneata singur, dragul meu, ești vinovat, ți-ai făcut-o cu mîna dumitale. Nu trebuia să te porți cu el atît de familiar și oarecum chiar obraznic. Iată răsplata. Ba ar merita încă să zici *merci* c-ai scăpat atît de ieftin.

— Dar cine o fi el, mă rog, la urma urmei? exclamă Ivan, scuturîndu-și pumnii, excitat la culme.

Oaspetele îl privi cu luare-aminte și-i răspunse tot cu o întrebare:

— Dar n-o să te enervezi prea tare? Noi, cei de aici, nu sîntem oameni prea de nădejde. N-o să urmeze după aia doctor, injecții? N-o să se facă zarvă?

— Nu, nu, exclamă Ivan. Spune, te rog, cine-i el?

— Bine, răspunse oaspetele, urmînd răspicat și convingător: ieri la Patriarșie prudî te-ai întîlnit cu Satana.

După cum promisese, Ivan nu se enervă, dar rămase uluit.

— Imposibil! Nu există Satana!

— Să-mi fie cu iertare. Dar dumneata ești cel mai puțin îndreptățit s-o spui. Ai fost, după cât se pare, una din primele lui victime. Ești internat, după cum îți dai seama, într-o clinică de psihiatrie, și mai cutezi să spui că el nu există! E ciudat, crede-mă!

Zăpăcit de-a binelea, Ivan amuți:

— De-ndată ce ai început să mi-l descrii, urmă oaspetele, am bănuț cu cine ai avut plăcerea să conversezi aseară. Și, mărturisesc cinstiț, mă mir de Berlioz! în ce te privește, desigur, ești un novice, ca să zic așa (aici oaspetele își ceru din nou scuze) — Berlioz însă, după câte am auzit despre el, a citit totuși ceva în viața lui! Când mi-ai relatat primele vorbe rostite de acest profesor, mi s-au risipit toate îndoielile. Pe el, dragul meu, nu poți să nu-l recunoști? De fapt, dumneata... te rog iarăși să mă ierți, cred că nu mă înșel, ești un ignorant, nu-i așa?

— Indiscutabil, încuviință Ivan, devenit de nerecunoscut.

— Ei, vezi... Doar pînă și chipul pe care mi l-ai descris, ochii aceia unul într-un fel, celălalt într-alt fel, sprîncenele!... Iartă-mă, dar n-ai auzit pesemne nici de opera *Faust*?

Ivan se simți teribil de rușinat și, cu obrajii în flăcări, începu să mormăie ceva despre o vilegiatură, o călătorie la o casă de odihnă... Din Ialta...

— Ei, tocmai ceea ce spuneam... Nu-i de mirare! Berlioz însă, repet, mă uimește... Era un om nu numai cinstiț, dar și foarte abil. Deși, în apărarea lui trebuie să spun că, desigur, Woland e în stare să-l ducă de nas și pe unul mai ceva ca Berlioz.

— Cum ai spus?! strigă la rîndul său Ivan.

— Mai încet!

Ivan se lovi cu palma peste frunte, șuierînd:

— Înțeleg, înțeleg. Am văzut un W pe cartea lui de vizită. A-ia-ia-i, ce poveste! Tăcu un timp,

descumpănit, privind stăruitor discul lunii ce plutea de cealaltă parte a grilajului, apoi vorbi: în concluzie, se putea deci foarte bine să-l fi vizitat pe Pilat din Pont. Că doar el era născut pe vremea aceea! Și se mai zice că sînt nebun! adăugă Ivan, arătînd revoltat spre ușă.

O cută amară se contura în colțul gurii oaspetelui.

— Să privim adevărul drept în față. Și oaspetele se întoarse spre astrul nopții, care trecea repede printr-un nor. Și dumneata, și eu sîntem nebuni, ce să ne mai ascundem după deget! Vezi, el te-a zguduit și te-ai scrîntit, pentru că ai fost pesemne un teren propice pentru așa ceva. Dar ceea ce povestești s-a întîmplat, fără doar și poate, în realitate. Numai că toate acestea sînt atît de ieșite din comun, încît pînă și Stra-vinski, un psihiatru genial, nu te-a crezut. Te-a examinat? (Ivan încuviință din cap.) Interlocutorul dumitale l-a vizitat pe Pilat, și a fost la dejun la Kant, iar acum se află la Moscova.

— Bine, dar o să facă prăpăd pe aici! Cumva trebuie să punem mîna pe el! ridică, nu tocmai convins, capul, vechiul Ivan, pe care noul Ivan nu izbutise încă să-l doboare de-a binelea.

— Ai încercat și-ți ajunge, ripostă ironic oaspetele. Nici pe alții nu-i sfătuiesc să încerce. Că o să facă prăpăd, poți fi sigur! Ah! Ce ciudă mi-e că l-ai întîlnit dumneata, și nu eu! Deși totul s-a stins și cenușa s-a așternut peste tăciuni, îți jur că pentru întîlnirea aceasta aș fi dat legătura de chei furată de la Praskovia Feodorovna; e tot ce am de dat. Sînt sărac lipit pămîntului.

— Dar ce nevoie ai de el?

Multă vreme oaspetele tăcu trist, cuprins de un zgîlțit nervos, dar în cele din urmă vorbi:

— Vezi ce istorie ciudată? Mă aflu aici din aceeași cauză ca și dumneata, și anume din cauza lui Pilat din Pont. Spu-nînd acestea, oaspetele privi

temător în jur și urmă: E vorba de un roman despre Pilat, pe care l-am scris acum un an.

— Sînteți scriitor? întrebă cu interes poetul. Oaspetele, întunecîndu-se la față, îl amenință cu pumnul.

— Sînt maestru, spuse el cu un aer sever. Scoase din buzunarul halatului o tichie unsuroasă, pe care era brodată cu mătase galbenă o literă majusculă M. Își puse tichia și i se arătă lui Ivan *en profil* și *enface*, pentru a demonstra că este maestru. Mi-a cusut-o cu mâinile ei, adăugă el misterios.

— Vreți să-mi spuneți numele dumneavoastră de familie?

— Nu mai am nume de familie, răspunse disprețuitor ciudatul oaspete. Am renunțat la el, cum, de altfel, am renunțat la toate în viață. Să-l lăsăm uitării.

— Vorbiți-mi, cel puțin, despre roman, îl rugă cu delicatețe Ivan.

— Cu plăcere. Viața mea, trebuie să ți-o spun, se orînduise nu tocmai obișnuit, începu oaspetele.

... De specialitate istoric, cu doi ani în urmă mai lucra încă la un muzeu din Moscova, făcînd și traduceri.

— Din ce limbă? îl întrerupse cu interes Ivan.

— Cunosc cinci limbi în afară de rusă: engleza, franceza, germana, latina și greaca. Și mai citesc puțin italienește.

— Ian te uită! șopti, invidios, Ivan.

... Istoricul trăia retras, singuratic, nu avea rude și aproape nici o cunoștință la Moscova. Și, închipuiți-vă, într-o zi cîș-tigă o sută de mii de ruble.

— Imaginează-ți uimirea mea, șopti oaspetele cu tichia neagră; bag mîna în coșul cu rufe murdare, mă uit — același număr ca și în ziar. Obligația pe care o aveam în coș, îl lămuri el pe poet, mi-o dăduse cineva la muzeu.

... După ce cîștigase o sută de mii de ruble, misteriosul oaspete al lui Ivan se comportase în

felul următor: cumpărase cărți, își părăsise camera pe care o ocupa pe strada Miasnițkaia...

— U-u-uf, ce văgăună afurisită! mîrîi el.

Știi ce sînt cei care clădesc o casă pe un teren ce le-a fost atribuit? îl întrebă oaspetele pe Ivan, și îndată îl lămuri: un grup puțin numeros de escroci, care cumva a rămas pînă astăzi la Moscova...

... Pe o ulicioară, aproape de Arbat, închiriase două camere la subsol într-o căsuță împrejmuțată de o grădină mică. Părăsi slujba de la muzeu și începu să scrie romanul despre Pilat din Pont.

— Ah! A fost o epocă de aur! șopti povestitorul, cu ochi strălucitori. O locuință absolut separată, pe deasupra un vestibul cu o chiuvetă, sublinie el, mîndru nevoie-mare, ferestruici joase, chiar deasupra cărării pietruite ce ducea de la poartă spre căsuță. În fața ferestrelor, la cîtiva pași numai, chiar lîngă gard, rufe de liliac, un tei și un arțar. Of, of, of!

Iarna vedeam rareori pe fereastră niște picioare negre, și auzeam zăpada scîrțîind sub pașii trecătorilor. În soba mea duduia totdeauna, vesel, focul. Deodată sosi primăvara și prin geamurile tulburi, am văzut tufele de liliac, întîi golașe, apoi îmbrăcîndu-se în verde. Și tocmai atunci, în primăvara trecută, se întîmplă ceva mult mai încîntător decît cele o sută de mii de ruble cîștigate, ceea ce este, vă rog s-o recunoașteți, o sumă uriașă!

— E adevărat, recunosc Ivan care asculta cu luare-a-minte.

— Deschisesem fereastra și ședeam în camera a doua, micuță de tot. Oaspetele se apucă să descrie cu mîinile mobile din odaia aceea: Aici un divan, la peretele opus un alt divan, iar la mijloc, o măsuță cu o splendidă veioză; mai spre fereastră, cărțile; tot acolo, o mică masă de scris, iar în prima cameră — o cameră enormă, paisprezece metri! — cărți, cărți și soba. Ah, ce interior aveam! și ce grozav mirosea liliacul. Și, de oboseală, capul meu

se făcea ușor, Pilat se apropia vertiginos de sfârșit...

— Mantie albă, căptușeală roșie! înțeleg! exclamă Ivan.

— Întocmai! Pilat se apropia vertiginos de sfârșit, se apropia de sfârșit, și de atunci știam chiar cuvintele cu care voi încheia romanul: „... Al cincilea procurator al Iudeii, călărețul Pilat din Pont.” Și, firește, ieșeam afară să mă plimb. O sută de mii, o sumă uriașă, și aveam un costum superb de haine. Sau mă duceam să iau masa la un restaurant ieftin. Pe Arbat era un restaurant foarte bun, nu știu dacă mai există și astăzi. Apoi, oaspetele deschise larg ochii și, privind luna, își urmă șoapta:

... Purta în brațe un buchet de flori galbene oribile, neliniștitoare. Dracu le știe cum se numesc, dar la Moscova apar cele dintâi. Florile contrastau cu pardesiul ei negru, de primăvară. Purta în brațe un buchet de flori galbene. O culoare care aduce nenoroc. Cotind de pe Tverskaia într-o ulicioară, întoarse capul. Cunoști Tverskaia, nu-i așa? Mii de oameni se perindau pe strada asta, dar te asigur că ea mă văzu numai pe mine și mă privi, poate nu neliniștită, ci îndurerată. Pe mine mă uimise atunci nu atât frumusețea ei, cât singurătatea cu totul neobișnuită, nemaivăzută, ce i se citea în ochi. Supunându-mă acelui simbol galben, am cotit și eu în ulicioară, luînd-o pe urmele ei. Pășeam amîndoi tăcuți pe ulicioara strîmbă, cenușie, ea pe o parte, eu, pe cealaltă, și nu era, închipuie-ți, în afară de noi doi, țipenie de om. Mă chinuiam — aveam senzația că neapărat trebuie să-i vorbesc, și mă temeam că n-am să pot scoate o vorbă, că ea va pleca și nu o voi mai vedea, niciodată. Dar, pe neașteptate, închipuie-ți, a vorbit: „Vă plac florile mele?”

Mi-amintesc de glasul ei, grav, dar cu inflexiuni neașteptate și, deși e stupid, mi se păruse în clipa aceea că ecoul răsunase în ulicioară, desprinzîndu-

se dintr-un zid galben și murdar. Traversînd grăbit strada și apropiindu-mă de ea, i-am răspuns: „Nu.”

M-a privit mirată, iar eu mi-am dat seama deodată că iubisem toată viața mea această femeie! Ce istorie, nu-i așa? Ai să spui, firește, că sînt nebun?

— Nu spun deloc, sări Ivan, adăugînd: Mai departe, vă implor.

Și oaspetele urmă: .

— Da, m-a privit mirată, apoi m-a întrebat: „Nu vă plac florile?” în glasul ei mi se păru-se că deslușesc ceva ostil. Pășeam alături de dînsa, străduindu-mă să țin cadența și, spre mirarea mea, nu mă simțeam cîtuși de puțin stînjedit.

„Ba-mi plac, însă nu de-astea.”

„De care?”

„Trandafirii.”

În clipa următoare am regretat răspunsul meu, pentru că ea, zîbind vinovată, își aruncă florile într-un șanț. Descumpănit, le-am ridicat și i le-am întins, însă ea, cu un zîmbet amar pe buze, le refuză: așa că ne-am urmat drumul — eu cu florile ei în mînă.

Am mers un timp așa în tăcere, pînă cînd ea îmi luă florile și le aruncă în mijlocul străzii, apoi își puse mîna cu mînușă neagră în mîna mea și ne-am urmat drumul unul lîngă altul.

— Mai departe, se rugă de el Ivan și, vă rog, să nu săriți nimic!

— Mai departe? repetă oaspetele întrebarea. Ai putea să ghicești și singur ce-a urmat. Cu mîneca dreaptă își șterse o lacrimă neașteptată și continuă: Dragostea răsărise în calea noastră, așa cum din pămînt răsare într-o ulicioară un ucigaș — ^{ne} iovi pe amîndoi deodată! Astfel lovește fulgerul, și tot așa pumnalul! De altminteri, ea, mai tîrziu, susținea că lucrurile nu stau așa, că ne iubeam de mult, de cînd lumea, fără să ne cunoaștem, fără să ne fi văzut vreodată și că ea trăise cu un alt

bărbat... iar eu acolo, atunci... cu asta, cum îi spune...

— Cu cine? insistă Ivan.

— Cu asta, ei cu, of, am uitat: se enervă oaspetele, pocnind din degete.

— Ați fost căsătorit?

— Păi da, de aia pocnesc din degete... Cu Varenka... cu Manecika... ba cu Varenka... avea o rochie în dungi, și la muzeu... Deși, nu mai țin minte.

Așadar, ea îmi spusese că ieșise în ziua aceea din casă, cu flori galbene în brațe, ca eu, în sfârșit, s-o găsesc, și că, dacă nu ne-am fi întâlnit, s-ar fi otrăvit, pentru că viața-i era pustie.

Da, dragostea ne lovise fulgerător, am înțeles acest lucru chiar în aceeași zi, chiar peste un ceas, când ne-am pomenit, fără să ne dăm seama, lângă zidul Kremlinului, pe chei.

Stăteam de vorbă, ca și cum nu ne-am fi despărțit decît ieri, parcă ne cunoșteam de ani și ani. Ne înțeleseserăm să ne întâlnim a doua zi tot acolo, pe malul râului Moscova, și ne-am întâlnit. Soarele de mai ne zîmbea. Și în scurt timp femeia aceasta a devenit soția mea de taină.

Venea la mine în fiecare zi, iar eu începeam s-o aștept de cum se iveau zorile. Cum o așteptam? Mutam de la locurile lor obiectele de pe masă. Cu zece minute înainte de ora stabilită, mă așezam la fereastră și pîndeam să aud trîntindu-se porțița veche. Și ce curios: înainte de a o cunoaște, în curticica noastră arareori venea cineva; mai bine zis, nu venea nimeni: acum însă mi se părea că tot orașul se scurge pe la noi. Se trîntește porțița, îmi bate inima, și, închipuiește-ți, la nivelul feței mele, în spatele geamului, apar negreșit niște cizme murdare ale cuiva. Un tocilar. Dar cine în casa noastră are nevoie de un tocilar? Ce să ascută? Care cuțite?

Ea intra o dată pe porțiță, dar mie, nu mint, pînă atunci, pe puțin de zece ori inima îmi bătea să-mi

spargă pieptul — nu alta! Apoi, cînd venea ora ei și ceasornicul arăta amiaza, inima pornea să bată nebunește pînă în clipa cînd, aproape fără zgomot, se apropiau de fereastră pantofii cu fundă neagră de antilopă, prinsă în cataramă de metal.

Uneori se răsfața și, oprindu-se lîngă a doua fereastră, ciocănea cu vîrful pantofului în geam. În aceeași clipă, ieșeam la fereastră în care ciocănisese, dar pantoful dispărea, dispărea și mătasea neagră care pentru o clipă întunecase lumina zilei, și eu mă duceam să-i deschid.

Te asigur că nimeni nu știa de legătura noastră, cu toate că, de obicei, nu se întîmplă așa. Nici bărbatul ei, nici cunoștințele nu știau nimic. Cei din căsuța veche, unde se afla subsolul ocupat de mine, cunoșteau situația, fără îndoială, fiindcă vedeau că vine o femeie în vizită, dar numele nu îl știau.

— Dar cine era? se interesă Ivan foarte curios să afle povestea asta de dragoste.

Oaspetele făcu un gest care însemna că n-o să spună asta niciodată nimănui și-și urmă povestirea.

Ivan află că maestrul și necunoscuta se îndrăgostiseră atît de tare unul de altul, încît deveniseră inseparabili. Ivan își închipuia (din povestire) cele două cămăruțe de la subsol, unde veșnic domnea o penumbră deasă din cauza liliacului și a gardului. Vedeă aievea mobila tapisată cu roșu, roasă, biroul, ceasornicul care suna din jumătate în jumătate de oră, și cărțile, multe cărți, ce se înălțau de la podeaua vopsită pînă la tavanul afumat, și sobă.

Află că din primele zile ale legăturii lor, oaspetele său și tainica lui soție se convinseseră că destinul îi scosese pe unul în calea celuilalt la încrucișarea străzii Tverskaia cu ulicioara aceea, fiind făcuți unul pentru altul și sortiți să nu se mai despartă niciodată.

Din povestirea oaspetelui său, Ivan mai află cum își petreceau ziua cei doi îndrăgostiți. Cînd venea

la el, își punea mai întâi șorțul în antreul îngust unde se afla și chiuveta cu care se mîndrea atîta sărmanul bolnav, aprindea lampa cu petrol instalată pe masă, pregătea dejunul și așeza masa în prima cameră. Cînd se dezlănțuiau furtunile de mai, și prin fața geamurilor cam chioare se rostogoleau cu zgomot în gang șuvoaie năvalnice, amenințînd să inunde și cel din urmă adăpost, cei doi îndrăgostiți aprindeau focul în sobă și-și coceau cartofi. Se ridicau aburi, coaja neagră de cartofi îți murdărea degetele. La subsol se auzeau rîsete, copacii din grădină își scuturau crenguțele rupte în timpul ploii și inflorescențele albe.

După ce se sfîrșiră furtunile și veni vara toridă, într-un vas de flori apărură trandafirii mult așteptați, dragi amîndurora. Maestrul lucra febril la romanul său, care o absorbise și pe necunoscută.

— Zău, în unele momente eram gelos pe el, îi șoptea lui Ivan oaspetele nocturn venit din balconul scăldat în lumina palidă a lunii.

Înfîgîndu-și în păr degetele subțiri cu unghiile ascuțite, ea citea și recitea la nesfîrșit cele așternute pe hîrtie, iar apoi lucra tichiuța aceea cu monogramă galbenă. Cîteodată ședea chircită lîngă rafturile de jos ale bibliotecii sau, stînd în picioare și ajungînd pînă la cele de sus, ștergea cu cîrpa sutele de cotoare prăfuite. Îi prezicea glorie, îl zorea, și în perioada aceea începuse să-i spună „maestru”. Aștepta nerăbdătoare cuvintele făgăduite, ultimele cuvinte despre al cincilea procurator al Iudeii, repeta, cîntat, cu glas tare, fraze răzlețe care-i plăceau și spunea că în romanul acesta e viața ei.

Romanul fusese terminat în luna august și dat unei dactilografe necunoscute care-l transcrise în cinci exemplare. În sfîrșit, sosise ceasul cînd trebuia să părăsească refugiul tainic și să iasă în arena vieții.

— Am ieșit în arena vieții, ținînd manuscrisul în mîină, și atunci viața mea a luat sfîrșit, șopti

maestrul, plecându-și capul, și multă vreme după aceea tichia neagră cu „M”-ul ei galben nu s-a mai oprit din clătinat.

Oaspetele își urmă povestirea, care era acum cam incoerentă, un singur lucru se putea înțelege, că atunci se petrecuse o catastrofă cu el.

— Nimerisem pentru prima oară în lumea literaturii; acum însă, când totul s-a sfârșit, și pieirea mea este evidentă, îmi aduc aminte de el cu groază, șopti solemn maestrul, ridicându-și mîna. Da, m-a uimit din cale-afară, ah, cît de mult m-a uimit!

— Cine? șopti abia auzit Ivan, temîndu-se să nu-l tulbure pe povestitor.

— Redactorul, ți-am spus doar, redactorul! Da, îmi citise romanul. Mă privea cu coada ochiului, de parcă mi se umflase obrazul din cauza vreunui abces la măsea; se uita într-un ungher și mai și chicotea stînjedit. Frămînta manuscrisul în mîna, fără rost, icnind. Întrebările lui mi se păreau ale unui nebun. Fără un cuvînt în legătură cu romanul, el mă întrebă cine sînt și de unde am răsărit, dacă scriu de mult și de ce nu s-a auzit vorbindu-se de mine mai înainte, punîndu-mi chiar o întrebare de-a dreptul idioată, din punctul meu de vedere: cine m-a inspirat să scriu un roman cu o temă atît de ciudată? în cele din urmă m-am plictisit și l-am întrebat direct dacă îmi va publica sau nu romanul. Începu să se agite, să mormăie, declarîndu-mi că singur nu poate lua o hotărîre, că opera mea trebuie citită și de alți membri ai colegiului redacțional, și anume de criticii Latunski și Ariman, precum și de literatul Mstislav Lavrovici. M-a invitat să mai vin peste două săptămîni. Cînd am venit după două săptămîni, am fost primit de o țipă care, de atîtea minciuni ce-i ieșeau din gură, se uita cruciș.

— Era Lapșennikova, secretara de redacție, zise zîmbind Ivan, care cunoștea prea bine lumea descrisă cu atîta mînie de oaspetele său.

— Se poate, îl opri acesta, ei bine, ea mi-a înapoiat romanul, destul de ferfenițit și slinos. Străduindu-se să nu-mi în-tîlnească privirea, Lapșennikova m-a înștiințat că redacția are portofoliul asigurat pe doi ani și că, din cauza asta, problema publicării romanului meu, după cum se exprima ea, „nu se pune”. Ce mai țin minte din cele ce s-au mai petrecut? mormăi maestrul, frecîndu-și tîmpla. Da, petalele roșii scuturate pe prima pagină a manuscrisului meu și ochii prietenei mele. Da, ochii ei nu i-am uitat.

Povestea oaspetelui era tot mai confuză și mai plină de reticențe. Vorbi ceva despre o ploaie piezișă și despre disperarea care se înstăpînise după aceea în refugiul de la subsol; despre drumul pe care-l mai făcuse el într-un loc. În șoaptă disperată, zicea că n-o învinuiește deloc pe ea, pe aceea care îl îmboldise să lupte, o, nu, nu o învinuiește!

— Țin minte, o, da, țin minte acea pagină intercalată, blestemată pagină, mormăia oaspetele, desenînd în văzduh cu două degete ale mîinilor, o foaie de ziar, și Ivan înțelese din următoarele fraze încîlcite că un alt redactor tipărise un mare fragment din romanul aceluia care își zicea maestrul.

După spusele lui, nu trecură mai mult de două zile, cînd într-un alt ziar apăru un articol semnat de criticul Ariman, care se numea „Un dușman sub aripa redactorului”, în care se spunea că oaspetele lui Ivan, folosindu-se de superficialitatea, ignoranța și lipsa de cultură a redactorului, făcuse tentativa de a strecura la tipar o apologie a lui Isus Cristos.

— O, cum să nu, îmi amintesc, sări Ivan. Am uitat însă numele dumneavoastră.

— Să lăsăm, repet, eu nu mai am nume, îi răspunse oaspetele. Nu e vorba de asta. A treia zi, în alt ziar, apăru un articol semnat de Mstislav Lavrovici, în care autorul cerea să se lovească și să

se lovească tare în „pilatism” și în cel care și-a pus în gând să-l strecoare (din nou același cuvânt afurisit) în presă. Uluit de cuvântul acesta nemaiauzit, „pilatism”, am despăturit și un al treilea ziar. Am găsit acolo două articole: unul — al lui Latunski, celălalt — semnat cu inițialele „N.E.” Te asigur că cele scrise de Ariman și Lavrovici se puteau socoti o glumă în comparație cu opera lui Latunski. E de ajuns să-ți spun că articolul în cauză se intitula „Un militant de rit vechi”. Mă absorbise într-atât lectura articolelor despre persoana mea, încât nu observasem cum ea (uitasem să închid ușa) își făcuse apariția ținând umbrela udă și niște ziare muiate de ploaie în mână. Ochii îi ardeau, mâinile îi tremurau și erau reci. Întâi s-a repezit să mă sărute, apoi, cu glasul răgușit, bătînd cu palma în masă, mi-a declarat că-l va otrăvi pe Latunski.

Auzind cuvintele maestrului, Ivan scînci stînjedit, dar fără să spună o vorbă cu glas tare.

— Au venit apoi zile tare triste. Romanul era scris, nu mai aveam ce face, și amîndoi nu făceam altceva decît să stăm pe jos, pe un covoraș din fața sobei și să privim focul. De altfel, acum ne despărțeam mai des decît înainte. Ea pleca să se plimbe. Iar mie mi s-a întîmplat ceva original, cum mi s-a mai întîmplat de multe ori în viață... Pe neașteptate mă făcusem cu un prieten. Da, da, da, închipuiește-ți. În general, nu prea sînt dispus să mă apropii de oameni, sînt suspicios, neîncrezător. Și închipuiește-ți, neapărat mi se strecoară în suflet cineva neprevăzut, neașteptat și care, aparent, semă-nînd cu dracu știe ce, mie începe să-mi placă grozav. Tot așa și atunci, în vremea aceea blestemată, s-a deschis deodată porțița grădinii noastre mici. Țin minte că era și o zi tare frumoasă. Ea nu era acasă. Pe porțiță intră un om, s-a dus în casă, avea o treabă cu proprietarul meu, apoi a coborît în grădină și cumva, în doi timpi, făcu cunoștință cu mine. S-a recomandat că este

ziarist. Mi-a plăcut atât de mult, încât, închipuiește-ți, și astăzi uneori îmi aduc aminte de el și mi-e dor de el. Mai departe — a început să treacă adesea pe la mine. Am aflat că este necăsătorit, că stă aproape de mine, într-un apartament cam ca al meu, dar că e destul de strîmtorat acolo, și multe altele... Nu mă invita să trec pe la el. Soției mele nu i-a plăcut, ba chiar i-a fost antipatic. I-am luat apărarea. Iar ea a spus:

„Fă cum vrei, dar îți spun că omul acesta este respingător.” Am izbucnit în rîs. Da, însă, de fapt, de ce m-a atras? Adevărul e că, în general, fără surprize lăuntrice, în carapacea lui, omul nu e interesant. O astfel de surpriză avea Aloizi (da, uitasem să spun că noua mea cunoștință se numea Aloizi Mogarîd). Nu întâlnisem niciodată pînă atunci și sînt convins că nici nu voi întâlni un om cu o minte ca a lui Aloizi. Dacă nu înțelegeam sensul unei notițe de ziar, Aloizi mi-o explica textual într-o clipă și unde mai pui că o făcea ușor, în doi timpi. Același lucru se petrecea și cu problemele și fenomenele legate de viață. Dar asta era puțin. Aloizi m-a cucerit prin pasiunea sa pentru literatură. Nu s-a liniștit pînă nu am căzut de acord să-i citesc romanul meu, din scoarță în scoarță, și trebuie să-ți spun că despre roman s-a pronunțat foarte măgulitor, dar cu o precizie uluitoare, a semnalat toate observațiile redactorului, referitoare la acest roman, de parcă ar fi asistat la întrevvedere. Nimenea sută la sută, cum s-ar spune. Afară de asta, mi-a explicat cu precizie matematică de ce romanul meu nu a putut fi tipărit, și mi-am dat seama că nu se înșală. Spunea direct: capitolul cutare nu poate să meargă... Articolele, remarcă, te rog, nu mai conteneau. La primele am rîs. Dar, pe măsură ce apăreau, se schimba și atitudinea mea față de ele. Al doilea stadiu a fost acela al mirării. Cu tot tonul lor amenințător și încrezut, se simțea ceva extrem de fals și plin de ezitare, literalmente în fiecare rînd al acestor

articole. Mi se părea tot timpul, și nu mă puteam dezvăra de această senzație, că autorii acestor articole spun altceva decât ceea ce ar vrea să spună și că tocmai aceasta provoacă furia lor. După aceea, închipuiește-ți, veni și a treia fază — faza fricii. Nu era vorba de teama de aceste articole, nu, pur și simplu mă cuprindea teama de alte lucruri care nu aveau nici o legătură cu articolele și nici cu romanul. Astfel, de exemplu, mă temeam de întuneric. Într-un cuvânt, făcusem o boală psihică. Mi se părea, mai ales când eram gata să adorm, că o caracatiță mlădioasă și rece își strecoară tentaculele drept spre inima mea. Și a trebuit să încep să dorm cu lumina aprinsă. Iubita mea se schimbase mult (despre caracatiță nu-i vorbisem, desigur, dar își dădea seama că e de rău cu mine), slăbise și-si pierduse rumeneala, nu mai râdea niciodată și se ruga întruna de mine s-o iert că mă sfătuisese să-mi public un fragment din roman. Spunea să las totul baltă, să plec în Sud, pe țărmul Mării Negre, cheltuind pentru această călătorie tot restul de bani ce-mi rămăsese din suta de mii.

Era foarte stăruitoare, și ca să n-o contrazic (ceva îmi spunea că nu-mi va fi dat să plec pe litoralul Mării Negre), îi făgăduisem să-i fac pe plac într-una din zile. Mi-a spus că-mi va cumpăra chiar ea biletul de tren. Atunci, am scos toți banii mei, adică circa zece mii de ruble, și i-am dat. „De ce atît de mult?” se mirase ea. I-am răspuns că mi-e frică de hoți și c-o rog să-mi păstreze banii pînă ce plec. Luînd banii și punîndu-i în poșetă, m-a sărutat și mi-a spus că ar fi preferat să moară decât să mă lase singur în halul în care mă aflu, dar că este așteptată, că se supune — e nevoită s-o facă — și că se va întoarce a doua zi. Mă implora să nu mă tem de nimic. Era-n amurg, pe la mijlocul lui octombrie. A plecat. M-am întins pe divan și am adormit, fără să aprind lumina.

M-am trezit cu senzația că în odaie se afla din nou caracatița. Bîjbîind prin întuneric, cu chiu, cu

vai am reușit să aprind lampa.

Ceasul meu de buzunar arăta ora două noaptea. Mă culcasem indispus ca să mă trezesc bolnav. Deodată, mi se păru că bezna autumnală va sparge geamurile, va curge în odaie și mă voi îneca în ea ca într-o cerneală. Când m-am ridicat din pat, nu mai eram stăpîn pe mine. Am scos un țipăt, mi-a fulgerat prin minte să fug la cineva, fie și la gazda mea care locuia sus. Mă luptam cu mine însumi ca un om ieșit din minți. Izbutisem să ajung pînă la sobă, să aprind focul. Când lemnele au început să trosnească și ușița să se cutremure, m-am simțit mai ușurat. Repezindu-mă în antreu, am aprins lumina, am găsit o sticlă de vin alb, am destupat-o, am dus-o la gură și m-am pus pe băut.

Teama mi se mai potolise, așa încît am izbutit să mă înfrî-nez și să nu alerg sus la gazda mea; m-am întors deci lîngă sobă. Deschizînd ușița sobei, am lăsat să mi se încingă bine fața și mîinile, șoptind: „Trebuie să simți că mi s-a întîmplat o nenorocire... Vino, vino, vino!...”

Dar nu venea nimeni. În sobă duduia focul, ploaia turna șfichiind geamurile. Atunci se mai întîmplă ceva. Scoțînd din sertarul mesei caietele cu romanul scris de mînă și exemplarele dactilografiate, am început să le ard. E o treabă foarte grea, fiindcă hîrtia scrisă arde anevoie. Rupîndu-mi unghiile, sfîșiam caietele, așezîndu-le în picioare printre bucățile de lemn și scormonind foile cu cleștele.

Erau clipe cînd cenușa mă biruia, înăbușind flăcările, dar mă luptam cu ea, și romanul meu, împotrivindu-se cu înverșunare, pierrea totuși. Prin fața ochilor îmi treceau slove cunoscute, galbenul flăcărilor se furișa nestăvilit, mîncînd paginile de jos în sus, dar cuvintele tot mai stăruiau. Piereau doar atunci cînd hîrtia se innegrea și, înarmat cu cleștele, eu le veneam de hac, cuprins de turbare.

Deodată, se auzi cineva zgîriind încetișor la geam. Inima îmi zvîcni și, aruncînd pe foc ultimul

caiet, m-am repezit să deschid. Niște trepte de cărămidă duceau din subsol în sus, spre ușa dinspre curte. Poticnindu-mă, am ajuns în goană la ușă și am întrebat încet: „Cine e?” Și mi-a răspuns glasul ei: „Eu sînt...”

Nu mai știu cum am reușit s-o scot la capăt cu lanțul, cu cheia. Abia pași pragul, că se lipi de mine, udă toată de ploaie, cu obraji uzi, cu părul despletit, tremurînd ca varga. Nu eram în stare să vorbesc, repetam un singur cuvînt: „Tu... tu...” apoi glasul mi s-a frînt și am alergat amîndoi în subsolul meu.

Ea și-a lăsat paltonul în antreu și am intrat repede în prima odaie. Cu un țipăt înăbușit, ea s-a repezit spre sobă și, cu mîinile, a scos din flăcări ultimul teanc pe care focul nu-l mis-tuise încă. Fumul umpluse încăperea. Stingeam cu picioarele focul, iar ea, trîntită pe divan, a izbucnit într-un plîns convulsiv, nestăvilit.

După ce s-a mai liniștit, i-am spus: „Am început să urăsc romanul ăsta și mă tem. Sînt bolnav. Mi-e frică...”

Ea s-a ridicat de pe divan, spunînd: „Doamne, ești tare bolnav! Pentru ce, pentru ce trebuie să suferim? Dar te voi salva, da, te voi salva. Of, de ce, de ce toate acestea?”

Îi vedeam ochii umflați de fum și de lacrimi, îi simțeam mîinile reci mîngîindu-mi fruntea. „Am să te vindec, da, am să te vindec, bolborosea ea, înfigîndu-și degetele în umerii mei. Ai să-l reconstitui. De ce, ah, de ce n-am luat la mine un exemplar?”

Rînjind de furie, mi-a spus ceva nedeslușit, apoi, cu buzele strînse, s-a apucat să adune și să îndrepte filele cu marginile arse. Era un capitol din mijlocul romanului, nu mai țin minte care anume. A rînduit cu grijă filele, le-a învelit în hîr-tie, legîndu-le cu o panglică. Fiecare gest al ei, fiecă mișcare vedeau acum o nestrămutată hotărîre și stăpînire de sine. Îmi ceru vin și, după ce bău, vorbi mai liniștită:

„Uite cum se plătește minciuna! rosti ea. Nu vreau să mai mint de-acum încolo! Aș fi rămas și acum la tine, dar nu-mi vine să procedez în felul ăsta. Nu vreau ca bărbatul meu să rămână pentru totdeauna cu ideea că am fugit de la el, pe ascuns, noaptea.. . Nu mi-a făcut niciodată vreun rău... Adineauri a fost chemat de urgență; la ei, la uzină, a izbucnit un incendiu. O să se întoarcă repede. Mîine dimineață am să mă explic cu el. Îi voi spune că iubesc pe un altul și voi veni pentru totdeauna la tine. Spune, poate *nu vrei* să vin?” „Biata de tine, sărmana de tine, am zis eu. N-am să îngădui să faci una ca asta. Mie are să mi se întîmple ceva rău, și nu vreau să pieri și tu o dată cu mine.” „E singura cauză?” m-a întrebat ea, apropiindu-și ochii de ai mei. „Singura.”

S-a înviorat nespus, s-a lipit de mine și, luîndu-mă de gît, mi-a zis: „Ba pier cu tine. Mîine dimineață voi fi aici.”

Și iată ce-mi mai amintesc din viață; o fișie de lumină din vestiarul meu, iar în această lumină, o șuviță răvășită de păr, bereta ei și ochii dîrzi, plini de hotărîre. Îmi mai amintesc o siluetă neagră în pragul ușii de la intrare și un pachetel alb. „Nu te teme. Rabdă cîteva ceasuri. Mîine dimineață voi fi la tine.”

Acestea au fost ultimele ei cuvinte din viața mea... Sst! își curmă singur vorbele bolnavul, punîndu-se în gardă și ridicînd degetul. Tare zbuciumată e noaptea asta — noapte cu lună.

Maestrul dispăru pe balcon. Ivan auzi pe coridor un zgomot de roți, cineva sughiță de plîns și scoase un țipăt slab.

Cînd se așternu iar liniștea, oaspetele își făcu din nou apariția anunțîndu-l pe Ivan că în rezerva 120 fusese instalat cineva și că noul locatar se tot roagă să i se dea capul înapoi. Interlocutorii tăcură o vreme, îngrijorați, apoi, liniștindu-se, reînnodară firul povestirii întrerupte. Oaspetele dădu să deschidă gura, dar noaptea se brodise într-adevăr

agitată. Pe coridor mai răsunau glasuri; atunci oaspetele se aplecă și-i vorbi lui Ivan la ureche, dar atât de încet, încât toate cele povestite abia ajunseră la știrea poetului, în afară de prima frază, care suna astfel:

— La un sfert de oră după ce ea m-a părăsit, am auzit pe cineva bătînd în geamul meu...

Poetul fu, pesemne, adînc tulburat de ceea ce-i șoptea bolnavul la ureche.

Din cînd în cînd, obrazul îi tremura convulsiv. În ochi i se cuibăriseră teama și focul zbuciumat al mîniei. Maestrul arăta undeva în direcția lunii care pierise de mult din balcon. Numai după ce amuțiră toate sunetele de afară, oaspetele se dădu mai la o parte și vorbi cu glas normal:

— Da, și astfel, la mijlocul lui ianuarie, într-o noapte, îmbrăcat cu același palton, numai cu toți nasturii lipsă, zgribulit de frig, am ajuns în curtica mea. În spatele meu se înălțau troiene de zăpadă, care acoperiseră tufele de liliac, iar în față, jos, se vedeau ferestrele mele, mici, slab luminate, cu storurile lăsate. Lipindu-mă de prima fereastră, am tras cu urechea, în odăile mele cînta un patefon. Atîta am putut să aud, că de văzut nu puteam vedea nimic. După ce am rămas cîteva clipe așa, lingă geam, am ieșit pe porțiță în ulicioară. Se dez-lănțuise viscolul. Un dine s-a repezit la picioarele mele, m-am speriat și am trecut repede de partea cealaltă a străzii. Frigul și acel sentiment de teamă, care mă însoțea pretutindeni în ultima vreme, mă făceau să-mi pierd cumpătul. Nu aveam unde să mă duc, și cel mai simplu lucru ar fi fost, fără îndoială, să mă arunc sub un tramvai ce trecea pe strada în care dădea ulicioara mea. Vedeam de departe cutiile lor, luminate pe dinăuntru și îmbrăcate pe din afară într-o pojghiță de gheață, și auzeam scrîșnetul lor dezgustător în cătușele gerului. Dar, scumpul meu vecin, toate astea se petreceau pentru că frica pusese stăpînire pe fiecare fibră a trupului meu. Și

așa cum mă speriasem de un câine, mă temeam și de tramvai. Da, boală mai rea decât a mea, să știi că nu afli alta în toată clădirea asta!

— Bine, dar puteați s-o înștiințați, zise Ivan, plin de compătimire pentru nefericitul bolnav. Și unde mai pui că la dînsa au rămas și banii dumneavoastră. Sînt convins că i-a păstrat, nu-i așa?

— Nici să nu te îndoiești de asta, sigur că i-a păstrat. Dar dumneata, după cîte văd, nu mă prea înțelegi. Sau, mai cu-rînd, mi-am pierdut eu capacitatea de altădată de a descrie ceva. De altfel, nici n-o regret pînă-ntr-atît, deoarece n-o să mai am nicicînd nevoie de această capacitate. Ea — aici oaspetele privi cu venerație, undeva, în bezna nopții — ar fi primit o scrisoare din balamuc. Poți trimite cuiva o scrisoare cînd ai o asemenea adresă?... Pot eu, un bolnav psihic, să-i scriu?... Glumești, dragul meu! S-o fac nefericită? Nu, nu sînt în stare de una ca asta.

Ivan nu știu ce să răspundă. Însă taciturnul Ivan îl înțelegea pe oaspetele său și-i părea rău de el. Acesta, chinuit de amintiri, dădea din cap, scuturîndu-și tichia neagră și mur-murînd:

— Sărmana femeie, nădăjduiesc însă că m-a uitat...

— Dar vă puteți face bine... zise sfios Ivan.

— Sînt incurabil, ripostă calm oaspetele. Cînd Stravinski îmi spune că mă va readuce la viață — nu-l cred. E foarte uman și nu vrea decît să mă consoleze. Nu neg, de altfel, că acum starea mea s-a îmbunătățit mult. Da, și unde am rămas?... Era ger și tramvaiele astea care alergau nebunește... Știam că se deschisese clinica aceasta, și am străbătut orașul pe jos, ca să ajung aici. Nebunie! Cu siguranță că aș fi murit degerat, după ce am ieșit din oraș, dacă nu mă salva o întîmplare. La vreo patru kilometri de barieră, staționa un camion în mijlocul șoselei. Suferise o pană. Apropiindu-mă de șofer, l-am rugat să mă ia și pe mine. Spre

mirarea mea, șoferului i s-a făcut milă de mine și m-a luat. Camionul mergea în direcția clinicii și m-a adus chiar pînă aici. M-am ales doar cu degetele de la piciorul stîng degerate. Dar s-au vindecat. Și iată-mă de aproape patru luni în clinică. Și, știi ceva, găsesc că nu e deloc rău aici. Nu trebuie să-ți faci planuri grandioase, scumpul meu vecin, ascultă ce-ți spun! Eu, de pildă, voiam să fac o călătorie în jurul pămîntului. Ce să-i faci, se vede că nu mi-e dat s-o întreprind. Văd doar o porțiune neînsemnată a acestui pămînt. Cred că nu este cea mai frumoasă, dar, repet, nu e chiar atît de rău. Uite, vine vara la noi și, după cum promite Praskovia Feodorovna, iedera se va cîrli-onța în balcon. Cheia mi-a lărgit posibilitățile. Vor fi nopți cu lună. Ah, luna s-a și dus! Și se lasă răcoarea. A trecut de miezul nopții. E timpul să mă întorc în camera mea.

— Spuneți-mi, vă rog, ce a fost mai departe cu Yeshua și cu Pilat? îl rugă Ivan. Vă implor, vreau să știu.

— O, nu, nu, răspunse oaspetele, cutremurîndu-se chinuit. Tremur ori de cîte ori mi-aduc aminte de romanul meu. Cunoscutul dumitale de la Patriarșie prudî ar fi făcut-o mai bine decît mine. Îți mulțumesc pentru conversație. La revedere.

Și înainte ca Ivan să se dezmeticească, grilajul se închise cu un clinchet ușor, oaspetele făcîndu-se nevăzut.

14 Slavă cocoșului!

Nervii dădură chix, cum se zice, și Rimski fugi în cabinetul său, fără să mai aștepte încheierea procesului-verbal. Ședea la masa lui de lucru, uitîndu-se cu ochii injectați la bancnotele fermecate din fața lui. Directorul financiar era complet năuc. De afară se auzea un vuiet uniform. Publicul se revărsa șuvoaie din clădirea teatrului în

stradă. Deodată, auzul încordat la culme al lui Rimski înregistra trilul limpede al unui milițian, care, la drept vorbind, nu prevestește niciodată ceva bun. Dar cînd se repetă și-i sări în ajutor încă unul, mai autoritar și mai prelung, la care se adăugară un hohot de rîs și parcă niște huiduieli, directorul financiar își dădu seama că în stradă se petrecea ceva scandalos și obscen și că acest ceva, oricît ai vrea să nu ții seama de el și să-l dai la o parte, este strîns legat de reprezentația dezgustătoare a magului și a asistenților săi.

Sensibilul director financiar nu se înșelase deloc. De îndată ce aruncă o privire pe fereastra dinspre Sadovaia, fața i se schimonosi, și buzele șoptiră, sau, mai degrabă, șuierară:

— Eram sigur!

La lumina vie a puternicelor felinare de pe stradă, văzu jos pe trotuar o doamnă numai în cămașă și chiloți liliachii. Pe cap, ce-i drept, avea o pălăriuță, și în mîină ținea o umbrelă. Era cuprinsă de panică, se lăsa ba la pămînt, ba dădea să fugă cine știe unde, și mulțimea din jurul ei fremăta hohotind. Directorul financiar simți fiori de gheață pe șira spinării. Lîngă doamna cu pricina se agita un cetățean care voia să-și lepede pardesiul de vară și, de emoție, nu reușea să-i vină de hac mîneții în care i se încurcase brațul.

La intrarea din stînga se auziră alte chiote și hohote turbate de rîs; întorcîndu-și ochii într-acolo, Grigori Danilovici zări o altă doamnă, în dessows-uri roz. Aceasta sărise de pe caldarîm pe trotuar, voind să se ascundă într-un gang, dar publicul ce se scurgea îi bara drumul, și sărmana, victimă a ușurinței și a pasiunii sale pentru toalete, înșelată de firma blestematului Fagot, nu-și dorea decît un singur lucru — s-o înghită pămîntul. Un milițian venea spre nefericită, sfredelind văzduhul cu fluierul său, iar în urma acestuia se îmbulzeau niște tineri foarte veseli, cu șepci pe cap. Ei erau aceia care rîdeau în hohote și huiduiau.

Un birjar uscățiv, mustăcios și semeț își opri din goană mîrtoaga costelivă în dreptul primei despuiate. Mustăciosul se hlizea încîntat.

Rimski își dădu un pumn în cap, scuipă cu năduf și se îndepărtă iute de fereastră. Stătu cîtăva vreme la biroul său tră-gînd cu urechea la zgomotele de afară. Iscate din puncte diferite, fluierăturile atinseră apogeul, apoi începură să scadă. Spre mirarea lui Rimski, scandalul se lichidă neașteptat de repede.

Se apropia momentul cînd trebuia să acționeze și să bea din cupa amară a răspunderii. Pînă la sfîrșitul spectacolului, aparatele telefonice fuseseră reparate; trebuia să telefoneze, să comunice neîntîrziat cele întîmplate, să ceară ajutor, să toarne la minciuni, să dea toată vina pe Lihodeev, să se apere ca să iasă basma curată, și așa mai departe... Ptiu, drace!

Directorul pusese de două ori cătrănit mîna pe receptor și de două ori renunțase să mai cheme. Deodată, în liniștea de mormînt a cabinetului, răsună strident soneria telefonului drept în fața directorului care tresări cutremurat de un fior de gheață. „Da, rău mi s-au mai zdruncinat nervii!” își zise el ridicînd receptorul. În aceeași clipă însă se dădu înapoi alb ca varul. Un glas domol, insinuant și dezmățat de femeie șopti la telefon:

— Nu telefona nicăieri, Rimski, altfel o pățești...

În secunda următoare nu mai era nimeni pe fir. Cu furnicături pe șira spinării, directorul puse receptorul în furcă și se uită, fără să știe nici el de ce, pe fereastră din spatele său. Printre crengile rare încă și ușor înverzite ale arțarului, văzu luna gonind către un nor străveziu. Ațintindu-și nu se știe de ce privirea spre aceste crengi, Rimski se tot uita la ele, și cu cît se uita mai mult, cu atît îl cuprindea o frică mai cumplită.

Făcînd un efort de voință, se întoarse cu spatele spre fereastră pe care se revărsa lumina lunii și se ridică în picioare. Nu mai putea fi vorba de nici un

telefon; singurul gând care-l frământa în clipa aceea era acum să plece mai repede din teatru.

Trase cu urechea: clădirea era cufundată în tăcere. Dîn-du-și seama că nu se mai află de mult nimeni afară de el la etajul întâi, îl cuprinse o teamă copilărească, de neînvins. Nu se putea gândi fără să se cutremure la drumul pe care urma să-l parcurgă singur prin coridoarele pustii și pe scări în jos.

Luă febril de pe masă bancnotele hipnotizatorului, le ascunse în servietă și tuși, ca să-și dea un pic de curaj. Glasu-i sună răgușit, fără vlagă.

Atunci i se păru că pe sub ușa cabinetului său pătrunde o adiere de umezeală și putreziciune. Îl trecură fiorii. Colac peste pupăză, ceasul porni să bată miezul nopții și pînă și bătaile ornicului îl făcură să tremure. Dar, cînd mai auzi în ușă întorcîndu-se încet cheia yale, inima i se strînse cît un purice.

Înfîgîndu-și mîinile asudate și reci în servietă, directorul simți că, dacă mai continuă scîrțîitul acela din broască, el nu va mai rezista și va izbucni într-un țipăt strident.

În cele din urmă, cedînd eforturilor cuiva, ușa se deschise, și în cabinet intră neauzit Varionuha. Rimski simți că i se taie picioarele și se prăbuși în fotoliu. Trăgînd aer în piept, zîmbi lingușitor, rostind abia auzit:

— Doamne, cum m-ai speriat...

Da, apariția asta neașteptată putea să sperie pe oricine, dar constituia în același timp și o mare bucurie: în nodul în-cîlcit se ivise măcar un capăt cît de mic al firului...

— Ei, vorbește, hai mai repede! Zi o dată! Zi o dată! hîrîi Rimski, agățîndu-se de capătul acesta. Ce înseamnă toate astea?

— Iartă-mă, te rog, îi răspunse cu glas surd celălalt, în-chizînd ușa. Credeam că ai plecat.

Și Varionuha, așa cum era, cu șapca pe cap, se îndreptă spre un fotoliu și se instala de cealaltă parte a mesei de lucru.

Trebuie să recunoaștem că răspunsul lui Varionuha suna cam straniu: asta îl șoca din capul locului pe directorul financiar, care, în ceea ce privește sensibilitatea, putea concura cu seismograful celei mai bune stațiuni seismice din lume. Cum adică? Ce căuta Varionuha în cabinetul directorului financiar, de vreme ce nu se aștepta să-l găsească pe acesta acolo? Are doar cabinetul său, una la mână. Și, două la mână, indiferent pe ce ușă intrase în clădire, trebuia să-l întâlnească inevitabil pe unul din paznicii de noapte, iar aceștia fuseseră înștiințați cu toții că Grigori Danilovici va mai rămâne cîtva timp în biroul său. Directorul însă nu stătu multă vreme să mediteze la ciudățenia asta; nu de ea îi ardea lui acum.

— De ce n-ai telefonat? Ce înseamnă toată halimaua aia cu Ialta?

— Ceea ce și spuneam, răspunse administratorul, plescăind din gură ca și cînd l-ar fi supărat o măsea. L-au găsit într-o bodegă la Pușkino.

— Cum la Pușkino? Lîngă Moscova? Și telegramele din Ialta?

— Ce Ialta, lua-l-ar dracu! L-a îmbătat pe telegrafistul de la Pușkino și s-au apucat amîndoi să facă nebunii; printre altele, să trimită telegrame cu mențiunea „Ialta”.

— Aha... Aha... Bine, bun... rosti cîntător Rimski, în priviri cu o lucire gălbuie.

În minte vedea de pe acum tabloul sărbătoresc al scoaterii rușinoase a lui Steopa din post. Eliberarea! Eliberarea mult așteptată, eliberarea de această calamitate numită Lihodeev! Stepan Bogdanovici s-ar putea să se învîrtească chiar și de ceva mai rău decît numai pierderea postului...

— Vreau amănunte! țipă Rimski, lovind cu tamponul în masă.

Și Varionuha începu să-i relateze amănuntele. Îndată ce se prezentase acolo unde îl trimisese directorul financiar, fusese primit numaidecât și ascultat cât se poate de atent. Nimeni din cei de față nu acceptase o clipă ideea că Steopa ar putea fi la Ialta. Toți s-au declarat din capul locului de acord cu presupunerea lui Varionuha că Lihodeev se află la „Ialta” din Pușkino.

— Și acum, unde e? îl întrerupse tulburat directorul pe administrator.

— Unde să fie? zîmbi strîmb acesta. La miliție, la camera specială pentru dezmeticirea din beție.

— Oho! Vai, mulțumesc!

Varionuha își urmărelatarea și, pe măsură ce povestea, în mintea directorului financiar se desfășura tot mai viu lanțul nesfârșit al faptelor dezgustătoare, nerușinate, bătăliile lui Lihodeev, și fiecare verigă din acest lanț era mai rea decît cea precedentă. Fie și numai țopăiala aceea de bețivi, de gît cu telegrafistul, pe poiana din fața poștei de la Pușkino, în sunetele unei caterinci hoinare, chiar și numai așa — cîte parale făcea! Apoi s-a luat după niște cetățene, care, cuprinse de spaimă, au urlat ca din gură de șarpe. După aceea, Liho-deev a încercat să se încaiere cu bufetierul de la „Ialta”, după care a aruncat cu generozitate pe podeaua „Ialtei” ceapă verde. Apoi a spart opt sticle de vin alb sec „Ai-Danil”. A sfărîmat aparatul de taxat al unei mașini de piață, pentru că șoferul nu voise să stea cu mașina la dispoziția lui. I-a amenințat apoi cu arestarea pe cetățenii care încercaseră să-i potolească măgăriile... Într-un cuvînt, o grozăvie fără margini.

Steopa era bine cunoscut în cercurile teatrale din Moscova, și toți știau că este o poamă bună. Dar prea de tot era, chiar și pentru Steopa, ceea ce povestea administratorul despre el. Da, prea de tot, chiar prea, prea de tot.

Ochii ironici, răi, ai lui Rimski sfredeau peste masă figura administratorului și, pe măsură ce

Varionuha își depăna povestirea, ochii aceștia se întuneau tot mai tare. Cu cît mai colorate, mai vii deveneau amănuntele obscene cu care-și umplea povestirea administratorul, cu atît mai puțin îi dădea crezare directorul. Iar cînd Varionuha spuse că Steopa se dez-lănțuise într-atît, încît încercase să opună rezistență celor ce veniseră să-l ia ca să-l aducă la Moscova, Rimski știu cu precizie că tot ce-i povestise administratorul, întors la miezul nopții la teatru, este o minciună! O minciună de la început și pînă la sfîrșit.

Varionuha nu se dusese la Pușkino și nici Steopa nu trecuse pe acolo. Și povestea cu telegrafistul beat, și geamul spart din locantă, și scena legării lui Steopa cu frînghii — toate erau scorneli.

Îndată ce se convinse că administratorul îl minte, pe director îl cuprinse o teamă ce se tîrî de-a lungul trupului său, de la picioare spre creștet, și de vreo două ori i se păru din nou că dinspre podea adie o umezeală putredă, purtătoare de malarie. Fără să-l slăbească o clipă din ochi pe administrator, care se zvîrcolea suspect în fotoliul său străduindu-se în același timp să rămînă în umbra lămpii de birou și care-și acoperea cu un gest foarte straniu fața cu un ziar, ca să se ferească, chipurile, de lumina supărătoare a becului, directorul financiar se gîndea la un singur lucru: ce-i totuși cu istoria asta? De ce-l minte oare cu atîta neobrăzare, în clădirea tăcută și pustie, administratorul întors la o oră atît de tirzie? Și Rimski

Își simți sufletul chinuit de sentimentul unei primejdii, al unei primejdii neștiute, dar strașnice, amenințătoare. Prefăcîndu-se a nu observa șiretlicurile lui Varionuha și figurile lui cu ziarul, directorul financiar îi examina atent figura, fără să-i mai asculte aproape deloc palavrele. Mai era ceva și mai inexplicabil decît povestirea calomnioasă cu privire la aventurile petrecute la Pușkino, născocite nu se știe în ce scop, și acest ceva era o schimbare

petrecută atît în aspectul exterior, cît și în manierele administratorului.

Cu toate strădaniile lui Varionuha de a-și trage cozorocul șepcii pe ochi, pentru ca fața lui să rămînă în umbră, și oricît încerca el să se ascundă după ziar, directorul reuși să deslușească o vînătaie uriașă ce se întindea pe obrazul lui drept, pînă aproape de nas. Și unde mai pui că administratorul, rumen de obicei, avea acum o paloare nesănătoasă, iar la gît, nu se știe de ce, cu toată noaptea înăbușitoare, purta un fular vechi, în dungi. Dacă la aceasta mai adăugăm maniera dezgustătoare de a plescăi din buze, apărută la administrator în timpul absenței sale de la teatru și schimbarea izbitoare ce se putea observa în inflexiunile glasului său, devenit surd și aspru, precum și expresia lașă și hoțescă a ochilor, putem spune fără șovăire că Ivan Savelievici Varionuha era de nerecunoscut.

Îl mai neliniștea ceva la culme pe directorul financiar, dar ce anume nu-și putea da seama, oricît își încorda creierul în-fierbîntat și oricît îl fixa pe Varionuha cu privirea. Un lucru putea să afirme: în această contopire a administratorului cu bine cunoscutul fotoliu era ceva nemaivăzut, cu totul nefiresc.

— Apoi i-au venit de hac; pînă la urmă l-au îmbarcat în mașină, bubuia Varionuha, privind de după ziar și acope-rindu-și cu palma vînătaia.

Deodată, Rimski întinse mîna parcă mașinal și, bătînd în același timp darabana cu degetele pe masă, apăsă soneria electrică și înmărmuri. În clădirea pustie ar fi trebuit să se audă un sunet ascuțit. Dar sunetul nu urmă, și butonul se lăsă mort în tăblia mesei. Butonul era mort, soneria, defectă.

Șiretlicul directorului financiar nu-i scăpă lui Varionuha, care, încruntîndu-se, îl întrebă cu sclipiri răutăcioase în ochi:

— De ce suni?

— Fără să vreau, răspunse surd Rimski, trăgându-și mîna înapoi și, la rîndul său, întrebă cu glas șovăitor: Ce ai pățit la obraz?

— În automobil m-am lovit de clanța portierei, îi răspunse Varionuha, ocolindu-i privirea.

„Minte!” exclamă în gînd directorul și, în aceeași clipă, rămase cu ochii rotunjiți de spaimă, niște ochi de nebun, pironiți asupra spetezei fotoliului.

În spatele fotoliului, pe podea, se încrucișau două umbre, una mai deasă și mai întunecată, cealaltă slabă, cenușie. Pe podea se profila clar umbra spetezei fotoliului și a picioarelor lui ascuțite, dar deasupra spetezei de pe podea lipsea umbra capului lui Varionuha, așa cum sub picioarele fotoliului nu se așternea nici umbra picioarelor sale.

„Nu aruncă umbră!” strigă disperat în gînd Rimski, înce-pînd să tremure ca varga.

Varionuha se uită hoțeste în jur, urmărind privirea dementă a lui Rimski țintită în spatele fotoliului, și-și dădu seama că este descoperit. Se ridică (ceea ce făcu și directorul financiar) și se dădu înapoi cu un pas, strîngînd în mîini servieta.

— Ai priceput, afurisitule! Totdeauna ai fost isteț, rosti Varionuha, hlizindu-se cu furie drept în fața directorului, apoi sări deodată de la fotoliu spre ușă și trase în jos siguranța la yale.

Directorul aruncă în jurul său o privire deznădăjduită, re-trăgîndu-se spre fereastra dinspre grădină și, în fereastra asta scăldată în lumina lunii, văzu, lipit de geam, chipul unei fete goale și brațul ei gol, pe care-l strecurase prin oberliht, străduindu-se să deschidă zăvorul de jos. Pe cel de sus îl deschisese.

Lui Rimski i se păru că lampa de pe masa lui de lucru se stinge și că masa se apleacă. Se simți scăldat parcă într-un val de gheață, dar, din fericire, cu o sforțare a voinței, rămase în picioare.

Nu mai avu puterea să strige, însă izbuti să șoptească:

— Ajutor...

În timp ce păzea ușa, Varionuha sărea în sus, rămânând îndelung în văzduh și legănându-se. Își agita degetele încîrligate ale mâinilor în dreptul ochilor lui Rimski, plescăia din buze, șuiera și făcea cu ochiul tipesei de la fereastră.

lîpesa începu să se grăbească, își băgă capul roșcovan prin oberliht, își întinse cît putu mîna zgîriind cu unghiile încu-ietoarea și zgîlțîind rama ferestrei. Mîna i se tot lungea, ca și cînd ar fi fost de cauciuc, colorîndu-se într-un verde cadaveric, în cele din urmă, degetele verzi ale moartei apucară capul încuietorii, îl întoarseră, și rama începu să se deschidă. Rimski scoase un țipăt slab și se sprijini de perete, ținîndu-și dinainte servieta în chip de scut. Își dădea seama că-i sunase ceasul.

Fereastră se deschise larg, dar în loc să intre răcoarea nopții și parfumul teilor înfloriți, în casă năvăli o duhoare de pivniță. Moarta păși pe prichiciul ferestrei, și Rimski zări deslușit pe pieptul ei semnele putrefacției.

În momentul acesta, dinspre grădină, din clădirea joasă, aflată în spatele tirului, unde erau ținute păsările necesare pentru program, răsună pe neașteptate un cîntec radios de cocoș. Cocoșul dresat, gălăgios, trîmbița vestea că dinspre soare-răsare zorile se apropie grăbite de Moscova.

Chipul roșcovanei se schimonosi de o furie turbată, o înjurătură gîtuită îi izbucni din gîtlej, iar Varionuha țipa strident și se prăvăli din văzduh, pe podea, lîngă ușă.

Urmă un al doilea „cucurigu”, juna clănțani din dinți, părul roșcat i se ridică măciucă-n cap. La al treilea cîntat, făcu stînga-mprejur și-și luă zborul. Săltîndu-se în sus, întins orizontal în aer, aidoma unui cupidon în zbor, Varionuha trecu pe deasupra mesei și, plutind alene, ieși în urma moartei pe fereastră.

Un bătrîn cu părul alb ca neaua, care nu demult fusese Rimski, se apropie în fugă de uşă, ridică siguranţa de la yale şi o luă la goană pe coridorul întunecos. Ajuns în dreptul scării, gerrtînd de groază, găsi pe dibuite comutatorul şi-şi lumineă drumul. Pe scară, bătrînul, care se clătina şi tremura ca varga, se poticni, avînd impresia că-i căzuse Varionuha în cap. Ajuns la parter, Rimski îl văzu pe portarul de serviciu adormit pe un scaun, lîngă casă, în vestibul. Se strecură pe lîngă el în vîrfurile picioarelor şi se furişă pînă la intrarea principală.

Afară, în stradă, se simţi oarecum mai uşurat. Îşi reveni într-atît, încît, apucîndu-se cu mîinile de cap, îşi dădu seama că-şi uitase pălăria în cabinet.

Se înţelege de la sine că nu s-a mai întors s-o ia, ci, gîfîind, trecu repede strada largă pînă la celălalt colţ, unde se afla un cinematograf, în dreptul căruia clipea o luminiţă palidă, roşiatică. În cîteva clipe Rimski fu lîngă cinematograf şi reuşi să pună mîna pe un taxi.

— La rapidul de Leningrad. Ai un bacşiş gras, spuse el gîfîind şi ţinîndu-se cu mîna de piept.

— Mă retrag la garaj, răspunse cu ură şoferul, întorcîndu-i spatele.

Atunci Rimski deschise servieta, scoase din ea cincizeci de ruble şi le întinse prin geamul deschis şoferului.

Peste cîteva clipe, maşina zbura ca vîntul, zdrăngănind pe strada Sadovaia. Pasagerul se zgîlţîia în fundul maşinii şi, în ciobul de oglindă ce atîrna în faţa şoferului, Rimski vedea ba ochii radioşi ai acestuia, ba pe ai săi, de nebun.

În dreptul gării, Rimski sări jos din taxi şi strigă celui din-tîi om cu şorţ alb şi număr de hamal, care-i ieşise în cale:

— Unul pentru clasa întîi, îţi dau treizeci, spuse el, scoţînd şi mototolind bancnotele din servietă; nu găseşti a-ntîia — iei a doua, dacă nu — a treia!

Aruncînd o privire la cadranul luminos al ceasului din gară, hamalul smulse banii din mîna lui Rimski.

Peste cinci minute, rapidul zvîcni de sub cupola de sticlă a peronului și dispăru în bezna nopții. O dată cu el dispăru și Rimski.

15 Visul lui Nikanor Ivanovici

Nu este greu de ghicit că grăsanul cu figura stacojie, internat în rezerva 119 din clinica de psihiatrie, era Nikanor Ivanovici Bosoi.

Nu nimerise chiar de la început la profesorul Stravinski, ci trecuse în prealabil printr-alt loc. Din acel loc, Nikanor Ivanovici nu rămase cu cine știe ce amintiri. Ținea minte doar o masă de birou, un dulap și o canapea.

Cei de acolo încercaseră să lege o conversație cu Nikanor Ivanovici, căruia din cauza sîngelui urcat la cap și a surescitării nervoase i se tulburase vederea, dar conversația a fost ciudată, încîlcită. Mai bine zis, nu se legă defel.

Iată prima întrebare adresată lui Nikanor Ivanovici:

— Sînteți Nikanor Ivanovici Bosoi, președintele Comitetului de bloc al imobilului 302 bis de pe Sadovaia?

Redăm textual răspunsul lui Nikanor Ivanovici, care-și însoți cuvintele cu un rîs înspăimîntător.

— Da, sînt Nikanor, sigur că mă cheamă Nikanor! Dar nu sînt președinte, naiba să mă ia!

— Cum așa? Ce vreți să spuneți? îl întrebă cu ochii mijiți insul.

— Uite de aia, că dacă eram președinte trebuia să constat din capul locului că el e necuratul! Că deh, cum vine asta? *Pince-nez-ul* crăpat, hainele numai zdrențe, cum putea el să fie translator pe lîngă străinul acela?

— Despre cine vorbești? se interesă insul.

— Despre Koroviev! strigă Nikanor Ivanovici, s-a băgat la noi în bloc, în apartamentul 50. Scrieți: Koroviev! Trebuie prins numaidecât. Scrieți: scara șase. Acolo stă.

— De unde ai luat valuta străină? îl întreabă cordial insul pe Nikanor Ivanovici.

— Dumnezeu adevărat, Dumnezeu atotputernic, rosti Nikanor Ivanovici, el vede tot... așa-mi trebuie. În viața mea n-am ținut în mână și habar n-am avut cum arată valuta asta! Domnul mă pedepsește pentru păcatul meu — urmă cu osîr-die Nikanor Ivanovici, tot descheindu-și și încheindu-și gulerul cămășii și făcîndu-și cruce — am luat bani! Da, am luat, dar de-ai noștri, sovietici! Treceam în cartea de imobil pe cîte unii, contra bani, nu zic nu. Ce-a fost a fost! Nu mi-e rușine nici cu Prolejnev, secretarul nostru, nu mi-e rușine deloc! S-o spunem pe șleau, în administrația blocului toți sînt hoți... Dar valută străină n-am luat.

Rugat să nu facă pe prostul și să spună cum nimeriseră dolarii în canalul de ventilație, Nikanor Ivanovici se trînti în genunchi clătîndu-se și căscînd larg gura, vrînd parcă să înghită un calup din parchet.

— Uite, doriți, mugi bătrînul, înghit și pămînt, dacă am luat?! Cît despre Koroviev — el e diavolul!

Orice răbdare are și margini, și insul de la masă ridică tonul, dîndu-i a înțelege lui Nikanor Ivanovici că ar fi timpul să înceapă a vorbi ca oamenii.

În aceeași clipă, un urlet sălbatic răsună în încăperea cu canapea:

— Uite-l! Uite-l după dulap! vocifera Nikanor Ivanovici sărînd în picioare. Uite-l cum se hlizește! Și *pince-nez-ul* lui... Puneți mîna pe el! Aghesmuiți încăperea.

Nikanor Ivanovici se făcu alb la față. Tremurînd, schiță semnul crucii în aer, alergă pînă

la ușă, se întoarse, apoi intona o rugăciune și, în cele din urmă, începu să bată câmpii rău de tot.

Era limpede că nu se putea întreține cu el nici un fel de conversație. A fost scos afară și instalat într-o cameră separată, unde s-a mai potolit oarecum, mulțumindu-se doar să se roage și să plîngă cu sughituri.

Desigur, s-a făcut o descindere în Sadovaia, la apartamentul 50. Dar Koroviev nu a fost găsit și nimeni în tot imobilul nu cunoștea și nu văzuse nici un Koroviev. Apartamentul ocupat de răposatul Berlioz și de Lihodeev, plecat la Ialta, era pustiu, și în cabinet, pe ușile dulapurilor, atârneau pașnic sigiliile intacte. Oamenii plecaseră după cum veniseră, luîndu-l însă cu ei pe Prolejnev, secretarul administrației, abătut și buimac.

Seara, Nikanor Ivanovici a fost transportat la clinica lui Stravinski. Acolo îl cuprinse o tulburare atît de mare, încît trebui să i se facă o injecție conform prescripției lui Stravinski, și abia după miezul nopții adormi în rezerva 119, scoțînd în răstimpuri un fel de muget gros, de om chinuit.

Cu cît mai departe însă, cu atît somnul îi devenea mai ușor. Nu se mai întorcea de pe o parte pe alta, nu mai gemea, începu să respire ușor și egal, și a fost lăsat singur în salon.

Atunci Nikanor Ivanovici avu un vis, la baza căruia, erau, fără doar și poate, trăirile din acea zi. Totul începu cu acest vis: niște oameni cu trompete de aur în mîini îl duceau, și foarte solemn, spre niște uși enorme, lăcuite. La aceste uși, însoțitorii lui Nikanor Ivanovici îi cîntară un marș, iar din ceruri se auzi un bas răsunător, care-i spuse vesel:

— Bine ai venit, Nikanor Ivanovici, predă valuta!

Mirat la culme, Nikanor Ivanovici văzu deasupra sa un difuzor negru la culoare. Apoi se pomeni, nu se știe de ce, într-o sală de teatru, unde sub tavanul aurit sclipeau lustre de cristal, iar pe

pereți niște aplice. Totul era, cum se cuvine, ca într-un teatru mic ca dimensiuni, dar foarte somptuos. Se afla o scenă cu o cortină de catifea trasă, pe fond vișiniu-în-chis, pe care erau aruncați ca niște stelute decari aurii destul de mari, la mijloc trona cușca sufleurului și se afla chiar și public.

Îl miră din cale-afară pe Nikanor Ivanovici faptul că tot acest public era de un singur sex — cel bărbătesc, și toți, fără excepție, nu se știe de ce, purtau bărbi. Afară de asta, te uimea faptul că în sala de teatru tot acest public ședea pe jos, pe o podea excelent lustruită și alunecoasă.

Simțindu-se timid într-o societate nouă și numeroasă, Nikanor Ivanovici, după ce se foi un timp pe loc, urmă exemplul tuturor celorlalți și se așeză pe parchet turcește, găsin-du-și un locușor între un bărbos-roșcovan, un tip zdravăn, și un altul, un cetățean palid, năpădit de o claie de păr. Nimeni dintre cei ce ședeau jos nu dădu atenție spectatorului nou-venit.

Apoi se auzi sunetul lin al unui clopoțel, lumina se stinse în sală, cortina se dădu în lături și apărură scena luminată — cu un fotoliu, o măsuță, pe care se afla un clopoțel de aur și în spate un decor de catifea neagră.

Din culise ieși un artist în smoching, bărbierit și pieptănat cu cărare, tânăr, cu niște trăsături foarte plăcute ale feței. Publicul din sală se învioră, toți se întoarseră cu fața spre scenă. Artistul se apropie de cușca sufleurului și-și frecă mâinile.

— Ședeți? întrebă el cu voce suavă de bariton și zîmbi sălii.

— Ședem, ședem, îi răspunseră în cor tenorii și bașii din sală.

— Hm... vorbi îngîndurat artistul, și cum de nu vă plictisiți, nu înțeleg! Toți oamenii umblă acum ca oamenii pe străzi, se desfată sub razele calde ale soarelui de primăvară, pe cînd voi stați proțâpiți aici, în sala asta sufocantă. E chiar atît de

interesant programul? De altfel — fiecare cu ce-i place, încheie filozofic artistul.

Apoi își schimbă timbrul vocii și intonațiile, și declară vesel și răsunător:

— Așadar, numărul următor al programului nostru, Nikanor Ivanovici Bosoi, președintele comitetului de bloc și responsabilul cantinei dietetice. Il rugăm pe Nikanor Ivanovici!

Drept răspuns, răsunară aplauze unanime. Nikanor Ivanovici, mirat, holbă ochii, iar comperul, acoperindu-și fața cu mîna din cauza luminii rampei, îl găsi printre cei care ședeau pe jos și-l chemă pe scenă, cu un gest mîngîietor al mîii-nii. Și, fără să țină minte cum, Nikanor Ivanovici se pomeni pe scenă. De jos și din față, îl izbi în ochi lumina lămpilor colorate, din care cauză, sala cu publicul se prăbușiră în întuneric.

— Ei, Nikanor Ivanovici, fiți pentru noi un exemplu — îi zise cordial tînărul artist — și predați valuta.

Se lăsă o liniște de mormînt. Nikanor Ivanovici își trase răsuflarea și vorbi încet:

— Jur pe Dumnezeuul meu că...

Dar nu apucă să-și termine fraza că toată sala se dezlănțui în strigăte de indignare. Nikanor Ivanovici se fîstîci și tăcu mîlc.

— După cîte v-am înțeles, vorbi comperul din nou, ați vrut să jurați pe Dumnezeu că nu aveți valută, și se uită cu bunăvoință la Nikanor Ivanovici.

— întocmai, nu am, îi răspunse Nikanor Ivanovici.

— Așa, urmă comperul, dar... iertați-mi indiscreția, de unde, totuși, au răsărit cele patru sute de dolari, găsiți în W.C.-ul acelui apartament, în care singurii locatari sînteți dumneavoastră cu soția.

— Sînt vrăjiți, zise vădit ironic cineva din sala cufundată în întuneric.

— întocmai, sînt vrăjiți, răspunse sfios Nikanor Ivanovici în gol, fie artistului, fie sălii întunecate și lămurii: Forța necurată, traducătorul cadrilat i-a lepădat acolo.

Și din nou sala urlă indignată. Cînd se lăsă liniștea, comperul zise:

— Iată ce fabule ale lui La Fontaine sînt sortit să ascult! Uite, voi toți de aici sînteți traficanți de devize, mă adresez vouă, ca unor specialiști: e cu putință una ca asta?

— Nu sîntem traficanți de devize, se auziră glasuri ofensate în diferite colțuri ale sălii teatrului.

— Mă asociez în totul, zise ferm comperul, și am să vă întreb: ce se poate lepăda?

— Un copil! strigă cineva din sală.

— Absolut just, confirmă comperul, un copil, o scrisoare anonimă, o proclamație, o mașină infernală, cîte nu se pot lepăda, însă patru sute de dolari nimeni n-o să lepede, întru-cît un asemenea idiot nu există și, adresîndu-se lui Nikanor Ivanovici, comperul adăugă trist și reprobativ:

— M-ai amărit, Nikanor Ivanovici, și eu care speram în dumneata. Așadar, numărul nostru n-a ieșit.

În sală răsună un fluierat la adresa lui Nikanor Ivanovici.

— E traficant de devize, strigau în sală, din cauza unora ca el suferim și noi nevinovații!

— Nu-l înjurați, zise oftînd comperul, el se va căi. Și; în-dreptînd spre Nikanor Ivanovici niște ochi albaștri plini de lacrimi, adăugă: Ei, du-te, Nikanor Ivanovici, la locul dumi-tale.

După aceea, comperul făcu să sune clopoțelul și anunță cu glas tare:

— Pauză, nemernicilor!

Zguduit, Nikanor Ivanovici, care, cu totul pe neașteptate pentru el, devenise participant la un program teatral, se pomeni din nou, pe jos, la locul lui din sală. Atunci visă că sala s-a cufundat într-un întuneric beznă și că pe pereți răsăriră niște cuvinte

roșii, de foc: „Predați valuta!” Apoi, din nou se dădu în lături cortina și comperul invită:

— Rog să poftească pe scenă Serghei Gherardovici Duncil. Acesta se dovedi a fi un bărbat plăcut la înfățișare, de vreo cincizeci de ani, dar cam neglijent.

— Serghei Gherardovici, i se adresă comperul, este o lună și jumătate de când stai aici, refuzînd cu încăpăținare să predai restul de valută pe care îl mai ai, în timp ce țara are nevoie de ea, iar mata nu ai categoric ce face cu valuta, și totuși te încăpățînezi. Ești un intelectual, înțelegi perfect toată situația și totuși nu vrei în ruptul capului să-mi vii în ajutor.

— Regret, dar nu pot face nimic, întrucît nu mai am valută, îi răspunse calm Duncil.

— Atunci, poate mai ai niscai briliante? îl întrebă com-perul.

— Nu am nici briliante.

Comperul lăsă capul în jos, dus pe gînduri, apoi bătu din palme. Din culise ieși pe scenă o doamnă de vîrstă mijlocie, îmbrăcată după ultima modă, adică purta un palton fără guler și o pălăriuță minusculă. Doamna avea un aer alarmat, iar Duncil o privi, fără să miște nici măcar o sprinceană.

— Cine e doamna? îl întrebă comperul pe Duncil.

— E soția mea, răspunse demn Duncil și se uită cu oarecare scîrbă la gîtul lung al consoartei.

— V-am deranjat, madame Duncil, se adresă comperul doamnei, iată din ce motiv: Am vrut să vă întrebăm pe dumneavoastră dacă soțul domniei voastre mai are valută?

— Păi, atunci, el a predat totul, răspunse emoționată ma-dam Duncil.

— Așa, zise artistul, ei, dacă-i așa, așa să fie. Dacă a predat totul, noi trebuie neîntârziat să ne despărțim de Serghei Gherardovici, ce să-i faci!

Dacă doriți, puteți părăsi teatrul, Serghei Gherardovici, și artistul făcu un gest majestuos.

Calm și demn, Duncil se întoarse și porni spre culise.

— Un moment! îl opri comperul. Dați-mi voie, la despărțire, să vă arăt încă un număr din programul nostru. Spu-nînd aceasta, bătu iarăși din palme. Cortina neagră din spate se desfăcu și pe scenă ieși o tînără frumoasă, în rochie de bal, care ținea în mîini o tăviță de aur, pe care zăcea un teanc gros, legat cu o panglică de la bomboane, și un colier de briliante, de la care săreau în toate părțile focuri albastre, galbene și roșii.

Duncil se dădu un pas înapoi și chipul i se acoperi cu o paloare cadaverică. Sala amuți.

— Optsprezece mii de dolari și un colier de patruzeci de mii, în aur — declară solemn comperul — păstra Serghei Gherardovici în orașul Harkov, în apartamentul Idei Her-kulanovna Vors, amanta dumisale, pe care avem plăcerea s-o vedem în fața noastră și care ne-a ajutat foarte amabil să descoperim aceste tezaure fără preț, dar inutile în mîinile unei persoane particulare. Vă mulțumim foarte mult, Ida Her-kulanovna.

Frumoasa femeie zîmbi, dinții îi străluciră, iar genele catifelate tresăriră.

— Și sub masca dumitale plină de demnitate, se adresează comperul către Duncil, se ascunde un păianjen hrăpăreț, nemaipomenit, un mincinos și un tip care trage pe sfoară. Într-o lună și jumătate — i-ai sleit de puteri pe toți cu încăpățnarea dumitale obtuză. Acum du-te acasă, și acel iad, pe care ți-l va face consoarta dumitale, va fi pedeapsa binemeritată.

Duncil se clătină și se pare că era să cadă jos, dar niște mîini compătimitoare l-au prins din zbor. Atunci căzu cortina din față, disimulîndu-i pe toți cei care se aflau pe scenă.

Aplauze turbate zguduiră sala atît de tare, încît lui Nika-nor Ivanovici i se păru că în lustre au

început să sară niște lumini, iar cînd cortina din față se ridică, pe scenă nu mai era nimeni în afară de singuraticul comper. El stoarse a dotia salvă de aplauze, salută în dreapta și în stînga și vorbește:

— În persoana acestui Duncil, în fața voastră s-a prezentat în programul nostru un măgar tipic. Doar am avut plăcerea să vă vorbesc ieri și să spun că păstrarea tainică a valutei este un nonsens. Nimeni nu poate s-o folosească, în nici un fel de împrejurări, vă asigur. Să-l luăm, de pildă, pe acest Duncil. Primește un salariu frumos și nu duce lipsă de nimic. Are un apartament luxos, nevastă și amantă — o frumusețe. Apoi, nu! În loc să trăiască liniștit și pașnic, fără nici un fel de neplăceri, predînd valuta și pietrele prețioase, acest dobitoc hrăpăreț a reușit să fie demascat în fața tuturor, ba, colac peste pupăză, s-a pricopsit și cu o foarte mare neplăcere familială. Așadar, cine face cărțile? Nu sînt amatori? În cazul acesta, numărul următor al programului nostru — cunoscutul talent dramatic, artistul Kurolesov Savva Petrovici, special invitat, va interpreta un fragment din *Cavalerul avar* de poetul Pușkin.

Kurolesov cel promis se arată de îndată, cărnos, bărbierit, purtînd frac și o cravată albă. Fără nici o introducere, el făcu o figură posomorită, se încruntă și începu să vorbească cu glas lipsit de naturalețe, privind cu coada ochiului clopoțelul de aur:

— Un tînăr pierde-vară așteaptă întîlnirea cu o desfrînată vicleană...

Și Kurolesov istorisi despre el însuși multe lucruri urîte. Nikanor Ivanovici îl auzi pe Kurolesov mărturisind cum a stat în genunchi în fața lui, în ploaie, o văduvă nenorocită, urlînd, însă inima artistului a rămas de piatră. Înainte de acest vis, Nikanor Ivanovici nu cunoștea defel operele poetului Puș-kin, dar pe poet îl cunoștea și, zilnic, pronunța de cîteva ori fraze cam de felul următor: „Și chiria apartamentului, Pușkin o s-o plătească?”

Sau „Becul de pe scară, deci, Pușkin l-a deșurubat?” „Păcură, deci, Pușkin are să cumpere?...”

Acum, făcînd cunoștință cu una din operele sale, Nikanor Ivanovici se întrista, și-o închipui pe femeia aceea care stătu în genunchi, cu orfanii ei, în ploaie, și gîndi, fără să vrea: „E un tip, acest Kurolesov!”

Acesta însă, cu glasul tot mai tare, continua să se căiască și-l încurcă definitiv pe Nikanor Ivanovici, pentru că la un moment dat începu să se adreseze cuiva, care nu era deloc pe scenă, și își răspundea în locul acestui om absent, spunîndu-și cînd țar, cînd baron, cînd tată, cînd fiu, cînd tu, cînd dumneavoastră.

Nikanor Ivanovici înțelese un singur lucru: că artistul a murit de o moarte năprasnică, strigînd: „Cheile! Cheile mele!” apoi s-a prăbușit pe podea, horcăind și desfăcîndu-și cu grijă cravata.

După ce muri, Kurolesov se ridică, își scutură praful de pe pantalonii de la frac, se înclină, zîmbi cu un zîmbet fals și se retrase în aplauze cam sărace. Iar comperul vorbi așa: — Am ascultat *Cavalerul avar* în interpretarea minunată a lui Savva Petrovici. Acest cavaler spera că zînele vor alerga la el zbenguindu-se și că se vor mai întîmpla multe altele, plăcute, în același gen. Dar, după cum vedeți, nu s-a întîmplat nimic, n-au alergat la el zînele, iar muzele nu i-au adus prinosul lor, și nu a ridicat nici un fel de palate, ci dimpotrivă, a murit urît de tot, la mama dracului, de dambla, pe cufărul său, plin de valută și pietre prețioase. Vă previn, și vouă vi se va întîmpla ceva de acest gen, dacă nu mai rău, în cazul cînd nu veți preda valuta pe care o aveți!

Poezia lui Pușkin o fi făcut asemenea impresie, sau cuvîntarea prozaică a comperului, cert e că din sală răsună deodată un glas rușinos:

— Predau valuta.

— Vă rog să poftiți pe scenă, invită amabil comperul, scrutînd cu atenție sala cufundată în întuneric. Pe scenă se ivi un cetățean mic de stat, blonduliu; judecînd după față, era nebărbierit cam de trei săptămîni.

— Scuzați, vă rog, numele dumneavoastră? se informă comperul.

— Kanavkin Nikolai, răspunse sfios cel apărut.

— A! îmi pare foarte bine, cetățene Kanavkin. Așadar?...

— Predau, zise încet Kanavkin.

— Cît?

— Una mie de dolari și douăzeci de bucăți a zece.

— Bravo! Tot ce aveți?

Comperul își propti privirea drept în ochii lui Kanavkin, și lui Nikanor Ivanovici i se păru chiar că din acești ochi țîș-niră niște raze care-l străpunseseră pe Kanavkin ca un fel de raze Roentgen. În sală nimeni nu mai respira.

— Cred! exclamă, în cele din urmă, actorul, stingîndu-și privirea. Cred! Ochii aceștia nu mint! Doar de cîte ori v-am spus că greșeala voastră de bază constă în faptul că nu apreciați la justa lor valoare importanța ochilor omenești. Înțelegeți, limba poate să ascundă adevărul, dar ochii — niciodată! Vi se pune deodată o întrebare, dumneavoastră nici nu tresăriți, într-o clipă sînteți stăpîn pe dumneavoastră și știți ce trebuie să spuneți ca să ascundeți adevărul, și vorbiți destul de convingător și nu se mișcă nici o cută pe fața dumneavoastră, dar, din păcate, adevărul din adîncul sufletului, neliniștit de întrebare, pentru o clipă sare în ochi, și totul s-a terminat! Adevărul a fost văzut, sînteți prins!

Rostind cu mult foc această cuvîntare foarte convingătoare, artistul se interesă duios la Kanavkin:

— Unde sînt pitiți?

— La mătușă-mea, Porohovnikova, care stă pe Precistenka.

— A! Asta-i... stați un pic... la Klavdia Ilinișna, nu-i așa?

— Da.

— Ah! da, da, da, da! O căsuță mică? în fața căsuței o grădiniță și un gard de zăbrele? Cum să nu, știu, știu! Și acolo unde i-ați băgat?

— în pivniță, într-o cutie de la Einehm... Comperul lovi din palme în semn de uimire.

— Ați văzut una ca asta? strigă el amărît, păi acolo banii ăștia or să prindă mucegai, vor deveni jilavi. Cum se poate încredința valută unor astfel de oameni? Zău! întocmai ca niște copii! Zău așa!...

Kanavkin își dădu seama că a făcut o gafă și că e vinovat și-și lăsă în jos capul moțat.

— Banii, urmă comperul, trebuie păstrați la banca de stat, în încăperi speciale uscate și bine păzite, și în nici un caz în beciul mătușii; unde, în treacăt fie spus, îi pot deteriora șobolanii! Zău! e rușinos, Kanavkin, ești totuși un om în toată firea — un adult!

Kanavkin nu mai știa unde să se ascundă și nu făcea decât să zgîndăre cu degetul marginea surtucului său.

— Ei, gata, făcu mai blînd artistul, cine-și aduce aminte de ceva din trecut... și deodată adăugă pe neașteptate: Da, era să uit... ca să fie un singur drum... să gonim mașina... degeaba... mătușa asta a dumitale are și ea, nu-i așa?

Kanavkin, care nu se aștepta la o asemenea întorsătură, tresări și în teatru se lăsă tăcerea.

— Ei, ei, Kanavkin... zise dojenitor, dar duios comperul, și eu, care l-am lăudat! Poftim, nitam-nisam a început să dea din colț în colț! E stupid, Kanavkin! Doar adineauri am vorbit despre ochi. Că doar se vedea după ochi că mătușa are... Ei, de ce ne chinuiești de pomană?

— Are! strigă voinicește Kanavkin.

— Bravo! răzni comperul.

— Bravo! răzni înspăimântător sala.

Cînd totul se mai potoli, comperul îl felicită pe Kanavkin, îi strînse mîna, îi propuse să-l ducă în oraș cu mașina, pînă acasă, și cu aceeași mașină a ordonat cuiva din culise să se ducă după mătușă și s-o roage să poftească după program la teatrul de femei.

— Da, am vrut să te întreb, mătușă nu ți-a spus unde și-i ascunde pe ai ei? se interesă comperul, oferindu-i amabil lui Kanavkin o țigară și un chibrit aprins. Acesta, trăgînd din țigară, zîmbi cam posomorit.

— Cred, cred, urmă oftînd actorul, această bătrînă zgî-rie-brînză, nu numai nepotului, dar nici dracului n-o să-i spună asta! Ei, ce să-i faci? Hai să încercăm să trezim în ea sentimente omenești. Poate că nu au putrezit încă toate strunele în sufletul ei meschin. Toate cele bune, Kanavkin!

Și Kanavkin, fericit, plecă. Comperul se informă dacă nu mai sînt persoane dornice să predea valută, dar drept răspuns primi tăcerea.

— Suciți oameni, zău așa! zise artistul dînd din umeri, și perdeaua îl acoperi.

Lămpile se stinseră, un timp a fost întuneric, și, de departe, răzbea o *voce* de tenor nervoasă, care cînta: „Acolo-s munți de aur fin și ei doar mie-mi aparțin...”

Apoi, de undeva, de două ori se auziră surd niște aplauze.

— La teatrul de femei chiar acum predă valuta o dameză, vorbi deodată vecinul bărbos și roșcat al lui Nikanor Ivano-vici și, oftînd, adăugă: Eh, dacă nu erau gîștele mele! Ei, omule drag, la Lianozovo am niște gîște năbădăioase, tare mi-e teamă că or să crape fără mine. Pasăre cu năbădăi, gingașă, cere îngrijire... Eh, dacă nu erau gîștele acelea! Pe mine n-ai să mă uimești cu Pușkin... și bărbosul începu iar să ofteze.

Deodată în sală se făcu o lumină orbitoare și Nikanor Iva-novici visă că prin toate ușile începură să se scurgă înăuntru bucătari cu scufii albe pe cap și polonice în mâini. Niște ajutoare de bucătar tîrîră un cazan cu supă și o tavă mare cu pîine neagră, tăiată felii. Spectatorii se înviorară. Bucătarii veseli se strecurau prin mulțimea amatorilor de teatru, turnau supă în castronele și distribuiau pîine.

— Luați masa, băieți, prînziți, strigau bucătarii, și predați valuta! Ce să stați degeaba aici? La ce vă trebuie poșirca asta! Te duci acasă, bei cum trebuie, ieși o gustare, e tare bine! La ce bun, de exemplu, te-ai instalat aici, tătucă? se adresă lui Nikanor Ivanovici un bucătar gras, cu gîtul zmeuriu, întin-zîndu-i un castronel în care plutea singuratică în zeamă o frunză de varză.

— Nu am! Nu am! Nu am! striga cu glas înspăimîntat Nikanor Ivanovici, înțelege, nu am!

— Nu ai? urlă cu bas amenințător bucătarul, nu ai? întrebă el cu glas gingaș de femeie, nu ai, mormăi apoi liniștitor, transformîndu-se în felcerița Praskovia Feodorovna.

Aceasta îl scutura de umăr cu duioșie pe Nikanor Ivanovici, care gemea în somn. Atunci se topiră bucătarii și se năruî teatrul cu cortină cu tot. Printre lacrimi, Nikanor Ivanovici văzu bine camera sa din spital și două persoane cu halate albe, dar nu erau bucătarii aceia familiari și obraznici care se bagă în sufletul oamenilor cu sfaturile lor, ci niște medici și aceeași Praskovia Feodorovna, care nu ținea în mînă un castronel, ci o farfurioară, cu o seringă pe ea, acoperită cu tifon.

— Cum vine asta, vorbi amar Nikanor Ivanovici în timp ce i se făcea injecția, nu am și nu am! Să le predea Pușkin valuta. Eu nu am!

— Nu ai, nu ai, îl liniștea Praskovia Feodorovna cea blîndă, și de unde nu-i — nici Dumnezeu nu cere.

După injecție, Nikanor Ivanovici se simți mai bine și adormi, fără nici un fel de vise.

Dar starea lui de agitație se transmise în rezerva 120, unde bolnavul se trezi și începu să-și caute capul, și în rezerva 118, unde un maestru necunoscut, cuprins de neliniște, își frîngea mîinile, plin de melancolie, privind luna cu gîndul la ultima și amarnica noapte de toamnă din viața sa, la fișia de lumină venind de sub ușa unui subsol și la părul acela despletit.

Din rezerva 118, prin balcon, starea de agitație i se transmise lui Ivan, care se trezi și izbucni în plîns.

Medicul însă îi potoli repede pe toți cei agitați, cu mintea rătăcită, și somnul începu să-i învăluie treptat. Ivan ațipi ultimul, la ceasul cînd peste rîu mijeau zorile. După ce medicamentul i se prelinse prin tot corpul, liniștea veni asupra lui ca un val, acoperindu-l. Își simți trupul mai ușor, iar adierea caldă a somnului îi mîngîie capul. Înainte de-a adormi de-a binelea, mai auzi, din pădure, ciripitul păsărilor care vesteau apropierea zorilor. Dar păsările amuțiră curînd, și Ivan văzu în vis cum soarele sta să se prăvale peste muntele Golgota, iar muntele era împresurat de un dublu cordon de soldați.

16 Supliciul

Soarele sta să se prăvale peste muntele Golgota, iar muntele era împresurat de un dublu cordon de soldați.

Pîlcul de călăreți ce tăiase aproape de prînz calea procuratorului se îndrepta în trapul cailor spre Poarta Hebronului. Calea le și fusese deschisă. Pedestrașii din cohorta Capado-cia împinseseră pe laturile drumului mulțimea de oameni, asini și cămile, iar călăreții, tropotind și ridicînd trîmbe albe de praf pînă la cer, ajunseseră

la răscrucea a două drumuri: cel de sud, către Betleem, și cel de nord-vest, către Jaffa. Călăreții o luară pe drumul de nord-vest. Aceiași capadocieni, postați din loc în loc pe marginile drumului, măturaseră din vreme, într-o parte și alta, toate caravanele zorite să ajungă la Yerushalayim în ziua sărbătorii. Mulțimea de pelerini se îmbulzeau în spatele soldaților, lăsându-și în părăsire corturile vârgate, pe care le întinseseră la popasuri, de-a dreptul pe iarbă. Străbătînd cam un kilometru, călăreții depășiră cohorta a doua a Legiunii Fulminanta și, după alt kilometru, ajunseseră cei dintîi la poalele Golgotei. Aici descălecară. Comandantul îi împărți în cete, care împresurară poalele colinei joase, lăsînd liberă numai ieșirea la drumul spre Jaffa.

Nu mult după aceea, ajunse la colină și cohorta a doua și se așeză de pază, mai sus, încercuind culmea.

În sfîrșit, sosi și centuria comandată de Marcus — Moar-tea-Șobolanilor. Soldații mărșăluiau pe marginile drumului, iar între șiruri, pe un car, escortați de garda secretă, erau duși cei trei osîndiți cu tăblițe albe la gît, pe care sta scris în ara-meică și elină „tîlhar și răzvrătit”.

Carul osîndiților era urmat de altele încărcate cu stîlpi proaspăt geluiți și cu drugi de lemn ținuiți transversal, cu funii, sape, găleți și topoare. Pe carele acestea se aflau și cei șase călăi. La urmă călăreau centurionul Marcus, șeful gărzii templului din Yerushalayim, și bărbatul cu glugă căruia îi vorbise în treacăt Pilat în odaia întunecoasă a palatului. Procesiunea se încheia cu un șir de soldați, iar apoi venea mulțimea — vreo două mii de gură-cască ce înfruntaseră căldura aceea de iad, dornici să asiste la interesantul spectacol.

La acești gură-cască din oraș se adăugaseră și pelerinii, lăsați să treacă în coada procesiunii. Cortegiul începu să urce pe Golgota în strigătele

ascuțite ale crainicilor care repetau proclamația rostită de Pilat la amiază.

Călărimea.îi lăsă să treacă pe toți, dar centuria a doua nu-i lăsă decît pe cei cu rost la ceremonia supliciului, apoi, cu o manevră rapidă, risipi mulțimea jur-împrejur pe colină, așa încît ea se afla acum strînsă între pedestrașii de pe culme și călăreții de la poale. Oamenii puteau privi supliciul doar printre rîndurile, nu prea dese, de pedestrași.

Trecuseră astfel mai bine de două ceasuri de cînd începuse urcușul pe Golgota; soarele scăpata spre asfințit, dar căldura se dovedea încă insuportabilă; pentru soldații din ambele cordoane era un chin, mureau de plictiseală și-i blestemau în gînd pe cei trei tîlhari, urîndu-le din suflet să moară cît mai repede.

Cu fruntea brobonită și cămașa albă întunecată de sudoare, mărunțul comandant al călăreților înșirați la poalele colinei se apropia mereu de căldarea din piele groasă, aflată la-n-demîna primelor rînduri, scotea apă în pumni, bea și-și uda turbanul. După ce se mai răcorea puțin, se depărta și începea să bată înainte și înapoi drumul prăfuit ce ducea spre culme. Lunga lui spadă lovea încălțările de piele încheiate cu șireturi. Comandantul voia să dea oamenilor săi un exemplu de tărie; dar fiindu-i milă de soldați, le îngădui să-și pună în piramidă lăncile și să-și arunce deasupra pelerinele albe. Sub acest soi de corturi, sirienii se mai putură adăposti de soarele dogoritor. Gălețile se deșertau văzînd cu ochii, astfel că oștenii din diferite centurii porniseră pe rînd să care apă dintr-o vîlcea de la poalele colinei, unde, prin valurile de zăduf, la umbra firavă a unor duzi subțiratici, abia își mai ducea zilele un pîrîu cu apă tulbure. Tot acolo, încercînd să se adăpostească la umbra nestatornică a pomilor, stăteau în picioare, plictisiți, păzitorii de cai, ținînd de căpestre caii toropiți de arșiță. Lehametea soldaților și ocările lor la adresa tîlharilor erau de

înțeleș. Temerile procuratorului în privința unor tulburări ce-ar fi putut izbucni cu prilejul supliciului în odiosul oraș al Yerushalayimului nu fuseseră, din fericire, justificate. Iar cînd se scurse și cel de-al treilea ceas al supliciului, între cele două cordoane — cel de sus, pedestrimea, și cel de jos, călă-rimea — la poalele colinei nu rămăsese, contrar așteptărilor, nici măcar un singur om. Soarele se abătuse dogoritor peste mulțimea grămădită și o gonise îndărăt spre Yerushalayim. Între cordoanele celor două unități romane nu se mai aflau decît doi dini, probabil fără stăpîn, ajunși cine știe cum acolo. Dar și ei erau potopiți de căldură și se lungiseră, cu limbile spînzurate și suflînd din greu, fără să dea cea rn^i mică atenție șopîrlelor cu spinările verzi, singurele vietăți ce nu se temeau de dogoare și lunecau de colo-colo printre bolovanii încinși și tulpinele răsucite și spinoase ale tufelor lipite de pămînt.

Nimeni nu încercase să-i elibereze pe osîndiți, nici în Ye-rushalayimul înțesat de trupe, nici aici, pe colina împresurată de paza armată; mulțimea se reîntoarșe în oraș, fiindcă, într-adevăr, nu era nimic deosebit de văzut la acest supliciu, în timp ce acolo, în cetate, se desfășurau pregătirile pentru marea sărbătoare a Paștilor, ce avea să înceapă spre seară.

Pedestrașii romani din cordonul de sus sufereau și mai mult decît călăreții. Singura învoire la care se îndurase centurionul lor, Moartea-Șobolanilor, fusese ca soldații să-și scoată coifurile și să-și acopere capul cu fișii de pînză muiate în apă, dar să rămîna în picioare și cu lancea în mînă.

El însuși, ca și ceilalți, cu o pînză pe cap, uscată însă, se plimba în sus și în jos, aproape de grupul călăilor, fără să-și fi scos măcar de pe tunică insignele de argint cu capete de lei și păstrîndu-și cu dîrzenie spada și pumnalul. Soarele cădea drept pe centurion fără să-l supere parcă, dar la capetele

de lei nu te puteai uita, te orbea scăpărarea argintului ce părea incandescent.

Chipul mutilat al centurionului nu exprima nici oboseală, nici nemulțumire; părea că uriașul oștean ar fi fost în stare să umble o zi întreagă așa cum era, și noaptea toată, și ziua următoare; în sfârșit, atîta cît ar fi fost nevoie să umble astfel cu mîinile pe greul centiron, cu plăci de aramă, privind cu aceeași asprime cînd la stîlpii cu cei osîndiți, cînd la soldații din cordon, dînd deoparte, cu vîrful încălțării lui prăfuite și cu aceeași indiferență, oseminte omenești, albite de vreme sau frînturile de silex printre care călca.

Omul cu glugă se așezase nu departe de stîlpi, pe un trepied și stătea într-o molcomă nemișcare; totuși, de plictiseală, mai zgîria din cînd în cînd cu o nuielușă în nisipul încins din dreptul lui.

Am spus că dincolo de cordonul călăreților nu mai rămăsese suflet de om, dar nu e tocmai așa. Un om tot se mai afla acolo, dar nu putea fi văzut de oricine. Se așezase nu pe partea drumului unde trecerea fusese deschisă și de unde i-ar fi venit mai ușor să privească supliciul, ci pe versantul de miazănoapte, acolo unde povîrnișul nu era nici lin și nici accesibil, ci abrupt, cu gropi în bolovăniș, acolo unde, într-un prăvă-liș, agățîndu-se cu sete de pămîntul arid, blestemat de ceruri, încerca să mai trăiască un smochin prăpădit.

Tocmai sub acel smochin, sub care nu aflai umbră, se așezase pe o piatră, chiar de la început, adică de peste trei ore, singurul spectator, nu participant, la supliciu. Da, ca să privească supliciul, omul acela nu-și alesese locul cel mai bun, ci pe cel mai rău. Dar și de aici puteai vedea stîlpii, puteai vedea printre oștenii de pază cele două pete strălucitoare de pe pieptul centurionului, și asta, pentru un om care dorea să treacă neobservat și nimeni să nu-l tulbure, era desigur destul.

Cam cu patru ore înainte, chiar la începutul supliciului, omul acela avusese cu totul altă atitudine, ba chiar ar fi putut fi luat repede la ochi și poate tocmai asta îl făcuse să se poarte altminteri acum, izolându-se.

Omul apăruse pentru prima dată printre întârziați, atunci când procesiunea, trecînd de cordonul soldaților, abia suise pe culme. Răsufila din greu și nu mergea la pas, ci suia în goană colina, croindu-și cale cu violență prin mulțime, iar cînd văzu cum în fața lui, ca și a celorlalți, se-nchide cordonul, recurse la un șiretlic naiv, prefăcîndu-se a nu înțelege strigătele celor ce-i porunceau să se oprească, și dădu să se strecoare nebunește printre soldați pînă la locul supliciului, unde tocmai coborau din car osîndiții. Pentru asta primi în piept o lovitură grea cu capătul bont al lăncii și sări înapoi cu un țipăt, dar nu din pricina durerii, ci a deznădejdiei. Aruncă spre legionarul care-l lovise o privire tulbure, și cu totul indiferentă, aidoma unui om nesimțitor la durerile fizice.

Tușînd și răsufliînd din greu, ținîndu-se cu mîna de piept, o luă la goană în jurul colinei, vrînd să găsească pe versantul de miazănoapte vreo spărtură în cordonul de soldați și să se strecoare pînă la locul supliciului. Dar acum era prea tîrziu, cordonul se închisese strîns, iar omul, cu chipul schimonosit de suferință, trebui să renunțe la tentativa de a-și deschide drum spre carele de unde se descărcau stîlpii. Această tentativă ar fi putut duce doar la arestarea lui, ceea ce nu i-ar fi convenit cîtuși de puțin, mai ales în acea zi.

Astfel, el se îndreptă spre văgăuna unde era atîta liniște și nimeni nu-l putea tulbura.

Așezat pe o piatră, omul acela cu barba neagră, cu ochii arși de soare și nesomn, era cuprins de o grea amărăciune. Suspinînd, ba își descheia *taletul* tocit în timpul pribegiei, care din albastru ajunsese de un cenușiu murdar, și-și dezgolea

pieptul lovit de lance și îmbâcsit de sudoare; ba, cuprins de un chin insuportabil, își înălța ochii la cer, urmărind cei trei vulturi ce se roteau de multă vreme prin văzduh, presimțind ospățul ce-i aștepta sau își pironea privirile disperate în pământul galben, cătînd la o țeastă de cîine pe jumătate roasă ori urmărea șopîrlele ce alergau în jurul lui.

Suferea atît de mult, încît din vreme în vreme își vorbea sieși cu voce tare:

— Ah, ce nerod sînt... bolborosea el, legănîndu-se a jale pe piatră, copleșit de durerea ce-i măcina inima și zgîriin-du-și pieptul înnegrit de soare. Nerod ca o muieră! Laș! Sînt o lepădătură, nu om pe lume!

Tăcea, își lăsa mereu capul în piept; pe urmă, după ce sorbea puțină apă încropită dintr-o ploscă de lemn, mai prindea puteri și apuca ba cuțitul ascuns la piept, ba o bucățică de pergament pe care-o avea în față, pe o piatră, lîngă un bețigaș de trestie și o călimară cu tuș.

Pe pergament făcuse însemnări:

„Clipele fug, iar eu, Levi Matei, stau pe Golgota, și moartea nu mai vine!”

Iar mai jos:

„Soarele cade la apus, și moartea nu mai vine.”

Apoi, deznădăjduit, Levi Matei scrisese cu vîrfel ascuțit al bețigașului:

„Doamne! De ce te-ai mîniat pe el? Trimite-i moartea!”

După ce scrisese aceste cuvinte, începu să suspine fără lacrimi, zgîriindu-și din nou pieptul cu unghiile.

Cauza disperării lui Levi era groaznica nenorocire ce se abătuse asupra lui Yeshua și a sa, precum și acea greșeală grozavă pe care o săvîrșise, după credința sa, chiar el, Levi. Cu două zile înainte, Yeshua și Levi se aflau la Betania, aproape de Yerushalayim, oaspeți ai unui grădinar căruia îi plăceau mult predicile lui Yeshua. Toată dimineața cei doi oaspeți lucraseră la grădină pe

lingă stăpînul casei și se gîndeau să plece spre Yerushalayim pe răcoarea serii. Dar, cine știe de ce, Yeshua se arătă grăbit, zicînd că-l așteaptă la Yerushalayim o îndatorire ce nu suferă amînare, iar către prînz plecase singur. Aici fusese prima greșeală a lui Levi Matei. De ce, ah, de ce-l lăsase să plece singur?

În seara aceea lui Matei nu-i mai fu dat să meargă la Yerushalayim; o boală cumplită îl lovise fulgerător. Era scuturat de friguri, trupul îi ardea ca focul, dinții îi clănțăneau, și cerea mereu apă.

Nu se putea mișca. Se trîntise pe o cergă în șopronul grădinarului și zăcuse pînă vineri dimineața, cînd suferința îl părăsi, la fel de neașteptat precum venise. Deși era încă slăbit și-i tremurau picioarele, Levi, chinuit de presimțirea unei nenorociri, își luase rămas-bun de la stăpînul casei și plecase la Yerushalayim, unde prinse de veste că inima nu-l înșelase, că nenorocirea s-a și întîmplat. Se afla în mulțime în clipa cînd procuratorul rostise osînda.

Cînd osîndiții erau duși pe munte, Levi Matei alergă cu mulțimea de curioși, de-a lungul șirului de soldați, încercînd să-i dea de știre, într-ascuns măcar lui Yeshua, că el, Levi, se găsea în preajmă-i, că nu-l părăsise în ultimul drum și că se ruga din suflet ca moartea să-l ia pe Yeshua cît mai grabnic.

Dar Yeshua privea drept înainte, în direcția spre care era dus și, firește, nu-l văzu pe Levi.

După ce procesiunea străbătuse cam jumătate de kilometru pe drumul în urcuș, Matei, împins în mulțime pe lîngă șirul de soldați, avu o idee simplă și genială, și îndată, cum era iute din fire, începu să se blesteme că nu-i venise gîndul acela mai devreme.

Soldații nu mergeau în șir compact; între ei mai erau spații libere. Cu multă agilitate și un calcul precis, putea, aple-cîndu-se, să sară printre doi legionari, să se repeadă pînă la car și să se salte sus. Arunci Yeshua ar fi fost cruțat de chinuri.

Ar fi ajuns o clipă, cât să-l lovească pe Yeshua cu un cuțit în spate, strigându-i: „Yeshua! te scap de chin și plec cu tine! Eu, Matei, unicul și credinciosul tău ucenic!”

Și dacă Dumnezeu l-ar fi binecuvântat cu încă o clipă de libertate, poate ar fi avut timp să se lovească și pe el cu cuțitul, evitînd astfel moartea pe stîlpul supliciului. De altfel, acest amănunt îl interesa prea puțin pe Levi, dăbilarul de altădată. Lui nu-i păsa cum va muri. Un singur lucru voia el: ca Yeshua, care în viața lui nu făcuse nici cel mai mic rău nimănui, să scape de cazne.

Planul era foarte bun, dar Levi nu avea nici un cuțit asupra lui. Nici bani n-avea.

Furios pe sine, ieși din mulțime și se întoarse în goană în cetate. În capul lui înfierbîntat juca un singur gînd aprins: să-și procure îndată, prin orice mijloace, un cuțit și să ajungă din urmă, la timp, procesiunea.

Ajunsese în goană la porțile Yerushalayimului, în îmbulzeala caravelor pe care le sorbea cetatea, și văzu la stînga lui ușa deschisă a unei mici brutării. Răsufla din greu după atîta goană pe drumul acela potopit de arșiță, dar se stăpîni, intră demn înăuntru, salută pe brutăreasa din spatele tejghelei și o rugă să-i dea o pîine așezată tocmai sus de tot, fiindcă-i plăcea mai mult decît celelalte, iar cînd femeia se întoarse cu spatele, înhață iute, fără o vorbă, de pe tejghea, un lucru cum nici n-ar fi visat mai nimerit: un cuțit de tăiat pîine, ascuțit ca un brici; apoi se repezi pe ușă afară.

Cîteva clipe după aceea, era din nou pe drumul Jaffei. Dar procesiunea nu se mai zărea. O luă la goană. Din vreme în vreme se lăsa să cadă istovit în praf și rămînea nemișcat pînă îi mai venea sufletul la loc. Zăcea așa, spre mirarea trecătorilor care se îndreptau spre Yerushalayim pe jos sau călări pe asini. Sta întins, ascultînd cum i se zbătea inima nu numai în piept, dar și în creștet și-n urechi. După ce-și mai revenea, o lua repede la

drum, începea iarăși să alerge, dar din ce în ce mai fără vlagă. Când, în sfârșit, zări lunga procesiune ridicând în depărtare nori de praf, ea se afla la poalele colinei.

— O, Doamne!... gemu Levi, înțelegând că nu va izbuti să ajungă la vreme.

Când trecu și al patrulea ceas de supliciu, chinurile lui Levi atinseră culmea și îl cuprinse o aprigă mînie. Ridicîndu-se de pe piatră, zvîrli cuțitul, pe care acum i se părea că-l furase zadarnic, lovi cu piciorul în ploscă, lipsindu-se de apă, își smulse din cap *kaff-ul*, își înfipse unghiile în părul rar și începu să se blesteme.

Se blestema, striga vorbe fără șir, gema din adînc și scuipa, îi hulea pe tatăl și pe mama sa, care aduseseră pe lume o asemenea făptură fără minte.

Dar cum hula și blestemele se dovedeau a fi în van, iar dogoarea nu se potolea, își încleșta pumnii descărnați și, strîn-gînd pleoapele, își ridică brațele cu mare obidă la ceruri și la soarele care luneca tot mai jos — lungind umbrele și depăr-tîndu-se, ca să cadă în Mediterană — și-i ceru lui Dumnezeu să facă neîntîrziat o minune. Îi ceru lui Dumnezeu ca Yeshua să moară pe dată.

Cînd redeschise ochii, văzu că pe colină nimic nu se schimbase, doar petele de foc de pe pieptul centurionului se stinseseră. Soarele bătea în spatele osîndiților, iar chipul lor era întors către Yerushalayim. Atunci Levi izbucni într-un strigăt:

— Dumnezeuule, te blestem!

Cu voce spartă striga că acum vedea nedreptatea Domnului și că nici nu se mai gîndește să creadă în el!

— Ești surd! urla Levi. Dacă n-ai fi surd, m-ai fi auzit și i-ai fi luat zilele pe dată!

Cu pleoapele strînse, Levi aștepta să cadă trăsnetul ceresc asupra capului său. Dar nu se întîmplă nimic, și, fără să-și deschidă ochii, Levi continua să profereze împotriva cerului vorbe

mușcătoare și aprige ocări. Își striga amarnica sa dezamăgire, striga că mai sînt și alți dumnezei, și alte credințe. „Da, un alt Dumnezeu n-ar fi îngăduit, n-ar fi îngăduit niciodată ca un om ca Yeshua să fie mistuit astfel de soare pe stîlpul supliciului!”

— M-am înșelat! striga Levi, aproape fără glas. Ești Dumnezeul răului! ori poate ochii tăi nu mai văd nimic de fumul tămîierilor din templu, iar urechile tale nu mai aud altceva decît osanalele preoților! Nu ești un Dumnezeu atotputernic! Ești un Dumnezeu negru! te blestem, Dumnezeu al tîlhari-lor, ocrotitorul și duhul lor!

În clipa aceea, simți o adiere pe obraz și un foșnet sub picioare. Adierea îl atinse din nou, și atunci, deschizînd ochii, Levi văzu că totul se schimbase în jur, din pricina blestemelor lui sau poate din alte pricini. Soarele dispăruse mai-nainte de a ajunge la mare, unde se cufunda în fiecare seară. Îl înghițise un nor de furtună, care, amenințător și fără odihnă, se ridica pe cer, la apus. Marginile lui fierbeau într-o spumă albă, iar pîntecele-i negru ca zgura avea reflexe galbene. Norul tuna surd, din el desprinzîndu-se din vreme în vreme fișii de foc. Pe drumul Jaffei de-a lungul aridei văi a Gionului, peste corturile pelerinilor, zburau vîrtejuri de praf împinse de vînt și ridicîndu-se în trîmbe. Levi tăcu, încercînd să-și dea seama dacă furtuna care se va așterne peste Yerushalayim va aduce vreo schimbare în soarta nefericitului Yeshua. Și îndată, privind fulgerele ce străpungeau norul, începu să implore ca trăsnetul să cadă pe stîlpul de supliciu al lui Yeshua. Privi ros de căință către peticul de cer senin pe care nu-l mîncase încă norul și unde vulturii se pregăteau să fugă de furtună: Levi se gîndi că s-a grăbit nebunește cu blestemele sale: acum Dumnezeu nu-i va mai da ascultare.

Își întoarse privirea spre poalele colinei, cu ochii țintă la partea unde, în rînduri ordonat rărite,

păzeau călăreții, și-și dădu seama că acolo se petrecuseră mari schimbări. De pe înălțime izbuti să vadă mai bine că soldații se mișcau și își smulgeau lăncile înfipite în pământ, își aruncau pelerinele pe spate, în timp ce oamenii de la cai alergau grăbiți spre drum, trăgând caii de căpăstru. Era limpede că ostașii se pregăteau de plecare. Apărîndu-se cu mina de praful ce-i bătea în față, scuiپînd întruna, Levi încerca să înțeleagă de ce plecau călăreții, își ridică ochii mai sus și distinse o mică siluetă, cu o hlamidă militară, purpurie, care urca spre locul supliciului. Atunci presimțirea unui sfîrșit fericit făcu să-i salte inima lui Levi.

În al cincilea ceas de chin al osîndiților, urcă pe colină comandantul de cohortă, sosit călare de la Yerushalayim, împreună cu însoțitorul său. La un gest al lui Marcus, șirul de soldați se desfăcu, și centurionul îl salută pe tribun. Acesta-l luă îndată deoparte pe Moartea-Șobolanilor și-i șopti ceva. Centurionul mai salută o dată și porni spre grupul călăilor care se așezaseră pe pietre sub stîlpii de supliciu. Tribunul se îndreptă însă spre cel care ședea pe scăunel, iar acesta se ridică cu venerație în fața lui. Tribunul îi zise ceva tot în șoaptă, și amîndoi porniră către stîlpii de supliciu. Îi întovărăși șeful gărzii templului.

Strîmbîndu-se cu dezgust la zdrențele murdare ce zăceau pe jos lîngă stîlpi și în care nu demult fuseseră veșmîntați osîn-diții, la lucrurile acelea refuzate de călăi, Moartea-Șobolanilor chemă pe doi dintre călăi și le porunci:

— Urmați-mă!

De la stîlpul cel mai apropiat venea un cîntec nebunesc și răgușit.

Aflat de trei ore răstignit acolo, mîncat de muște și ars de soare, Hestas își ieșise din minți și acum îngîna ceva despre struguri; din cînd în cînd își clătina capul înfășurat în turban, și atunci muștele se ridicau leneșe de pe fața lui, ca peste o clipă să se întoarcă iarăși.

Răstignit pe al doilea stîlp, Dismas suferea mai rău decît ceilalți doi, pentru că nu-și pierduse cunoștința, și-și scutura capul repede și uniform, la dreapta și la stînga, ca să-și lovească umărul cu urechea.

Yeshua fusese mai norocos decît ceilalți doi. Din primul ceas căzuse în leșinuri, apoi își pierduse cunoștința și rămăsese cu capul atîrnat în jos și turbanul desfăcut. Astfel, muștele și tăunii îl acoperiseră cu totul, și chipul său nu se mai vedea sub roitoarea mască neagră. Pe mijloc, pe pîntece și la subțiori se așezaseră tăunii și sugeau din îngălbeni tul trup gol.

Dînd ascultare semnelor făcute de omul cu glugă, unul dintre călăi luă o lance, celălalt aduse lîngă stîlp o găleată și un burete. Primul ridică lancea și înțepă pe rînd brațele lui Yeshua, legate cu funii de lemnul transversal al stîlpului de supliciu: trupul cu coastele ieșite în afară avu o tresărire. Călăul îi trecu vîrful lăncii pe pîntece. Atunci Yeshua înălță capul, și muștele bîzîitoare se ridicară în zbor, descoperindu-i chipul umflat de înțepături: un chip de nerecunoscut.

Ridicîndu-și cu greu pleoapele, Ha-Nozri privi în jos. Ochii lui, limpezi de obicei, se aburiseră.

— Ha-Nozri! zise călăul.

Ha-Nozri își mușcă buzele tumefiate și răspunse cu o voce răgușită, de tîlhar:

— Ce vrei? De ce ai venit la mine?

— Bea! zise călăul; și buretele muiat în apă se ridică în vîrful lăncii pînă la buzele lui Yeshua. Bucuria îi străluci în ochi; își lipi buzele de burete și începu să sugă apa cu lăcomie.

De pe stîlpul de alături se auzi glasul lui Dismas:

— E nedrept! Și eu sînt tîlhar, ca și el!

Dismas făcu un efort, dar nu se putu mișca; brațele lui erau legate de lemnul transversal prin trei noduri strînse. Își supse pîntecele, unghiile i se

înfîpseră în marginile lemnului și rămase întors către stîlpul lui Yeshua. Ochii îi ardeau de ură.

Un nor de praf acoperi atunci locul acela și se lăsă un mare întuneric. Cînd praful se risipi, centurionul strigă:

— La al doilea stîlp, gura!

Dismas tăcu. Yeshua își desprinse buzele de burete, stră-duindu-se să dea vocii sale o expresie blîndă și convingătoare, dar nu izbuti și-l rugă răgușit pe călău:

— Dă-i să bea.

Se făcu tot mai întuneric. Norul acoperise acum jumătate de cer, abătîndu-se spre Yerushalayim; nori albi ca spuma alergau înaintea norului negru, plin de apă și de foc. Peste colină săgeta puternic un fulger și tună. Călăul lua buretele din lance.

— Slăvește-l pe mărinimosul hegemon! șopti el solemn și, cu o mișcare ușoară, îl împunse pe Yeshua în inimă.

Acesta tresări, șoptind:

— Hegemon...

Sîngele i se prelinse pe pîntece, falca de jos tresări convulsiv, și capul îi căzu iarăși pe piept. La al doilea tunet, călăul îi dădu să bea lui Dismas și repetă aceleași cuvinte:

— Slăvește-l pe hegemon! apoi îl ucise și pe el.

Cu mințile pierdute, Hestas strigă înspăimîntat, văzîndu-l lîngă el pe călău, dar, cînd buretele îi atinse buzele, bolborosi ceva și-l prinse cu dinții. Puține clipe după aceea și trupul lui se lăsă în jos, pe cît îngăduiau funiile strînse.

Omul cu glugă îl urma pas cu pas pe călău și pe centurion; în spatele lor venea șeful gărzii templului. Oprindu-se la primul stîlp, omul cu glugă îl privi cu luare-aminte pe Yeshua însîngerat, îl atinse cu mîna-i albă pe picior și spuse celor ce-l întovărășeau:

— E mort.

Același lucru se repetă și lîngă ceilalți stîlpi. Atunci tribunul făcu un semn centurionului și,

întorcându-se, începu să coboare colina însoțit de șeful gărzii templului și de omul cu glugă. Se lăsa întunericul, fulgerele brăzdau cerul negru. Acolo țîșni focul dintr-o dată, și strigătul centurionului „Ridicați cordonul!” se înecă în tunet mare.

Fericiți, soldații începură să alerge în jos pe colină, punîn-du-și coifurile.

Întunericul învăluia Yerushalayimul.

Ploaia se dezlănțui violent, prinzîndu-i pe soldați la mijlocul povîrnișului. Apa se revărsa cu atîta putere, încît soldații care alergau spre poalele colinei erau prinși de torente. Soldații lunecau și cădeau pe argila udă, grăbindu-se către drumul drept, de-a lungul căruia, aproape nevăzuți sub vâlul de apă, mînau spre Yerushalayim călăreții, și ei uzi pînă la piele. Cîteva clipe după aceea, pe colina fumegînd de furtună, de apă și de foc, rămăsese un singur om.

Scuturînd cuțitul furat nu în zadar, poticnindu-se pe pietrele lunecoase, agățîndu-se de tot ce-i sta la îndemînă, tîrîn-du-se în genunchi, el zorea spre stîlpii de supliciu. Aci dispărea în deplina întunecime, aci era luminat dintr-o dată de scăpărarea fulgerelor.

Cînd, în sfîrșit, izbuti să ajungă la stîlpi, cu apa pînă peste glezne, smulse de pe el *talesh-ul* rece, îngreunat de ploaie, rămase doar în cămașă și se lipi de picioarele lui Yeshua. Tăie funiile ce-i legau gleznelor, se urcă pe traversa de jos, îl cuprinse pe Yeshua în brațe și-i liberă și brațele de legăturile strînse. Trupul gol și umed al lui Yeshua se prăvăli peste el, doborîndu-l la pămînt și strivindu-l sub greutatea-i. Levi vru să-l salte îndată pe umeri, dar un gînd îl opri. Lăsă acolo jos, în apă, trupul cu capul căzut pe spate și brațele desfăcute, și alergă, lunecînd pe argila moale, spre ceilalți doi stîlpi. Le tăie și celorlalți funiile, iar cele două trupuri se prăbușiră și ele.

Peste cîteva clipe, pe colină nu mai rămaseră decît două trupuri și cei trei stîlpi de supliciu goi.

Apa lovea puternic leșurile.

Dar în vremea aceasta, pe colină nu se mai afla nici Levi, nici trupul lui Yeshua.

17 O zi agitată

Vineri dimineață, adică a doua zi după blestematul spectacol, întregul personal de la „Varietăți”: contabilul Vasili Stepanovici Lastocikin, doi socotitori, trei dactilografe, ambele casierite, plasatorii și femeile de serviciu — într-un cuvânt, toți cei prezenți — în loc să-și vadă de treabă la posturile lor, ședeau pe pervazurile ferestrelor dinspre strada Sadovaia și se uitau la cele ce se petreceau în preajma teatrului. Acolo se înghesuiau, pe două rînduri, mii de persoane făcînd coadă. Vîrfurile acestei cozi se pierdea în Piața Kudrinskaia. În capul ei stăteau vreo douăzeci de speculanți de bilete prea bine cunoscuți în lumea teatrală din Moscova.

Cei care stăteau la coadă erau teribil de impaciențați, atrăgînd atenția trecătorilor ce se scurgeau grăbiți prin fața teatrului și comentînd povestirile pasionante despre nemaivăzutul program de magie neagră din ajun. Aceste povestiri îl tulburară nespus pe contabilul Vasili Stepanovici, care nu asistase la reprezentație. Plasatorii povesteau fel și fel de bazaconii; de pildă că, la terminarea celebrului spectacol, unele cetățene ar fi alergat în ținută indecentă pe stradă, precum și altele de felul ăsta. Vasili Stepanovici, om modest și potolit, clipea doar din ochi, ascultînd relatarea acestor minuni și nu știa deloc ce anume să întreprindă. De făcut trebuia să facă ceva, și tocmai el era cel dator să acționeze, deoarece rămăsese acum cel mai mare peste trupa de la „Varietăți”.

Pe la zece dimineața, coada pe care o formau cei ahtiați după bilete se făcuse atît de stufoasă, încît

vestea ajunse la urechile miliției și, drept urmare, au fost trimise cu o uimitoare grabă echipe ecvestre și pedestre, care au și făcut puțină ordine. Șerpuind pe o lungime de un kilometru, deși ordonată, coada în sine constituia o mare ispită, nedumerindu-i profund pe cetățenii de pe Sadovaia.

Toate acestea se petreceau afară, în stradă, dar lucrurile nu stăteau mai bine nici în incinta teatrului. Dis-de-diminea-ță au început să sune telefoanele; sunau în neștire; în cabinetul lui Lihodeev, în al lui Rimski, la contabilitate, la casierie și în biroul lui Varionuha. La început, Vasili Stepanovici mai răspundea la câte unele, răspundea și casiera, bîguiau ceva în receptor plasatorii, dar de la o vreme n-au mai răspuns, pentru că la întrebarea unde e Lihodeev, Varionuha sau Rimski, nu știau ce să spună. Inițial, au încercat să scape cu „Lihodeev e acasă”, dar li se riposta că acasă la el se dă răspunsul „e la «Varietăți»»,.

O doamnă, adînc tulburată, îl ceru stăruitor pe Rimski la telefon. A fost sfătuită să telefoneze soției lui; la care vocea de la telefon a răspuns printre hohote de plîns că e chiar soția lui Rimski și că acesta nu e de găsit nicăieri. A început o adevărată babilonie. O femeie de serviciu apucase să povestească tuturor că, intrînd în biroul directorului financiar, găsise ușa vraiște, lumina aprinsă, geamul dinspre grădină spart, un fotoliu răsturnat, iar în cameră — nimeni.

După ora zece dădu buzna în teatru doamna Rimski. Plîn-gea în hohote, frîngîndu-și mîinile. Vasili Stepanovici, năuc, nu știa ce sfat să-i dea. La zece și jumătate sosi miliția. Prima întrebare, absolut rezonabilă, suna cam așa:

— Ce se petrece la dumneavoastră, cetățeni? Despre ce e vorba?

Întreaga echipă se trase înapoi, împingîndu-l în față pe Vasili Stepanovici, palid și tulburat. Fu

nevoit să spună lucrurilor pe nume, recunoscînd că întreaga conducere, adică directorul teatrului, directorul financiar și administratorul, dispăruse și nu se știe unde se află; că, după ședința de magie neagră din ajun, comperul fusese dus la un spital de psihiatrie și, în încheiere, califică reprezentația din ajun ca ceva de-a dreptul scandalos.

După ce hohotele de plîns ale doamnei Rimski fură pe cît posibil potolite, cei de la miliție o expediară acasă, interesîn-du-se îndeaproape de tot ce istorisise femeia de serviciu cu privire la dezastrul găsit în cabinetul lui Rimski. Salariații au fost rugați să treacă la locurile lor, și să se apuce de treabă. Foarte curînd apărură în clădirea teatrului anchetatorii, însoțiți de un cîine-polițist — un dulău mușchiulos, cu blana de culoarea scrumului de țigară, cu urechile ascuțite și ochi din cale-afară de inteligenți. Numaidecît, printre salariații teatrului se răspîndi zvonul că dulăul ar fi celebrul *As de Caro*. Comportarea celebrului As îi uimi pe toți. De îndată ce năvăli în cabinetul directorului financiar, Asul începu să mîrîie, rînjindu-și colții monstruoși și galbeni, apoi se întinse pe burtă și, cu o oarecare expresie de tristețe și în același timp de furie în ochi, se tîrî spre geamul spart. Învîingîndu-și frica, sări deodată pe pervaz și, repezindu-și botul ascuțit în sus, se porni să urle cu furie sălbatică. Refuza să coboare, mîrîia în draci, se zvîrcolea, ba chiar încerca să sară pe fereastră.

Dulăul fu scos din cabinet și lăsat liber în vestibul, de unde ieși prin intrarea principală în stradă și-i conduse pe cei ce-l urmau la stația de taxiuri. Acolo, As de Caro pierdu urma după care se ținuse și fu dus acolo de unde fusese adus.

Anchetatorii se instalară în cabinetul lui Varionuha, unde erau chemați pe rînd toți salariații de la „Varietăți” care fuseseră martori la evenimentele din timpul reprezentației. Trebuie să menționăm că anchetatorii întîmpinau la fiecare pas

greutăți neprevăzute. Firul pe care îl țineau în mână se rupea mereu.

Afișe au existat? Au existat, dar peste noapte au fost lipite altele noi, și acum puteai să tragi și cu tunul că nu găseai nici un afiș! De unde apăruse magul ăsta? Cine-l cunoaște? Cu alte cuvinte, fusese încheiat un contract cu el?

— Probabil, răspunse Vasili Stepanovici tulburat.

— Păi, dacă s-a încheiat un contract, el trebuia să treacă pe la serviciul contabilității, nu-i așa?

— Negreșit, zise, emoționându-se și mai mult, Vasili Stepanovici.

— Și unde-i?

— Nu-i, răspunse, tot mai palid, Vasili Stepanovici, desfă-cîndu-și brațele a nedumerire.

Într-adevăr, nici în dosarele de la contabilitate, nici în cele ale directorului financiar și nici măcar la Lihodeev sau Vario-nuha nu se găsi urmă de contract.

Cum îl cheamă pe acest mag? Vasili Stepanovici nu știa. Lipsise în ajun de la reprezentație. Plasatorii nu știau, iar casierița care vînduse biletele, după ce încreți neobosită fruntea și-și frămîntă îndelung mintea, spuse în cele din urmă:

— Wo... pare-se, Woland...

Sau... poate că nu era Woland? S-ar putea să nu fie Woland. Nu cumva Valand?

De la biroul de control al străinilor se răspunse că nu se știe nimic despre vreun magician Woland sau Valand.

Curierul Karpov le declară anchetatorilor cum că magul ar fi tras la Lihodeev. Se înțelege că pe dată se făcu o descindere în apartamentul lui Lihodeev, dar acolo nu dădură de nici un mag. Nici Lihodeev nu era acasă. Grunia, femeia de serviciu, lipsea și ea și nimeni nu știa unde plecase. Nikanor Ivanovici, președintele comitetului de bloc, nu era nici el de găsit. Tot așa și Prolejnev!

Se petrecea ceva absolut uluitor: dispăruse toată conducerea teatrului; în ajun avusese loc un spectacol ciudat și scandalos, dar cine-l jucase și cine pusese totul la cale nu se știa.

Între timp, acele ceasornicelor se apropiau de amiază, ora când trebuia să se deschidă casa de bilete. Dar despre așa ceva, bineînțeles, nici nu putea fi vorba! pe ușa teatrului fu atârnată imediat o bucată enormă de carton pe care scria: „Spectacolul de astăzi se contramandază.” Oamenii care făceau coadă, îndeosebi cei din față, începură să se agite, dar, după un timp, se potoliră, și coada porni să se destrame, așa că, peste vreo oră, nu mai rămase nici urmă dintr-însa pe Sadovaia. Anchetatorii plecară pentru a-și continua ancheta în altă parte, salariații, în afara celor de serviciu, au fost lăsați să plece și ei, iar ușile teatrului au fost încuiate.

Contabilul Vasili Stepanovici avea două sarcini urgente, în primul rînd, trebuia să se ducă la Comisia de spectacole și serbări distractive, spre a prezenta raportul referitor la evenimentele din ajun și, în al doilea rînd, să treacă pe la sectorul financiar pentru spectacole, ca să predea încasările din ajun — 21 711 ruble.

Om ordonat și conștiincios, Vasili Stepanovici împacheta banii în hîrtie de ziar, legă pachetul cruciș cu sfoară, îl vîrî în servietă și, cunoscînd la perfecție instrucțiunile respective, se îndreptă spre stația de taxiuri și nu spre autobuz sau tramvai.

De îndată ce șoferii celor trei mașini din stație văzură un pasager grăbit, cu o servietă doldora apropiindu-se de ei, o luară tustrei din loc, chiar de sub nasul lui, cu mașinile goale, aruncîndu-i, din motive necunoscute, priviri răutăcioase.

Uimit de această împrejurare, contabilul rămase îndelung încremenit, căutînd să găsească o explicație.

Peste vreo trei minute sosi în stație o mașină goală, dar fața șoferului se strîmbă chiar în clipa în

care-l observă pe client.

— Liber? întrebă, dregîndu-și glasul, uimit, Vasili Stepanovici.

— Arătați-mi banii, răspunse cu răutate șoferul, fără să-l privească pe pasager.

Mirîndu-se din ce în ce mai mult și strîngînd la subțioară prețioasa servietă, Vasili Stepanovici scoase din portofel o hîrtie de zece ruble și i-o arătă.

— Nu merg! i-o reteză acesta.

— Scuzați, vă rog, cum... Începu contabilul, dar șoferul îl întrerupse.

— Una de trei aveți?

Totalmente buimac, contabilul scoase din portofel două hîrtii a trei ruble și le arătă șoferului.

— Urcați-vă, strigă acesta și izbi în aparatul de taxat, gata să-l rupă. Am plecat.

— Nu ai rest sau ce? întrebă timid contabilul.

— Am buzunarul doldora de rest! urlă șoferul, și în oglinjoara de la parbriz scînteiară doi ochi injectați. A treia oară mi se întîmplă pe ziua de azi. La fel au pățit și alți șoferi. Un ticălos îmi dă o hîrtie de zece și-i număr restul — patru ruble și cincizeci de copeici. Se dă jos lepădătura. Peste vreo cinci minute, mă uit la bancnotă, și ce să vezi? O etichetă de la o sticlă de apă minerală! (Aici șoferul rosti cîteva cuvinte nepublicabile.) Apoi, un altul, pe Zubovskaia. Iar una de zece. Îi dau restul — trei ruble. Pleacă. Bag mîna în buzunar și dau peste o albină. Hait, și-mi înțeapă un deget, afurisita! Fir-ar să fie de... și șoferul trînti din nou niște vorbe de rușine. Mă uit, hîrtia de zece — ia-o de unde nu-i! Și aseară la „Varietăți”, un... (cuvinte ce nu pot fi reproduse)... o jigodie de scamator a dat o reprezentație cu niște hîrtii de zece ruble (cuvinte nepublicabile)...

Contabilul își pierdu graiul, se zgribuli tot și făcu o mutră, de parcă pînă și cuvîntul „Varietăți” l-ar fi auzit pentru prima dată, gîndind în sinea lui: „Grozave chestii!”

După ce ajunse la destinație și achită fără incidente cursa, contabilul intră în clădire și se îndreptă pe coridor spre cabinetul șefului respectiv, dându-și seama înainte de a ajunge la ușa lui că nimerise într-o clipă nepotrivită. În cancelaria Comisiei de vizionare a spectacolelor domnea un tărațoi fără seamă. O curieră cu băsmăluța căzută pe ceafă, cu ochii holbați trecu în goană pe lângă contabil.

— Nu-i și nu-i! Nu este, dragii mei! striga femeia, adre-sîndu-se cuiva; pantalonii și haina sînt aici, la locul lor, dar în haină nu-i absolut nimic!

Dispăru după ușă, și în urma ei se auzi de îndată zgomot de veselă spartă. Din biroul secretariatului ieși glonț șeful sectorului unu al Comisiei — un cunoscut al contabilului, dar în așa un hal, încît fără măcar să-l observe, pieri dintr-o dată.

Zguduit de cele văzute, contabilul ajunse în fața biroului secretariatului — anticamera președintelui Comisiei, unde rămase de-a dreptul stupefiat.

Dinspre ușa închisă a cabinetului răsuna o voce amenințătoare, aparținînd fără doar și poate lui Prohor Petrovici, președinte Comisiei. „Pesemne că-l săpunește pe vreunu!” își dădu cu părerea contabilul năucit, dar, aruncînd o privire în jur, văzu un alt tablou: într-un fotoliu, de piele, zăcea cu capul rezemat de spetează, plîngînd în hohote nestăvilite cu o batistă udă în mînă și cu picioarele întinse pînă aproape de mijlocul încăperii, secretara personală a lui Prohor Petrovici, frumoasa Anna Riceardovna.

Bărbia Armei Riceardovna era mînjită toată cu roșu de buze, iar pe obrazii ei ca piersica rimelul lichefiat se prelingea în șiroaie negre.

Văzîndu-l pe contabil în ușă, secretara sări în picioare, se repezi la el, își înfipse mîinile în reverele hainei lui și începu să-l zgîlție:

— Slavă Domnului! Bine că s-a găsit totuși un om curajos! Toți au luat-o care încotro, ca

potîrnichile, toți l-au trădat! Să mergem, să mergem la el! Nici nu știu ce-i de făcut! Și, continuînd să plîngă cu hohote, îl tîrî pe contabil în cabinet.

Cum trecu pragul, contabilul scăpă servieta jos și toate gîndurile i se învîlmășiră, de parcă s-ar fi întors cu picioarele în sus. Și, trebuie s-o recunoaștem, nu fără temei!

La un birou imens, cu o călimară masivă în mijloc, ședea un costum gol pe dinăuntru și plimba pe hîrtie un toc cu penița uscată, fără cerneală. Costumul avea cravată, din buzunarul de la piept ieșea vîrful unui stilou, dar deasupra gulerului nu se afla nici gît, nici cap, și nici din manșete nu se vedeau ieșind mîinile. Costumul era cufundat în lucru și nu băga în seamă defel harababura care domnea în jur. Auzind zgomotul ușii deschise, costumul se lăsă pe speteaza fotoliului și deasupra gulerului răsună vocea atît de cunoscută a lui Prohor Petrovici:

— Ce-i asta? Doar stă scris pe ușă că nu primesc pe nimeni! Frumoasa secretară scoase un țipăt ascuțit și, frîngîndu-și mîinile, strigă:

— Ați văzut? Vedeți? Nu e! Nu mai e! Dați-mi-l înapoi, o, dați-mi-l!

În clipa aceea cineva își strecură nasul pe ușă, scoase un țipăt de uimire și pieri. Contabilul simți cum îi tremură picioarele, se așeză pe marginea unui scaun, fără să scape din vedere să-și ridice servieta. Țopăind în jurul contabilului, Anna Riceardovna îi maltrata haina, vociferînd:

— Totdeauna îl opream cînd drăcuia! Iată unde a ajuns drăcuind!

Deodată, frumoasa se repezi la birou și, cu o voce muzicală, duioasă, deși puțin cam nazală din cauza plînsului, exclamă:

— Proșa! Unde ești?

— Pe cine iei dumneata cu „Proșa”? se informă cu aroganță costumul, înfundîndu-se și mai mult în fotoliul său.

— Nu mă recunoaște! Pe mine! Vă dați seama! se puse iar pe bocit secretara.

— Te rog să încetezi cu plînsul la mine în cabinet! se răsti de data aceasta înfuriat de-a binelea irascibilul costum în dungi și trase cu mîneca spre el un set nou de hîrtii, cu intenția vădită de a pune rezoluții pe ele.

— Nu, nu sînt în stare să văd așa ceva, e peste puterile mele! răcni Arma Riceardovna, ieșind ca vîntul din cabinet.

Contabilul se năpusti și el în urma ei.

— Închipuiți-vă, povestea secretara, tremurînd toată de tulburare și înfigîndu-și din nou mîinile în mîneca contabilului. Stăteam la biroul meu și, deodată, intră un motan. Negru, voinic, o namilă — cît un hipopotam... Natural, am strigat la el: „zît!” Motanul o șterse, dar în locul lui intră un grăsan, tot cu mutră de motan și-mi spuse: „Ce înseamnă asta, cetă-țeano, iei cu «zît» pe vizitatori?” și, tuști — la Prohor Petro-vici. Mă iau după el, desigur, și îi strig: „Ai înnebunit?” neobrăzatul însă se așază într-un fotoliu, drept în fața lui Prohor Petro viei. Dumnealui, deși inimă de aur, se enervează uneori. Nu zic ba, și-a ieșit din pepeni. E nervos, muncește enorm, și s-a aprins: „De ce intri fără să fii anunțat?” zice. Ăla, obraznic, închipuiți-vă, tolănit în fotoliu, zîmbește și zice: „Am venit să stăm de vorbă. Am cu dumneata o trebușoară.” Prohor Petrovici se înfurie și mai și: „Sînt ocupat”, zice. Să vedeți ce-i răspunde individul: „N-ai nici o treabă...” Ce spuneți de una ca asta? Și-atunci, bineînțeles, Prohor Petrovici își pierde răbdarea și strigă: „Ce înseamnă asta? Afară cu el, scoateți-l de aici, lua-m-ar dracii!” Celălalt, închipuiți-vă, zîmbește și-i spune: „Să vă ia dracii? Dacă doriți, se poate!” Și deodată — pac! N-am apucat să zic pîs, mă uit... individul cu mutră de motan nu mai e... și, ce văd? In fotoliu șa... sade... un costurn... He-e-e! începu

să urle frumoasa secretară, căscînd larg gura pocită de atîta plîns.

Se îneacă într-un nou val de hohote, își trase apoi sufletul și începu să îndruge ceva fără noimă:

— Și scrie, scrie, scrie mereu! Să înnebunești, nu alta! Vorbește la telefon! Da, costumul! Toți au fugit care încotro, ca potîrnichile!

Contabilul stătea și tremura ca varga. Soarta însă îi veni în ajutor. Sosi miliția: doi bărbați, cu pas calm, măsurat. Ză-rindu-i, frumoasa începu să hohotească și mai tare, arătînd mereu cu mîna spre ușa cabinetului.

— Hai să nu mai plîngem, cetățeano, spuse calm primul bărbat, iar contabilul, simțînd că prezența lui e absolut de prisos, o șterse din secretariat și peste un minut era afară, în stradă, în cap simți un fel de curent de aer, îi vuia ca un horn și în vuietul acela desluși frînturi din cele povestite de plasatori cu privire la motanul ce participase la reprezentația din ajun. „E-he-he! N-o fi chiar motănelul nostru?”

Neizbutind să rezolve ce avea de rezolvat la comisie, conștiinciosul Vasili Stepanovici hotărî să treacă pe la filiala ei, de pe strada Vagankovo și, ca să se mai liniștească, făcu drumul pînă acolo pe jos.

Filiala își avea sediul într-o vilă cu pereții coșcoviți de vreme, situată în fundul unei curți, și era celebră prin coloanele sale de porfir din vestibul. Dar nu coloanele îi uimeau în ziua aceea pe vizitatori, ci ceea ce se petrecea sub ele.

Cîteva persoane încremeniseră locului cu ochii țintă la o domnișoară care plîngea, la o măsuță cu afișe teatrale, pe care le vindea. În momentul acela domnișoara nu mai oferea nimănui marfa ei spre vînzare, ci răspundea cu gesturi deznădăjduite la numeroasele întrebări compătimitoare. Între timp, de sus și de jos, din toate secțiile filialei, se auzeau cel puțin douăzeci de telefoane răgușite de atîta zbîrnîit.

După ce mai plânse puțin, domnișoara tresări și strigă isteric:

— Iar mă apucă! și, așa, tam-nisam intona cu glas tremurător de soprană:

Slăvită mare, Baikal mult iubit...

Curierul, care se arătă pe scară, amenință cu pumnul pe cineva și o âecompanie pe domnișoară, cu o voce voalată, ștearsă, de bariton.

Vitează corabie, bogat pescuit...

La vocea curierului se alăturară și alte voci, mai îndepărtate. Corul se amplifică, prinse puteri și, în cele din urmă, melodia vui în toate colțurile filialei. În camera de alături, nr. 6, biroul secției de calculație și revizie, se distingeau îndeosebi o voce de bas, profundă și cam răgușită.

Hei, colo, la vîsle, mai cu inimă, frate! urla curierul pe scară.

Lacrimile șiroiau pe obrajii fetei; încerca să strîngă din dinți, dar gura i se deschidea de la sine, și ea continua să cîn-te cu o octavă mai sus decît curierul:

De peste deal era voinicul!...

Pe vizitatorii amuțiți îi uluia faptul că toți coriștii, deși răs-pîndiți în diferite colțuri ale filialei, cîntau foarte armonios, ca și cînd întregul cor ar fi stat strîns unit, cu ochii țintă la un dirijor invizibil.

Trecătorii de pe stradă se opreau lîngă grilaj, uimiți de veselia din filială.

O dată cu sfîrșitul primului cuplet, cîntecul amuți brusc, ca la semnul unei baghete. Curierul trase încet o sudalmă și dispăru.

Apoi, pe intrarea principală își făcu apariția un cetățean într-un pardesiu de sub care ieșeau poalele unui halat alb. Îl însoțea un milițian.

— Luați măsuri, domnule doctor, vă implor! strigă isteric tînăra de la măsuță.

Pe palierul scării dădu buzna secretarul filialei, care, mort, se vede, de rușine, și fîstîcit la culme, rosti bîlbîindu-se:

— Să vedeți, tovarășe doctor, la noi e un caz de hipnoză în masă... și e absolut necesar să...

Nu termină fraza, ci, înecându-se cu propriile-i cuvinte intona deodată cu voce de tenor:

Șilka și Nercinskul...

— Tîmpitul, izbuti să strige tînăra fată, dar în loc să explice pe cine înjură, începu cu o ruladă și se apucă și ea să cînte despre Șilka și Nercinsk.

— Țineți-vă firea! terminați cu cîntatul! se adresă doctorul secretarului.

Se vedea bine că bietul secretar ar fi dat orice să nu mai cînte, dar nu se putu stăpîni și, împreună cu corul, duse pînă la urechea trecătorilor din stradelă vestea că:

*„în desiș de codru des, Fiara nu-i dăduse ghes,
Iar înfuga-i de pe urmă, Glonțul nu l-a prins din urmă.”*

După acest cuplet, tînăra primi cea dintîi din mîna doctorului o doză de valeriană. Apoi, doctorul, urmîndu-l pe secretar, alergă la ceilalți, să-i calmeze și pe ei.

— Scuzele mele, tovarășico, se adresă deodată fetei Vasili Stepanovici. Nu cumva a fost pe la dumneavoastră un motan negru?

— Ce motan, dom-le? strigă fata în culmea furiei, avem un bou la noi la filială, un bou în toată puterea cuvîntului! Apoi adăugă: Lasă-l să audă, am să povestesc totul!

Și povesti într-adevăr totul de-a fir-a-păr.

Din spusele fetei reieși că șeful filialei orășenești, suferind de mania organizării a tot felul de cercuri, „dezorganizase de fapt activitatea cercurilor”.

— Un mistificator. Îi ducea de nas pe șefi! urla tînăra. În cursul anului șeful filialei reușise să organizeze un cerc pentru studierea operei lui Lermontov, unul de șah-dame, unul de ping-pong și unul de călărie. La vară amenința să organizeze un cerc de canotaj pe apă dulce și un cerc de alpinism. Și iată că astăzi, în pauza de prînz, apare

el, șeful... la braț cu un ticălos — povestea fata — pripășit nu se știe de unde, îmbrăcat cu niște pantalonași cadrilați, cu un *pince-nez* crăpat; o mutră pur și simplu imposibilă!

După spusele fetei, șeful îl recomandase pe acesta tuturor celor ce luau masa la cantina filialei drept un specialist de vază în organizarea cercurilor de coriști amatori.

Chipurile viitorilor alpiniști se întunecară, dar șeful făcu apel la optimismul lor, iar specialistul mai glumi, mai făcu vreo câteva spirite și, jurîndu-se, îi încredința pe toți că cercul acesta nu le va răpi mult din timp, iar roadele se vor culege cu duiumul.

Și așa, după cum povestea fata, cei dintîi s-au repezit să se înscrie, desigur, Fanov și Kosarciuk, renumitele „periute” ale filialei. Ceilalți salariați, convingîndu-se și ei că n-au nici o scăpare, s-au înscris pînă la unul. S-a hotărît ca exercițiile de canto să se facă în pauza de prînz, întrucît restul timpului era afectat lui Lermontov și cercului de șah-dame. Ca să dea exemplu, șeful spuse că are voce de tenor. Cele ce-au urmat s-au desfășurat ca într-un vis urît. Cadrilatul dirijor-specia-list urlă: „Do-mi-sol-do!” și-i scoase pe cei mai timizi, pitiți în spatele unor dulapuri, unde încercaseră să scape. Lui Kosarciuk îi spuse că are o rară ureche muzicală, apoi începu să se vaiete, să se tînguiască, îi rugă să-i facă pe plac „bătrî-nului dirijor de cor”. Pocnindu-și diapazonul de degete, îi implora să intoneze „Baikalul”.

Intonară. Intonară cu toții. Cadrilatul își cunoștea într-adevăr meseria. După ce au terminat primul cuplet, dirijorul se scuză spunînd că va lipsi „un minut” și dispăru. Lumea credea că se va întoarce într-adevăr după un minut. Dar trecură zece, și el tot nu se întoarce. Cei de la filială nu mai puteau de bucurie, zicîndu-și: „A șters-o!”

Deodată însă începură — așa, de la sine — să cînte al doilea cuplet. Toți se luară după

Kosarciuk, care, deși poate nu avea o ureche chiar atât de infailibilă, era totuși posesorul unei voci de tenor destul de plăcute. Cîntară cupletul, dar pe dirijor, ia-l de unde nu-i! Apoi se îndreptară fiecare spre locul de muncă, dar nici n-apucară fiecare să se așeze bine pe scaune, că începură să cînte deodată, împotriva voinței lor. Încercară să se oprească, aș, de unde, nici chip! Tăceau vreo două-trei minute, ca apoi s-o ia din nou de la capăt. Și iar mai tăceau ce mai tăceau, ca să izbucnească iarăși! În cele din urmă, își dădură seama că-i cam albastru! Iar șeful, de rușine, se încuie în cabinet!

Aici povestirea tinerei se întrerupse. Picăturile de vale-riană nu avuseseră nici un efect.

Peste un sfert de oră, în fața grilajului din stradela Vagan-kovo traseră trei camioane în care fu îmbarcat tot personalul filialei, în frunte cu șeful acesteia.

De îndată ce primul camion ieși, legănîndu-se, în străduța Vagankovo, salariații, stînd în picioare și ținîndu-se unul de umerii celuilalt, își deschiseră gurile și intonară popularul cîntec. Cei din camioanele următoare se alăturară și ei corului. Străbăteau străzile cîntînd. Trecătorii grăbiți îi priveau fără mirare, bănuind că e un colectiv care pleacă în excursie, undeva, în afara orașului. Plecau într-adevăr în afara orașului, dar nu într-o excursie, ci la clinica profesorului Stravinski.

Peste o jumătate de oră, contabilul, care nu mai știa unde-i este capul, ajunsese la sectorul financiar, sperînd că, în sfîrșit, va scăpa de banii statului. Pățit, aruncă în primul rînd pe furiș o privire în sala prelungă unde, dincolo de geamurile mate, cu inscripții aurii, ședeau funcționarii. Nu descoperi însă nici un semn de tulburare sau de necuviință. Domnea o liniște perfectă, cum se și cuvine într-o instituție serioasă.

Vasili Stepanovici își strecură capul pe fereastra ghișeului „Depuneri”, dădu binețe unui funcționar

pe care nu-l mai văzuse niciodată și ceru politicos un formular.

— Pentru ce aveți nevoie de formular? întrebă funcționarul de la ghișeu.

Întrebarea îl miră pe contabil.

— Vreau să vărs niște bani. Sînt de la teatrul „Varietăți”.

— Un minut, vă rog, îi răspunse funcționarul și, într-o clipă, trase oblonul.

„Curios!” se gîndi contabilul uimit pe bună dreptate. Pentru prima dată în viața lui de contabil se vedea într-o asemenea împrejurare. Toată lumea știa perfect cît de greu e să primești bani și cîte piedici poți întîlni pînă îi iei. Dar, în cei treizeci de ani de activitate, nu-i fusese dat să vadă pe cineva refuzînd să primească bani, fie acel cineva o persoană juridică sau particulară.

În sfîrșit, oblonul fu redeschis și contabilul se aplecă din nou peste ghișeu.

— Aveți o sumă mare? întrebă funcționarul.

— Douăzeci și una de mii șapte sute unsprezece ruble.

— Oho! făcu ironic funcționarul și-i întinse un formular verde.

Cunoscînd bine formalitățile, contabilul îl completă la iuțeală și începu să dezlege sfoara de la pachet. Isprăvind să despătorească hîrtia, văzu negru în fața ochilor și mormăi ceva nedeslușit, ca un om bolnav.

Pe dinaintea lui pluteau, pestrițe, bancnote străine de tot felul: teancuri de dolari canadieni, lire sterline englezești, guldeni olandezi, late letone, coroane estoniene...

— Iată-l pe unul din panglicarii Teatrului de varietăți! se auzi o voce amenințătoare deasupra contabilului care își pierduse graiul.

Și, pe loc, Vasili Stepanovici fu arestat.

18 Vizitatorii ghinionişti

În timp ce sîrguinciosul contabil gonea cu un taxi ca să ajungă la costumul năzdrăvan care ştia să scrie, din vagonul nr. 9 de clasa întîi cu locuri rezervate al trenului de Kiev, printre ceilalţi călători coborî un bărbat arătos, cu o valijoară de fibră în mînă. Pasagerul nu era altcineva decît Maximilian Andreevici Poplavski, unchiul răposatului Berlioz, econo-mist-planificator, care locuia la Kiev pe fosta stradă Institut-skaia. Sosise la Moscova, chemat fiind printr-o telegramă primită în urmă cu două zile, seara tîrziu. Iată conţinutul telegramei:

*„Adineauri am fost tăiat de
tramvai la Patriarşie stop
înmormîntarea vineri ora 15
stop vino stop
Berlioz.”*

Maximilian Andreevici era considerat, şi pe merit, drept unul dintre cei mai inteligenţi oameni din Kiev. Dar chiar şi pe cel mai inteligent om o asemenea telegramă poate să-l pună în derută. O dată ce omul telegrafiază că l-a tăiat tramvaiul, e limpede că nu a fost tăiat mortal. Dar atunci ce rost are aici „înmormîntarea”? Sau poate e în stare gravă şi prevede că va muri? Posibil, dar această precizare este cum nu se poate mai ciudată: de unde ştie el că va fi înmormîntat vineri la ora 15? Uluitoare telegramă!

Totuşi, oamenii inteligenţi tocmai de aceea sînt inteligenţi ca să priceapă şi să deznoade lucrurile încîlcite. Foarte simplu. S-a strecurat o greşeală şi depeşa a fost transmisă cu sensul iniţial denaturat. „Am fost” a nimerit, fără îndoială, aici dintr-o altă telegramă în locul cuvintelor „Berlioz a fost”, iar „Berlioz” a apărut la sfîrşitul telegramei. Această corectare făcea sensul telegramei clar, deşi, fireşte, tragic.

Cînd se potoli explozia de durere, care o lovise pe soţia lui Maximilian Andreevici, omul începu

de îndată să se pregătească de plecare la Moscova.

Se cuvine să dezvăluim o taină a lui Maximilian Andreevici. Nu se pune la îndoială faptul că-i părea rău de nepotul soției sale, dispărut în floarea vârstei. Dar, firește, ca om practic ce era, își dădea seama că n-ar fi chiar atât de necesară prezența lui la înmormîntare. Totuși, Maximilian Andreevici era foarte grăbit să plece la Moscova. De ce? Dintr-un singur motiv. Locuința! O locuință la Moscova nu e de lepădat! Din cine știe ce cauze, Kievul nu-i plăcea lui Maximilian Andreevici, și gîndul mutării la Moscova îl rodea atât de mult în ultima vreme, încît începuse chiar să sufere de insomnie.

Îl lăsa rece revărsările de primăvară ale Niprului, cînd, inundînd ostroavele dinspre malul mai scund al fluviului, apa se contopea cu orizontul. Nu-i mîngîia ochiul nici priveliștea, uluitor de frumoasă, care se deschidea de la statuia cneazului Vladimir. Nu-i creștea cîtuși de puțin inima cînd primăvara, pe cărăruile pietruite ale colinei Vladimir, prindeau să joace petele de soare. Nu-i trebuia nimic din toate acestea, dorea un singur lucru: să se mute la Moscova.

Anunțurile date la ziare pentru un schimb de locuință — o oferea pe a lui, de pe strada Institutskaia din Kiev, contra unui spațiu mai redus, la Moscova — nu dăduseră nici un rezultat. Nu găsea amatori și, dacă arareori pica vreunul, propunerile nu erau tocmai onorabile.

Telegrama l-a zguduit pe Maximilian Andreevici. Era o ocazie care ar fi fost păcat să-i scape! Oamenii practici știu că asemenea ocazii nu se repetă.

Pe scurt, în ciuda oricăror obstacole, trebuia să fie abil, să pună mîna pe locuința de pe Sadovaia, să-l moștenească pe nepot. Da, era complicat, foarte complicat, dar aceste complicații trebuiau biruite cu orice preț. Mult experimentatul Maximilian Andreevici știa că pentru aceasta

primul pas absolut indispensabil era înscrierea sa temporară, ca flotant, în spațiul nepotului răposat, adică în cele trei camere ale lui.

Vineri la amiază, Maximilian Andreevici intra pe ușa odăii în care își avea sediul administrația imobilului nr. 302 bis, de pe strada Sadovaia din Moscova.

Într-o cameră îngustă, în care pe un perete atârna o placar-dă arhaică, reprezentînd în cîteva tablouri procedeele folosite pentru readucerea la viață a celor înecați, la o masă de lemn simplu, stătea, singur cuc, un bărbat nebărbierit, de vîrstă mijlocie, cu un fel de neliniște în ochi.

— Aș putea să-l văd pe președintele comitetului de bloc? se informă politicos economistul-planificator, scoțîndu-și pălăria și așezîndu-și valijoara pe un scaun.

Această întrebare, după cum s-ar părea nevinovată, îl amări, nu se știe de ce, pe omul de pe scaun în așa măsură, încît se schimbă chiar la față. Se uită chiorîș, plin de panică și mormăi nedeslușit că președintele lipsește.

— O fi acasă? întrebă Poplavski. Am o chestiune urgentă. Omul de pe scaun răspunse iarăși incoerent, dar se putea ghici că președintele nu era acasă.

— Și cînd poate fi găsit?

Omul nu-i dădu nici un răspuns la această întrebare, ci, cu un fel de jale, își aruncă ochii pe fereastră.

„Aha!” își zise perspicace Poplavski, și se interesă dacă nu poate vorbi cu secretarul.

Ciudatul personaj de la masă, stacojiu de încordare, răspundea tot mormăit că și secretarul lipsește, că nu se știe cînd vine și... că e bolnav...

„Aha!” își zise din nou Poplavski și urmă, stăruitor, cu glas tare:

— Totuși, cineva din comitet trebuie să fie!?

— Eu, răspunse omul cu glas slab.

— Vedeți dumneavoastră, încep răspicat Poplavski, sînt singurul moștenitor al răposatului Berlioz, nepotul meu, care a pierit, după cum bine știți, la Patriarșie prudi, și sînt dator, conform legii, să preiau moștenirea care constă din apartamentul nostru numărul 50...

— Nu sînt la curent, tovarășe... Îl întrerupse omul, abătut.

— Dați-mi voie, spuse Poplavski cu glas răsunător, ca membru în comitetul de bloc sînteți obligat...

La acest punct al conversației, în cameră își făcu apariția un cetățean. Văzîndu-l, omul de pe scaun îngălbeni.

— Dumneata ești Piatnajko, membru al comitetului de bloc? îl întrebă nou-venitul.

— Eu, răspunse acesta abia auzit.

Nou-venitul îi șopti ceva omului de pe scaun, iar acesta, mîhnit din cale-afară, se ridică, și peste cîteva clipe Poplavski se trezi singur în camera goală a administrației.

„Măi, ce complicație! ca un făcut, tocmai acum să nu fie nici unul care...” gîndi cu năduf Poplavski, străbătînd cu pas grăbit curtea asfaltată, ca să ajungă la apartamentul nr. 50.

De îndată ce economistul-planificator atinse soneria, ușa se deschise și el pătrunse într-un vestibul cufundat în semiobscuritate. Îi surprinse întru cîtva o împrejurare: nu-și dădea seama cine-i deschisese. În vestibul, pe un scaun, ședea un motan negru, uriaș; încolo nu mai era nimeni.

Maximilian Andreevici tuși ca să-și anunțe prezența, se foi pe loc bocănind, și atunci ușa dinspre cabinet se deschise, iar în vestibul intră Koroviev. Maximilian Andreevici se înclină cu politețe, dar demn, și spuse:

— Mă numesc Poplavski. Sînt unchiul...

Nu apucă să sfîrșească vorba: Koroviev scoase din buzunar o batistă murdară, își afundă nasul în ea și începu să plîngă.

— ... răposatul Berlioz...

— Da, da, sigur! îl întrerupse Koroviev, luându-și batista de la nas. De îndată ce v-am văzut, am și ghicit cine sînteți! Din nou, cutremurat de plîns, începu să strige: Ce nenorocire! Cum a fost cu puțință una ca asta?!

— L-a călcat tramvaiul? întrebă în șoaptă Poplavski.

— L-a făcut zob! strigă Koroviev, și lacrimile începură să-i curgă de sub *pince-nez* șiroaie. Zob! Am fost martor. Mă credeți, pac! și capul i s-a dus într-o parte. Apoi, trosc! — piciorul drept tăiat în două. Trosc! — și cel stîng tăiat în două. Iată unde te aduc tramvaiele!

Și, ca și cum n-ar fi fost în stare să se stăpînească, Koroviev se izbi cu nasul în perete, zguduit de plîns.

Unchiul lui Berlioz fu profund impresionat de comportarea necunoscutului. „Și se mai spune că în secolul nostru nu întâlnești oameni de inimă!” se gîndi el, simțind că și pe el îl ustură ochii. În același timp, un nor neplăcut îi întunecă sufletul și, de îndată, îl străfulgera gîndul perfid, dacă nu cumva acest om de inimă se și trecuse în cartea de imobil, ca locatar, în apartamentul răposatului, deoarece au mai fost pe lume și astfel de cazuri.

— Iertați-mă, erați prieten cu răposatul Misa? întrebă el, ștergîndu-se cu mîneca la ochiul stîng, uscat, în timp ce cu dreptul îl studia pe Koroviev răvășit de o profundă întristare. Dar acesta plîngea atît de amarnic, încît nu puteai înțelege nimic altceva în afara cuvintelor pe care le repeta întruna: „Trosc, și în două!” După ce boci pe săturate, Koroviev se desprinsese în sfîrșit de perete și rosti:

— Nu, nu mai pot! Mă duc să iau trei sute de picături de valeriană eterată... și, întorcînd spre Poplavski o față răvășită de lacrimi, adăugă: Astea-s tramvaiele!

— Scuzați-mă că vă întreb, dumneavoastră mi-ați trimis telegrama? întrebă Maximilian Andreevici, chinuindu-se să ghicească cine ar putea fi acest plîngăreț ciudat.

— El, răspunse Koroviev, și arătă cu degetul spre motan. Poplavski holbă ochii, presupunînd că nu auzise bine.

— Nu, nu sînt în stare, nu mai pot, continuă Koroviev smiorcăindu-se. Numai cînd mi-aduc aminte: roata i-a venit peste picior... o roată atîrnă zece puduri... Trose! Mă duc să mă vîr în pat, să adorm, să uit...

Spunînd acestea, dispăru din vestibul. Motanul se mișcă, sări de pe scaun, se așează pe labele dinapoi, își puse labele dinainte în șolduri, deschise botul și spuse:

— Ei bine, eu am dat telegrama. Altceva ce mai vrei?

Maximilian Andreevici simți cum ametește, mîinile și picioarele îi amortiră, scăpă geamantanul și se lăsă pe scaun în fața motanului.

— Ți-am vorbit rusește, mi se pare, spuse cu severitate motanul, altceva ce mai vrei?

Poplavski însă rămase fără grai.

— Buletinul de identitate! răcni motanul, întinzînd o labă durdulie.

Pierzînd uzul rațiunii și văzînd înaintea sa doar cele două scînteii arzînd în ochii motanului, Poplavski își scoase din buzunar buletinul ca pe un pumnal. Motanul luă de pe măsuta de sub oglindă niște ochelari cu ramă neagră groasă, și-i arboră pe nas făcîndu-se și mai impunător; apoi smulse buletinul din mîna tremurătoare a lui Poplavski.

„Interesant, oare voi leșina sau nu?”... se gîndea unchiul. De departe, se auzeau smiorcăielile lui Koroviev, tot vestibulul se umpluse de miros de eter, valeriană și încă ceva greșos.

— Ce secție ți-a eliberat documentul? întrebă motanul, privind atent pagina.

Dar nu primi nici un răspuns.

— Patru sute doisprezece, vorbi pentru sine motanul plim-bîndu-și laba pe act și ținîndu-l cu josul în sus. Păi sigur. Cunosce secția asta care eliberează acte la fieșcine. Eu, de pildă, nu l-aș fi eliberat unui individ ca dumneata; pentru nimic în lume nu l-aș fi eliberat! Mi-aș fi aruncat mai întîi ochii pe fața dumitale și te-aș fi refuzat. Motanul se mîniase în asemenea hal, încît trînti actul pe podea. Participarea dumitale la înmor-mîntare se contramandază, urmă el pe un ton oficial. Fă bine și pleacă acolo unde domiciliezi. Și răcni spre ușă: Azazello!

La această chemare, în vestibul veni în fugă, strîns într-un tricou negru și cu un cuțit înfipt la brîu, un bărbat mic, roșcat, șchiop, cu un clonț gălbui ieșind din gură și cu albeață la ochiul stîng.

Poplavski simți că se înăbușă, se ridică și se dădu înapoi ținîndu-se de inimă.

— Condu-l, Azazello! porunci motanul, ieșind din vestibul.

— Poplavski, spuse încet și fonfăit bărbatul care intrase, nădăjduiesc că totul e limpede?

Poplavski dădu afirmativ din cap.

— Intoarce-te imediat la Kiev, continuă Azazello. Stai acolo cuminte, nu crîcni și mută-ți gîndul; n-ai să pupi nici un apartament la Moscova. Înțelese?

Acest pitic, care-l înspăimîntase de moarte pe Poplavski cu clonțul lui, cu cuțitul și cu ochiul sașiu, îi ajungea economistului numai pînă la umăr, dar acționa energic și organizat.

În primul rînd ridică actul și-l înmînă lui Maximilian Andreevici care-l luă cu o mînă vlăguită. Apoi, numitul Azazello ridică cu o mînă geamantanul, cu cealaltă deschise ușa și, ți-nîndu-l de braț pe unchiul lui Berlioz, îl conduse pe palier. Poplavski se sprijini de perete. Fără a avea nevoie de cheie, Azazello descuie geamantanul, scoase din el, învelită într-un ziar unsuros, o găină uriașă friptă, cu un picior lipsă, și o puse pe palier. Pe

urmă scoase două rînduri de lenjerie, o curea de ascuțit briciul, un carnet și un toc; și toate acestea le împinse cu piciorul în casa scării, lăsînd pe palier numai găina. Tot într-acolo zbură și valiza goală. Se auzi cum se rostogolea huruind și, judecînd după sunet, îi sărise capacul.

Pe urmă, banditul cel roșcat apucă găina de unicul picior și izbi atît de strașnic cu ea în grumazul lui Poplavski, încît trupul găinii se desprinse și Azazello rămase numai cu piciorul în mînă. „Totul se învălmășise în casa Oblonski”, după cum prea bine s-a exprimat celebrul scriitor Lev Tolstoi. La fel s-ar fi spus și în cazul de față. Da! Totul se învălmășise în ochii lui Poplavski. Văzu un fel de scînteie prelungă, care apoi luă înfățișarea unui șarpe îndoliat ce stinse pentru o clipă lumina zilei senine de mai, și Poplavski zbură pe scări în jos, ținîndu-și în mînă documentul.

Zbură așa pînă la prima cotitură, izbi la palierul următor cu piciorul într-un geam și se așeză pe o treaptă. Pe lîngă el trecu, sărînd din treaptă în treaptă, găina fără picioare și se prăbuși în casa scării. Azazello, rămas sus, înfulecă într-o clipă carnea de pe picior, vîrî osul în buzunarul lateral al tricoului, se întoarse în apartament și trînti ușa cu zgomot.

În vremea aceasta, de jos răsunară pași. Cineva urca tiptil treptele.

După ce mai parcurse un etaj, Poplavski se așeză pe o banchetă de lemn, întîlnită în cale și-și trase răsuflarea.

Urca un omuleț în vîrstă, pirpiriu, cu o față neobișnuit de tristă, într-un costum de modă veche din alpaca, cu o pălărie de pai, tare, cu panglică verde. Se opri lîngă Poplavski.

— Îngăduiți-mi să vă întreb, cetățene, se informă cu tristețe omul, unde este apartamentul numărul 50?

— Mai sus, răspunse scurt Poplavski.

— Cu plăcere vă mulțumesc, cetățene, spuse omul la fel de trist și-și continuă urcușul, iar Poplavski părăsi bancheta, coborînd în fugă.

Se naște întrebarea: oare nu cumva Maximilian Andreevici alergă la miliție să se plîngă de bandiții care-l atacaseră ziua-nămiaza mare? Nu, în nici un caz, o putem afirma cu toată tăria. Să intri la miliție și să spui că, vedeți dumneavoastră, un motan cu ochelari mi-a descifrat buletinul de identitate, iar mai apoi un om în tricou, cu un cuțit... Nu, oameni buni, Maximilian Andreevici era într-adevăr o persoană inteligentă.

Ajunse jos și chiar lîngă ieșire zări o a doua ușă care dădea într-un soi de cămară. Geamul ei era spart. Poplavski își ascunse buletinul în buzunar, aruncă o privire în jur, nădăjduind să-și găsească lucrurile aruncate. Dar nici urmă de ele. Singur se minună cît de puțină amărăciune îi pricinuia pierderea, îl preocupa un alt gînd interesant și ademenitor: să mai verifice încă o dată cu ajutorul aceluia omuleț apartamentul blestemat. De vreme ce s-a interesat unde se află, înseamnă că se duce acolo pentru prima oară. Deci, în momentul de față, e gata să cadă drept în ghearele bandei care se cuibărise în apartamentul nr. 50. Ceva îi spunea că omulețul va ieși foarte curînd din sus-numitul apartament. Maximilian Andreevici nu mai intenționa, firește, să se ducă la înmormîntarea nepotului său și, pînă la plecarea la Kiev, era încă destulă vreme. Economistul aruncă o privire în jur și se strecură în cămară.

În timpul acesta, departe, sus, se trînti o ușă. „A intrat”, își zise Poplavski cu o strîngere de inimă. În cămară era răcoare și duhnea a șoareci și a cizme. Maximilian Andreevici se așeză pe un butuc de lemn și se hotărî să aștepte. Avea o poziție favorabilă: din cămară se vedea tocmai ușa de la scara a șasea.

Dar unchiul din Kiev trebui să aștepte mai mult decît își închipuise. În tot timpul acesta, scara

rămase pustie. Se deslușea bine orice se petrecea; într-un târziu, la etajul patru pocni o ușă. Poplavski îngheță. „Da, sînt pașii lui. Coboară”... Se deschise o ușă cu un etaj mai jos. Pașii se potoliră. Răsună un glas de femeie. Apoi vocea omului trist, da, era vocea lui... Se auzi parcă: „Lasă, pentru numele lui Dumnezeu...” Poplavski își lipi urechea de geamul spart. Auzi un rîs de femeie. Pași repezi și ușori în jos. Și iată apărînd un spate de femeie. Cu o poșetă verde în mînă, ieșea din hol în curte. Acum pașii omulețului răsunară din nou mai departe. „Ciudat! Se înapoiază în apartament! Nu cumva face parte și el din bandă? Da, se întoarce. Uite, din nou s-a deschis ușa de sus. Bine, să mai așteptăm...”

De data asta n-avu mult de așteptat. Zgomotul unei uși. Pași. Pașii se sting. Tăcere. Un urlet desperat. Un mieunat de pisică. Pași mai repezi, mărunți, coborînd în jos, în jos, mereu în jos!

Poplavski nu așteptase degeaba. Făcîndu-și semnul crucii și mormăind ceva, omul cel trist zbura pe scări, fără pălărie, cu o față de nebun, cu chelia zgîriată și cu pantalonii complet uzi. Începu să tragă de clanța ușii de la ieșire, speriat cum era, nedîndu-și seama dacă se deschide în afară sau înăuntru; apoi, îi veni de hac și zbură în curte, spre soare.

Verificarea apartamentului fusese efectuată. Fără să se mai gîndească la nepotul răposat ori la apartament, cutremurat de gîndul primejdiei la care se expusese, Maximilian Andre-evici, șoptind întruna trei cuvinte: „totu-i limpede, totu-i limpede!”, ieși fuga din imobil. Peste cîteva minute, troleibuzul îl ducea pe economistul-planificator spre gara Kiev.

Cîtă vreme economistul stătuse ascuns în cămară, omulețului pirpiriu i se întîmplase o istorie dintre cele mai neplăcute. Era bufetier la Teatrul de varietăți, se numea Andrei Fokici Sokov. În timp ce la teatru avusese loc ancheta, Andrei Fokici se ținuse la o parte de evenimente; de remarcat e

numai faptul că devenise mai trist decît era de obicei și, pe deasupra, că se informase la curierul Karpov unde trăsese magul sosit din străinătate.

Așadar, după ce se despărți de economist pe palier, bufetierul ajunsese la etajul patru și sună la apartamentul 50.

I se deschise de îndată, dar bufetierul tresări, se trase înapoi și mai zăbovi în prag. Era de înțeles! îi deschisese o jună care n-avea nimic altceva pe ea decît un șorțuleț cochet de dantelă și o bonetă albă pe cap. În picioare, ce-i drept, purta niște pantofi aurii. Avea un trup desăvîrșit, și singurul cusur al ei putea fi considerat doar cicatricea stacojie de la gît.

— Intrați o dată, de vreme ce ați sunat, spuse juna pironin-du-l pe bufetier cu niște ochi verzi și desfrînați.

Andrei Fokici oftă, clipi și, scoțîndu-și pălăria, păși în vestibul. Tocmai atunci, în vestibul sună telefonul. Punîndu-și un picior pe scaun, impudica subretă ridică receptorul și spuse:

— Alo!

Bufetierul nu știa unde să-și ascundă ochii, se foia de pe un picior pe altul, gîndind: „Halal subretă mai are și străinul ăsta! Ptiu, ce spurcăciune!” și, ca să nu se spurce, privi în lături cam cruciș.

Întreaga încăpere, spațioasă și semiobscură, era împînzită cu fel de fel de lucruri neobișnuite. Astfel, pe speteaza unui scaun era aruncată o mantie îndoliată, căptușită cu un material purpuriu, pe măsura de la oglindă zăcea o sabie lungă cu mîner de aur scînteietor. Alte trei săbii cu minere de argint stăteau rezemate într-un colț, tot așa de firesc, ca niște umbrele sau bastoane. Iar pe coarnele de cerb din perete atîrnau berete cu pene de vultur.

— Da, spuse subreta la telefon. Cum, baronul Meigel? Vă ascult. Da, domnul artist este acasă astăzi. Da, va fi bucuros să vă vadă. Da, are

oaspeți... Frac sau haine negre. Cum? Pe la ora douăsprezece noaptea. Terminând convorbirea, puse receptorul la loc și se adresă bufetierului: Ce doriți?

— Trebuie să-l văd negreșit pe cetățeanul artist.

— Cum? Chiar pe dînsul în persoană?

— Pe dînsul, răspunse trist bufetierul.

— Am să întreb, zise, parcă șovăielnic, femeia și, întredes-chizînd o ușă care dădea în cabinetul răposatului Berlioz, anunță: Cavalere, a venit un om mărunțel care spune că trebuie să-l vadă negreșit pe *messire*.

— Să între, răsună din cabinet glasul spart al lui Koroviev.

— Pofțiți în salon, spuse juna cu firescul unei persoane îmbrăcate omenește și, crăpînd ușa spre salon, părăsi vestibulul.

Intrînd unde fusese invitat, bufetierul uită pînă și de treaba pentru care venise, într-atît îl uimi interiorul camerei. Prin vitraliile ferestrelor mari (fantezia văduvei bijutierului, dispărută fără urmă), se prelingea o lumină neobișnuită, ca într-o biserică. În șemineul străvechi, uriaș, deși afară era o zi caldă, de primăvară, duduia un foc viu. În cameră însă nu era deloc cald; dimpotrivă, cînd intrai, te izbea o umezeală de pivniță. În fața șemineului, pe o blană de tigru, ședea un motan negru uriaș, care-și mijeia blajin ochii, fixînd flăcările din șemineu. Mai era acolo și o masă: privind-o, bufetierul, om cu frica lui Dumnezeu, tresări: era acoperită cu un brocart bisericesc. Pe masă se lăfăiau o mulțime de sticle burduhănoase, pline de praf și mucegai. Printre sticle sclișea un platou, care se vedea bine că era din aur curat. În fața șemineului, un individ scund, roșcat, cu un cuțit la brîu, prăjea cîteva bucăți de carne înfipite în vârful unei săbii lungi de oțel. Sucul picura direct în flăcări, iar fumul se pierdea undeva sus, prin coșul șemineului. Mirosea a friptură, a parfum foarte tare și a tămîie, din care cauză bufetierul,

care aflate din ziare despre moartea lui Berlioz și știa că locuise aici, se gândi că se oficiase pesemne un parastas pentru odihna sufletului celui răposat. Dar alungă acest gând ca pe ceva lipsit de noimă.

Uluit, auzi deodată o voce profundă de bas, interogativă:

— Cu ce vă pot fi util?

În aceeași clipă bufetierul descoperi în umbra încăperii pe cel de care avea nevoie.

Magicianul stătea tolănit pe un divan jos, imens, cu o mulțime de perne aruncate ici și colo. Bufetierului i se păru că străinul nu avea pe el decât lenjerie neagră de corp și pantofi negri cu botul ascuțit.

— Sînt, încep cu amărăciune bufetierul, responsabilul bufetului de la Teatrul de varietăți...

Actorul întinse înainte o mînă cu degetele încărcate de pietre scînteietoare, ca și cînd ar fi vrut să oprească vorbele vizitatorului său, și începuse înflăcărat:

— Nu, nu, nu! Nici un cuvînt în plus! în nici un caz, niciodată! N-am să iau în gură nimic de la bufetul dumitale! Aseară, stimabile, am trecut pe lîngă tejgheaua dumitale și nu pot uita nici pînă azi nisetru și brînză! scumpul meu, brînză de culoare verde nu există! Te-a păcălit cineva. Brînză trebuie să fie albă. Da, și ceaiul?! Niște lături! Am văzut cu ochii mei cum o tînără cam murdară turna apă rece din găleată în uriașul dumitale samovar, și în același timp clienții continuau să fie serviți cu ceai de acolo. Nu, dragul meu, așa ceva e inadmisibil.

— Scuzați-mă, vă rog, încercă să riposteze Andrei Fokici, uluit de acest atac neașteptat, n-am venit în problema asta, și nisetru n-are nici în clin, nici în mîneacă...

— Cum adică, nici în clin, nici în mîneacă, dacă era stricat?

— Mi s-a trimis la bufet nisetru cu prospețime de gradul doi, îi comunică bufetierul.

— E o prostie, pușorule!

— Ce e o prostie?

— Prospețimea de gradul doi! Prospețimea poate fi de un singur fel: un aliment ori e proaspăt, ori nu e. Dacă nistrul are prospețimea de gradul doi, înseamnă că s-a împruțit.

— Scuzați, vă rog... Începu din nou bufetierul, neștiind cum să scape de artistul care-i căuta nod în papură.

— Nu pot scuza, îi răspunse acesta cu hotărîre.

— Am venit în altă problemă, îngînă amărît de-a binelea bufetierul.

— în altă problemă? ce altă problemă poate să te aducă la mine? dacă nu mă înșală memoria, din persoanele înrudite cu dumneata ca profesie n-am avut de-a face decît cu o vivandieră, dar și asta demult, pe cînd nici nu erai venit pe lume. Totuși, sînt bucuros să te primesc, Azazello! Un taburet pentru domnul responsabil de bufet!

Individul care frigea carnea se întoarse, îngrozindu-l pe bufetier cu colțul lui, și-i dădu cu dibăcie unul din taburetele aproape negre, din lemn de stejar. Alte scaune nu existau în cameră.

— Vă mulțumesc respectuos, rosti timid responsabilul și se lăsă pe taburet. În aceeași clipă, un picior din spate se rupse trosnind, și bietul vizitator se prăbuși, izbindu-se zdravăn

cu dosul de podea. În cădere, agăță cu piciorul un alt taburet din fața lui și-și răsturnă peste pantaloni o cupă plină de vin negru.

— Vai, nu cumva te-ai lovit? exclamă artistul.

Azazello îl ajută pe ghinionist să se ridice și-i oferi alt taburet. Cu vocea adînc îndurerată, acesta refuză propunerea gazdei de a-și scoate pantalonii pentru a-i pune la uscat în fața focului. Simțîndu-se nespus de stingherit în hainele și lenjeria ude leoarcă, se așeză prevăzător pe al doilea taburet.

— îmi place să șed pe scaune joase, urmă artistul. Nu e nici prea periculos cînd cazi. Așadar, ne-am oprit la nisetru. După cum am mai spus, dragul meu, prospețime, prospețime și iar prospețime! aceasta trebuie să fie deviza fiecărui bufetier. Apropo, n-ai vrea să guști...

La aceste cuvinte, în lumina purpurie a șemineului, în fața vizitatorului sclipi o spadă, și Azazello puse pe farfuria de aur o bucată

sfîrîitoare de carne, apoi o stropi cu zeamă de lămîie și-i întinse bufetierului o furculiță de aur cu doi dinți.

— Vă mulțumesc frumos, dar eu...

— Te rog, te rog să guști!

Din politețe, responsabilul băgă o bucățică în gură și simți imediat că mestecă ceva într-adevăr foarte proaspăt și, îndeosebi, ceva grozav de gustos. Dar, după ce mestecă bucățica de carne aromată și succulentă, fu cît pe ce să se înece și să cadă din nou. Din camera de alături veni în zbor o pasăre mare, neagră, atingînd ușor cu aripa chelia bufetierului. Se așeză pe tăblia șemineului alături de ornic. Era o bufniță. „Doamne, Dumnezeu! își zise Andrei Fokici, nervos ca toți bufetierii. Halal apartament, n-am ce spune!”

— O cupă de vin? Alb, negru? La ora aceasta ce vin preferi? Din ce țară?

— Vă mulțumesc... nu sînt băutor...

— Rău faci! Atunci poate dorești o partidă de zaruri? Sau preferi alte jocuri? Domino, cărți?

— Nu joc, răspunse, sfîrșit, bufetierul.

— Rău de tot, conchise gazda. Treaba dumitale, dar după mine, bărbații care se feresc de vin, de jocuri, de compania femeilor frumoase și de o discuție la o masă amicală ascund ceva necurat. Oamenii de soiul ăsta sau sînt bolnavi, sau mizantropi. Nu-i mai puțin adevărat că există și excepții. Uneori, printre cei ce au luat cu mine parte la vreun ospăț s-au aflat și ticăloși notorii!... Așadar, te ascult.

— Aseară ați binevoit să faceți scamatorii...

— Eu? sări uimit magicianul. Gîndește-te ce spui! Nici nu mi-ar sta bine una ca asta!

— Vă rog să mă scuzați, rosti buimac bufetierul. Bine, dar... ședința de magie neagră...

— A, da, da! Dragul meu, am să-ți dezvălui o taină. Nu sînt deloc artist. Pur și simplu doream să-i văd pe moscoviți în mulțime, și cel mai comod era s-o fac la teatru. Ei, și suita mea — făcu un

semn în direcția motanului — a organizat acest spectacol; în ce mă privește, eu am stat și m-am uitat la moscoviți. Dar, te rog, nu te schimba la față și spune-mi ce anume legat de acest spectacol te-a adus la mine?

— Binevoiți să vă reamintiți că printre altele au căzut din tavan niște hîrtii. Bufetierul coborî vocea și privi jenat în jur. Bineînțeles, lumea a sărit buluc să le prindă. În pauză vine la bufet la mine un tînăr și-mi dă o hîrtie de zece ruble, la care i-am dat rest opt ruble și jumătate. Apoi altul...

— Tot un tînăr?

— Nu, unul în vîrstă. Apoi un al treilea, al patrulea... Le-am dat la toți restul. Azi-dimineață verific casa și, în loc de bani, dau peste bucăți de hîrtie tăiată. Au păgubit bufetul cu o sută nouă ruble.

— Vai, vai, vai! se miră actorul. Cum puteau să creadă că sînt bani adevărați? Nici nu concep măcar că au făcut-o intenționat!

Bufetierul aruncă o privire piezișă și tristă în jur, fără să scoată o vorbă.

— Să fi fost niște escroci? îl întrebă alarmat magul pe musafir. E posibil ca printre moscoviți să existe escroci?

Drept răspuns, păgubașul zîmbi cu atîta amărăciune, în-cît nu mai încăpea nici o îndoială; da, printre moscoviți erau și escroci.

— Ce josnicie! se revoltă Woland. Ești un om sărac... Nu-i așa?

Bufetierul își strînse capul între umeri, așa încît se vedea limpede că e un om sărac.

— Cit ai la casa de economii?

Tonul întrebării era plin de simpatie, totuși o întrebare de felul ăsta numai delicată n-o poți numi. Bufetierul se fîstîci.

— Două sute patruzeci și nouă de mii de ruble, la cinci case de depuneri, dădu replica din camera vecină o voce spartă, iar acasă, sub dușumea, încă două sute monede de aur a cîte zece ruble.

Bufetierul rămase parcă lipit de taburet.

— Ei, la urma urmei, nu e cine știe ce sumă, îi spuse îngăduitor Woland musafirului. Deși, nici de banii ăștia nu ai nevoie. Când ai să mori?

De data aceasta bufetierul se revoltă.

— Nimeni n-o poate ști, și pe nimeni nu privește.

— Ți-ai găsit! „Nimeni n-o poate ști!” se auzi aceeași voce mizerabilă din cabinet. Ce să spun! Binomul lui Newton, nu alta! Va muri peste nouă luni, în februarie viitor, de cancer la ficat, la clinica universitară nr. 1 din Moscova, salonul patru.

Fața condamnatului se făcu galbenă ca ceara.

— Nouă luni... calcula îngândurat Woland. Două sute patruzeci și nouă de mii... una peste alta, revine la douăzeci și șapte de mii pe lună... cam puțin, dar dacă duci o viață modestă, ajunge... Unde mai pui și monedele de aur...

— De monedele de aur nu se va atinge, se băgă pe fir aceeași voce, care îngheța inima bufetierului. După moartea lui Andrei Fokici, casa va fi imediat demolată, iar monedele găsite sub podea vor fi expediate la banca de stat.

— Nici nu te-aș sfătui să te internezi la clinică, continuă artistul. Ce sens are să mori într-un salon, în gemetele și hor-căielile unor bolnavi condamnați la moarte? N-ar fi mai bine să faci un chef grozav cu aceste douăzeci și șapte de mii și apoi să iei otravă, să te muți pe lumea cealaltă în sunetul strunelor, înconjurat de femei frumoase, amețite de vin, și de prieteni — oameni de viață?

Viitorul răposat ședea nemișcat. Îmbătrânise din cale-afară în câteva clipe. Cearcăne vineții îi umbreau ochii, obrajii i se scofilciseră, falca de jos îi atârna.

— Dar ne-am cam lăsat pradă visării, exclamă amfitrionul. Să trecem la lucruri concrete. Arată-mi, te rog, bucățile dumi-tale de hîrtie.

Tulburat, bufetierul scoase din buzunar pachetul, îl desfăcu și încremeni. În pachet erau bancnote adevărate de câte zece ruble.

— Dragul meu, ești într-adevăr bolnav, spuse Woland, strângând din umeri.

Bufetierul, cu un zîmbet dement, se ridică de pe taburet.

— A-a-a... bîlbîi el... dar dacă ele din nou vor... aia...

— Hm, căzu pe gânduri artistul. Atunci să treci din nou pe la noi. Mai poftește, sînt bucuros de cunoștință...

Din cabinet țîșni Koroviev și, repezindu-se la bufetier, îi înșfacă mîna și începu să i-o scuture, rugîndu-l să transmită tuturor, dar absolut tuturor, complimente. Năucit de-a bine-lea, Andrei Fokici o luă din loc spre antreu.

— Hella, condu-l pe domnul! strigă Koroviev.

Din nou roșcata cea despuiată se afla în antreu! Bufetierul se strecură pe ușă, piuind: „La revedere”, și se îndepărtă cu pas de om beat. Coborînd scara, se opri, se așeză pe o treaptă, scoase pachetul și-l verifică. Banii erau la locul lor.

Tocmai atunci, dintr-un apartament pe același palier ieși o femeie cu o geantă verde. Văzînd omul de pe trepte, care privea tîmp la banii ce-i avea într-un pachet, femeia zîmbi, spunînd gînditoare:

— Ce casă păcătoasă și la noi... Țsta s-a cherchelit dis-de-dimineață... geamul de pe scara noastră iar l-a spart careva!

Uitîndu-se însă mai atent la bufetier, adăugă:

— Tii, ce mai bănet, să-l mănînci cu lingura!... Mai bine l-ai împărți cu mine, cetățene. Ce zici?

— Pentru numele lui Cristos, lasă-mă în pace! spuse speriat bufetierul, vîrîndu-și banii cu îndemîinare în buzunar.

Femeia izbucni în rîs.

— Lua-te-ar naiba, zgîrie-brînză! Am glumit... și începu să coboare scara.

Bufetierul se ridică încet, își duse mîna la pălărie s-o îndrepte și descoperi cu uimire că n-o mai are pe cap. Tare n-ar fi vrut să se mai întoarcă, dar îi părea rău de pălărie. După o clipă de șovăială, se întoarse totuși și sună la ușă.

— Ce mai vrei? îl întrebă blestemata de Hella.

— Mi-am uitat pălărioara... șopti bufetierul împungîndu-și cu degetul chelia. Hella se întoarse cu spatele spre el. Bufetierul își scuipă mental în sîn și închise ochii. Cînd îi deschise din nou, Hella îi întindea pălăria și o spadă cu mînerul negru.

— Nu-i a mea... șopti bufetierul, dînd la o parte spada și punîndu-și cu repeziciune pălăria pe cap.

— Ai venit fără spadă? se miră Hella.

Bufetierul mormăi ceva și se repezi pe scară în jos. Nu-și dădu seama ce anume, dar îl incomoda ceva în creștet și-i era prea cald cu pălăria. O scoase și sări în sus de groază, scăpînd un țipăt înfundat. Ținea în mîini o beretă de catifea cu o pană ponosită de cocoș. Își făcu semnul crucii. În aceeași clipă, bereta scoase un mieunat, se prefăcu într-un pisoai negru și, sărind înapoi pe capul lui Andrei Fokici, își înfipse ghearele în chelia lui. Cu un răcnet desperat, bufetierul o luă la goană în jos, iar pisoaiul se desprinse de la chelie și o zbughi pe scară în direcția opusă.

Ieșind la aer, bufetierul străbătu în trap mărunț drumul pînă la poartă și părăsi pentru totdeauna acel cuib al diavolului — imobilul cu numărul 302 bis.

Se știe cu lux de amănunte ce s-a petrecut mai apoi. Ieșind în goană din gang, aruncă o privire sălbatică în jur, ca și cînd ar fi căutat ceva. Peste cîteva clipe se afla în farmacia de peste drum. Nici n-apucă să rostească bine:

— Spuneți-mi, vă rog... și farmacistă exclamă:

— Cetățene, capul dumitale e numai zgîrieturi! După alte cinci minute, bandajat la cap, bufetierul află că cei mai buni specialiști în boli de ficat sînt profesorii Bernadski și Kuzmin. Interesîndu-se

care e mai aproape, află, în culmea bucuriei, că profesorul Kuzmin locuiește chiar a doua casă de-acolo, într-o vilișoară albă și peste încă două minute intra în acea vilișoară.

Înăuntru totul era străvechi, dar foarte, foarte intim. În amintirea bufetierului rămase o dădacă bătrână, care îi ieșise prima în întâmpinare. Bătrîna vru să-i ia pălăria, dar, fiindcă nu avea așa ceva, plecă molfăind cu gura-i știrbă.

În locul ei, lîngă oglinda așezată sub o arcadă, se afla acum o femeie de vîrstă mijlocie, cu halat alb, care-i declară că nu-l poate înscrie decît pentru ziua de 19. Bufetierul pricepu pe loc ce are de făcut. Aruncînd o privire stinsă ca de muribund pe sub arcadă și văzînd că în încăperea ce putea fi numită camera de așteptare ședeau trei pacienți, șopti:

— Sînt grav bolnav, pe moarte...

Femeia privi nedumerită capul bandajat al pacientului și spuse după un moment de ezitare:

— Dacă-i așa... și-l lăsă să treacă pe sub arcadă.

În aceeași clipă, ușa de vizavi se deschise, și în cadrul ei străluci un *pince-nez* de aur. Femeia cu halatul spuse:

— Cetățeni, bolnavul acesta va intra peste rînd.

Nici nu apucă să se dezmeticească bine că se și trezi în cabinetul profesorului Kuzmin. Camera aceea prelungă nu avea nimic din aerul înspăimîntător, solemn, al unui cabinet medical.

— Ce-ați pățit? îl întrebă cu vocea caldă profesorul Kuzmin, privindu-i cu oarecare îngrijorare capul bandajat

— Adineauri am aflat dintr-o sursă sigură, răspunse bufetierul, examinînd cu privirea sălbăticită o fotografie de grup înrămată, că în februarie viitor voi muri de cancer la ficat Vă implor, opriți evoluția bolii.

Profesorul Kuzmin se lăsă pe speteaza înaltă în stil gotic a fotoliului său de piele.

— Iertați-mă, dar nu vă înțeleg... Ați fost la vreun medic? De ce aveți capul bandajat?

— Ce medic... Dacă l-ați fi văzut pe medicul ăsta... răspunse bufetierul și începu deodată să clănțane din dinți în ce privește capul, dați-l dracului, n-are nici în clin, nici în mî-neca... Altceva vă rog... Opriți evoluția bolii!...

— Dați-mi voie, cine v-a spus asta?

— Credeți-l! îl ruga fierbinte bufetierul. Știe el bine ce știe!

— Nu pricep nimic, spuse profesorul, dînd din umeri și îndepărtîndu-se cu fotoliu cu tot de masă. Cum poate să știe dumnealui cînd veți muri? Cu atît mai mult, cu cît nici nu-i medic!

— În salonul patru, răspunse bufetierul. Profesorul se uită lung la pacient, la capul lui, la pantalonii uzi, și-și spuse: „Asta mai lipsea; e nebun „

— Obișnuiți să beți votcă? îl întrebă el

— În viața mea n-am pus votcă în gură.

Atunci profesorul îl puse să se dezbrace și să se culce pe canapeaua rece, tapisată cu mușama. Îi pipăi burta, și bufetierul se însenină, întrucît Kuzmin îi spuse categoric că în prezent, cel puțin în clipa de față, nu găsește nici un indiciu de cancer. Totuși, dacă lucrurile stau așa, adică dacă-i e teamă, dacă a dat peste un șarlatan care l-a băgat în sperieți, trebuie să facă toate analizele...

Profesorul umplu cîteva foi de hîrtie, explicîndu-i unde să meargă și ce să ducă. Afară de asta, îi dădu un bilet către profesorul-neuropatolog Bourre, spunînd pacientului că sistemul lui nervos este complet zdruncinat.

— Cît vă datorez, domnule profesor? întrebă bufetierul cu o voce duioasă și tremurătoare, scoțînd un portofel umflat doldora.

— Cît doriți, răspunse sec și scurt profesorul. Pacientul scoase treizeci de ruble și le puse pe masă, apoi, pe neașteptate, puse încetișor, cu o

mișcare felină, peste bancnote, un fișic zăngănitor, învelit într-o hîrtie de ziar.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Kuzmin, răsucindu-și mustața.

— Vă rog să primiți, cetățene profesor, șopti el, vă implor, opriți evoluția cancerului.

— Să-ți iei imediat aurul de-aici, spuse profesorul mîndru de el. Mai bine ți-ai îngriji nervii. Chiar rnîine să-ți duci urina la analiză, să nu bei mult ceai, iar mîncarea să fie complet nesărată.

— Nici în supă să nu pun sare?

— Nicăieri, îi ordonă Kuzmin.

— O-of! exclamă întristat bufetierul și, privindu-l duios pe profesor, strînse aurul și o luă spre ușă de-a-ndăratelea.

În seara aceea profesorul nu avusese prea mulți pacienți; cînd pogorî amurgul, plecă și ultimul dintre ei. Scoțîndu-și halatul, aruncă o privire spre locul unde bufetierul lăsase banii și, în loc de bancnote, văzu trei etichete de la șampania „Abrau-Dursot”.

— Dracu știe ce-o mai fi și asta! bolborosi Kuzmin tîrîn-du-și poalele halatului pe podea și pipăind hîrțile. Pesemne că ăsta nu-i numai schizofrenic, ci și escroc! Nu înțeleg ce a vrut de la mine? Recomandație scrisă pentru analiza urinei? M-aș mira! Vai, vai, vai! O fi furat paltoanele! Profesorul se năpusti în antreu, așa cum era, cu halatul îmbrăcat numai pe o mînă. Xenia Nikitișna! strigă el strident. Vezi dacă nu lipsește vreun palton.

Paltoanele erau la locul lor. În schimb, cînd profesorul, revenit în cabinet, își lepădă în sfîrșit halatul de pe el și aruncă o privire spre birou — încremeni și-și simți picioarele ținute parcă de parchet. Pe locul unde se găseau etichetele ședea un pisoai negru, mic și orfan, cu un botișor trist, mieunînd deasupra unei farfurioare cu lapte.

— Dați-mi voie, a-asta ce-o mai fi? Asta întrece... și Kuzmin își simți ceafa ca un sloi de gheață.

La strigătul stins și jalnic al profesorului, veni în fugă Xenia Nikitișna care-l calmă pe loc, spunându-i că, fără doar și poate, careva dintre pacienți lăsase pisiul acolo, și că în lumea profesorilor se întâmplă frecvent asemenea lucruri.

— Probabil că o duc greu, explică ea, pe când noi, desigur... S-au apucat să-și dea cu presupusul care anume dintre pacienți abandonase pisiul. Bănuiala căzu pe bătrînica cu ulcer la stomac.

— Ea, fără-ndoială, declară convinsă Xenia Nikitișna. Ce-o fi zis bătrîna: Tot trebuie să mor, păcat de pisic...

— Bine, bine! striga Kuzmin. Dar laptele? Farfurioara! Tot ea le-a adus?

— Laptele l-o fi adus în sticlută și aici l-o fi turnat în farfurioară, explică Xenia Nikitișna.

— În orice caz, ia de-aici pisiul și farfurioara, spuse Kuzmin, conducînd-o pe Xenia Nikitișna pînă la ușă. Cînd se întoarse, situația era schimbată.

Atîrnîndu-și halatul în cui, profesorul auzi de afară hohote de rîs. Privind pe fereastră, rămase năuc. Prin curte fugea spre căsuța de vizavi o doamnă îmbrăcată numai în cămașă. Profesorul o cunoștea și-i știa numele. Se numea Măria Alexandrovna. În curte, un băiat se prăpădea de rîs.

— Ce-i asta? zise disprețuitor Kuzmin.

Imediat, în camera de alături, ocupată de fiica profesorului, patefonul începu să cînte foxtrotul „Halleluiah”, și, în aceeași clipă, profesorul auzi în spatele său un ciripit de vrabie. Se întoarse și văzu un vrăbion mare săltînd pe birou.

„Hm... trebuie să-mi păstrez calmul!” își propuse profesorul. „O fi intrat cînd m-am îndepărtat de fereastră. Totul e-n ordine!” hotărî el, simțind dimpotrivă că totul e într-o dezordine cumplită și asta, fără îndoială, mai ales din cauza

acestui vrăbioi. Privindu-l mai atent, profesorul se convinge din capul locului că vrăbioiul nu e unul obișnuit. Parșivul se lăsa pe piciorușul stîng, dansa foxtrot în sunetele patefonului, ca un om beat lîngă tejghea, și se obrăznicea în fel și chip, privindu-l cu impertinență pe profesor.

Mîna profesorului se lăsă pe telefon. Se pregătea să-l întrebe pe colegul său de promoție, Bourre, ce semnificație poate avea apariția unui vrăbioi din asta, cînd ai șaiszeci de ani și, pe deasupra, mai suferi și de amețeli?

Între timp, vrăbioiul se așeză pe călimara primită cadou de către profesor, se găinată în ea (nu glumesc deloc!), se avîntă în sus, rămase atîrnat în aer, apoi, luîndu-și elan, se repezi cu ciocul său dur ca oțelul în geamul fotografiei cu promoția de absolvenți ai anului 1894, îl făcu țandări și numai după aceea își luă zborul pe fereastră.

Profesorul se răzgîndi și, în loc să-i telefoneze colegului său Bourre, telefona la „Serviciul lipitori”, spunîndu-și numele și titlul și rugînd să i se trimită neîntîrziat acasă niște lipitori. Puse receptorul la loc și, întorcîndu-se cu fața spre birou, scoase un urlet. La birou ședea, cu boneta pe cap, o infirmieră, ținînd în mînă o geantă pe care scria „Lipitori”. Profesorul porni să urle și mai sălbatic: femeia avea o gură de bărbat, căscată și strîmbă, care-i ajungea pînă la urechi, un clonț enorm și ochi de moartă.

— Bănuții am să-i strîng eu, spuse cu o voce de bas infirmiera, n-au de ce să zacă aici.

Adună, cu ghearele ei de pasăre, etichetele și se topi în văzduh.

Două ore mai tîrziu, profesorul Kuzmin ședea în dormitorul său, lungit pe pat; la tîmple, după urechi și la gît îi atîr-nau lipitori. La picioarele lui, pe plapuma de mătase, stătea profesorul Bourre, un bărbat cu mustața căruntă; îl privea compătimitor pe Kuzmin și încerca să-l consoleze,

spunându-i că peripețiile lui erau o nimica toată. De afară, noaptea se uita pe fereastră.

Ce întâmplări năstrușnice s-or mai fi petrecut în noaptea aceea la Moscova nu știm și, desigur, nici nu vom căuta să aflăm, cu atât mai mult, cu cât a sosit timpul să trecem la partea a doua a acestei istorisiri adevărate. Vino cu mine, cititorule!

CARTEA A DOUA

19 Margareta

Vino cu mine, cititorule! Cine ți-a spus că nu există pe lume dragoste adevărată, devotată, dragoste veșnică? Să i se taie mincinosului limba lui ticăloasă!

Vino cu mine, cititorul meu, numai cu mine, și am să-ți arăt o asemenea dragoste!

Da! Maestrul se înșela, când la spital, în ceasul acela târziu de după miezul nopții, îi spunea lui Ivan că ea l-a uitat. Era cu neputință. Nu, ea nu-l uitase.

Înainte de toate, să dezvăluim taina pe care maestrul nu voise s-o dezvăluie lui Ivan. Pe iubita lui o chema Margareta Nikolaevna. Tot ceea ce maestrul îi povestise despre ea sărmanului poet era adevărul adevărat. I-a descris-o așa cum era: frumoasă și inteligentă. La aceasta trebuie să mai adăugăm ceva: putem spune cu convingere că multe femei ar fi dat orice să facă schimb cu Margareta — adică, să-și schimbe viața cu a ei. Femeie la treizeci de ani, fără copii, Margareta era soția unui specialist de vază, care, pe deasupra, făcuse o descoperire de importanță națională. Era tânăr, frumos, bun, cinstit, și-și adora nevasta. Margareta Nikolaevna cu soțul ei ocupau etajul de sus al unei vile superbe, aflată pe o ulicioară din apropierea Arbatului, în mijlocul unei grădini. Un

loc în-cîntător! Oricine se poate convinge de asta, dacă vrea să se ducă pînă acolo. Să-mi spună mie, și eu îi dau adresa, îi arăt drumul; vila mai e și astăzi acolo.

Margareta Nikolaevna nu ducea lipsă de bani. Putea să-și cumpere orice-i făcea plăcere. Printre cunoscuții soțului erau și oameni foarte interesați. Niciodată nu avusese de-a face cu un primus. Nu cunoștea ororile traiului într-un apartament comun! în concluzie... era oare fericită? Nici o clipă! Din ziua cînd, la nouăsprezece ani, se măritase și se mutase în această vilă ea nu cunoscuse fericirea. O, zei! Ce-i lipsea acestei ființe? Ce-i trebuia acestei femei, în ai cărei ochi ardea totdeauna o mică flacără de neînțeles? Ce-i trebuia acestei vrăjitoare, cu uitătura puțin crucișă, care în acea zi de primăvară ieșise ți-nînd în mînă un buchet de mimoze? Nu știu, nu am aflat. Desigur, spunea adevărul, avea nevoie de el, de maestru, nu de vila aceea în stil gotic, nici de grădina ei, și nici de bani. Spunea adevărul, pe el îl iubea.

Chiar și mie, povestitor obiectiv și un străin, mi se strînge inima la gîndul sentimentului pe care l-a încercat Margareta cînd a venit a doua zi în căsuța maestrului (din fericire, fără să fi vorbit cu bărbatul ei, care nu se întorsese la ora fixată) și a aflat că maestrul dispăruse. A făcut totul ca să afle ceva despre el, dar, bineînțeles, nu a aflat nimic. Și s-a întors la vila ei, urmîndu-și cursul vieții de pînă atunci.

Dar de îndată ce zăpada murdară de pe trotuare și de pe străzi se luă, de îndată ce pe fereastră intră prima adiere a vîntului de primăvară, jilav și neliniștitor, Margareta Niko-laevna începu să tînjească și mai mult decît în timpul iernii. Plîngea deseori pe-ascuns, ceasuri în șir, amarnic. Nu știa pe cine iubește: un om viu sau unul mort? Și pe măsură ce zilele treceau pline de disperare, mai cu seamă cînd afară se lăsa bezna nopții, o chinuia tot mai des gîndul că dragostea ei o leagă de un mort.

Trebuia să-l uite sau să moară. Nu putea să mai continue o viață ca aceasta! Nu, nu putea! Trebuia să-l uite cu orice preț, da, să-l uite! Dar el nu se lăsa uitat, asta era durerea ei!

„Da, da, aceeași greșeală!” își spuse Margareta stînd lîngă sobă, cu ochii ațintiți la focul pe care-l aprinsese în amintirea acelui foc ce ardea atunci, cînd el, maestrul, scria despre Pilat. „Ah, pentru ce am plecat în noaptea aceea de la el? Pentru ce? A fost o nebunie! M-am întors a doua zi, după cum îi făgăduisem, dar a fost prea tîrziu. Da, m-am întors așa cum s-a întors și nefericitul Levi Matei — prea tîrziu!”

Toate aceste cuvinte erau, fără îndoială, absurde, pentru că, ce s-ar fi schimbat în realitate dacă ea ar fi rămas în noaptea aceea la maestru? L-ar fi salvat? E ridicol!... am exclama noi, dar asta n-o vom face de față cu o femeie deznădăjduită.

În ziua cînd se iscase toată zarva fără de noimă provocată de apariția magului negru la Moscova, în vinerea aceea în care unchiul lui Berlioz a fost izgonit înapoi la Kiev, cînd a fost arestat contabilul și s-au mai petrecut o mulțime de alte lucruri stupide și de neînțelese, Margareta s-a trezit pe la amiază în dormitorul ei cu ferestre mari, orientate spre turnul vilei.

Deșteptîndu-se din somn, Margareta nu izbucni în plîns, cum se întîmpla adeseori, pentru că se trezise cu o presimțire — cu presimțirea că în ziua aceea se va întîmpla, în sfîrșit, ceva. Această presimțire ea căută s-o păstreze în sufletul ei, să-i facă mai mult loc, de teamă ca nu cumva s-o părăsească.

„Cred! șopti solemn Margareta. Cred că se va întîmpla ceva! Imposibil să nu se întîmple, fiindcă, mă întreb, pentru care păcate mi-a fost trimis chinul ăsta de o viață? Recunosc că am mințit, că am înșelat, că am dus o viață tăinuită, dar nu-i cu putință să fiu pedepsită pentru asta atît de crunt... Ceva se va întîmpla, negreșit, pentru că nimic nu

poate să dureze o veșnicie. Și apoi, visul meu a fost prevestitor, vă jur că-i așa...”

Astfel șoptea Margareta Nikolaevna, privind storiile purpurii în care se cuibărise lumina soarelui, în timp ce se îmbrăca cu gesturi nervoase și-și pieptăna în fața unei oglinzi triple părul cârlioțant, tăiat scurt.

Visul pe care-l avusese în noaptea aceea Margareta fusese într-adevăr neobișnuit. Trebuie spus că în timpul chinurilor ei sufletești din iarna ce trecuse, nu-l visase niciodată pe maestru. Noaptea, el o lăsa în pace; numai ziua ea se chinuia cumplit, în noaptea asta însă îl visase.

Se făcea că se află într-o regiune cu totul necunoscută, tristă, posomorită sub cerul înnourat al unui început de primăvară. Sus — cerul acela cu nori mișoși, grăbiți, iar mai jos, dedesubtul norilor — un pîlc de ciori de câmp zburînd mut. O punte mică și strîmbă, sub ea un rîuleț tulbure de primăvară. Copaci amărîți, aproape golași. Un plop tremurător, singuratic, iar mai departe, printre copaci, la capătul unei grădini, o construcție mică din bîrne, o bucătărie, sau o baie de aburi, sau naiba mai știe ce!

Totul în jur era fără viață și atît de trist, încît parcă te trăgea să te spînzuri de plopul ăsta tremurător, lîngă podeț. În jur nici o pală de vînt, norii total nemișcați și nici un suflet de om. Da, iată un loc de iad pentru un om viu!

Și iată, închipuiți-vă, ușa clădirii din bîrne se dă de perete și apare *el*. E destul de departe, dar Margareta îl vede deslușit. Nu se poate dumiri cu ce este îmbrăcat, dar își dă seama că e în zdrențe. Are părul vîlvoi, e nebărbierit. Ochii lui bolnavi sînt plini de neliniște. O cheamă, îi face semn cu mîna să se apropie. Încîndu-se în văzduhul fără viață ce o învăluie, Margareta fuge spre el pe terenul accidentat și se trezește.

„Visul acesta poate să însemne una din două, își spunea Margareta Nikolaevna, sau a murit și m-a

chemat, ceea ce ar însemna că a venit să mă ia și am să mor în curînd, iar asta ar fi foarte bine, căci atunci s-ar termina chinul meu, sau trăiește, și atunci visul poate să însemne că vrea să-mi aduc aminte de el! Vrea să spună că ne vom mai vedea... Da, ne vom revedea curînd de tot!”

În aceeași stare de surescitare, Margareta se îmbracă, în-cercînd să se convingă că, în esență, totul se potrivește cum nu se poate mai bine și că asemenea clipe trebuie să știi să le prinzi și să profiți de ele. Bărbatul său plecase în delegație pentru trei zile. Timp de trei zile și trei nopți rămînea de capul ei; nimeni n-o putea împiedica să gîndească la ce voia, să viseze la ce-i plăcea. Toate cele cinci odăi de la etajul de sus al vilei, întregul apartament, pentru care ar fi invidiat-o zeci de mii de moscoviți, se afla la dispoziția ei și numai a ei.

Dar, fiind liberă trei zile întregi, Margareta nu-și alegea din tot acest apartament luxos locul cel mai bun. După ce-și bău ceaiul, se retrase într-o cămăruță întunecoasă, fără ferestre, în care se păstrau valizele și unde erau două dulapuri mari cu tot felul de vechituri. Chircită în fața unuia dintre dulapuri, deschise sertarul de jos, și, de sub un morman de cîrpe de mătase, scoase singurul lucru de preț pe care-l avea în viață. Ținea în mînă un vechi album din piele maronie în care avea fotografia maestrului, carnetul de la Casa de economii cu cele 10 000 de ruble depuse pe numele lui, petalele unui trandafir uscat, păstrate între filele unei foițe, și o parte dintr-un caiet, de grosimea unei coli de tipar, cu pagini scrise la mașină și cu marginea de jos arsă.

Înapoindu-se în dormitor cu această comoară în mîini, Margareta Nikolaevna așeză fotografia pe oglinda triplă și rămase așa aproape un ceas cu acel caiet, mistuit în parte de foc, pe genunchi, răsfoindu-l și recitind textul; după ce-l atinseseră flăcările, acesta nu mai avea nici început, nici sfîrșit: „... Întunericul, venit de pe Mediterana,

învăluise oraşul atât de odios procuratorului. Se mistuiseră punţile suspendate care legau templul de cumplitul turn Antonius; din ţării po-gorîse bezna, aşternîndu-se peste zeii înaripaţi ce se înălţau deasupra hipodromului, peste palatul Asmoneilor, cu meterezele lui, peste bazaruri, caravanseraiuri, ulicioare şi eleştee... Pierise marele oraş, Yerushalayimul, de parcă nici n-ar fi existat vreodată...”

Margareta ar fi vrut să citească mai departe, dar mai departe nu era nimic, doar nişte franjuri carbonizate, inegale.

Ştergîndu-şi lacrimile, puse caietul deoparte şi, proptin-du-şi coatele pe măsuta de sub oglindă, reflectîndu-se toată în ea, rămase multă vreme cu ochii ţintă la fotografie. Apoi, într-un târziu, lacrimile îi secară. Îşi strînse cu grijă comoara, care, peste cîteva minute, era ascunsă din nou sub cîrpele de mătase şi, în camera întunecoasă, zdrăngăni, încuindu-se lacătul.

Margareta Nikolaevna îşi îmbracă pardesiul, cu gîndul să se ducă la plimbare. Frumoasa Nataşa, femeia ei de serviciu, veni s-o întrebe ce ar dori să-i gătească pentru felul doi la masă şi primi dezlegarea să-l facă la alegerea ei; ca să-i mai treacă de urît, Nataşa lungi vorba cu stăpîna, povestindu-i printre altele că în ajun, la un teatru, un scamator făcuse nişte trucuri atât de năstruşnice, încît lumea rămăsese buimacă; împărţise la toţi pe gratis cîte două flacoane de parfum străin şi ciorapi, iar apoi, după sfîrşitul spectacolului, cînd publicul ieşise în stradă, se pomeniră toţi goi-puşcă! Margareta Nikolaevna se trînti pe scaunul de lîngă oglindă şi izbucni în hohote de rîs.

— Nataşa! cum de nu ţi-e ruşine, eşti o fată cu carte, deşteaptă... oamenii nascocesc dracu ştie ce, pe la diferite cozi, iar dumneata le dai crezare!...

Nataşa se îmbujora la chip, replicîndu-i cu foc că nu e vorba de minciuni, fiindcă în ziua aceea chiar, văzuse ea, cu ochii ei, la un magazin

alimentar de pe Arbat o cetățeană care venise în pantofi, dar, stînd la rînd la casă, observă deodată că rămăsese desculță, numai cu ciorapii în picioare, iar pantofii ia-i de unde nu-s. Rămăsese acolo cu ochii holbați. La căl-cîi se vedea o gaură cît toate zilele! Pantofii aceia fermecați îi avea de la spectacolul din seara trecută.

— Și s-a dus așa acasă?

— Așa s-a dus! zicea Natașa tot mai roșie, de ciudă că nu i se dă crezare. Da, aflați că aseară miliția a ridicat vreo sută de persoane. Unele cetățene, plecînd de la spectacolul cu pricina, fugeau pe Tverskaia numai cu chiloții pe ele.

— Bineînțeles, de la Daria ai auzit aceste zvonuri, zise Margareta Nikolaevna, de mult observ că este o mincinoasă fără pereche.

Această discuție comică se încheie cu o surpriză plăcută pentru Natașa. Margareta Nikolaevna se duse în dormitor și ieși de acolo ținînd în mînă o pereche de ciorapi și un flacon de colonie și, spunîndu-i Natașei că și ea ar vrea să facă o scamatorie, îi dădu fetei ciorapii și flaconul, rugînd-o un singur lucru: să nu alerge desculță pe Tverskaia și să nu asculte pălăvrăgelile Dariei. După ce se sărutară, cele două femei se despărțiră.

În timp ce troleibuzul o ducea de-a lungul Arbatului, Margareta Nikolaevna, rezemată de speteaza moale a banchetei, se gîndea la ale ei, mai trăgînd uneori cu urechea și la șușotelile celor doi cetățeni din față.

Aceștia, întorcînd capul din cînd în cînd cu teamă — să nu-i audă cumva cine știe cine — șușoteau pur și simplu niște aiureli. Bărbatul de lîngă geam, zdravăn, cărnos, cu niște ochi mici ca de porc, libidinoși, îi povestea vecinului său, un om mărunțel, că sicriul a trebuit să fie acoperit cu un vâl negru...

— Nu se poate! șopti uimit mărunțelul. E nemaiauzit!... Și ce-a făcut Jeldîbin?

Prin vuietul uniform al troleibuzului, dinspre fereastră, se auzi răspunsul:

— Miliția judiciară... scandal mare... mister, nu alta!...

Din aceste frânturi de fraze, Margareta Nikolaevna înjgheba ceva mai coerent. Cei doi șușoteau despre un mort (nu-i pomeniseră numele) căruia azi-dimineață i se furase capul din sicriu... Iată că, din cauza asta, Jeldîbin e în toate stările. Iar cei doi care se șușotesc în troleibuz au și ei o legătură cu mortul furat.

— Apucăm oare să ne ducem după flori? se neliniștea mărunțelul. Zici că cremația va fi la ora două?

În cele din urmă, Margareta Nikolaevna se plictisi să mai asculte flecăreala misterioasă despre capul furat din sicriu și se bucură văzînd că ajunsese la destinație și că trebuie să coboare.

După cîteva minute, ședea pe o bancă de lîngă zidul Kremlinului, față în față cu Manejul.

Margareta își îngusta ochii, să se ferească de soarele strălucitor, amintindu-și de visul ei din noaptea trecută și gîndin-du-se că exact cu un an în urmă, în aceeași zi și la același ceas, stătuse pe această bancă alături de *el*. Ca și atunci, geanta ei neagră se afla lîngă dînsa, pe bancă. El însă lipsea acum, dar Margareta Nikolaevna vorbea totuși cu dînsul, în gînd: „Dacă ești deportat, de ce nu-mi dai un semn de viață? Oamenii dau semne de viață. Nu mă mai iubești? Nu, nu știu de ce, dar nu pot crede una ca asta. Înseamnă că ai fost deportat și ai murit... Atunci, te rog, lasă-mă, dă-mi în sfîrșit libertatea de a trăi, de a respira!...” Tot ea răspundea în locul lui: „Ești liberă. .. nu vezi că nu te țin legată?” Apoi tot ea îi replica: „Nu, ăsta nu-i un răspuns! Dispari din amintirea mea, și-atunci voi fi liberă...”

Prin fața ei se perindau trecătorii.

Trăgînd cu coada ochiului la femeia cochetă, atras de frumusețea și singurătatea ei, un bărbat

tuși ca să-și dreagă glasul, se așeză pe celălalt capăt al băncii și, luîndu-și inima în dinți, vorbi:

— Indiscutabil, astăzi este o vreme frumoasă.

Dar Margareta îi aruncă o privire atît de posomorită, încît, ridicîndu-se pe dată, individul plecă.

„Iată, de pildă, urmă în gînd Margareta, vorbind cu cel care-i stăpînea sufletul. De fapt, de ce l-am alungat pe acest bărbat? Mă plictisesc, și acest donjuan nu era chiar atît de

nesuferit, în afară, poate, de cuvîntul acela prostesc al lui, «indiscutabil».. . De ce stau așa, singură cuc, lîngă acest zid? De ce mi-e viața pustie?”

Ședea acolo tristă și abătută. Dar deodată simți în piept același val de așteptare și emoție care o izbise și dimineață. Da, o să se întîmple ceva! Valul o izbi din nou, și ea-și dădu seama că era un val sonor. Prin zgomotele orașului răsunau tot mai deslușit, apropiindu-se, sunetele unei tobe și ale unor instrumente de suflat ce cîntau cam fals.

Înaintea tuturor, trecînd pe lîngă grilajul grădinii, apăru, mergînd la pas, un milițian călare, urmat de alți trei, pe jos. Apoi se ivi un camion înaintînd încet; în el era îmbarcată o orchestră. În urma camionului, un autodric nou-nouț, cu sicriul pe el, acoperit de coroane și jerbe, avînd în cele patru colțuri cîte un om în picioare: trei bărbați și o femeie.

Chiar de la distanță, Margareta a putut vedea că chipurile oamenilor care stăteau în picioare în mașina mortuară, însoțindu-l pe cel decedat pe ultimul său drum, erau zăpăcite și arătau ciudat. Mai ales acest lucru sărea în ochi în ce-o privea pe cetățeană care stătea în picioare, în colțul stîng din spate al carului mortuar.

Obrajii grași ai femeii parcă-i umfla din interior și mai mult o taină picantă, iar în ochisorii care înotau în grăsime jucau niște luminițe indecente. Încă puțin și ai fi zis că femeia va face cu ochiul

spre mort și va zice: „Ați văzut vreodată una ca asta? Misticism, nu alta!...” Tot atît de zăpăcite arătau fețele celor care îl petreceau pe jos pe mort și care, cam trei sute la număr, urmau încet carul mortuar.

Margareta urmări cu privirea cortegiul, trăgînd cu urechea la bătăile triste ale tobei ce se stingeau în depărtare, ar-ticulînd mereu același „bum, bum, bum”, și gîndi: „Ce înmor-mîntare stranie... și cum te întristează bum-bum-ul ăsta! Of, zău, mi-aș vinde și sufletul diavolului, să aflu doar dacă trăiește... interesant, totuși, pe cine înmormîntează?”

— Pe Berlioz Mihail Alexandrovici, se auzi alături un glas fonfăit de bărbat, pe președintele Massolitului.

Adînc mirată, Margareta Nikolaevna se întoarse și zări pe bancă lîngă ea un cetățean, care se așezase probabil neauzit atunci cînd Margareta urmărise procesiunea funerară și e de presupus că, distrată cum era, ultima întrebare și-o pusese cu glas tare.

Între timp, cortegiul își încetini mersul; capătul lui ajunsese la un stop.

— Da, urmă necunoscutul, ăștia sînt într-o stare de spirit cu totul stranie. Conduc la groapă un mort, gîndindu-se toți la un singur lucru: ce s-o fi întîmplat cu capul lui?

— Care cap? întrebă Margareta, privindu-l cu atenție pe vecinul ei căzut parcă din cer. Descoperi că era mic de stat, roșu ca focul, cu un clonț uriaș ieșindu-i din gură; purta un costum în dungi, de calitate bună, cămașă scrobită, pantofi de lac și un melon pe cap. La gît avea o cravată țipătoare. Uimitor era faptul că din buzunarul de la piept, unde bărbații poartă de obicei batista sau stiloul, ieșea un os de găină.

— Da, vedeți dumneavoastră, o lămuri roșcatul, azi-dimi-neață, în sala Griboedov, acestui mort i s-a șterpelit capul din sicriu.

— Cum se poate una ca asta?! exclamă, fără să vrea, Margareta, amintindu-și de șoaptele din troleibuz.

— Naiba știe cum! răspunse familiar roșcatul, de altfel, presupun că n-ar fi rău să-l întrebăm despre asta pe Behe-moth. Grozav de dibaci l-au șterpelit! Un scandal nemaipomenit!... Și, mai cu seamă, e de neînțeles cine și pentru ce are nevoie de acest cap!

Deși era preocupată de gândurile ei, strania flecăreală a necunoscutului o impresiona pe Margareta Nikolaevna.

— Dați-mi voie! exclamă ea deodată. Ați spus Berlioz? Despre el s-a scris astăzi în ziare?...

— Cum să nu... Cum să nu...

— Va să zică, în urma sicriului merg literații? întrebă Margareta.

— Firește!

— Și dumneavoastră îi cunoașteți cum arată la față?

— Pe toți, fără excepție, se laudă roșcatul.

— Spuneți-mi, urmă Margareta, și glasul ei sună înfundat, printre ei îl vedeți cumva pe criticul Latunski?

— Ba bine că nu! răspunse roșcatul. Iată-l, ultimul din rîn-dul al patrulea.

— Blondul acela? întrebă Margareta, mijindu-și ochii.

— Da, are părul de un blond cenușiu... Îl vedeți, ăla care-și tot înalță ochii spre cer!

— Care seamănă cu un pastor?

— Ăla, ăla!

Margareta nu-l mai întrebă nimic, scrutându-l pe Latunski.

— După cum văd, vorbi din nou roșcatul cu un zîmbet, dumneata îl urăști pe acest Latunski!

— Mai urăsc eu și pe altcineva, îi răspunse printre dinți Margareta, dar despre asta nu este interesant să vorbim.

În timpul acesta procesiunea își urmă drumul! în urma celor care mergeau pe jos, veneau acum automobile, în mare parte goale.

— Bineînțeles, nu e nimic interesant aici, Margareta Niko-laevna.

Margareta se întoarse spre el, mirată:

— Mă cunoști?

Drept răspuns, roșcatul își scoase melonul și o salută cu un gest larg.

„O adevărată mutră de răufăcător!” se gândi Margareta, privindu-l cu luare-aminte pe interlocutorul ei întâmplător.

— Eu nu te cunosc, zise ea rece.

— De unde să mă cunoști? Dar, dacă vrei să știi, am fost trimis la dumneata într-o chestiune.

Margareta păli, dîndu-se înapoi.

— Cu asta trebuia să începi, zise ea, și nu să bați cîmpii, să îndrugi, dracu știe ce, despre capul tăiat. Dumneata vrei să mă arestezi?

— Dar nu-i adevărat! exclamă roșcatul, ce-i asta? Dacă am intrat în vorbă, neapărat trebuie să te și arestez? Pur și simplu, am o treabă cu dumneata.

— Nu înțeleg nimic: Ce treabă?

După ce aruncă un ochi în jur, roșcatul rosti misterios:

— Am fost trimis să te invit la cineva pentru astă-seară.

— Cred că aiurezi. Cine e acel cineva?

— Un foarte ilustru străin, zise cu tîlc roșcatul, îngustîndu-și un ochi.

Margareta se mînie foc.

— A apărut o specie nouă — codoșul de stradă! rosti ea, ridicîndu-se să plece.

— Aș fi recunoscător pentru asemenea însărcinări! strigă roșcatul jignit și mormăi în urma Margaretei: Proasto!

— Ticălosule, îi răspunse ea. Dar în aceeași clipă auzi în spate glasul roșcatului:

— „Întunericul, venit de pe Mediterana, învăluise oraşul atît de odios procuratorului. Se mistuiseră punţile suspendate care legau templul de cumplitul turn Antonius. Pierise marele oraş, Yerushalayimul, de parcă nici n-ar fi existat vreodată. ..” Piei şi dumneata, să nu te mai văd, cu caietul dumi-tale pîrlit, cu trandafirul uscat, cu tot! Stai aici pe bancă singură şi roagă-te de el să-ţi dea libertatea de a trăi, de a respira; să dispară din amintirea dumată!

Albă la faţă, Margareta se întoarse spre bancă. Roşcatul o păcea printre gene.

— Nu înţeleg nimic, rosti ea încet. Despre pagini puteai afla... puteai să pătrunzi în casă să spionezi... Ai mituit-o pe Nataşa, da? Dar cum ai putut să-mi afli gîndurile? Crispîn-du-se ca de o durere, adăugă: Cine eşti? Spune! De la ce instituţie?

— Ce plictiseală! bombăni roşcatul şi vorbi mai tare: iar-tă-mă, doar ţi-am spus că nu sînt de la nici o instituţie. Stai jos, te rog.

Margareta se supuse fără nici o împotrivire; aşezîndu-se însă, îl mai întrebă o dată:

— Cine eşti?

— Ei, cine, mă cheamă Azazello. Dar asta tot nu-ţi spune nimic.

— N-ai să-mi spui de unde ai aflat despre paginile arse şi despre gîndurile mele?

— N-am să-ţi spun, zise rece Azazello.

— Dar despre *el* ştii ceva? şopti rugător Margareta.

— Ei, să zicem că ştiu.

— Te implor, spune-mi numai un lucru... Trăieşte?... Nu mă chinui!

— Trăieşte, trăieşte, îi răspunse în silă Azazello.

— Doamne!...

— Te rog, fără emoţii şi fără multă zarvă, îi zise Azazello încruntîndu-se.

— Iartă-mă, iartă-mă, bolborosea Margareta, acum supusă; sigur că m-am supărat pe dumneata,

dar, recunoaște, când un necunoscut de pe stradă invită o femeie undeva, într-o vizită... nu am prejudecăți, te asigur — aici Margareta zîmbi cu amărăciune — dar eu niciodată nu mă văd cu nici un fel de străini, și nici nu am poftă să întretin relații cu ei... și afară de asta, soțul meu... vezi, drama mea constă în faptul că trăiesc cu un om pe care nu-l iubesc... dar cred că ar fi nedemn să-i stric viața... Cu mine s-a purtat totdeauna frumos...

Vădit plictisit, Azazello ascultă vorbele ei incoerente, după care îi spuse cu asprime:

— Te rog să taci un minut. Și Margareta amuți, supusă.

— Te invit la un străin cu totul inofensiv. Și nici un suflet de om n-o să afle despre această vizită. Asta cel puțin ți-o garantez eu.

— Ce nevoie are el de mine? îl întrebă insinuant Margareta.

— Ai să afli mai târziu despre asta.

— Înțeleg, eu trebuie să mă culc cu el, zise îngîndurată Margareta.

La aceste cuvinte, Azazello scoase un „hm” arogant și-i răspunse așa:

— Orice femeie din lume, te pot încredința, ar fi visat așa ceva, mutra lui Azazello se strîmbă de rîs, dar te voi decepționa, asta nu se va întîmpla.

— Ce fel de străin?! strigă răvășită Margareta, atît de tare, încît persoanele care treceau pe lîngă bancă întoarseră capul spre ea. Și ce interes am eu să mă duc la el?

Azazello se aplecă spre dînsa, șoptindu-i semnificativ:

— La drept vorbind, ai un foarte mare interes, profită de ocazie...

— Cum? exclamă Margareta cu ochii deodată rotunjiți. Dacă nu mă înșel, îmi dai de înțeles că acolo aș putea afla ceva despre el?

Azazello încuviință tăcut din cap.

— Merg! strigă cu energie Margareta, apudndu-l pe Azazello de mîină. Merg, oriunde ar fi!

Scoțînd un „uf” de ușurare, Azazello se lăsă pe speteaza băncii, acoperind cu spatele lui cuvîntul „Niura”, crestat cu briceagul, și zise ironic:

— Greu ți-e și cu femeile! și-și băgă mîinile în buzunarele pantalonilor, întinzîndu-și înainte picioarele. De ce, de pildă, m-au trimis pe mine în chestiunea asta? Mai bine se ducea Behemoth, el e plin de farmec...

— Încetează cu mistificările dumitale și nu mă mai chinui cu tot felul de enigme, îl rugă Margareta, zîmbind amar. Sînt o ființă nefericită, și dumneata profiți de lucrul ăsta... Mă bag într-o istorie stranie, dar, îți jur, numai pentru că m-ai ademenit vorbindu-mi despre *el*! Simt că toate aceste lucruri, pe care nu le înțeleg, mă amețesc...

— Fără drame, fără drame, te rog, ripostă, strîmbîndu-se, Azazello. Trebuie să înțelegi și situația în care mă aflu eu. Să iau la palme pe vreun administrator, sau să dau afară din casă vreun unchi, sau să împușc pe cineva, sau vreun alt fleac de felul ăsta, asta, da, e specialitatea mea directă. Dar să stau de vorbă cu femeile îndrăgostite, mulțumesc, nu!... Pentru că, vezi dumneata, de o jumătate de ceas mă tot chinuiesc să te conving... Ei, cum rămîne, vii?

— Vin, răspunse simplu Margareta Nikolaevna.

— Atunci fii bună și ia asta, urmă Azazello și, scoțînd din buzunar o cutiuță rotundă din aur curat, o întinse Margaretei, adăugînd: Dar ascunde-o o dată, nu vezi că se uită trecătorii? O să-ți prindă bine, Margareta Nikolaevna. Că în ultimele șase luni, dumneata ai îmbătrînit binișor de durere.

Margareta se aprinse la față, dar nu spuse un cuvînt, iar Azazello urmă:

— Astă-seară, la ora 9,30 fix, fii bună, după ce te dezbraci pînă la piele, să-ți ungi fața și corpul cu alifia asta. Mai departe, poți să faci ce vrei, dar să nu te depărtezi de telefon. La ora zece am să te sun și am să-ți spun tot ce ai de făcut. N-ai să ai grijă

de nimic, vei fi dusă acolo unde trebuie și nu ai să ai de suferit nici un fel de neplăceri. E limpede?

Margareta rămase mută cîteva clipe, apoi răspunse:

— E limpede. Obiectul acesta este din aur curat, se vede după greutate. Ce să-i faci, înțeleg foarte bine că cineva vrea să mă cumpere și să mă atragă într-o afacere dubioasă, pentru care am să plătesc foarte scump...

— Ce înseamnă asta, la urma urmei? șuieră Azazello. Iar începi?...

— Nu, stai puțin!

— Dă-mi crema înapoi!

Margareta strînse mai aprig cutiuța în pumn și spuse:

— Nu, așteaptă! Știu la ce merg. Dar o fac din cauza lui, pentru că nu mai am altă speranță în lumea asta. Vreau să-ți spun însă că, dacă mă duci la pierzanie, ai să te-acoperi de rușine! Da, de rușine! Pier din cauza dragostei! și, lovindu-se cu mîna în piept, Margareta se uită la soare.

— Dă-mi-o înapoi! răcni cu furie Azazello. Dă-mi-o înapoi, și — la dracu cu toate astea! N-au decît să-l trimită pe Behemoth!

— O, nu! exclamă Margareta, spre mirarea trecătorilor. Primesc să fac orice, sînt gata să joc toată comedia asta cu alifia, sînt gata să mă duc și la dracu-n praznic! Nu-ți dau cutia!

— Ptiu! vocifera pe neașteptate Azazello și, cu ochii holbați spre grilajul grădinii, îi arătă ceva cu degetul.

Margareta se uită într-acolo, fără să descopere nimic deosebit. Dar cînd se întoarse spre Azazello, ca să-i ceară o explicație la stupidul „ptiu”! nu avea cine să i-o mai dea: interlocutorul ei misterios dispăruse.

Margareta băgă repede mîna în poșetă, unde, înainte de aceste țipete, ascunsese cutiuța, și se convinse că este acolo. Atunci, fără să se mai

gîndească la ceva, fugi grăbită din parcul Alexandrovski.

20 Crema lui Azazello

Printre crengile unui arțar se străvedea luna plină plutind pe cerul limpede al serii. Teii și salcîmii din grădină pictaseră pămîntul cu meșteșugite arabescuri de pete. Fereastra cu trei canaturi, larg deschisă, acoperită cu o draperie, era violent luminată. În dormitorul Margaretei Nikolaevna, toate lămpile erau aprinse, luminînd dezordinea nemaipomenită care domnea acolo.

Pe pat, deasupra plăpumii, erau aruncate cămăși, ciorapi, lenjuri. Alte obiecte vestimentare, mototolite, zăceau pe podea, alături de o cutie de țigări strivită nervos cu piciorul. O pereche de pantofi se afla pe noptieră, alături de o ceașcă de cafea nebăută și de scrumiera, în care mai fumega un muc de țigară. Pe speteaza unui scaun atîrna o rochie neagră de seară. În cameră mirosea a parfum; afară de asta, de undeva venea un miros de fier încins.

Margareta Nikolaevna ședea în fața oglinzii, cu halatul de baie aruncat pe trupu-i gol, și cu pantofi negri, de antilopă, în picioare. Ceasul de aur — un ceas brățară — și-l pusese în față, alături de cutiuța primită de la Azazello, și nu-și mai lua ochii de la cadran.

Uneori i se părea că ceasul s-a stricat și că acele încremeniseră. Dar ele se mișcau, deși foarte încet, lipindu-se parcă de cadran; înaintau totuși și, în sfîrșit, acul cel lung căzu peste al 29-lea minut după ora 9. Inima Margaretei zvîcni cumplit, cu atîta putere, încît nici nu reuși în primele clipe să ia în mînă cutiuța. Învîingînd momentul de slăbiciune, o deschise și văzu crema grasă și gălbuie dinlăuntrul ei. I se păru că miroase a mocirlă. Cu vîrful degetului, luă un pic de cremă

în palmă, simțind în aceeași clipă, mai tare, mirosul de pădure și de ierburi de baltă; apoi, cu palma, începu să-și ungă fruntea și obrazul.

Crema se așternea cu ușurință și, după cum i se păru, se evapora pe dată. După cîteva încercări, Margareta se privi în oglindă și scăpă din mîini cutiuța, drept pe geamul ceasului, care plesni. Închise ochii, apoi mai consultă o dată oglinda și izbucni într-un rîs zgomotos.

Depilate la margini cu penseta, sprîncenele ei se făcură acum mai dese, așternîndu-se în două arcade egale deasupra ochilor, deveniți fără veste mai verzi și mai vii. Brazda verticală, subțire, care-i tăia rădăcina nasului, apărută atunci, în octombrie, cînd dispăruse maestrul, pierise acum cu desă-vîrșire. Pieriseră, de asemenea, și umbrele gălbui de la tîm-ple, precum și zbîrciturile abia vizibile, de la colțul ochilor.

Pielea obrazilor prinse o culoare egală, trandafirie, fruntea era albă și pură, iar părul coafat i se despletise.

Din oglindă, pe Margareta cea de treizeci de ani o privea o femeie de douăzeci, cu părul negru, cîrlionțat.

După ce rîse pe săturate, se săltă făcînd să-i alunece de pe umeri halatul și, luînd o mină de cremă grasă și ușoară, începu să-și ungă cu ea trupul, care căpătă deodată o tentă roză și arămie. Apoi, într-o clipă, ca și cînd cineva i-ar fi scos din creier un ac ce o înțepa, i se calmă durerea de la tîmplă ce o chinuise întreaga seară după întîlnirea cu Azazello; mușchii brațelor și ai picioarelor i se întăriră, în timp ce trupul își pierdu greutatea.

Se săltă, rămînînd suspendată în văzduh deasupra covorului, apoi încet, atrasă în jos, se lăsă pe podea.

— Vai, ce cremă! Vai, ce cremă! strigă Margareta, aruncîndu-se într-un fotoliu.

Crema o schimbase nu numai la înfățișare. Acum, în ea, în tot trupul ei, în fiecare pătîcică a

lui, clocotea bucuria, pe care o simțea ca pe niște bășici ce-i înțepau trupul. Se simțea liberă, eliberată de toate. Pe deasupra, înțelegea acum limpede că se întâmplase tocmai ceea ce presimțise de dimineață, și că acum își părăsește pentru totdeauna casa și viața ei de altădată. Din această viață de altădată, se desprinsese totuși gândul că are de împlinit numai o datorie, una singură, înainte de-a începe ceva nou, neobișnuit, care o trăgea sus, în văzduh. Și, așa cum era, goală, trecu din dormitor, ridicându-se mereu în văzduh, în cabinetul bărbatului ei și, luminându-l, se repezi spre masa de scris. Luă un creion, smulse o filă din blocnotes și scrisese repede cu caractere mari, fără ștersături, un bilet:

„Iartă-mă și uită-mă cit se poate de repede. Te părăsesc pentru totdeauna. Nu mă căuta, este inutil. Am ajuns vrăjitoare din cauza durerii și a nenorocirilor care m-au lovit. E timpul să plec. Adio. Margareta.”

Cu sufletul ușor ca un fulg, zbură apoi în dormitor, iar în urma ei veni în fugă Natașa, cu mâinile încărcate de tot felul de lucruri. De îndată, toate acestea — un umerăș de lemn cu o rochie, batiste de dantelă, pantofi albaștri de atlas pe ca-

lapoade, o cingătoare — toate se risipiră pe podea, și Natașa își plesni în culmea uimirii mâinile, acum eliberate de povară.

— Ce zici, sînt frumoasă? strigă cu glas tare, răgușită, Margareta Nikolaevna.

— E cu puțință? șopti Natașa, dîndu-se înapoi. Cum faceți asta, Margareta Nikolaevna?

— E crema! Crema, crema! țipă Margareta, arătînd spre cutiuța scînteietoare de aur și răsucindu-se în fața oglinzii.

Uitînd de rochia șifonată, ce zăcea pe podea, Natașa se apropie de oglindă și, cu ochii în flăcări, privi restul de unsoare din cutie. Buzele îi șopteau ceva. Din nou se întoarse spre Margareta și spuse cu un fel de venerație:

— Pielea! Pielea, cum e! Margareta Nikolaevna, să știți că pielea dumneavoastră lucește. Apoi își reveni, se repezi la rochie, o ridică și începu s-o scuture.

— Lasă! Lasă! îi strigă Margareta, dă-o dracului. Lasă totul. Deși, nu, ia-o drept amintire. Ia tot ce este în cameră!

Ca ieșită din minți de uimire, Natașa încremeni, privind-o un timp pe Margareta, apoi i se aruncă de gât, sărutînd-o și strigînd:

— Pielea e ca de atlas! Luminoasă! Ca de atlas! Dar sprîn-cenele, vai, ce mai sprîncene!

— Ia toate cîrpele astea, ia-ți parfumurile și cară-le la dumneata în cufăr. Ascunde-le, mai strigă Margareta, dar să nu te atingi de bijuterii, ca să nu fii învinuită de furt!

Natașa strînse într-o boccea tot ce-i căzu sub mînă: rochii, pantofi, ciorapi, lenjerie, și ieși în fugă din dormitor.

Tocmai în momentul acela, de undeva dinspre partea cealaltă a ulicioarei, dintr-o fereastră deschisă, țîșni un vals grațios și răsunător și se auzi zgomotul unei mașini ce stopa în fața porții.

— îndată o să telefoneze Azazello! strigă Margareta, as-cultînd valsul ce se revărsa în ulicioară. Are să telefoneze! Iar străinul este inofensiv, da, acum înțeleg că este inofensiv!

Mașina urui, depărtîndu-se. Apoi, porțița se trînti cu zgomot, și pe lespezile cărării răsunară pași.

„E Nikolai Ivanovici, îl cunosc după pași, se gîndi Margareta; trebuie să fac la despărțire ceva caraghios și interesant în același timp.”

Trase la o parte draperia ferestrei, așezîndu-se într-o rînă pe pervaz, și-și cuprinse genunchiul cu brațele. O rază argintie o mîngîia din dreapta, Margareta ridică ochii spre lună, cu un aer îngîndurat și poetic. Pașii mari răsunară un timp, apoi se opriră. După ce mai admiră un pic clarul de lună, Margareta oftă, întoarse privirea spre grădină

și-l văzu într-adevăr pe Nikolai Ivanovici, vecinul de la etajul de jos. Era scăldat în lumina strălucitoare a lunii. Ședea pe bancă și se vedea de la o poștă că nimerise involuntar acolo. Ochelarii îi stăteau strîmb pe nas, iar servieta și-o strîngea în brațe.

— Să trăiești, Nikolai Ivanovici, zise Margareta cu o voce tristă. Bună seara! Vii de la o ședință?

Nikolai Ivanovici rămase tăcut.

— Și eu, urmă Margareta, aplecîndu-se tot mai mult pe fereastră, stau singură, după cum vezi, mă plictisesc, privesc luna și ascult valsul...

Își trecu mîna stîngă peste tîmplă, potrivindu-și o șuviță de păr, apoi zise furioasă:

— Să știi că e nepoliticos din partea dumitale. Nikolai Ivanovici! Sînt femeie, la urma urmei! E o bădărănie să nu răspunzi cînd ți se vorbește.

Nikolai Ivanovici se profila clar în lumina lunii, deslușin-du-i-se pînă și ultimul nasture la vesta lui cenușie, pînă și cel din urmă fir de păr din barbișonul lui spălăcit; deodată zîmbi ca un dement, se ridică de pe bancă și, nemaștiind, se vede, de el, stîmjenit cum era, în loc să-și scoată pălăria, își avîntă servieta și-și îndoi picioarele, ca și cînd s-ar fi pregătit să joace.

— Ah, ce tip plicticos ești, Nikolai Ivanovici! urmă Margareta. În general, nici nu pot să-ți spun cum mi s-a urît de voi toți, și sînt atît de fericită că mă despart de voi! Lua-v-ar mama dracului pe toți!

În clipa asta, în spatele Margaretei, în dormitor, zbîrnîi telefonul. Margareta sări de pe pervaz și, uitînd de Nikolai Ivanovici, smulse receptorul din furcă.

— Azazello la telefon, se auzi în receptor.

— Dragul meu, dragul meu Azazello! strigă Margareta.

— E timpul. Ia-ți zborul, urmă Azazello în receptor, și din tonul lui se simțea că-i face plăcere elanul sincer, bucuria Margaretei. Cînd ai să treci deasupra porții, strigă: „sînt invizibilă”. Apoi mai

zboară puțin deasupra orașului, ca să te mai obișnuiești, după care o iei spre sud, afară din oraș, și drept la rîu te oprești. Ești așteptată!

Margareta puse la loc receptorul și, în aceeași clipă, în camera alăturată se auzi un bocănit, un fel de șchiopătat și un ciocănit. Margareta deschise larg ușa și, dansînd, peria de parchet zbură în dormitor. Bătea cu vîrful ei darabana pe podea, zvîrlea din coadă și se repezea spre fereastră. Chiuind de bucurie, Margareta încalecă pe coada periei. Abia atunci își aminti călăreața că în toată învălmășeala asta uitase să se îmbrace. Porni în galop spre pat și înhață primul obiect ce-i căzu în mîină — o cămașă albastră. Apoi, avîntînd-o în aer ca pe un stindard, ieși în zbor pe geam. Deasupra grădinii valsul răsună mai tunător.

Lunecînd de pe pervaz în jos, Margareta îl văzu pe Nikolai Ivanovici stînd pe bancă. Parcă încremenise acolo, complet uluit, rrăgînd cu urechea la strigătele și bocănelile care se auzeau din dormitorul viu luminat al locatarilor de sus.

— Nikolai Ivanovici, adio! strigă Margareta dăntuind prin fața lui.

Acesta oftă adînc și lunecă de pe bancă jos, agitîndu-și mîi-nile și trăgînd servieta după el.

— Adio pentru totdeauna! îmi iau zborul! strigă Margareta, acoperind cu glasul ei sunetele valsului.

Aici își dădu seama însă că n-are deloc nevoie de cămașă și, cu un sinistru hohot de rîs, acoperi cu ea capul lui Nikolai Ivanovici. Orbit, acesta se prăbuși pe lespezile aleii.

Ca să arunce o ultimă privire spre casa în care se chinuise atîția ani, Margareta întoarse capul și zări la fereastra cuprinsă parcă de flăcări chipul Natașei schimonosit de uimire.

— Adio, Natașa! strigă Margareta, smucind coada periei. Sînt invizibilă! Sînt invizibilă! strigă ea și mai tare și, trecînd peste poartă printre crengile arțarului care-i sfîchiuiră obrazii, zbură în

ulicioară, urmărită de sunetele total demente ale valsului.

21 Zborul

Sînt invizibilă și liberă! Sînt invizibilă și liberă!...

Zburînd pe deasupra ulicioarei ei, Margareta nimeri în-tr-alta ce o tăia pe prima în unghi drept. Străbătu într-o clipă această ulicioară lungă, peticită, cîrpită, cu casele într-o rînă, cu ușa strîmbă a găzăriei în care petrolul se vindea cu măsura, iar insecticidul în flacoane, învățînd cu acest prilej că liberă fiind, și invizibilă, și, oricît de mare i-ar fi plăcerea, trebuie să fie cît de cît rezonabilă. Era gata-gata să se lovească mortal de un felinar vechi și strîmb din colțul străzii, și nu izbuti de-cît printr-o minune să frîneze în ultima clipă. După ce-l ocoli, strînse mai tare coada periei și-și continuă zborul, mai încetinit, atentă la cablurile electrice și la firmele care atîrnau de-a curmezișul trotuarelor.

A treia ulicioară dădea direct spre Arbat. Aici, Margareta învăță să-și conducă peria în mod magistral, dîndu-și seama că vehiculul ei e sensibil la cea mai ușoară atingere a mîinilor și a picioarelor și că, zburînd deasupra orașului, trebuie să fie cu ochii în patru și să nu se dezlănțuie. Afară de asta, chiar pe cînd străbătea spațiul pe deasupra primei ulicioare, și-a dat seama că trecătorii n-o vedeau zburînd. Nimeni nu-și sucea capul, nimeni nu striga: „Uite, uite!” Nimeni nu se dădea în lături speriat, nu țipa, nu leșina; nimeni nu izbucnea într-un rîs dement.

Margareta zbura neauzit, foarte încet și jos, cam la nivelul etajului al doilea. Dar, cu tot zborul lent, chiar la intrarea în Arbatul cu luminile lui orbitoare, nu-și calculă bine mișcarea și se lovi cu umărul de un disc luminos pe care era desenată o

săgeată. Accidentul ăsta o supără foc. Se dădu îndărăt pe peria ei ascultătoare, zbură în lături și apoi, năpustindu-se deodată asupra discului, îl făcu țandări cu coada periei. Se auzi zăngănitul cioburilor, trecătorii săriră într-o parte, de undeva se desluși un fluierat, și Margareta, săvârșind această năzbîtie, izbucni în hohote de rîs.

„Pe Arbat trebuie să fii mai prevăzătoare, își zise ea. Pe aici e o adevărată harababură, așa încît te descurci greu.”

Spunînd aceasta, începu să se strecoare printre cabluri. Sub ea pluteau acoperișurile troleibuzelor, ale autobuzelor și ale turismelor, în timp ce pe trotuare, după cum i se părea de sus, pluteau rîuri de șepci. Și din ele se desprindeau pîrîiașe, ce se vărsau în gurile de foc al magazinelor luminate în noapte.

„O, ce talmeș-balmeș! gîndi furioasă Margareta, aici nici nu poți să te întorci.”

Tăie Arbatul, se ridică mai sus, cam la înălțimea etajului trei, și, trecînd pe lîngă clădirea din colț a teatrului cu luminile lui orbitoare, pluti într-o ulicioară îngustă cu două rînduri de case înalte. Toate ferestrele erau deschise și de pretutindeni se revărsa muzica transmisă la radio. Din curiozitate, Margareta aruncă o privire pe una din ferestre. Era o bucătărie. Lîngă două primusuri, arzînd cu un vuiet năprasnic, stăteau și se certau două femei, fiecare cu cîte o lingură în mîină.

— Uite ce-i, Pelagheia Petrovna, te rog să stingi lumina cînd ieși de la toaletă, spuse femeia ce stătea înaintea unei cra-tițe pline cu bunătăți, din care ieșeau aburi. Că de nu, o să cerem în scris evacuarea dumitale.

— Grozavă mai ești dumneata, răspunse cealaltă.

— Amîndouă sînteți grozave, zise tare Margareta, trecînd prin fereastră, în bucătărie.

Părțile beligerante, auzindu-i glasul, se întoarseră, încremenind cu lingurile murdare în

mână. Margareta își întinse încetișor mîna printre ele și, întorcînd robinetele primusurilor, le stinse. Scoțînd un geamăt de uimire, femeile rămaseră cu gurile căscate. Dar Margareta se și plictisise în bucătărie și, pornind iar în zbor, se întoarse în ulicioară.

Imobilul uriaș și luxos cu șapte etaje de la capătul acesteia, construit pesemne de curînd, îi atrase atenția. Veni în jos și, aterizînd, descoperi că toată fațada casei era de marmură neagră, că avea uși largi, că în spatele vitrinei se profila șapca cu firet de aur și sclipeau nasturii portarului și că, deasupra intrării, scria cu litere de aur: „Casa Dramlitului”.

Uitîndu-se printre gene, Margareta căuta să pătrundă sensul cuvîntului „Dramlit”. Luînd la subțioară peria, intră în vestibul, îmbrîncindu-l cu ușa, spre marea lui mirare, pe portar, și, lîngă ascensor, pe un perete, zări o tablă neagră, uriașă, iar pe ea, scrise cu litere albe, numărul apartamentelor și numele locatarilor. Inscripția care încununa lista „Casa dramaturgului și a publicistului” o făcu pe Margareta să scoată un țipăt înăbușit de fiară. Urcîndu-se ceva mai sus prin văzduh, citi cu atenție încordată numele: Hustov, Dvubratski, Kvant, Bes-kudnikov, Latunski...

— Latunski! țipă ea ascuțit. Latunski! El e cel... care... l-a nenorocit pe maestru!

La intrare, portarul sări în sus, uluit, cu ochii holbați la tabla neagră, străduindu-se să înțeleagă minunea: de ce lista locatarilor pornise subit să scoată țipete stridente?

În timpul acesta, Margareta urca repede scara repetînd cu frenezie:

— Latunski 84... Latunski 84...

Iată, la stînga — 82, la dreapta — 83, mai sus, la stînga — 84! Aici! Iată și cartea de vizită: «O. Latunski».

Margareta descăleca de pe coada periei și tălpile ei înfier-bîntate atinseră răcoarea plăcută a palierului. Sună o dată, încă o dată. Dar nu venea nimeni să-i deschidă. Apăsă mai tare butonul soneriei, al cărei zbîrnîit îl auzea chiar și ea în apartamentul lui Latunski. Da, locatarul apartamentului 84 de la etajul șapte trebuie să-i fie recunoscător pînă la moarte răposatului Berlioz, președintele Massolit-ului, pentru că nimerise sub tramvai, și pentru că mitingul de doliu fusese fixat tocmai în seara aceea. Criticul Latunski se născuse sub o stea norocoasă; ea l-a salvat de întîlnirea cu Margareta, ajunsă vrăjitoare în vinerea aceea.

Nimeni nu venea să deschidă. Atunci, Margareta se repezi în jos, cu toată viteza, numărînd etajele; ajunse la parter, țîșni în stradă și, uitîndu-se în sus, numără și controla de afară etajele vrînd să-și dea seama unde veneau ferestrele apartamentului ocupat de Latunski. Erau, fără doar și poate, cele cinci ferestre pe colț, la etajul 7, cufundate în întuneric. După ce se convinse că nu greșește, se ridică în văzduh, și, peste cîteva clipe, iat-o intrînd pe fereastra deschisă într-o cameră întunecoasă, unde se așternea, argintie, doar o cărare îngustă strecurată de lumina lunii. Margareta alergă pe această cărare și găsi pe dibuite comutatorul. În clipa următoare întreaga locuință era luminată. Peria stătea părăsită într-un ungher. După ce se convinse că nu era nimeni în tot apartamentul, deschise ușa de la intrare și controla dacă într-adevăr pe cartea de vizită stă scris numele lui Latunski. Da, nimerise unde trebuia.

Se spune că și astăzi criticul Latunski se face alb ca varul cînd își amintește de seara aceea cumplită, și că pînă astăzi rostește cu devoțiune numele lui Berlioz. Nu se știe cu ce delict sinistru și infam s-ar fi încheiat seara aceea dacă el ar fi fost acasă, pentru că Margareta s-a întors din bucătărie cu un ciocan greu în mînă.

Zburătoarea invizibilă și goală-puşcă încerca să se stăpî-nească, să se oprească, dar mîinile îi tremurau de nerăbdare. Ochind bine, lovi cu ciocanul clapele pianului, și în apartament se revărsă primul urlet jalnic. Instrumentul produs de firma Becker — cu totul nevinovat — urla în culmea disperării. Clapele se prăvăleau, aplicele albe de os zburau în toate părțile. Pianul vuia, gemea, zdrăngănea și hîrîia.

Cu sunetul unei împuşcături de revolver, crăpă sub lovitura de ciocan placa de rezonanță de sus, lustruită. Răsufînd greu, Margareta rupea și strivea coardele cu ciocanul. În cele din urmă, obosită, se dădu la o parte, se trînti într-un fotoliu, să-și tragă răsufierea.

În baie, apa vuia cumplit, ca și în bucătărie. „Mi se pare că a început să curgă pe jos...” constată Margareta, adăugind cu glas tare:

— Dar să nu-mi pierd vremea aici.

Din bucătărie se prăvălea spre coridor un torent de apă. Plescăind cu picioarele desculțe prin băltoace, Margareta ducea apă cu niște căldări din bucătărie în cabinetul criticului și o vărsa în sertarele mesei de scris. Apoi, după ce sparse cu ciocanul ușile dulapului din cabinet, se năpusti în dormitor. Făcu țandări oglinda șifonierului și, scoțînd din el un costum de haine al criticului, îl înecă în cadă.

O călimară plină cu cerneală, luată din birou, o vărsă în patul somptuos pentru două persoane. Distrugerea îi provoca o aprigă desfătare, cu toate acestea, rezultatele i se păreau prea neînsemnate. De aceea începu să facă ce-i trecea prin minte. Spărgea vazoanele cu ficuși din camera unde se afla pianul. Fără să termine treaba, se întorcea în dormitor și, cu un cuțit de bucătărie, tăia cearșafurile, spărgea fotografiile înrămate. Nu simțea pic de oboseală și numai sudoarea curgea pe ea șiroaie.

În timpul acesta, în apartamentul 82 de sub apartamentul lui Latunski, femeia de serviciu a dramaturgului Kvant își bea ceaiul în bucătărie, ascultînd nedumerită zgomotele ce răzbăteau de sus: bocănituri, zăngănit de sticlă și un neconținut du-te-vino. Ridicînd privirea în tavan, văzu cum acesta își schimbă de la o clipă la alta culoarea, făcîndu-se din alb albăstrui spălăcit. Pata creștea văzînd cu ochii și deodată se îm-pînzi de picături. Cîteva secunde femeia încremeni locului, minunîndu-se de fenomenul ăsta, pînă cînd, în cele din urmă, din tavan se porni o adevărată ploaie, care nu întîrzie să se reverse cu zgomot pe podea. Femeia sări în picioare, puse sub șuvoiul de apă un lighean, ceea ce se dovedi inutil, în-trucît ploaia se întetea, lărgindu-și teritoriul, inundînd plita cu gaze și masa cu vesela de pe ea. Atunci, cu un țipăt, femeia se repezi afară din apartament, luînd-o în sus pe scări și, după cîteva clipe, soneria de la ușa apartamentului lui Latunski prinse iar să zbîrnîie.

„Gata, s-au pus pe sunat. E timpul s-o iau din loc”, își zise Margareta și încalecă pe coada periei, atentă la glasul de femeie care striga pe gaura cheii:

— Deschide, deschide, te rog! Dusia, deschide! La voi curge? Pe noi ne-a inundat!

Margareta se ridică cam la un metru în văzduh și lovi în lustră. Două lămpi făcură explozie, aruncînd în toate părțile țurțuri de cristal. Strigătele de la intrare amuțiră, și pe scară se auzi un tropăit. Margareta pluti pe geam afară și, făcîndu-și ușurel vînt, își repezi ciocanul în geamul ferestrei, care scînci, în timp ce pe peretele exterior, îmbrăcat în marmură, al clădirii, se prăvăli o cascadă de cioburi. Apoi ea zbură spre geamul următor. Jos, departe, oamenii începură să alerge pe trotuar; din cele două mașini care staționau în fața clădirii una claxona și se îndepărtă. Terminînd cu ferestrele lui Latunski, Margareta pluti spre apartamentul vecin.

Loviturile se făcură mai dese, stradela se umplu de pocnete și zăngănit. Din prima intrare ieși în fugă portarul, se uită în sus, șovăi un pic, nedîndu-și seama din capul locului ce are de întreprins, apoi băgă în gură fluierul și fluieră ca un turbat. În fluieratul acesta, cu o adevărată frenezie, după ce a spart ultimul geam de la etajul șapte, Margareta coborî spre etajul șase și începu să spargă geamurile și aici.

Chinuit de inactivitatea prelungită de după ușile elegante ale intrării, portarul își punea tot sufletul în fluierat, urmărind-o pas cu pas pe Margareta, ca și cînd ar fi acompaniat-o, în pauze, cînd ea trecea de la o fereastră la alta, el își lua avînt și, în fiecare lovitură dată de Margareta, umflîndu-și obrazii, se punea pe fluierat, sfredelind văzduhul nopții pînă la ceruri.

Sforțările lui, în combinație cu sforțările Margaretei, dezlănțuită, dădură rezultate mari. În casă se stîrnise panică. Geamurile rămase încă întregi se deschideau, apăreau în ele capete omenești, care se ascundeau pe dată, iar geamurile deschise — repede se închideau. În casele de peste drum, în ferestre, pe un fond luminat, apăreau siluetele întunecate ale oamenilor, care căutau să înțeleagă de ce, fără nici un motiv, crapă geamurile în clădirea nouă a „Dramlit”-ului.

În ulicioară, toată lumea alerga spre casa „Dramlit”-ului, iar în clădire, pe toate scările, tropăiau oameni, foindu-se fără nici un rost. Femeia de serviciu a lui Kvant striga celor ce fugeau pe scări că apartamentul lor a fost inundat; în curînd, i se alătură și femeia familiei Hustov de la apartamentul 80, de sub locuința lui Kvant. La Hustovi, apa țîșnise din tavan, și în baie, și în bucătărie. În cele din urmă, în locuința Kvan-ților, în bucătărie, din tavan se prăbuși un strat uriaș de tencuială, făcînd praf toată vesela murdară, după care, din zdrențele tavanului, se porni o ploaie în

toată legea, de parcă turna cu găleata. Atunci, pe scara unu se dezlănțuiră niște țipete disperate.

Zburînd prin dreptul penultimei ferestre de la etajul trei, Margareta se uită înăuntru și zări un individ care-și puneă masca de gaze, cuprins de panică. Ea-l sperie, spărgînd geamul cu ciocanul, și omul o șterse din odaie.

Sălbatica devastare se curmă pe neașteptate. Lunecînd spre etajul doi, Margareta se uită pe fereastra din margine, acoperită cu o draperie ușoară de culoare închisă. În odaie, sub un glob de sticlă, ardea un bec slab. Într-un pătuț cu plasă ședea un băiețel de vreo patru ani, trăgînd cu urechea speriat la zgomotele de afară. Era singur, cei mari o zbughiseră pesemne pe palier, să vadă ce se întîmplă.

— Sparg geamurile, zise băiețelul, după care strigă: Mamă! Neprimind nici un răspuns, mai spuse:

— Mamă, mi-e frică.

Margareta dădu deoparte draperia și zbură pe geam, în odaie...

— Mi-e frică, repetă băiețelul, cuprins de un tremur.

— Nu-ți fie teamă, nu-ți fie teamă, micuțule, îl liniști Margareta, străduindu-se să-și îmblînzească oarecum glasul nelegiuit, răgușit în bătaia vîntului, băieții s-au apucat să spargă geamurile.

— Cu praștia? o întrebă băiețelul, potolindu-se.

— Cu praștia, cu praștia, încuviință Margareta. Tu dormi liniștit.

— E Sitnik, zise băiețelul, el are praștie.

— Bineînțeles că el e!

Băiețelul se uită șiret undeva, într-o parte, și întrebă:

— Și tu, tanti, unde ești?

— Eu nu sînt, îi răspunse Margareta. Mă visezi.

— Așa am crezut și eu, zise băiețelul.

— Culcă-te, îi porunci Margareta, pune-ți obrazul în palmă și visează-mă.

— Bine, am să te visez, am să te visez neapărat, se învoi băiețelul și în aceeași clipă se cuibări în pătutul lui, cu obrazul în palmă.

— Am să-ți spun o poveste, încep să vorbească din nou Margareta, punându-și mîna înfierbîntată pe căpșorul tuns: A fost odată o tanti... Și nu avea copii, și nu știa ce e fericirea, întîi, multă, multă vreme a tot plîns, iar mai tîrziu s-a făcut rea...

Margareta amuți și își retrase mîna: copilul dormea.

Ea își lăsa încetișor ciocanul pe pervazul ferestrei și zbură pe geam afară. Lîngă clădire era zarvă mare. Pe asfaltul trotuarului, presărat cu cioburi, alergau niște oameni, strigînd ceva. Printre ei apăruseră și milițieni. Deodată, se auzi un clopot, și din Arbat își făcu intrarea în ulicioară mașina roșie a pompierilor, cu scară.

Dar ce urma să se petreacă n-o mai interesa pe Margareta. Calculîndu-și bine mișcările, ca să nu se agate de vreun cablu, strînse mai tare peria și într-o clipă se pomeni deasupra casei cu bucluc. Sub ea, ulicioara căzu într-o rîină, prăvălindu-se. În locul ulicioarei, sub picioarele ei, se ivi o îngrămădire de acoperișuri brăzdată la colțuri de niște cărări scînteietoare. Toată această îngrămădire pluti pe neașteptate într-o parte, iar lanțurile de lumini se spălăciră, contopindu-se treptat.

Margareta se mai smuci o dată, și toată îngrămădirea de acoperișuri intră în pămînt, în locul ei țîșnind o mare de lumini electrice tremurătoare, care se ridică deodată vertical, ca apoi să apară deasupra capului ei, în timp ce sub picioarele sale sclipi argintul lunii. Dîndu-și seama că făcuse o tumbă, își luă din nou poziția normală și, întorcînd capul, văzu că nici lacul nu mai era, și că acolo, în urma ei, la orizont, nu mai rămăsese decît o văpaie trandafirie. În clipa următoare se stinse și aceasta, și Margareta se pomeni singură cu luna, care alerga deasupra ei, în stînga. Părul îi

era de mult vîlvoi, în timp ce lumina lunii îi scălda şuierînd trupul gol. Văzînd cum undeva, jos, două şiruri de lumini răzleţe se contopesc în două dîre neîntrerupte de foc, ca apoi să dispară cu repeziciune, Margareta îşi dădu seama că zboară cu o viteză fantastică şi o uimi faptul că nu se înăbuşă.

În clipele următoare, jos, departe, în întunericul negru al pămîntului, se aprinse o nouă văpaie de lumină electrică, re-pezindu-se sub picioarele ei, ca în secunda următoare să pornească a se învîrţi în chip fantastic, ca o elice, şi să se prăbuşească în beznă. Alte cîteva clipe şi fenomenul se repetă.

— Oraşele! Oraşele! strigă Margareta.

După aceea, de vreo două-trei ori văzu sub ea sclipirea palidă parcă a unor săbii în cutii negre deschise şi-şi dădu seama că erau rîuri.

Întorcîndu-şi capul şi privind sus şi spre stînga, zburătoarea vedea încîntată cum aleargă luna deasupra ei, nebuneşte, înapoi spre Moscova, dar stînd în acelaşi timp cu totul ciudat pe loc, încît se putea desluşi limpede pe ea o tainică siluetă întunecată — un balaur, sau un căluţ cocoşat, cu botul ascuţit îndreptat spre oraşul pe care-l lăsase în urmă.

Atunci Margaretei îi trecu prin minte că, de fapt, degeaba goneşte cu atîta furie peria, că se lipseşte de posibilitatea de a vedea cum trebuie, de a se desfăta, de a gusta din plin zborul. Ceva îi spunea că acolo unde zboară, va fi aşteptată şi că nu are de ce să se plictisească gonind cu asemenea repeziciune nebunească şi la asemenea înălţime.

Aplecă peria cu părul ţepos înainte, aşa încît coada acestuia se ridică în sus şi, încetinind mult mersul, se apropie de pămînt. Şi această alunecare, ca într-o săniuţă aeriană, îi aduse o nemaipomenită desfătare. Pămîntul se ridică spre ea, şi îri viitoarea neagră, fără nici o formă pînă atunci, se arătară tainele şi frumuseţile lui în timpul unei nopţi cu lună. Pămîntul venea spre ea şi pe Margareta o şi

pătrundea mirosul pădurilor înverzite. Zbură deasupra ceței unei pajiști înrourate, apoi deasupra unui lac. Sub ea cîntau în cor broaștele, iar undeva departe, făcînd, nu se știe de ce, să-ibată tare inima, venea cu zgomot mare un tren.

În curînd îl văzu. Se tîra încet, ca o șenilă, împrôșcînd văzduhul cu scînteii. Luîndu-i-o înaintea, Margareta mai zbură deasupra oglinzii unei ape, în care trecu, sub picioarele ei, o a doua lună, apoi veni mai jos și o porni, gata-gata să atingă vîrfurile unor pini uriași.

Din spate se auzi deodată un vîjîit spintecînd văzduhul; creștea, apropiindu-se, ajungînd-o din urmă pe Margareta. Treptat, la vîjîitul acesta, semănînd cu cel provocat de un obiect zburător, de un proiectil, se adăugă hohotul de rîs al unei femei, întorcînd capul, Margareta văzu venind spre ea o arătare ciudată, de culoare închisă. Conturîndu-se tot mai precis, se desluși în sfîrșit un călăreț în zbor; încetinindu-și goana, pe Margareta o ajunse din urmă Natașa.

Goală, cu părul răvășit fluturîndu-i în vînt, zbura călare pe un vier gras, care strîngea între copitele dinainte o servietă, în timp ce cu cele dinapoi bătea înverșunat văzduhul. Pe lingă vier, zbura legat de un șnur și sclipind uneori în lumina lunii un *Tpince-nez*, iar vierul avea pe cap o pălărie care-i aluneca tot mai mult pe ochi. Uitîndu-se mai bine, Margareta își dădu seama că vierul nu era altul decît Nikolai Ivano-vici, și hohotele ei de rîs tunară peste pădure, împletindu-se cu hohotele Natașei.

— Natașa! chiui Margareta. Te-ai uns cu cremă?

— Suflețelul meu!! îi răspunse Natașa, trezind cu țipetele ei pădurea de pin adormită. Regina mea, să știi că am uns și chelia dumnealui!

— Prințesă! zbieră plîngăreț vierul, purtîndu-și în galop călăreața.

— Suflețelul meu! Margareta Nikolaevna! strigă Natașa, galopînd alături de Margareta, recunosc,

am luat cremă. Că și noi vrem să trăim și să zburăm! Iertați-mă, stăpîna mea, dar eu nu mă întorc, nu mă întorc pentru nimic în lume! Ah! Ce bine e, Margareta Nikolaevna... M-a cerut în căsătorie, și Natașa arăta cu degetul spre gîtul vierului, care gîfîia rușinat, da, m-a cerut în căsătorie! Cum îmi spuneai, ia zi? strigă ea aplecîndu-se spre urechea vierului.

— Zeiță! urla acesta, nu pot să zbor atît de repede! Pot să pierd hîrtii importante, Natalia Prokofievna, protestez!

— Ia mai du-te dracului cu hîrțiile tale! striga hohotind obraznic Natașa.

— Ce tot spui, Natalia Prokofievna, ne poate auzi cineva, strigă rugător vierul.

Zburînd alături de Margareta, Natașa îi povesti, rîzînd, ce se întîmplase în vilă după plecarea ei.

Fata mărturisi că nu se atinsese de lucrurile primite în dar de la Margareta, ci se dezbrăcase și, repezindu-se la cutia cu cremă, se unsese cu ea. Și i se întîmplase același lucru ca și stăpînei sale. Dar, în timp ce ea se minuna, privindu-se în oglindă, rîzînd, fericită de frumusețea ei vrăjită, se deschisese ușa și apăruse Nikolai Ivanovici. Ținea tulburat în mîini cămașa Margaretei Nikolaevna, propria-i pălărie și servieta. Văzînd-o pe Natașa, Nikolai Ivanovici încremenise. Venin-du-și în fire, roșu ca un rac, declarase că a socotit de datoria lui să ridice cămășuța și s-o aducă el, personal...

— Ce-a fost în stare să sporovăiască, ticălosul! hohotea Natașa. Ce-a fost în stare să-mi spună, să mă ademenească! ce bani mi-a făgăduit! Zicea: Klavdia Petrovna n-o să afle nimic. Ce, doar n-ai să spui că mint! strigă Natașa către vier, care-și întoarse rîtul într-altă parte, rușinat din cale-afară.

Zburînd prin dormitor, Natașa îl unsese cu cremă pe Nikolai Ivanovici, după care rămăsese și ea încremenită de uimire.

Chipul respectabilului locatar de jos se strânsese într-un rit, iar la mîini și la picioare se pomenise cu

niște copite mititele. Privindu-se în oglindă, Nikolai Ivanovici pornise a urla disperat, sălbatic, dar era prea târziu. După câteva clipe, înșeuat, plângând în hohote deznădăjduite, zbura undeva la dracu, afară din Moscova.

— Cer stăruitor să mi se dea iar înfățișarea mea normală! grohăi și guiță pe neașteptate vierul, când cuprins de frenezie, când rugându-se cu umilință. Nu am de gând să zbor la o adunare ilegală! Margareta Nikolaevna, te rog, e de datoria dumitale s-o pui la punct! Ți-a fost femeie de serviciu!

— Aha, va să zică acum sînt pentru tine femeie de serviciu? femeie de serviciu? strigă Natașa, dupindu-l pe vier de ureche. Adineauri eram zeiță! Cum îmi spuneai? Zi!

— Venera! răspunse plîngăreț vierul zburînd deasupra unui pîrîu ce spumega printre stînci și atingînd cu copitele niște tufe de alun.

— Venera! Venera! strigă triumfătoare Natașa, cu o mîină în șold, cu cealaltă întinsă spre lună.

Margareta! Regină! Rugați-vă pentru mine, să mă lase să rămîn vrăjitoare! Dumneavoastră vi se îndeplinește orice rugă, vă e dată puterea!

Și Margareta răspunse:

— Bine. Îți promit!

— Mulțumesc, strigă Natașa și, deodată, urlă tăios și trist: Hei! Hei! Mai repede, mai repede! Ia sporește viteza!

Strînse între călcîie șoldurile vierului, teșite și slăbite de goana cea turbată, și animalul se smuci atît de tare, că din nou spintecă văzduhul, și Natașa apăru undeva înaintea, ca un punct negru, pierind, o dată cu ea stingîndu-se și vîjîitul zborului.

Ca și înainte, Margareta zbura agale printr-o regiune pustie și necunoscută, peste niște dealuri presărate cu bolovani risipiți printre pini răzleți și uriași. Ea nu zbura însă pe deasupra pinilor, ci printre trunchiurile lor poleite dintr-o parte de

argintul lunii. Umbra ușoară a zburătoarei aluneca pe pă-mînt în fața ei, iar luna o mîngîia din spate.

Margareta simțea că se află lîngă o apă și bănuia că va ajunge curînd la capătul drumului. Pinii se dădură în lături, și ea se apropie încetișor prin văzduh de o rîpă abruptă, calcaroa-să. Dedesubt, jos, în vale, șerpuia un rîu învăluit în umbră. Peste toate se așternea ceața, agățîndu-se de tufele de pe marginea rîpei, în timp ce malul celălalt era jos și neted. Acolo, sub un pîlc singuratic de copaci rămuroși, se zbătea flacăra mică a unui foc de vreascuri și se zăreau siluete mărunte, în mișcare. Margaretei i se păru că aude din partea aceea o muzică veselă, sîcîitoare. Mai departe, cît vedeai cu ochii, pe cîm-pia argintată de lună nu se deslușeau semnele nici unei așezări sau ale prezenței omului.

Margareta sări de pe mal și într-o clipă atinse apa. După goana ei prin văzduh undele o îmbiau. Aruncînd cît colo peria, își făcu vînt și se repezi în rîu cu capul în jos. Trupul ei ușor străpunse ca o săgeată apa, și o trîmbă de stropi țîșni atît de sus, de ziceai că acum-acum ajunge la lună. Apa era caldă ca în baie și, ieșind în bezna neagră pe oglinda rîului, singură în noapte, Margareta înotă pe săturate.

Nu era nimeni lîngă Margareta, dar ceva mai departe, în spatele unor tufe, se auzea plescăit și fornăit — și acolo se scălda cineva.

Margareta ieși pe mal. După scăldat, trupul îi ardea. Nu simțea nici un fel de oboseală și țopăia fericită pe iarba reavănă.

Deodată încetă să mai danseze și-și încorda atenția. Fornăitul se auzea mai aproape și, de după tufișuri de răchită, apăru un grăsan gol-goluț, cu un joben negru de mătase pe cap, pus mai spre ceafă. Tălpile picioarelor le avea negre-nă-molite, așa încît părea că poartă ghetе negre. Judecînd după felul cum gîfîia și sughița, era băut bine, ceea ce se

confirma și prin faptul că deodată râul începu să miroasă a coniac.

Văzînd-o pe Margareta, grăsanul o pironi cu ochii, iar apoi urlă bucuros:

— Ce-o fi asta? Oare pe ea o văd? Godina, că doar tu ești, văduvă veselă! Și tu te afli aici? și înainta spre ea, să o salute.

Margareta se dădu înapoi și-i răspunse cu demnitate:

— Du-te la mama dracului! Nu sînt nici o Clodină. Vezi cu cine stai de vorbă și, după ce se gîndi o clipă, adăugă la vorbele ei o înjurătură lungă, scabroasă. Toate acestea avură darul să-l dezmeticească pe grăsunul ușuratic.

— Vai! exclamă el încet și tresări, iertați-mă cu mărinimie, luminăția voastră, regină Margot! V-am confundat și vinovat e coniacul, fie el blestemat! Grăsanul se lăsă pe un genunchi, dădu la o parte jobenul, făcu o plecăciune și începu să bolborosească, amestecînd frazele rusești cu cele franțuzești, niște aiureli despre nunta însîngerată a unui prieten al său Gues-sard, la Paris, despre coniac și despre faptul că e distrus de trista greșeală pe care o făcuse.

— Mai bine ți-ai pune pantalonii, nenorocitul, zise mai blînd Margareta.

Grăsanul zîmbi larg, arătîndu-și toți dinții, bucuros că Margareta nu este supărată și-i comunică extaziat că în clipa de față e fără pantaloni, doar pentru că, distrat fiind, i-a lăsat la fluviul Enisei, unde se scăldase ceva mai înainte, dar că îndată zboară acolo, mai ales că Eniseiul e la doi pași. După aceea începu să se dea înapoi, cu fața spre Margareta, și se dădu așa pînă-n clipa cînd alunecă și căzu pe spate în apă. Dar că-zînd chiar, păstra pe fața-i bordisită cu mici barbete un zîm-bet de extaz, afecțiune și devotament.

Margareta scoase un fluierat puternic și, încălecînd peria, care alergase de îndată la chemarea ei, trecu în zbor pe malul celălalt. Umbra

rîpei calcaroase nu ajungea pînă acolo, și malul lin era scăldat în razele lunii.

Cînd Margareta puse piciorul pe iarba înrourată, orchestra de sub sălcii răsună mai tare, și din focul de vreascuri zbură mai vesel un snop de scînteii. Sub ramurile sălciilor, presărate cu cercelușe gingașe și pufoase, conturîndu-se în razele lunii, ședeau pe două rînduri niște broaște fâlcoase și, um-flîndu-se, de parc-ar fi fost de cauciuc, cîntau din fluier de lemn un marș solemn și eroic. Dinaintea muzicanților atîr-nau smocuri de putregai fosforescent, prinse în nuielușe de sălcii, ca să lumineze partiturile. Pe botul broaștelor sclipeau umbrele dănțuitoare ale focului de vreascuri.

Marșul se cînta în cinstea Margaretei. I se făcea o primire dintre cele mai triumfale. Rusalcele străvezii își întrerupseră hora încinsă deasupra rîului și o aclamară fluturînd în aer niște ierburi de apă, iar deasupra malului pustiu și verzui răsună, rostogolindu-se pînă departe, lărmuirea lor de bun venit. Niște vrăjitoare în pielea goală țîșniră de după sălcii, se încolonară cu reverențe și plecăciuni, curat ca la curtea împărătească. Cineva, cu picioare de țap, veni fuga la Margareta, lipindu-și buzele de mîna ei și, așternînd pe iarbă o țesătură de mătase, întrebă dacă regina e mulțumită, dacă i-a făcut plăcere scăldatul, poftind-o să se întindă, ca să se odihnească, ceea ce Margareta și făcu.

Cel cu picioare de țap îi oferă o cupă cu șampanie pe care ea o bău și simți deodată parcă încălzindu-i-se inima. Intere-sîndu-se de soarta Natașei, află că aceasta se și scăldase și pornise, călare pe vierul ei, spre Moscova, ca să ajungă acolo mai înainte, să dea de veste cui trebuie că Margareta va sosi cu-rînd și să ajute la confecționarea și împodobirea toaletei sale.

Scurta ședere a Margaretei sub sălcii a fost marcată de un episod: în văzduh răsună un fluierat,

și un trup negru, greșind vădit ținta, se prăbuși în apă. Peste câteva clipe în fața Margaretei se ivi același grăsan cu barbete, care se prezentase într-un mod atît de nereușit pe celălalt mal. Apucase, după cum se vedea, să facă drumul pînă la Enisei și înapoi, întrucît era îmbrăcat sărbătorește cu frac, însă ud leoarcă, din cap pînă-n picioare. Coniacul îi făcuse figura pentru a doua oară: cobo-rînd, nimerise tot în apă. În schimb, nu-și pierduse zîmbetul nici în acest caz atît de trist, și a fost admis să-i sărute mîna Margaretei, care rîdea vesel.

Apoi toată lumea începu să se pregătească de plecare. Rusalcele își jucară hora în lumina lunii și se topiră în razele ei. Cel cu picioare de țap se informă reverențios cu ce a călătorit Margareta pînă la rîu. Aflînd că sosise călare pe o perie, remarcă:

— O, se poate? E atît de incomod!

După ce întocmi într-o clipă din două cioturi mici un telefon bizar, ceru cuiva să i se trimită neîntîrziat, într-un minut, o mașină, ceea ce se și făcu, chiar într-un minut.

Pe ostrov ateriza un automobil șarg, deschis, numai că la volan nu ședea un șofer obișnuit, ci un cioroi de cîmp, negru, cu pliscul lung, cu o șapcă de mușama pe cap și cu mănuși lungi, cu manșetă largă. Ostrovul se făcea tot mai pustiu. Luîndu-și zborul, vrăjitoarele se topiseră în văpaia lunii. Focul de vreascuri se stingea, și peste tăciuni se așternea o spuză cărunță.

Cel cu picioarele de țap o ajută pe Margareta să se urce în mașină, și ea se lăsă pe bancheta largă a automobilului șarg. Automobilul hurui și se repezi în sus, mai-mai să atingă luna. Ostrovul pieri, pieri și rîul, în timp ce Margareta gonia prin văzduh înapoi spre Moscova.

22 La lumina făcliilor

Huruitul uniform al automobilului zburînd în înalături o legăna pe Margareta, iar lumina caldă a lunii o învăluia, plăcută și mîngîietoare. Își întindea fața cu ochii închiși s-o alinte vîntul, gîndindu-se cu oarecare tristețe la malul rîului necunoscut, pe care-l părăsise și pe care, după cum presimțea, n-o să-l mai vadă niciodată. După toate minunile și vrăjitoriile din seara aceea, bănuia la cine se duce, dar nu-i era frică. Speranța că acolo va izbuti să-și redobîndească fericirea pierdută îi dădea curaj. De altfel, nu-i fu dat să viseze prea mult la fericirea ei în această mașină. Nu se știe dacă cioroiul își cunoștea bine meseria, ori mașina era atît de bună, cert este că nu trecu multă vreme și, cînd Margareta deschise ochii, zări dedesubt, în locul întunericului pădurii, o mare tremurătoare — luminile Moscovei. Pasărea neagră — șoferul — deșurubă din zbor roata dreaptă din față, aterizînd într-un cimitir pustiu din raionul Dorogomilov.

Fără să-l întrebe nimic pe șofer, Margareta coborî împreună cu peria ei, lingă o lespede funerară; cioroiul porni automobilul și-l dirija drept spre rîpa din dosul cimitirului, unde acesta se prăbuși cu un huruit infernal și pieri. Cioroiul își duse respectuos mîna la șapcă, se sui călare pe roată și-și luă zborul.

În aceeași clipă, din spatele unui monument funerar apăru o pelerină neagră. În lumina lunii, scînteie un clonț, și Margareta îl recunoscă pe Azazello. Cu un gest, acesta o invită să încalece peria, iar el sări călare pe o floretă lungă, și amîndoi își luară zborul, aterizînd peste cîteva clipe, nevăzuți de nimeni, în fața casei nr. 302 bis de pe strada Sadovaia.

În timp ce, ducînd sub braț peria și floreta, cei doi treceau prin gang. Margareta zări un bărbat cu șapcă și cizme înalte, care aștepta probabil pe cineva. Deși erau aproape aerieni, omul singuratic

auzi pașii celor doi și tresări alarmat, nepu-tînd înțelege de unde venea zgomotul.

Pe un al doilea om, semănînd uimitor cu primul, ei l-au întîlnit lîngă intrarea a șasea. Și din nou se repetă aceeași istorie.

S-au auzit pașii lor... omul se întoarce îngrijorat și se încruntă. Iar atunci cînd ușa se deschise și se închise din nou, omul se repezi în urma celor ce intrau nevăzuți, privi în spațiul de la intrare, dar, desigur, nu văzu nimic.

Al treilea, copia fidelă a celui de al doilea, și deci și a celui dintîi, veghea pe palierul etajului doi. Fuma țigări tari și, tre-cînd pe lîngă el, Margareta începu să tușească. Cel care fuma sări de pe banca pe care ședea, ca și cînd l-ar fi împuns ceva, începu să se uite în jur neliniștit, se apropie de balustrada scării, privi în jos. În timpul acesta, Margareta cu însoțitorul ei se și aflau în fața apartamentului nr. 50.

N-a trebuit să sune. Azazello deschise încet ușa cu cheia lui.

Primul lucru care o uimi pe Margareta la intrare fu întunericul. Domnea o beznă ca într-o subterană; și ea simți nevoia să se agate de pelerina lui Azazello, de teamă să nu se poticnească. Dar chiar în clipa aceea, undeva, departe, sus, sclipi flăcăruia unei candelă, care porni să se apropie treptat. Din mers, Azazello îi luă Margaretei peria de sub braț, și aceasta se mistui în întuneric.

Apoi începură să urce niște trepte largi, care i se păzură Margaretei fără de sfîrșit. O uimea faptul că în vestibulul unui apartament obișnuit din Moscova putea să încapă o scară ca asta, cu totul ieșită din comun și invizibilă. Simțea însă bine sub picioare această scară nesfîrșită. Dar urcușul luă sfîrșit și Margareta își dădu seama că se află pe un palier. Flăcăruia se apropie, și Margareta văzu chipul unui bărbat, înalt și negru, ținînd în mînă o candelă. Cei care avuseseră nefericirea să-i pice

zilele acelea în care l-ar fi recunoscut fără îndoială de îndată, chiar și numai la pîlpîirea slabă a candeliei.

Era Koroviev, alias Fagot.

E drept, înfățișarea lui Koroviev se schimbase mult. Clipind prin întuneric, flăcăruia se răsfrîngea de data asta nu într-un *pince-nez* cu geamul crăpat, pe care ar fi trebuit să-l arunce de mult la lada de gunoi, ci într-un monoclu, ce-i drept, crăpat și el. Pe fața lui impertinentă, mustăcioara era frizată și pomădată, iar faptul că părea negricios se explica foarte simplu — Koroviev era îmbrăcat în frac. Alb îi era numai plas-tronul.

Mag, dirijor de cor, vrăjitor, translator și dracu mai știe ce în realitate, Koroviev se înclină și, plimbînd cu un gest larg candela prin văzduh, o invită pe Margareta să-l urmeze. Între timp Azazello dispăruse.

„Ce seară ciudată, își spuse Margareta. La toate m-aș fi așteptat, numai la asta nu. Ce-o fi însemnînd? S-o fi stins lumina la ei? Dar lucrul cel mai uimitor e spațiul imens al încăperii. .. Cum se face că pot intra toate astea într-un apartament moscovit? E pur și simplu imposibil!...”

Oricît de puțină lumină oferea candela lui Koroviev, Margareta își dădu seama că se află într-o sală de-a dreptul de necuprins, prevăzută și cu o coloană întunecată, care la prima impresie părea fără de sfîrșit. Koroviev se opri lîngă un divă-naș, își așează candela pe un soclu, cu un gest îi propuse Margaretei să se așeze, iar el însuși se opri alături, într-o poză pitorească, rezemat de soclu.

— Dați-mi voie să mă prezint, zise Koroviev cu voce hî-rîită. Mă numesc Koroviev. Vă uimește faptul că nu avem lumină? Desigur, socotiți că o facem din economie? Nici gînd! Dacă ar fi așa, aș accepta ca primul călău pe care-l voi întîlni, fie și unul dintre cei care în seara asta, ceva mai tîrziu, vor avea cîntecul să vă sărute genunchiul, să-mi taie capul, nici mai mult, nici mai puțin — chiar pe

postamentul acesta! Nu, *messire* nu poate să sufere lumina electrică, și o vom aprinde numai în ultima clipă. Atunci, vă rog să mă credeți, n-o să ne plîngem de întuneric. Ba aş zice chiar că ar fi mai bine să nu fie atîta lumină.

Koroviev îi plăcu Margaretei, și trîncăneala lui scîrîitoare avu un efect liniştitor asupra ei.

— Nu, răspunse Margareta, altceva mă uimeşte; unde încap toate astea? și făcu un gest cu mîna, subliniind astfel spaţiul necuprins al sălii.

Koroviev zîmbi mîeros, și umbrele prinseră a juca în cutele nasului său.

— E cel mai simplu lucru! răspunse el. Celor care cunosc bine a cincea dimensiune le este uşor să lărgescă încăperea pînă la proporţiile dorite. Vă spun mai mult, stimată doamnă — pînă la dracu ştie ce proporţii! De altfel, eu, trîncăni Koroviev mai departe, am cunoscut oameni care n-aveau nici o idee nu numai despre a cincea dimensiune, ci, în general, despre nimic, și, cu toate acestea, făceau adevărate minuni în ce priveşte lărgirea spaţiului lor. Aşa s-a întîmplat, de pildă, cu un orăşean care, după cum mi s-a povestit, primind un apartament de trei camere pe Zemleanoi Val, fără a cincea dimensiune și alte lucruri năucitoare, l-a transformat cît ai clipi într-o locuință de patru camere, trăgînd prin una din odăi un zid despărțitor. După aceea, a făcut schimb de locuință primind două apartamente separate în două cartiere diferite ale Moscovei: unul de trei, și altul de două camere. Cred că sînteți de acord că acum omul avea cinci camere. Apartamentul de trei camere l-a preschimbat cu două apartamente de cîte două camere, devenind posesor, după cum vedeți, a șase camere, ce-i drept, risipite într-o dezordine desăvîrșită prin întreaga Moscova. Omul se pregătea să execute ultima și cea mai strălucită mișcare a sa, dînd un anunț la ziar că schimbă șase camere aflate în cartiere diferite pe un apartament de cinci camere pe Zemleanoi Val — cînd

activitatea i-a fost întreruptă din pricini independente de voința lui. Posibil să aibă și astăzi vreo cameră, dar, citez să vă asigur, nu la Moscova. Iată ce pișicher, și dumneavoastră binevoiți să discutați despre a cincea dimensiune.

Deși nu ea discutase despre a cincea dimensiune, ci Koroviev, Margareta rîse înveselită, ascultînd peripețiile pișicherului — specialist în problema schimbului de locuință, Koroviev însă urmă:

— Dar să trecem la fapte, da, la fapte, Margareta Niko-laevna. Sînteți o femeie foarte inteligentă și ați și ghicit, desigur, cine e stăpînul acestei case.

Inima Margaretei zvîcni cu putere: se mulțumi să încuviințeze din cap.

— Așadar, urmă Koroviev, sîntem dușmanii oricăror lucruri nelămurite, ai oricăror mistere. În fiecare an, *messire* dă un bal. Balul acesta se cheamă balul de primăvară al lunii pline, sau balul celor o sută de regi. Vine la lume!... Aici, Koroviev își prinse obrazul în mînă, ca și cînd l-ar fi apucat o durere de măsea. De altfel, sper să vă convingeți singură. Așadar, *messire* este celibatar, după cum vă dați seama, desigur. Dar are nevoie de o stăpînă a casei, de o amfitrioană — Koroviev făcu un gest de neputință — recunoașteți și dumneavoastră că fără amfitrioană...

Margareta îl asculta pe Koroviev, străduindu-se să nu scape o vorbă; își simțea inima înfiorată, în timp ce speranța fericirii o amețea.

— S-a stabilit o tradiție, vorbi mai departe Koroviev, în primul rînd pe stăpîna balului s-o cheme Margareta, în al doilea rînd, să fie originară din partea locului. Noi, după cum vedeți, călătorim și, în momentul de față, ne aflăm la Moscova. Aici, am găsit 121 de Margarete, dar, dacă mă credeți, Koroviev se plesni deznădăjduit peste pulpă, nici una nu corespundea pînă cînd, în sfîrșit, o întîmplare fericită...

Koroviev zîmbi cu tîlc, înclinîndu-se, și Margareta simți din nou un fior rece străbătîndu-i inima.

— Mai pe scurt, strigă Koroviev. Scurt de tot: Vreți să acceptați această misiune?

— Vreau! răspunse răspicat Margareta.

— S-a făcut, zise Koroviev și, ridicînd candela, adăugă: Urmați-mă, vă rog.

Porniră printre coloane și, în cele din urmă, ajunseră într-o sală, cu un miros puternic de lămîi, unde se auzeau niște foșnete și ceva trecu pe lîngă capul Margaretei, atingîndu-l. Ea tresări:

— Nu vă speriați, o liniști dulce pe Margareta Koroviev, luînd-o la braț. Sînt șiretlicurile de bal ale lui Behemoth, nimic mai mult. Și, în general, am să îndrăznesc să vă sfătuiesc să nu vă temeți de nimic, Margareta Nikolaevna. Ar fi o nechibzuință. N-am să vă ascund că balul va fi pompos. Vom vedea persoane a căror putere a fost cîndva deosebit de mare.

Dar, zău, cînd te gîndești cît de microscopice sînt posibilitățile lor în comparație cu posibilitățile celui din suita căruia am cîntea să fac parte, devine caraghios și chiar, aș zice, trist... Și-apoi, dumneavoastră în persoană sînteți de viță regească.

— De ce de viță regească? șopti speriată Margareta, lipin-dvi-se de el.

— Ah, regină, trîncănea jucăuș Koroviev, problemele sîn-gelui sînt cele mai complicate probleme din lume! Și dacă am interoga unele străbunici, mai ales pe acelea care se bucurau de reputația unor mironosițe, ni s-ar deschide niște taine uimitoare, preastimată Margareta Nikolaevna! N-am să păcătuiesc defel dacă, vorbind despre toate acestea, am să pomenesc despre un pachet de cărți de joc bizar amestecate. Există lucruri unde nu sînt valabile nici barierele de castă și nici chiar granițele dintre state. Am să fac o aluzie: una dintre reginele Franței, care a trăit în veacul al șaisprezecelea, trebuie să presupunem

că s-ar mira din cale-afară dacă cineva i-ar spune că pe adorabila ei stră-stră-stră-strănepoată, după mulți, mulți ani, eu am s-o duc de braț, la Moscova, prin sălile de bal. Dar am ajuns!

În aceeași clipă, Koroviev suflă în candelă, și candela dispăru din mîna lui, iar Margareta văzu dinaintea-i, pe podea, o dîră de lumină strecurîndu-se pe sub o ușă întunecată. Koroviev bătu încet în ușa asta; Margareta se tulbură atît de tare, că prinseră a-i clănțani dinții, iar prin șira spinării o trecu un fior.

Ușa se deschise și cei doi intrară într-o cameră deloc spațioasă. Margareta văzu un pat larg, de stejar, cu cearșafurile și pernele murdare și boțite. În fața patului se înălță o masă tot de stejar cu picioare sculptate, pe care se afla un candelabru cu brațe ce imitau niște labe de pasăre cu gheare. În cele șapte labe de aur ardeau șapte luminări groase de ceară. Pe masă, se mai găsea o tablă de șah cu figuri neobișnuit de artistic cizelate. Mai erau acolo o masă cu o cupă de aur pe ea și un alt candelabru, cu brațele în formă de șerpi. Mirosea a sulf și a smoală. Umbrele sfeșnicelor se încrucișau pe podea.

Printre cei prezenți, Margareta îl recunoscuse pe Azazello; acesta era îmbrăcat în frac și stătea lîngă speteaza patului. Gătît așa, Azazello nu mai semăna cu banditul care apăruse

pentru prima oară în fața Margaretei în parcul Alexandrovski și, de altfel, o salută pe Margareta foarte galant.

Vrăjitoarea goală, Hella, care-l tulburase atît de mult pe bufetierul de la Teatrul de varietăți și aceeași pe care o speriasc cocoșul în noaptea celebrei ședințe de magie neagră, ședea pe covoraș la picioarele patului, mestecînd ceva într-o oală, din care ieșea fum cu miros de sulf.

În afară de aceștia, în cameră se mai afla un motan negru uriaș, cocoțat pe un taburet înalt în fața tablei de șah și ținînd în laba dreaptă un cal.

Hella se ridică și se înclină în fața Margaretei. La fel făcu și motanul, sărind de pe taburet. În timp ce executa o reverență cu piciorul drept, scăpă din labă calul și se băgă sub pat să-l caute.

Moartă de frică, Margareta le vedea toate nelămurit în umbrele perfide ale luminărilor. Se uita ținută la patul în care ședea cel pe care, cu foarte puțin timp în urmă, bietul Ivan încercase să-l convingă, pe mal la Patriarșie prudî, că diavolul nu există. Și tocmai acest inexistent ședea acum pe pat în fața Margaretei.

Pe chipul Margaretei se ațintiră doi ochi: dreptul, cu o scînteie aurie în adîncuri, te sfredelea pînă-n străfundul sufletului; stîngul era gol și negru, aidoma unei crăpături întunecate și înguste, aidoma unei bulboane fără fund a tuturor umbrelor și tenebrelor. Fața lui Woland era strîmbă, colțul drept al gurii — tras în jos, fruntea înaltă — cheală, brăzdată de cute adînci, paralele, cu sprîncenele drepte și ascuțite. Pielea obrazului arăta de parcă un soare dogoritor o bronzase pentru veșnicie.

Woland stătea tolănit pe pat, îmbrăcat numai cu o cămașă de noapte lungă, murdară și peticită la umărul stîng. Un picior gol îl ținea strîns sub dînsul, pe celălalt și-l întinsese pe un scăunel, și Hella ungea genunchiul acestui picior negricios cu o alifie fumegîndă.

Pe pieptul dezgolit și fără un fir de păr al lui Woland, Margareta desluși, atîrnînd de un lăncișor de aur, un scarabeu, sculptat cu măiestrie dintr-o piatră întunecată, cu niște slove scrise pe spatele lui mititel. Alături de Woland, pe un posta-

ment masiv, greu, se înălța un glob terestru ciudat, parcă viu, luminat lateral de soare.

Cîteva clipe se așternu tăcerea. „Mă studiază”, se gîndi Margareta, și, cu un efort, izbuti să-și potolească tremurul picioarelor.

În cele din urmă Woland începu a vorbi cu un zîmbet pe buze — care-i aprinse parcă și mai tare

ochiul scînteietor.

— Fii bine venită, regină, și scuzele mele pentru ținuta asta cazanieră.

Glasul lui Woland era atît de gros, că unele silabe sunau doar ca un hîrîit.

El luă de pe pat o spadă lungă și, aplecîndu-se, o agită pe sub pat, spunînd:

— Ieși afară! Partida se contramandează. A sosit invitata.

— Pentru nimic în lume, șuieră Koroviev alarmat, în chip de sufleor, la urechea Margaretei.

— Pentru nimic în lume... Începu Margareta.

— *Messire*... mai suflă Koroviev la urechea ei.

— Pentru nimic în lume, *messire*, spuse încet, dar deslușit Margareta, izbutind să se stăpînească și, cu un surîs, adăugă: Vă implor să nu întrerupeți partida. Cred că revistele de șah ar plăti bani grei dacă ar putea s-o publice.

Azazello scoase un măcăit încet și aprobativ, iar Woland, după ce se uită cu luare-aminte la Margareta, observă ca pentru sine:

— Da, are dreptate Koroviev. Ce bizar se amestecă în pachet cărțile de joc! Sîngele!

Apoi întinse mîna, chemînd-o pe Margareta. Aceasta se apropie, fără să simtă podeaua sub picioarele ei desculțe. Woland își lăsă pe umărul ei mîna grea, ca de piatră, fierbinte ca focul și o trase spre sine, așezînd-o alături pe pat.

— Ei, dacă ești de o gentilețe atît de încîntătoare, lucru la care, de altfel, mă așteptam, să lăsăm deoparte ceremoniile, zise el aplecîndu-se din nou spre marginea patului și stri-gînd: Mai ține mult circul ăsta sub pat? Ieși de acolo, blestema tule Hans!

— Nu găsesc calul, dădu glas motanul de sub pat, cu un ton cald și fals. Galopează pe undeva, și în locul lui dau mereu de-o broască.

— Nu cumva îți închipui că te afli la un bîlci? îl întrebă Woland, prefăcîndu-se mînios. Nu e nici o broască sub pat! Păstrează-ți trucurile astea ieftine

pentru „Varietăți”. Dacă nu ieși imediat de-acolo, noi vom socoti că te-ai predat, dezertor afurisit!

— Pentru nimic în lume, *messire* zbieră motanul, apărînd în aceeași clipă de sub pat, cu calul în labă.

— Îți recomand... Începu Woland, apoi izbucni: Ei bine, nici nu-mi vine să mă uit la bufonul ăsta! Ia priviți-l cum arată și cum s-a pocit stînd sub pat!

În timpul acesta, motanul, plin de praf, ședea pe picioarele dinapoi și se înclina în fața Margaretei. La gît purta acum un papion de frac, iar pe piept îi atîrna, de o curea, un binoclu de damă încrustat cu sidef. Mustățile îi erau poleite cu aur.

— Ce-i asta? exclamă Woland. De ce ți-ai poleit mustățile? Și, la ce dracu ți-ai pus papion, cînd n-ai nădragi pe tine?

— Motanii nu poartă nădragi, *messire*, îi răspunse foarte demn motanul; doar n-o să-mi pretindeți să încalț și niște cizme? Motan încălțat nu există decît în basme, *messire*, dar vă întreb: V-a fost dat să mai vedeți vreodată pe cineva venind fără cravată la bal? N-am vrut să mă prezint atît de necuviincios. Nu intenționez să apar într-o postură comică, să risc să fiu luat de guler și azvîrlit afară! Fiecare se gătește cu ce poate. Vă rog să considerați, *messire*, că cele spuse de mine se referă și la binoclu!

— Dar mustățile?...

— Nu înțeleg, ripostă distant motanul, de ce, bărbierin-du-se astăzi, Azazello și Koroviev s-au pudrat cu pudră albă? Și în ce măsură e ea mai bună decît cea de aur? Eu mi-am pudrat mustățile, asta-i tot! Dacă m-aș fi bărbierit, ar fi fost altceva. Un motan ras e o adevărată bătaie de joc, ceva scandalos, recunosc asta sus și tare! dar, în general, aici glasul motanului tremură de jignire, văd că mi se fac unele șicane și că în fața mea se ridică o foarte serioasă problemă: să iau sau nu parte la bal? Ce-o să-mi răspundeți, *messire*, la toate astea?

Jignit cum era, motanul se umflă într-atît, încît ai fi zis că în clipa următoare o să plesnească.

— Uitați-vă la el, ce șarlatan e! strigă Woland, clătinînd din cap. Ori de cîte ori vede că nu mai are nici o șansă de cîș-tig, începe să te ducă cu vorba, ca cel din urmă pungaș de sub pod. Stai imediat jos și încetează cu mîzgălitura asta verbală!

— Am să mă așez, răspunse motanul, luînd loc, dar am să vă contrazic în ce privește ultimele afirmații. Vorbele mele nu reprezintă defel mîzgălitura verbală, cum ați binevoit să vă exprimați în prezența unei doamne, ci un lanț de silogisme strîns împachetate, pe care le-ar fi apreciat, după valoarea lor, cunoscători ca Sextus Empiricus, Marțian Capella, și poate chiar însuși Aristotel.

— Șah la rege, zise Woland.

— Poftim, n-aveți decît, răspunse motanul, și începu să privească cu binoclul tabla de șah.

— Așadar, se întoarse Woland spre Margareta, îi recomand, *donna*, suita mea. Țăsta, care face pe prostul, este motanul Behemoth. Cu Azazello și Koroviev ai și făcut cunoștință; ți-o mai recomand pe Hella, slujnica mea. Este promptă, isteată și nu există nici un serviciu pe care ea să nu fie capabilă să ți-l facă.

Frumoasa Hella zîmbea, privind-o pe Margareta cu ochii ei de culoarea ierburilor de baltă, continuînd să ia în căușul palmei alifie și s-o întindă pe genunchiul lui Woland.

— Ei, asta-i tot, încheie Woland, strîmbîndu-se cînd Hella îi strînse prea tare genunchiul. După cum vezi, e o societate mică, pestriță și nemalițioasă. Tăcu și, întinzînd mîna spre glob, începu să-l întoarcă în fața sa. Globul era lucrat atît de iscusit, încît oceanele lui albastre se mișcau, în timp ce calota polului se așternea, ca cea adevărată, ferecată în ghețuri și zăpezi.

În timpul acesta, pe tabla de șah se petrecea o totală panică. Un rege cu mantie albă, dezolat la

culme, se învîrtea pe un pătrat, ridicînd mîinile cu disperare. Trei pioni albi — Lands-Knecht — cu halebarde se uitau pierduți la un ofițer care-și agita spada și arăta înainte, unde, în pătrate alăturate, alb și negru, se vedeau călăreții negri ai lui Woland, călare pe doi cai înfierbîntați, care scărmanau cu copitele pătratele.

Pe Margareta o interesă nespus și o uimi faptul că figurile de șah erau vii.

Motanul, dînd la o parte binoclul de la ochi, împinse ușurel regele lui în spate. Acesta, într-un gest de disperare, își acoperi fața cu mîinile.

— Cam proastă trebușoară, dragă Behemoth, zise încet Koroviev cu glas veninos.

— Situația este serioasă, dar deznădăjduită nu-i în nici un caz, îi răspunse motanul, mai mult decît atît: sînt convins că voi obține victoria finală. Este suficient să analizăm puțin situația.

Analiza aceasta el începu s-o facă într-un fel destul de straniu, cu alte cuvinte, începu să croiască niște mutre și să facă cu ochiul regelui său.

— Nu ajută, observă Koroviev.

— Aoleu! strigă Behemoth, au zburat papagalii care încotro, ceea ce eu am și prevăzut!

Într-adevăr, undeva în depărtare se auzi filfiitul multor aripi. Koroviev și Azazello se repeziră afară din cameră.

— Dracu să vă ia cu ideile voastre aiurite pentru bal! bombăni Woland, fără să se dezlipească de globul său.

Îndată ce Koroviev și Azazello se făcură nevăzuți, clipitul lui Behemoth luă proporții. Regele alb, în cele din urmă, își dădu seama ce i se cere. Trase deodată mantia de pe el, o aruncă pe pătrat și fugi de pe tabla de șah. Veșmîntul regesc aruncat îl ridică ofițerul, se înfășură în el și luă locul regelui.

Koroviev și Azazello se întoarseră.

— Ca de obicei—baliverne, bombănea Azazello, privin-du-l cu coada ochiului pe Behemoth.

— Mi s-a părut că aud, răspunse motanul.

— Ei, cât o să mai dureze asta? întrebă Woland. Șah la rege.

— Probabil nu am auzit bine, *mon maître*, îi răspunse motanul, nu este șah la rege și nici nu poate fi.

— Repet: șah la rege.

— *Messire*, sînteți surmenat, replică motanul cu glas neliniștit și fals — nu există șah la rege!

— Regele se află în pătratul g2, zise Woland fără să se uite la tablă.

— Sînt îngrozit, *messirel* urlă motanul, prefăcîndu-se plin de groază, pe pătratul ăsta nu-i nici un rege!

— Ce tot spui? întrebă nedumerit Woland și se uită pe tablă, unde ofițerul care stătea pe pătratul regelui se întorcea cu spatele acoperindu-și fața cu mîna.

— Ah! nemernic ce ești! zise îngîndurat Woland.

— *Messire*, din nou mă adresez logicii! vorbi motanul, li-pindu-și labele de piept, dacă jucătorul declară șah la rege, iar între timp regele nu se mai află de mult pe tablă, șahul e declarat nul!

— Te predai sau nu? strigă Woland cu glas înspăimîntător.

— Permiteți să mă gîndesc, îi răspunse smerit motanul și, punînd coatele pe masă, își vîrî urechile între labe și începu să gîndească. A stat și a meditat îndelung și pînă la urmă a zis: Mă predau.

— Să omori creatura ticăloasă, nu alta, șopti Azazello.

— Da, mă predau, zise motanul, dar mă predau exclusiv pentru că nu pot juca în atmosfera asta de hărțuială din partea invidioșilor! El se ridică și figurile mici se băgară în lădiță.

— Hella, e timpul, zise Woland și Hella dispăru din cameră. Mă doare rău piciorul, și mai e și balul ăsta... urmă Woland.

— Permiteți-mi mie, îl rugă încet Margareta. Woland o privi atent și-și trase genunchiul mai aproape de ea.

Lichidul cleios, fierbinte ca lava, îi încingea mâinile, dar Margareta îi frecționa genunchiul fără să se crispeze, străduindu-se să nu-i provoace dureri.

— Sfetnicii apropiați afirmă că este vorba de reumatism, spunea Woland, fără să-și ia ochii de la Margareta, eu însă suspectez că durerea asta din genunchi mi-a fost lăsată drept amintire de o vrăjitoare delicioasă, pe care am cunoscut-o îndeaproape în anul 1571, în munții Broken, la Catedra Dracului.

— Ah, e posibil oare? zise Margareta.

— Fleacuri! Peste vreo trei sute de ani asta o să treacă! Mi s-au indicat o mulțime de medicamente, eu însă, după obiceiuri vechi, respect leacurile bunicii. Bătrînica afurisită, bu-nică-mea, mi-a lăsat drept moștenire niște ierburi uimitoare!

Fiindcă veni vorba, spune-mi, dumneata ai vreo suferință? Poate că ai vreun alean, vreo durere care-ți otrăvește sufletul?

— Nu, *messire*, nu am așa ceva, îi răspunse Margareta cea cuminte, iar acum, aflîndu-mă aici la dumneavoastră, mă simt bine de tot.

— Sîngele e un lucru mare... zise vesel Woland, nu se știe de ce și adăugă: Văd că te interesează globul meu?

— O, da, n-am mai văzut niciodată un asemenea obiect.

— Bun obiect. Ca să fiu sincer, nu prea suport ultimele știri la radio. Le prezintă întotdeauna niște tinere care pronunță nedeslușit numele localităților. Afară de asta, una din trei e ușor peltică, parcă aleasă anume așa. Globul meu e mult mai comod, cu atît mai mult, cu cît eu trebuie să cunosc precis

evenimentele. De pildă, vezi fișia asta de pământ, scăldată într-o parte de apele oceanului? Privește, iat-o cuprinsă de flăcări. Acolo a izbucnit un război. Dacă privești mai de aproape, vezi și detaliile.

Margareta se plecă spre glob și văzu cum pătrățelul de pământ se lărgi, luminându-se în nenumărate culori și trans-formându-se într-un fel de hartă în relief. Apoi văzu panglica unui râu și un sat pe malul lui. O căsuță, la început mică doar cât un bob de mazăre, crescuse, ajungând pînă la mărimea unei cutii de chibrituri. Apoi, acoperișul ei sări în aer, fără zgomot, o dată cu trîmbe de fum negru, iar pereții se năruiră de nu rămase din cutiuța cu etaj decît o grămăjoară din care ieșea învolburîndu-se un fum negru. Apropiindu-se și mai mult de glob, Margareta zări o siluetă mică de femeie întinsă la pământ, iar lîngă ea, într-o băltoacă de sînge, un copil mic cu brațele în lături.

— Ei, asta-i tot, zise zîmbind Woland; el n-a apucat să facă nici un păcat. Abadonna a lucrat impecabil.

— N-aș fi vrut să fiu de partea celui împotriva căruia e acest Abadonna, remarcă Margareta. De partea cui e?

— Pe măsură ce stau de vorbă cu dumneata, îi răspunse prietenos Woland, mă conving tot mai mult că ești o femeie foarte inteligentă. O să te liniștesc. Este foarte obiectiv și simpatizează în chip egal cu ambele părți beligerante. Drept urmare, amîndouă părțile ajung totdeauna la rezultate identice. Abadonna! strigă încet Woland și, în aceeași clipă, din perete se desprinse silueta unui bărbat slab cu ochelari negri. Ochelarii aceștia făcură asupra Margaretei o impresie atît de puternică, încît ea își lipi obrazul cu un țipăt ușor de piciorul lui Woland. Destul! strigă acesta. Ce nervoși sînt oamenii de astăzi! O plesni pe Margareta cu palma pe spate, și trupul ei scoase un fel de clinchet. Vezi doar că e cu ochelari. Afară de

asta, nu s-a întâmplat și nu se va întâmpla vreodată ca Abadonna să apară în fața cuiva înainte de vreme. Și, la urma urmei, sînt și eu aici. Ești în vizită la mine! Am vrut doar să ți-l arăt.

Abadonna stătea nemișcat.

— Dar nu se poate să-și scoată ochelarii măcar pentru o clipă? întrebă Margareta, lipindu-se de Woland și tremurînd, de data aceasta însă de curiozitate.

— Uite că așa ceva nu se poate, îi răspunse grav Woland, făcîndu-i un semn lui Abadonna, care pieri pe dată. Ce vrei să spui, Azazello?

— *Messire*, zise acesta, îngăduiți-mi să vă aduc la cunoștință că la noi se află doi străini: o frumoasă — care scîncește și imploră să fie lăsată pe lîngă stăpîna ei — însoțită, pardon, de vierul său.

— Ce ciudat se poartă și frumoasele astea! observă Woland.

— E Natașa, Natașa! exclamă Margareta.

— Bine, să fie lăsată pe lîngă stăpîna ei. Iar pe vier să-l duceți la bucătari.

— Să-l taie? strigă speriată Margareta. Vai de mine, *messire*, e Nikolai Ivanovici, locatarul nostru de jos. E o neînțelegere la mijloc, vedeți, ea l-a uns și pe el cu cremă...

— Dar dă-mi voie, zise Woland, la ce dracu și cine crezi că are de gînd să-l taie? Lasă-l să stea împreună cu bucătarii, și atîta tot. Doar nu pot, recunoaște și dumneata, să-i dau drumul în sala de bal.

— Da, cam așa e... adăugă Azazello, raportînd apoi: Se apropie miezul nopții, *messire*.

— A, bun. Woland se adresă apoi Margaretei:

— Așadar, te rog... Îți mulțumesc dinainte. Nu te fîstîci și nu te teme de nimic. Nu bea nimic, în afară de apă, altfel ai să te înmoi și o să-ți fie greu. E timpul!

Margareta se ridică de pe covoraș și atunci în ușa apăru Koroviev.

23 Mare bal la Satana

Se apropia miezul nopții, trebuia să se grăbească. Margareta vedea nelămurit obiectele din jur. I se întipăriră în minte făcliile și bazinul din pietre prețioase multicolore. Când păși pe fundul bazinului, Hella și Natașa turnară peste ea un lichid roșu, fierbinte și dens. Simți pe buze un gust sărat și-și dădu seama că o spală cu sînge. Mantiei însîngerate îi luă locul alta — trandafir, vîscoasă și transparentă; Margareta simți cum o ametește mirosul uleiului de trandafir. Apoi o întinseră pe un pat de cleștar și îi frecară trupul cu niște frunze verzi, mari, făcînd să-i lucească pielea.

În momentul acesta, dădu buzna înăuntru motanul, care se apucă să dea și el o mîină de ajutor. Așezîndu-se pe vine, la picioarele Margaretei, începu să-i frece tălpile, cu aerul unui lustragiu de pe stradă.

Margareta nu-și amintea cine-i cususe pantofii din palide petale de trandafir, și nici cum se încheiaseră singuri cu două cataramă de aur. O forță tainică o ridică în picioare și o așeză în fața unei oglinzi; în părul ei scînteia o coroană regească din diamante. De undeva, apăru Koroviev, care îi atîrnă pe piept un medalion greu, oval, prins de un lanț masiv, repre-zentînd un pudel negru. Podoaba i se păru foarte grea reginei. Lanțul începu să-i roadă grumazul, medalionul cu pudel o trăgea tot timpul în jos, făcînd-o să se aplece. Dar, pentru neplăcerile pricinuite de lanțul cu pudelul negru, o răsplătea acel respect deosebit cu care o tratau acum Koroviev și Behe-moth.

— Nu-i nimic, nu-i nimic! mormăia Koroviev din ușa. Nu-i nimic de făcut, trebuie, trebuie neapărat... Ingăduiți-mi, regină, să vă dau un ultim sfat: Printre oaspeți vor fi tot felul de oameni, oh, foarte diferiți unul de altul, dar nimănui, regină

Margot, să nu-i acordați înțîietate și chiar dacă n-o să vă placă vreunul... fără-ndoială că n-o să lăsați să vi se citească sentimentele adevărate pe față, dar nu numai atît, nu trebuie, n-aveți voie nici să vă gîndiți la ele! Ar băga de seamă, ar băga de seamă din capul locului! Trebuie să-l îndrăgiți, regină, da, să-l îndrăgiți! în schimb, stăpîna balului va fi răsplătită cu prisosință. Și mai e ceva: — să nu-i uitați pe nici unul! Fiecăruia măcar un zîmbet cît de mic, iar dacă nu veți avea timp să-i aruncați o vorbă, să vă întoarceți capul spre el măcar un pic! Orice, dar să-i luați în seamă, pentru că altfel, ei, oaspeții, ar tînji...

După aceea, însoțită de Koroviev și Behemoth, Margareta trecu din camera cu bazinul într-o beznă adîncă.

— Eu, eu, șopti motanul, eu am să dau semnalul!

— Dă-l! încuviință Koroviev din întuneric.

— începe balul!!! strigă asurzitor motanul, iar Margareta scoase și ea un țipăt scurt, rămînînd apoi cîteva clipe cu ochii închiși.

Balul se deschise deodată: cu lumină, sunete și miresme. La brațul lui Koroviev, Margareta se pomeni într-o pădure tropicală. Papagali cu pieptul roșu și coada verde îi strigau: „Sîntem încîntați!” Dar pădurea cu zăpușeala ei, ca într-o baie de aburi, se sfîrși repede, făcînd loc unei săli răcoroase de bal, cu coloane de piatră gălbuie, scînteietoare. Ca și pădurea, sala de bal era pustie, și numai lîngă coloane stăteau niște negri goi, cu turbane argintii pe cap. Fețele lor căpătară o nuanță cafeniu-murdară, de tulburare, în clipa în care Margareta apăru în sală, însoțită de suita ei, din care făcea parte și Azazello, ivit nu se știe de unde. Koroviev lăsă liberă mîna Margaretei și șopti:

— Drept pe tulipe!

Un zid scund de tulipe albe crescuseră dinaintea ei; dincolo de ele, Margareta zări nenumărate lumini cu abajur, iar în dreptul lor siluete în frac, piepți

albi și umeri negri. Atunci își dădu seama de unde veneau sunetele balului. Asupra ei se prăvăli parcă urletul alămurilor, iar glasul viorilor ce răzbi de undeva, de sub ele, îi scaldă trupul asemenea dușului de sânge. Orchestra, vreo sută cincizeci de oameni, cânta o poloneză.

Văzînd-o pe Margareta, bărbatul în frac de la pupitrul dirijoral păli, buzele îi schițară un zîmbet și, deodată, cu o mișcare a mâinilor, îi ridică în picioare pe muzicanți. Și orchestra prinse a o legăna pe Margareta neconținut, în sunetele ei. Apoi dirijorul se întoarse cu spatele la orchestră și se înclină adînc, cu brațele în lături. Drept răspuns, Margareta îi zîmbi fluturînd mîna.

— Nu, e puțin, e prea puțin, șopti Koroviev, n-o să închidă ochii toată noaptea de amărăciune. Strigă-i: „Fii bine venit, rege al valsului!”

Margareta se supuse, mirîndu-se că glasul ei, cu rezonanțe de clopot, acoperi vuietul orchestrei. Omul tresări de fericire, își duse mîna stîngă la piept, mînuind mai departe cu dreapta bagheta-i albă.

— E puțin, e prea puțin, șopti Koroviev, aruncă-ți ochii în stînga, spre viorile întîi, și salută-le, așa încît fiecare să creadă că-l recunoști. Aici sînt numai celebrități mondiale. Întîi salută-l pe ăla de colo... după primul pupitru, e Vieuxtemps!... Așa, foarte bine... Acum — mai departe!

— Cine-i dirijorul? îl întrebă Margareta, depărtîndu-se în zbor.

—Johann Strauss! strigă motanul. Și să mă spînzure care-o vrea de o liană în pădurea tropicală, dacă a mai cîntat vreodată la vreun bal o orchestră ca asta! Eu am invitat-o! Și, luați vă rog aminte, nici unul nu s-a îmbolnăvit și nici unul n-a refuzat să vină!

În sala următoare nu mai erau coloane; în locul lor, într-o parte se înălța un zid de trandafiri roșii, roz și albi ca laptele, iar de partea cealaltă un zid de camelii japoneze bătute. Între ele țîșneau,

susurînd, havuzuri; în trei bazine clocotea, înspumată, șampania; unul din bazine era de un violet străveziu, al doilea — de culoarea rubinelor, al treilea — de cleștar. Pe lîngă ele foiau niște negri cu turbane purpurii pe cap, tur-nînd în cupe joase șampanie din bazine cu polonice de argint, în zidul de trandafiri se făcu deodată o spărtură și apăru un bărbat care prinse a se agita pe o estradă. Purta un frac roșu cu coadă de rîndunică. Dirija o orchestră de jaz insuportabil de zgomotoasă. Îndată ce o zări pe Margareta, dirijorul se înclină în fața ei atît de adînc, încît brațele lui atinseră podeaua, apoi, îndreptîndu-se, țipă strident:

— Halleluia!

Se lovi o dată peste un genunchi, apoi peste celălalt și, smulgînd din mîna muzicantului din margine un taler, îl făcu să zuruie, pocnindu-l de coloană.

Depărtîndu-se în zbor, Margareta mai apucă să-l vadă pe virtuozul jazbandist luptîndu-se cu poloneza ce răsuna în spatele ei și lovindu-i în cap la nimereală cu talerul său pe cei din orchestră, care, cuprinși, chipurile, de o groază comică, făceau reverențe adînci.

În cele din urmă, zburară pe palierul scării, unde, după cum își dădu seama Margareta, o întîmpinase la sosire Koroviev cu candela în mînă, și unde, revărsîndu-se din lustre și aplice de cristal în formă de ciorchini de struguri, ardeau acum lumini orbitoare. O așezară pe regină la locul ei, și sub mîna stîngă ea simți un postament scund de ametist.

— Puteți să vă sprijiniți de el, dacă o să vă fie prea greu să stați mult astfel, îi șopti Koroviev.

Un individ tuciuriu îi aruncă sub picioare o pernă cu un pudel auriu brodat pe ea și, pe această pernă, supunîndu-se unor brațe care o îndrumau, Margareta își puse piciorul drept, îndoindu-l din genunchi.

Apoi, încercă să se uite în jur. Koroviev și Azazello erau lângă ea, în atitudini maiestuoase. Alături de Azazello se aflau alți trei tineri, care-i amintiră Margaretei, nelămurit, de Aba-donna. Din spate venea o adiere răcoroasă. Întorcându-și ochii, Margareta văzu ieșind din peretele de marmură din spatele ei, țîșnind în șuvoaie, un vin înspumat, ce se scurgea apoi într-un bazin înghețat. Lângă piciorul stîng, simțea ceva cald și mișos. Era Behemoth.

Margareta stătea undeva sus de tot, și sub picioarele ei se așternea o scară impunătoare, acoperită cu un covor. Jos, departe de tot, ca și cînd ar fi privit printr-un binoclu întors, vedea holul imens cu un șemineu de necuprins, în a cărui gură largă și neagră ar fi putut intra cu ușurință un camion de cinci tone. Holul și scara, scăldate într-o lumină orbitoare, erau pustii. Alăturile orchestrei sunau înfundat de departe. Cîteva clipe rămaseră cu toții nemișcați.

— Dar unde sînt invitații? îl întrebă Margareta pe Koro-viev.

— Vor fi îndată aici, regină; vor sosi numaidecît. O să fie destui, n-aveți grijă. Și, zău, aș prefera să tai lemne decît să-i primesc, aici pe palier.

— Mare lucru! Ce-i aia să tai lemne? ripostă motanul guraliv. Eu aș prefera să fiu taxator de tramvai; o muncă mai urîță decît asta nu există pe lume!

— Totul trebuie să fie gata din timp, regină, îi explică Ko-roviev, în vreme ce ochiul îi scliffea prin monoclul defect. Nu poate fi nimic mai rău decît atunci cînd primul musafir sosit rătăcește, neștiind ce să întreprindă, iar scorpia lui legitimă îl cicălește și-l pisează pentru faptul că ei doi au venit înaintea tuturor celorlalți musafiri. Asemenea baluri, regină, trebuie aruncate la gunoi.

— Absolut la gunoi, confirmă motanul.

— Pînă la miezul nopții n-au mai rămas decît zece secunde, anunță Koroviev; o să înceapă numaidecît.

Cele zece secunde i se părură Margaretei îngrozitor de lungi. Dar pesemne că se scurseseră și nu se întîmpla nimic. Deodată însă, jos, în șemineul imens, se auzi o bufnitură puternică, și din gura lui răsări o spînzurătoare pe care se bălăbăneau niște oseminte cam descompuse. Osemintele se des-prinseră din funie, căzură pe podea, și din ele țîșni un bărbat cu părul negru, de o rară frumusețe. Purta frac și pantofi de lac. Apoi, din șemineu țîșni un sicriu nu prea mare, cam putrezit și el; capacul i se desprinse și pe podea se rostogoliră alte oseminte. Bărbatul cel frumos se repezi galant spre ele, oferindu-le brațul. Acest al doilea schelet se închegă, trans-formîndu-se într-o femeie fișneată cu pantofiori negri în picioare și pene negre la pălărie, și amîndoi, bărbatul și femeia, porniră grăbiți să urce scara.

— Primii invitați! exclamă Koroviev. Domnul Jacques cu consoarta. Vă recomand, regină, pe unul din cei mai interesanți bărbați. Un falsificator de bani convins, un trădător de țară, dar un foarte bun alchimist. A ajuns celebru, șopti Koroviev la urechea Margaretei, otrăvind pe amanta unui rege. Și doar nu i se întîmpla oricui una ca asta! II vezi ce superb e! Margareta, palidă, cu buzele întredeschise, se uita în jos, la spînzurătorea și sicriul care dispăreau pe o ușă laterală a holului.

— Sînt încîntat! urlă motanul drept în obrazul domnului Jacques, care tocmai ajunsese în vîrfurile scării.

În timpul acesta, din șemineu se ivi un alt schelet, fără cap și fără un braț, care, atingînd podeaua, luă înfățișarea unui bărbat într-un frac impecabil.

Consoarta domnului Jacques se și grăbi să îngenuncheze în fața Margaretei și, palidă de emoție, îi sărută piciorul.

— Regină... bolborosi ea.
— Regina este încântată! strigă Koroviev.
— Regină... rosti încet preafrumosul domn Jacques.

— Sîntem încîntați, urlă motanul.

Tinerii care-l însoțeau pe Azazello, cu un zîmbet prietenos, dar fără viață, le tot dădeau ghes domnului Jacques și consoartei sale să se apropie de cupele cu șampanie, pe care negrii le țineau în mîini. Bărbatul în frac urca în fugă de unul singur scara.

— Conte Robert, îi șopti Koroviev Margaretei, mai e încă și astăzi un bărbat interesant. Gîndiți-vă, regină, ce caraghios-lîc: aici avem de-a face cu un caz contrar; ăsta a fost amantul unei regine și și-a otrăvit propria nevastă.

— Sîntem fericiți, conte, țipă Behemoth.

Din șemineu căzură, pe rînd, plesnind și desfăcîndu-se în bucăți, trei coșciuge; apoi, un ins cu o mantie neagră pe umeri, căruia următorul schelet ieșit din gura neagră a șemineului îi înfipse un cuțit în spate. De jos, se auzi un strigăt sugrumat. Din șemineu veni în fugă un cadavru intrat rău de tot în putrefacție. Margareta închise ochii, și o mîină grijulie apropie de nasul ei un flacon cu săruri. I se păru că era mîina Natașei.

Scara se umplea tot mai mult de lume. Acum, pe fiecare treaptă se aflau bărbați în frac și femei goale, care-i însoțeau, deosebindu-se una de alta doar prin culoarea penelor de pe cap și a pantofilor.

Margareta văzu apropiindu-se de ea o doamnă cu ochii plecați ca o călugăriță, firavă, modestă și cu o eșarfă lată, verde la gît. Doamna schiopăta, iar pe piciorul stîng purta o cizmă ciudată de lemn.

— Cine-i dînsa... cu verde? întrebă, mașinal, Margareta.

— E una din cele mai încîntătoare și mai serioase doamne, șopti Koroviev. V-o prezint: doamna Tofana. S-a bucurat de o popularitate

grozavă printre napoletanele tinere și fermecătoare, precum și printre orășencele din Palermo, dar mai cu seamă printre acelea care se saturaseră de bărbații lor. Că doar se întâmplă, regină, ca o femeie să se sature de bărbatul ei...

— Da, răspunse cu glas surd Margareta, privind zîmbi-toare spre doi bărbați în frac, care se plecară pe rînd în fața ei, sărutîndu-i genunchiul și mîna.

— Ei vezi? izbuti să-i șoptească Koroviev, strigînd în același timp cuiva: Domnule duce, doriți o cupă de șampanie? Sînt încîntat!... Da, și după cum spuneam, doamna Tofana se arăta înțelegătoare față de situația acestor biete femei, vîn-zîndu-le o anume apă în sticlute. Soția turna apa în supa soțului; acesta o mînca, recunoscător pentru grija ce i-o purta consoarta și se simțea perfect. E drept, după cîteva ceasuri îl apuca o sete cumplită, apoi se culca în pat, iar peste o zi, frumoasa napoletană, care-și hrănise soțul cu sus-amintita supă, era liberă ca vîntul de primăvară.

— Și ce are la picior? întrebă Margareta, întinzînd neobosită mîna oaspeților care-o luaseră înainte doamnei Tofana cea șchioapă. Și la ce servește eșarfa aia verde la gît? Are gîtul flasc?

— Sînt încîntat, prințe! strigă Koroviev, răspunzînd în același timp șoptit Margaretei: Are un gît superb, dar s-a întîm-plat ceva neplăcut în timp ce se afla la închisoare. În picior, regină, doamna Tofana poartă o cizmă spaniola (Instrument de tortură folosit în Evul Mediu, care în rusește poartă denumirea de „cizmă spaniolă”), iar eșarfa își are povestea ei: Cînd au aflat că aproape cinci sute de soți prost aleși inițial părăsiseră Neapole și Palermo pentru totdeauna, temnicerii, cuprinși de o mînie oarbă, au sugrumat-o pe doamna Tofana.

— Ce fericită sînt, o, prea bună regină, că mi-a fost sortită înalta cinste... șopti Tofana pe un ton sfielnic de călugăriță, străduindu-se să se lase într-

un genunchi, dar cizma o împiedica. Koroviev și cu Behemoth, săritori, o ajutară să se ridice.

— Sînt bucuroasă că vă văd, îi răspunse Margareta, întinzînd în același timp mîna următorilor invitați.

Acum, pe scări urca un șuvoi de invitați. Margareta nu mai vedea ce se petrece în hol. Ridica și-și lăsa în jos mîna automat, cu un zîmbet încremenit pe buze. În văzduh, stăruia un vuiet neîntrerupt; din sălile de bal răzbăteau sunetele orchestrei, aidoma vuietului mării.

— Uite, asta e o femeie plictisitoare, vorbi cu glas tare Koroviev, știind că în vuietul glasurilor nu mai poate fi auzit; — e moartă după baluri și visează mereu să se plîngă cuiva de batista ei.

Printre cei ce urcau, Margareta o desluși pe femeia despre care era vorba. Era tînă, de vreo douăzeci de ani, cu un corp de o rară frumusețe, dar cu o privire neastîmpărată și enervantă.

— Ce batistă? întrebă Margareta.

— I s-a dat o cameristă, o lămuri Koroviev, și de treizeci de ani, în fiecare seară, camerista pune pe noptiera acestei femei o batistă. Așa că dimineța, cînd se deșteaptă, găsește batista lîngă ea. A încercat s-o ardă în sobă, s-o arunce în rîu, dar nu scapă cu nici un chip de ea.

— Ce batistă? întrebă Margareta în șoaptă, ridicîndu-și mîna și lăsînd-o în jos.

— O batistă cu chenar albastru. Trebuie să vă spun că, pe vremea cînd lucra la o cafenea, într-o zi patronul a atras-o pînă-n cămară și după nouă luni a născut un băiat; s-a dus cu copilul într-o pădure, l-a sufocat cu o batistă și l-a îngropat acolo. La proces a declarat că nu avea cu ce să-și hrănească pruncul.

— Și unde e patronul acestei cafenele? întrebă Margareta.

— Regină, miorlăi deodată motanul, jos, la picioarele Margaretei, îngăduiți-mi să vă întreb:

Ce are a face aici patronul? Doar nu el a sugrumat pruncul!

Continuînd să zîmbească și să-și întindă mîna dreaptă, unghiile ascuțite de la cea stîngă și le înfîpse în urechea motanului și-i șopti:

— Dacă tu, netrebnicule, îți mai permiți o dată să te bagi în discuție...

Behemoth miorlăi cumva nu ca la bal și rosti cu glas hîrîit:

— Regină... o să mi se umfle urechea... De ce să stricăm balul cu o ureche umflată? Eu vorbeam în sens juridic, din punct de vedere juridic... Mă rog, am să tac, am să tac, considerați că nu sînt motan, ci un pește, numai fiți bună și lăsați-mi urechea în pace.

Margareta îi slobozi urechea și pe dată văzu aproape de tot cei doi ochi sîcîitori și posomoriți.

— Sînt fericită, regină amfitrioană, să fii invitată la marele bal al lunii pline!

— Iar eu sînt bucuroasă că te văd, foarte bucuroasă, îi răspunse Margareta. Îți place șampania?

— Ce faceți, regină?! strigă disperat, dar abia auzit, la urechea Margaretei, Koroviev. Se blochează trecerea oaspeților.

— îmi place, zise rugătoare femeia și, deodată, începu să repete mecanic: Frida, Frida, Frida! Mă cheamă Frida, o, regină!

— Știi ce să faci, Frida? îmbată-te astăzi și nu te mai gîndi la nimic, îi sugeră Margareta.

Frida își întinse brațele spre regină, dar Koroviev și Behemoth o apucară cu îndemînare de braț, și Frida dispăru, luată de vârtejul mulțimii.

Acum de jos lumea venea ca un zid, luînd cu asalt parcă rampa pe care stătea Margareta. Trupuri goale de femei urcau printre bărbați îmbrăcați în frac. Spre Margareta deversau trupurile lor albe și oacheșe, de culoarea bobului de cafea și chiar negre de tot. În părul roșcat, negru, castaniu, blond ca inul, în ploaia de lumină jucau și dănuiau

împrăștiind, risipind scînteii pietrele prețioase. Și parcă cineva a împrășcat cu picături de lumină coloana de bărbați ce lua cu asalt scara, de pe piepturile lor țîșnea lumina unor butoni de briliante. Acum Margareta simțea în fiecare secundă buze atingîndu-i genunchiul, în fiecare secundă își întindea mîna pentru sărut, chipul i se strînsese într-o mască nemișcată de salut.

— Sînt încîntat, cînta monoton Koroviev, sîntem încîntați, regina este încîntată.

— Regina e încîntată, fonfăia în spatele ei Azazello.

— Sînt încîntat, țipa motanul.

— Marchiza, mormăia Koroviev, și-a otrăvit tatăl, doi frați și două surori din cauza moștenirii! Regina este încîntată! Doamna Minkina, ah, ce frumoasă e! Un pic nervoasă. Pentru ce trebuia să ardă chipul jupînesei cu un fier de ondulat părul! Bineînțeles, în asemenea condiții ești înjunghiat! Regina e încîntată! Regină, o clipă de atenție: împăratul Rudolf, vrăjitor și alchimist. Încă un alchimist — spînzurat. Ah, iat-o și pe ea! Ah, ce minunată casă de toleranță avea la Strasbourg! Sîntem încîntați. Croitoreasă moscovită, noi toți o iubim pentru fantezia ei inepuizabilă, a avut un atelier și a născocit o drăcie nemaipomenit de caraghioasă: a făcut în perete două găurele rotunde...

— Și doamnele nu știau? se interesă Margareta.

— Știau toate, regină, de la prima la ultima, îi răspunse Koroviev, sînt încîntat. Băiețandru ăsta de douăzeci de ani se deosebea din copilărie prin niște fantezii ciudate. Este un visător, un om bizar și excentric. L-a îndrăgit o tînără fată, iar el, nici una, nici două, a vîndut-o într-o casă de toleranță.

De jos invitații curgeau puhoi. Nu se vedea sfîrșitul acestui puhoi. Izvorul lui îl alimenta întruna imensul șemineu. Trecu un ceas, începu al doilea. Deodată Margareta își dădu seama că lanțul ei atîrna mai greu decît la început. Ceva curios se

petrecea și cu brațul ei. Înainte de a-l ridica, trebuia să se crispeze. Observațiile interesante ale lui Koroviev încetară s-o mai intereseze. Atît chipurile mongole, cît și chipurile albe și cele negre deveniră indiferente, uneori se contopeau, iar văzduhul între ele începea să tremure și să se prelingă. Deodată simți în brațul drept o durere ascuțită, ca o împunsătură de ac și, strîngînd din dinți, îl îndoi din cot și-l așeză pe postament.

În spatele ei, din sala mare de bal, se deslușea un foșnet, ca și cum de-a lungul pereților filfiau niște aripi, și era limpede că acolo dansau mulțimi nesfîrșite de oaspeți, iar Margaretei i se părea că în această sală plină de ciudățenii pînă și podelele de marmură masivă, de mozaic și cleștar pulsează ritmic.

Nici Caius Caesar Caligula, nici Messalina n-o mai interesară pe Margareta, după cum n-o mai interesa nimeni dintre regi, duci, cavaleri, sinucigași, otrăvitoare, spînzurați, codoa-șe, temniceri și trișori, călăi, denunțatori, trădători nebuni, copoi, siluitori de minore. Numele lor i se învîlmășiră în cap, chipurile se legară într-o singură lipie uriașă, și numai o singură față îi stăruia chinuitor în minte, încadrată de o barbă roșie ca focul — fața lui Maliuta Skuratov. Picioarele Margaretei se îndoiau și, din clipă în clipă, se temea să nu izbucnească în plîns. Dar mai rău decît orice o chinuia genunchiul drept, pe care-l sărutau oaspeții. Se umflase, pielea i se învinețise, cu toate că mîna Natașei apăruse de cîteva ori lîngă acest genunchi, înarmată cu un burete, ca să-l ungă cu o substanță parfumată. Cînd ceasul al treilea se apropia de sfîrșit, Margareta se uită în jos, deznădăjduită, și, deodată, tresări de bucurie: șuvoiul oaspeților se rărea.

— Legile adunării balului sînt aceleași, regină, șoptea Ko-roviev, îndată valul va începe să scadă. Jur că noi răbdăm ultimele minute. Iată grupul unor pierde-vară din Brocken. Vin întotdeauna

ultimii. Da, ei sînt. Doi vampiri beți... și atît? Ah, nu, iată încă unul. Ba nu, doi!

Ultimii doi oaspeți urcau scara.

— O, e cineva nou, spunea Koroviev, mijindu-și ochiul prin monoclu, ah, da, da. Într-o zi Azazello i-a făcut o vizită și, la un pahar de coniac, i-a șoptit un sfat, cum să scape de o persoană, de ale cărei demascări el se temea teribil. Și iată că i-a ordonat cunoștinței sale, care depindea de el, să împroaște cu otravă ucigătoare pereții cabinetului.

— Cum îl cheamă? întrebă Margareta.

— O, zău nu știu încă, răspunse Koroviev, trebuie întrebat Azazello.

— Dar cine e cel care îl însoțește?

— Este chiar subalternul acela al lui conștiincios. Sînt în-cîntat! strigă Koroviev ultimilor doi oaspeți.

Scara se golise. Din prudență au mai așteptat nițel. Dar din șemineu nu mai ieși nimeni.

După o secundă, nepricepînd ce se petrecuse, Margareta se pomeni iar în camera cu bazin, unde, izbucnind în plîns de durere în braț și în picior, se prăbuși pe podea. Dar, con-solînd-o, Hella și cu Natașa o traseră din nou sub dușul de sînge, îi dezmoțiră trupul, și Margareta se învioră din nou.

— încă puțin, încă puțin, regină Margot, șopti Koroviev, apărînd lîngă ea; trebuie să mai trecem în zbor prin sălile de bal, pentru ca respectabilii noștri oaspeți să nu se simtă părăsiți.

Și ia t-o pe Margareta ieșind din nou din camera cu bazin. Pe estrada din spatele zidului de tulipe, unde cîntase orchestra dirijată de regele valsului, acum se dezlănțuia un jaz de maimuțe.

O gorilă uriașă, cu favoriți lăptoși și cu o trompetă în labă, dirija orchestra, țopăind greoi pe loc. Un rînd al orchestrei era alcătuit din urangutani care suflau în alămuri sclipitoare. Pe umerii lor stăteau călare cimpanzei veseli cîntînd din armonici. Doi paviani uriași, cu coame mari ca de leu, cîntau la pian, ale căror gemete nici nu se

auzeau în tunetul, țipătul ascuțit și bufniturile saxofoanelor, ale viorilor și ale tobelor mînuite de labelle gibbonilor, mandrililor și ale macacilor. Pe pardoseala strălucitoare ca oglinda, se mișcau nenumărate perechi, amenințînd să măture totul în calea lor. Se mișcau contopite parcă, uimind prin îndemînarea și puritatea gesturilor, învîrtindu-se într-o singură direcție. Deasupra mulțimii de dansatori, în văzduh, pluteau fluturi vii, mătăsoși; din tavan curgeau mănunchiuri de flori. În capitellurile coloanelor, pe măsură ce se stingea lumina electrică, se aprindeau miliarde de licurici, iar în văzduh pluteau lumini înnegurate de mlaștină.

Apoi Margareta se pomeni într-un bazin imens, împrejmuț cu o colonadă. Un Neptun negru, gigantic, scotea din gură un șuvoi trandafiriu. Din bazin se ridica un miros amețitor de șampanie. Aici domnea o veselie nestăvilită. Lăsînd poșetele în grija cavalerilor lor sau a negrilor, care alergau cu cearșafuri în brațe, doamnele, vesele, aruncîndu-și pantofii, plonjau cu un țipăt de extaz în bazin. Trîmbe de spumă țîș-neau în sus. Fundul de cristal al bazinului era scăldat în lumini ce se prefirau prin stratul de vin, unde se vedeau înorînd trupuri argintii. Apoi, înotătoarele săreau afară din bazin, bete moarte. Sub coloane răsunau hohote de rîs, vibrînd în sunetele jazzului.

În toată această învălmășeală, Margareta observă obrazul unei femei amețite de băutură, cu ochi lipsiți de expresie, dar care, totuși, implorau; și-și aminti — era „Frida”.

Margareta simțea cum începe să i se învîrtă capul din cauza mirosului de vin, și era gata să plece, cînd deodată motanul făcu în bazin un număr care o determină să întîrzie. Be-hemoth făcu niște vrăji la gura lui Neptun, și îndată, cu un șuierat și un bubuit puternic, masa aceea mișcătoare de șampanie părăsi bazinul, iar Neptun începu să azvîrle un val care nu era nici înspumat

și nici jucăuș, de culoare galben-închisă. Doamnele — cu țipete stridente și urlete: — Coniac! — se repezică de la marginile bazinului în spatele coloanelor. Peste câteva clipe, bazinul se umplu, și motanul, răsucindu-se de trei ori în văzduh, se prăbuși în coniacul ce se vălurea. Ieși din coniac fornăind, cu cravata udă, cu poleiala de aur de pe mustăți și cu binoclul pierdute. Exemplul lui Behemoth s-a hotărât să-l urmeze acea croitoreasă întreprinzătoare și cavalerul ei, un tânăr mulatru necunoscut. Amândoi se aruncară în coniac, dar Koroviev o luă imediat la braț pe Margareta și împreună îi părăsiră pe cei ce se scăldau.

Margaretei i se păru că a zburat pe undeva, unde a văzut în iazuri de piatră munți de stridii. Apoi a zburat deasupra unei podele de sticlă cu guri de foc ce ardeau sub ea ca în iad și cu bucătari albi, drăcești, ce se foiau între ele. Apoi, undeva, ea nu-și dădea seama de nimic, a văzut subsoluri întunecate, unde ardeau niște făclii, unde niște fete serveau carne, care sfîrîia pe cărbuni încinși, unde se bea din câni mari în sănătatea ei. Apoi a văzut niște urși albi, care cîntau la armonici și dănuiau „Kamarinskaia” pe o estradă. A mai văzut și un șemineu potopit de flăcări în care se afla o scamatoare-sa-lamandă, care nu ardea... Și pentru a doua oară puterile începură s-o lase.

— Urmează ultima ieșire, îi șopti, îngrijorat, Koroviev, și sîntem liberi!

Însoțită de acesta, ea se pomeni din nou în sala mare de bal, unde acum nu se mai dansa; oaspeții se înghesuiau printre coloane, lăsînd liber mijlocul sălii. Margareta nu-și amintea cine o ajutase să se ridice pe estrada apărută în mijlocul acestui spațiu liber. Urcată pe estradă, spre mirarea ei, auzi bătînd undeva miezul nopții, care, după socoteala sa, trecuse de foarte multă vreme. O dată cu ultima bătaie a ornicului, care suna de cine știe unde, peste mulțimile de oameni se lăsă tăcerea.

Atunci Margareta îl zări din nou pe Woland. Venea însoțit de Abadonna, Azazello și încă de vreo câțiva care semănau cu Abadonna — negri și tineri. Și Margareta desluși în fața ei o estradă ca a sa, pregătită pentru Woland. Dar Woland nu urcă pe estradă. Pe Margareta o uimi faptul că, la această ultimă scenă a balului, Woland ieși exact în ținuta în care-l văzuse în dormitor. Aceeași cămașă murdară, peticită la umeri, în picioare papuci scîlciți. Purta spadă, fără teacă, dar o folosea drept baston, sprijinindu-se în ea.

Șchiopătînd ușor, Woland se opri lîngă estrada pregătită pentru el, și Azazello se prezentă înaintea lui ținînd în mîini o tîpsie cu capul retezat al unui om, fără dinții din față. Liniștea netulburată de nimic o întrerupse numai o dată zbîrnî-itul unei sonerii obișnuite, aidoma celor de la intrarea unei case. Sunetul venea de departe și părea cu totul de neînțeles aici.

— Mihail Alexandrovici, îi zise Woland capului, în timp ce pleoapele acestuia se ridicară, și, cutremurîndu-se, Margareta văzu, pe fața de mort, niște ochi plini de expresie vie a gîndirii și a suferinței.

— Totul s-a împlinit, nu-i așa? urmă Woland, uitîndu-i-se în ochi. Capul ți l-a tăiat o femeie, ședința nu a mai avut loc, iar eu locuiesc în apartamentul dumitale. Este un fapt real. Iar faptul real e lucrul cel mai cert de pe lumea asta! Dar pe noi ne interesează acum ceea ce va urma, și nu faptul acesta real care s-a petrecut. Dumneata ai fost totdeauna un înflăcărat propovăduitor al acelei teorii, potrivit căreia, după ce un cap a fost tăiat, viața omului se oprește, el prefăcîndu-se în cenușă și trecînd în neființă. Îmi face plăcere să-ți aduc la cunoștință, în prezența oaspeților mei — cu toate că ei sînt dovada unei cu totul alte teorii —, că teoria dumitale este temeinică și ingenioasă. De altfel, toate teoriile au aceeași valoare. Printre ele e una, conform căreia fiecăruia îi va fi dat după

credința sa. Împlinească-se aceasta! Dumneata treci în neființă, în timp ce eu voi avea bucuria să beau pentru ființă din cupa în care dumneata te transformi!

Woland ridică spada și, în aceeași clipă, învelișurile capului se înnegriră, se zbîrciră, începînd apoi să cadă bucăți, bucăți; ochii dispărură, și Margareta zări curînd pe tîpsie un craniu gălbui cu ochi de smarald și dinți de mărgăritar, stînd pe un picioruș de aur. Capacul craniului se dădu în lături pe un arc.

— îndată, *messire*, zise Koroviev, prinzînd privirea întrebătoare a lui Woland. El va apărea în fața dumneavoastră. Aud în această tăcere de mormînt scîrțîitul pantofilor lui de lac și clinchetul cupei pe care o așezat-o pe masă, după ce a băut șampanie pentru ultima dată în viața lui. Dar iată-l.

Îndreptîndu-se spre Woland, în sală intra un oaspete singuratic. După aspect, nu se deosebea prin nimic de numeroșii oaspeți-bărbați. Avea o singură particularitate: se clătina de emoție, lucru vizibil chiar și de departe. Obrajii îi ardeau, acoperiți de pete, iar ochii îi jucau în cap, nespun de înfricoșați. Oaspetele era uluit, ceea ce de altfel era și firesc: totul îl uimea, și mai ales, desigur, toaleta lui Woland.

Dar i se făcu o primire deosebit de prietenoasă.

— O, simpaticul baron Meigel, se întoarse Woland către el, zîbind amabil. Acesta, însă, simțea cum îi ies ochii din cap de uimire. Sînt fericit să vă recomand, se adresă Woland oaspeților, pe respectabilul baron Meigel, salariat al comisiei de spectacole, avînd funcția de informator al străinilor în ce privește curiozitățile capitalei.

Aici, Margareta încremeni, pentru că îl recunosc pe acest Meigel. Îl întîlnise de cîteva ori prin teatrele Moscovei și pe la diferite restaurante. „Stai puțin... gîndi ea, înseamnă, așadar, că și el a murit.” Lucrurile însă se lămuriră pe dată.

— Dragul meu baron, urmă Woland, zîmbind fericit, a fost atît de încîntător! Aflînd că mă aflu la Moscova, mi-a telefonat numaidecît, oferindu-mi serviciile, în specialitatea dom-niei-sale; cu alte cuvinte, ar dori să mă însoțească, pas cu pas, să-mi arate tot ce e de văzut la Moscova. Se înțelege de la sine că am fost fericit să-l invit la mine.

În timpul acesta, Margareta îl văzu pe Azazello trecîndu-i lui Koroviev tîpsia cu craniul.

— Dar, apropo, baroane, rosti Woland cu glas scăzut și deodată mai intim, s-a dus vestea setei dumitale excesive de a afla totul. Se zice că, în combinație cu limbuția dumitale, tot pe atît de dezvoltată, setea aceasta a început să atragă atenția tuturor. Mai mult decît atît, gurile rele au și aruncat cuvintele: spion și calomniator. Și mai mult decît atît, se presupune că din cauza asta vei sfîrși în chip jalnic, cel mai tîrziu peste o lună. De aceea, ca să te scutim de această așteptare chinuitoare, ne-am hotărît să-ți venim în ajutor, folosind prilejul că te-ai invitat singur la mine în casă, tocmai în scopul de a trage cu ochiul și cu urechea, de a afla tot ce se poate afla.

Baronul se făcu mai palid decît Abadonna, care era nespus de palid de felul lui, dar apoi se petrecu ceva foarte ciudat. Abadonna apăru deodată lîngă baronul Meigel și, pentru o clipă, își scoase ochelarii. În același moment, în mîna lui Azazello sclipi un foc, se auzi un pocnet nu prea tare, de parcă ar fi bătut cineva din palme, și baronul se prăvăli pe spate, în timp ce sîngele îi țîșnea din piept, înroșindu-i cămașa scrobită și vesta. Sub acest șuvoi gîlgîitor, Koroviev puse o cupă și o întinse apoi plină lui Woland, în vreme ce trupul fără viață al baronului zăcea pe pămînt.

— Beau în sănătatea dumneavoastră, domnilor, zise încet Woland și, ridicînd cupa, își muie buzele în ea.

Atunci se petrecu o metamorfoză. Cămașa peticită și papucii scîlciați dispărură. Woland purta

o hlamidă neagră, și, la șold, o spadă de oțel. Apropiindu-se iute de Margareta, îi întinse cupa, spunând poruncitor:

— Bea!

Aceasta simți cum ametește și se clatină, dar cupa se apropia de buzele ei, și glasuri neștiute îi șopteau din dreapta și din stînga:

— Nu vă temeți, regină... Nu vă temeți, regină, sîngele a intrat de mult în pămînt, și unde s-a vărsat cresc acum ciorchini de struguri.

Fără să deschidă ochii, Margareta luă o înghițitură și un fior dulce îi trecu prin vine, în timp ce urechile prinseră a-i vui. I se părea că aude strigăte asurzitoare de cocoș, că undeva răsună un marș. Mulțimile de oaspeți porniră să-și piardă chipul: și bărbații în frac, și femeile se transformau din nou în oseminte. Sub ochii Margaretei, toată sala intră în putrefacție; în aer plutea un miros de cavou. Coloanele se năruiră, luminile se stinseră, totul se stinse, pieriră havuzurile, cameliile și tulipele. De fapt, nu era decît ceea ce fusese înainte: modestul salon al văduvei bijutierului, prin ușa întredeschisă a căruia se strecura o fișie de lumină. Și pe această ușă întredeschisă intră Margareta.

24 Eliberarea maestrului

În dormitorul lui Woland toate erau ca înainte de bal. Wo-land stătea în cămașă pe pat; numai Hella, în loc să-i fricționeze piciorul, pregătea cine pe masa la care se jucase înainte partida de șah. Koroviev și Azazello își scosese răcurile și ședeau lîngă masă, iar între ei, trona, se-nțelege, motanul, care nu voise să se despartă de cravata lui, deși ea se transformase într-o cîrpă murdară. Clătinîndu-se, Margareta se apropie de masă și se sprijini în ea. Ca și prima dată, Woland îi făcu un

semn să se apropie și o invită să se așeze lângă el, pe pat.

— A fost tare chinuitor, nu-i așa?

— O, nu, *messire*, răspunse ea abia auzit.

— *Noblesse oblige*, remarcă motanul, turnându-i Margaretei o licoare străvezie într-un pahar pentru vin negru.

— E votcă? îl întrebă cu glas slab Margareta. Motanul sări în sus, adânc jignit.

— Dați-mi voie, regină, rosti el răgușit; cum mi-aș fi îngăduit să ofer votcă unei doamne? E spirt curat!

Margareta îi zîmbi, încercînd să respingă paharul.

— Bea fără frică, îi zise Woland, și Margareta, ascultătoare, luă paharul în mînă. Așază-te, Hella, porunci Woland; explicîndu-i apoi Margaretei: Noaptea cu lună plină e o noapte de sărbătoare: eu cinez de obicei într-o societate restrînsă, alcătuită din prieteni și slugi. Așadar, cum te simți? Cum a trecut acest bal istovitor?

— Uluitor! croncăni Koroviev. Toți erau fermecați, înamorați, striviți! Cît tact, cîtă pricepere, farmec și *charm*!

Woland ridică paharul și ciocni cu Margareta. Aceasta și-l bău docilă pe-al ei, crezînd că după ce-l va bea își va da sfîrșitul. Dar nu se petrecu nimic rău. Simți în stomac o căldură vie, în ceafă un zvîcnet ușor și-și recapătă puterile ca și cum s-ar fi deșteptat dintr-un somn lung, înviorător; pe deasupra simți și o foame de lup. Aducîndu-și aminte că nu luase nimic în gură din dimineața zilei precedente, pofta de mîncare îi spori și mai tare... Așa că începu să înfulece cu lăcomie caviarul.

Behemoth își tăie o bucată de ananas, puse pe ea sare, piper și o mîncă; după care trase atît de semeț un al doilea pahar de spirt, încît îi făcu pe toți să-l aplaude.

Cînd Margareta goli și ea al doilea pahar, luminările din candelabre prinseră a licări mai viu, iar focul se înteți în șemi-neu. Nu se simțea deloc amețită. Mușcînd din carne cu dinții ei albi, se desfăta cu sucul gustos, urmărindu-l din ochi pe Behemoth cum ungea cu muștar o stridie.

— De ce nu pui și niște struguri deasupra? îi zise încet Hella motanului, dîndu-i un ghiont.

— Rog să nu mi se dea lecții, replică acesta. Am ospătat destul la fel și fel de mese, fii fără grijă, știu să mă port!

— Ah, ce plăcut e să cinezi așa, în fața șemineului, în intimitate, într-un cerc restrîns, se auzi glasul dogit al lui Koroviev...

— Eu aș zice, Fagot, că și balul are farmecul și anvergura lui, replică motanul.

— N-are nici un farmec și nici o anvergură, interveni Woland, iar urșii ăștia stupizi și tigrii din bar erau cît pe ce să-mi provoace o migrenă cu urletele lor.

— De acord, *messire*, zise motanul, dacă dumneavoastră găsiți că nu are anvergură, apoi și eu, numaidecît, am să încep să fiu de aceeași părere.

— Ia vezi! îi răspunse Woland.

— Am glumit, zise cu smerenie motanul, iar în ce-i privește pe tigri, am să ordon să fie prăjiți.

— Tigrii nu se pot mânca, interveni Hella.

— Crezi? în cazul acesta, vă rog să ascultați dădu glas motanul și, mijindu-și ochii de plăcere, povesti cum, odată, a pribegit timp de nouăsprezece zile în pustiu și singurul lucru pe care îl mânca era carnea tigrului, ucis de el. Toți ascultară cu interes această povestire captivantă, iar cînd Behemot o termină, exclamară toți în cor:

— Gogoși!

— Lucrul cel mai interesant în aceste gogoși, spuse Wo-land, este că sînt gogoși de la primul la ultimul cuvînt.

— Ah, da? Gogoși? exclamă motanul, și toți își ziseră că va începe să protesteze, dar el nu făcu decît să spună încet: Istoria ne va judeca.

— Spune-mi, te rog, îl întrebă Margareta pe Azazello, înviorată de votcă: dumneata l-ai împușcat pe acel fost baron?

— Firește, răspunse Azazello, cum era să nu-l împușc? Trebuia neapărat împușcat.

— M-am tulburat atît de tare! exclamă Margareta. Totul s-a petrecut atît de neașteptat!

— Nu e nimic neașteptat în toate astea, o contrazise Azazello, iar Koroviev se porni să urle și să se văicărească:

— Cum să nu te tulburi? Și mie au început să-mi tremure picioarele! Pac! O dată! Și baronul prăvălit pe-o coastă!

— Eu eram cît pe ce să fac o criză de isterie, adăugă motanul, lingînd lingura cu icre negre.

— Iată ce nu pot înțelege, zise Margareta în timp ce scîn-tei aurii de la pocalul de cristal sclipeau în ochii ei, oare, într-adevăr, afară nu se auzea muzica și, în general, zgomotul acestui bal?

— Sigur că nu se auzea, regină, îi explică Koroviev, asta trebuie făcut în așa fel ca să nu fie auzit nimic. Trebuie făcut totul cu cît mai multă grijă.

— Sigur, sigur că da... Pentru că omul acela de pe scară... Uite, cînd am trecut cu Azazello... Și încă unul, aflat lîngă intrare. .. Eu cred că el urmărea apartamentul dumneavoastră...

— Exact, exact! strigă Koroviev, așa este, dragă Margareta Nikolaevna. Dumneata confirmi bănuielile mele! Da, el urmărea apartamentul! Eu însumi l-am luat întîi drept un docent universitar distrat sau un îndrăgostit care tînjește pe scară. Dar nu, nu! Ceva mă durea la lingurică! Ah, el urmărea apartamentul! Și un altul lîngă intrare, la fel! Și cel care stătea în gang!

— Uite, ar fi interesant de știut ce se va întîmpla dacă or să vină să vă aresteze? întrebă Margareta.

— Or să vină negreșit, încântătoare regină, negreșit! răspunse Koroviev, simte inima mea că or să vină! Bineînțeles, nu acuma, însă la timpul său vor veni negreșit. Dar presupun că nu se va întâmpla nimic interesant.

— Ah, ce tulburată am fost când l-am văzut prăbușindu-se! urmă ea, aflându-se, pesemne, încă sub impresia asasinatului. Pentru prima oară în viața ei asistase la o crimă! Probabil că știi să tragi foarte bine?

— Destul de bine, răspunse Azazello.

— Și la ce distanță tragi; la câți pași? îl întreabă Margareta nu prea deslușit.

— Depinde în ce trag, îi răspunse cu judecată Azazello, una e să ochești cu ciocanul în geamul criticului Latunski, și alta, în inima lui.

— În inimă! exclamă Margareta, ducându-și mîna la inimă, în inimă! repetă ea cu glas surd.

— Cine e criticul ăsta? întreabă Woland, uitîndu-se la Margareta printre gene.

Azazello, Koroviev și Behemoth își pironiră privirile, rușinați, în podea, în timp ce Margareta răspunse, roșindu-se:

— E un critic. În seara asta i-am devastat apartamentul.

— Ia te uită! Și pentru ce, mă rog?...

— El, *messire*, îi explică Margareta, l-a nenorocit pe un maestru.

— Și de ce trebuia să te ostenești singură?

— îngăduiți-mi mie, *messire*, strigă fericit motanul, sărind de pe scaun.

— Dar astîmpără-te o dată, mormăi Azazello, sculîndu-se, dau eu o fugă pîn-acolo...

— Nu! strigă Margareta. Nu, vă implor, *messire*, opriți-l, nu faceți asta!

— Cum vrei, cum vrei, răspunse Woland, și Azazello își relua locul.

— Așadar, unde am rămas, neprețuită regină Margot? trîncăni Koroviev. Ah, da, era vorba despre inimă... El nimerește în inimă. Spunînd

aceasta, Koroviev își întinse un deget lung înspre Azazello: — la alegere — în orice ventricul sau auricul.

La început, Margareta nu pricepu ce vrea să spună, dar apoi, prinzînd sensul cuvintelor, exclamă mirată:

— Bine, dar acestea nu se văd!

— Scumpa mea, urmă cu glas spart Koroviev, aici e-aici, că nu se văd! Ăsta-i tot tîlcul! Că, într-un obiect pe care-l vezi, oricine poate să nimerească!

Și Koroviev scoase din sertarul mesei un șeptar de pică, îl întinse Margaretei și o rugă să însemne pe el cu unghia unul din puncte. Margareta însemnă punctul de sus, din dreapta. Apoi Hella ascunse cartea sub pernă, strigînd:

— Gata!

Azazello, care stătea cu spatele spre pernă, scoase din buzunarul pantalonilor un pistol automat negru, își puse țeava acestuia pe umăr și, fără să întoarcă ochii spre pat, trase, în-fricoșînd-o pe Margareta. După aceea, scoaseră de sub perna găurită șeptarul — glonțul nimerise drept în punctul însemnat de Margareta.

— N-aș vrea să mă întîlnesc cu dumneata cînd ții în mînă revolverul, zise Margareta, aruncîndu-i priviri cochete lui Azazello. Avea o slăbiciune pentru toți oamenii în stare să facă ceva la perfecție.

— Neprețuită regină, piui Koroviev, nu-i doresc nimănui să-i iasă înaintea, chiar și cînd n-are în mînă revolver! Pe cu-vîntul de onoare al unui fost dirijor de cor și cîntăreț că omul acela n-ar fi de felicitat.

Motanul, care șezuse încruntat în timpul experienței cu tragerea, deodată anunță:

— Mă angajez să bat recordul cu șeptarul.

Drept răspuns, Azazello mîrîi ceva. Motanul însă era încăpățînat și ceru nu un revolver, ci două. Azazello scoase al doilea revolver aflat în

buzunarul al doilea din spatele pantalonilor și, strîmbîndu-și disprețuitor gura, i-l întinse lăudărosului împreună cu primul revolver. Notase două puncte pe șeptar. Motanul se pregăti îndelung, întorcîndu-și ochii de la pernă. Margareta ședea cu mîinile la urechi și se uita la bufnița care dormita pe stelajul căminului. Motanul trase din amîndouă revolverele, după care Hella scoase un țipăt strident, bufnița ucisă căzu de pe cămin, iar ceasul, spart, se opri. Hella, care avea o mîină însîngerată, îl apucă cu un urlet de blană pe motan, iar el, drept răspuns, o înșfacă de păr și arruh-doi încolăcindu-se, zvîrcolindu-se, alunecară pe podea. Unul din pocale căzu de pe masă și se sparse.

— Luați-o de pe mine pe drăcoaica asta, care a turbat! urlă motanul, respingînd-o pe Hella, ce ședea călare pe el. Pe bătauși i-au despărțit, iar Koroviev suflă în degetul Hellei, străpuns de glonte, și acesta se vindecă pe loc.

— Nu pot să trag cînd se vorbește în jurul meu! strigă Behemoth, străduindu-se să pună la loc un smoc uriaș de păr, smuls din spinarea lui.

— Fac pariu că toată tărășenia asta a făcut-o dinadins, zise Woland, zîmbind Margaretei. El trage bine.

Hella s-a împăcat cu motanul și, în semn de împăcare, s-au sărutat. Apoi a fost scoasă de sub pernă cartea și s-a verificat. Nu era atins nici un punct, afară de cel străpuns de Azazello.

— Asta-i imposibil, susținea motanul, uitîndu-se la carte în lumina candelabrului.

Cina veselă continua. Luminările se topeau în candelabre, din șemineu se răspîndea prin cameră, unduind, o căldură uscată și înmiresmată. Margareta își potolise foamea și se simțea cuprinsă de beatitudine. Se uita cum rotocoalele albăstriei de la țigara de foi a lui Azazello pluteau spre șemineu, în timp ce motanul le prindea din zbor cu vîrful spadei. N-avea chef să plece nicăieri, deși, după

cum își dădea seama, se făcuse târziu. Nu mai era mult pînă la șase dimineța. Profitînd de un moment de tăcere, se adresă sfioasă lui Woland:

— Cred că e timpul să plec. E târziu...

— Unde te grăbești? o întrebă acesta politicoș, dar cam rece. Ceilalți tăceau, prefăcîndu-se pasionați de priveliștea rotocoalelor de fum de țigară.

— Da, e timpul să plec, repetă Margareta, tulburîndu-se și mai mult din cauza acestei atmosfere și căutînd în jur cu privirea vreun șal sau mantia.

Deodată, goliciunea începu s-o stînjenească. Se ridică de la masă. Fără un cuvînt, Woland luă de pe pat halatul lui ros și plin cu pete de grăsime, iar Koroviev îl aruncă pe umerii Margaretei.

— Vă mulțumesc, *messire*, zise abia auzit Margareta, pri-vindu-l întrebător pe Woland.

Acesta îi răspunse cu un zîmbet politicoș și nepăsător. O neagră amărăciune încleșta inima Margaretei. Se simți înșelată. Pentru toate serviciile aduse la bal, nimeni, se vedea, n-avea de gînd s-o răsplătească, după cum nimeni n-o poftea să mai rămînă. Cu toate acestea, un lucru era cum nu se poate mai limpede: de aici nu avea unde să se ducă. Gîndul fugar, că ar putea fi nevoită să se întoarcă la vila ei, îi umplu inima de deznădejde. „Să mă rog de el? Eu?” își spuse ea, gîndin-du-se la sfatul ademenitor al lui Azazello, pe cînd ședea în grădina de lîngă zidul Kremlinului. „Pentru nimic în lume!” hotărî Margareta în cele din urmă.

— Vă las cu bine, *messire*, spuse ea cu glas tare și urmă în gînd: „Numai să mă văd ieșită de aici, că apoi cum ajung la rîu, mă înec.”

— Stai jos, îi zise deodată poruncitor Woland. Schimbîndu-se la față, Margareta se așeză.

— Vrei poate să-mi spui ceva la despărțire?

— Nu, *messire*, nimic, răspunse ea mîndră; în afară de un lucru: dacă mai aveți nevoie de mine, sînt gata să îndeplinesc orice doriți. Nu sînt deloc

obosită și m-am distrat de minune la bal. Așa încât, dacă ar mai fi continuat, aş fi întins din nou genunchiul meu, ca să-l sărute mii de spînzurați și de ucigași. Spunînd aceasta, Margareta se uita la Woland ca prin ceață, cu ochii plini de lacrimi.

— Așa este! Ai perfectă dreptate! strigă răsunător Woland. Așa și trebuie!

— Așa și trebuie! repetă ca un ecou suita lui.

— Noi te-am pus la încercare, zise Woland. Nu ceri niciodată nimic! Niciodată! Mai ales la cei mai puternici ca dumneata, îi lași să-ți ofere ei singuri, și ei îți vor oferi totul. Ia loc, femeie mîndră ce ești! Woland smulse halatul său de pe umerii Margaretei, și ea se pomeni din nou lîngă el, pe pat. Așadar, Margot, urmă Woland, căutînd să dea o rezonanță mai blîndă glasului său, ce vrei drept răsplată pentru că astă-seară, la balul meu, ai făcut onorurile casei? Ce dorești pentru faptul că acest bal l-ai petrecut goală? Cum prețuiești genunchiul dumatăle? Ce daune pretinzi de la musafirii mei, pe care adineauri i-ai numit spînzurați? Spune! Acum vorbește fără sfială, pentru că eu sînt cel care a oferit.

Inima ei bătu cu putere; Margareta oftă adînc, chibzuind parcă ceva.

— Ei, curaj! strigă Woland. Trezește-ți fantezia, dă-i pinteni! Chiar și numai pentru faptul că a fost de față la împușcarea acelui ticălos de baron învechit în rele merită omul său să fie răsplătit, cu atît mai mult cu cît este vorba de o femeie. Ei, s-aud!

Margareta simți că i se taie răsuflarea și era gata să rostească tainicele cuvinte pregătite în sufletul ei, cînd, pălind deodată, deschise gura și holbă ochii. „Frida!... Frida, Frida! îi strigă în urechi un glas sîcîitor, implorînd-o. Mă cheamă Frida!” Și, bîlbîindu-se, Margareta vorbi:

— Așadar, aş putea... să cer... un lucru?

— Să pretinzi, să pretinzi, *dorina* mea, îi răspunse Woland, zîmbind înțelegător, să pretinzi

un lucru.

Ah, cât de abil și de limpede subliniase Woland aceste două cuvinte: „Un lucru”, repetînd de fapt vorbele Margaretei. Oftînd din nou, aceasta urmă:

— Aș vrea să nu i se mai lase Fridei batista cu care și-a sugrumat copilul.

Motanul ridică ochii spre tavan, oftînd zgomotos, dar nu zise nimic, amintindu-și, pesemne, de urechea pe care Margareta i-o răsucise la bal.

— Dat fiind faptul, vorbi Woland zîmbind ironic, că este cu totul imposibil ca toanta de Frida să te miruiască — asta fiind cu totul nepotrivit cu demnitatea dumitale de regină —, nici nu știu ce aș avea de făcut. Cred că nu rămîne decît un singur lucru: să fac rost de cât mai multe cîrpe și să astup cu ele toate crăpăturile dormitorului meu.

— Ce vreți să spuneți, *messire*? se miră Margareta la auzul acestor vorbe într-adevăr de neînțelese.

— Sînt pe deplin de acord cu dumneavoastră, *messire*, se băgă pe fir motanul — întocmai, cu cîrpe! Și, nespun de enervat, dădu cu laba în masă.

— Vorbesc despre milă, își lămuri cuvintele Woland, fi-xînd-o pe Margareta cu ochiul lui de foc; uneori, cu totul pe neașteptate și în chip viclean, ea se furișează în crăpăturile cele mai înguste. De aceea vorbesc despre cîrpe...

— Și eu tot despre asta vorbesc! sări motanul și, pentru orice eventualitate, se dădu mai la o parte de Margareta, aco-perindu-și cu labele, mînjite cu cremă roz, urechile ascuțite.

— Afară cu tine! porunci Woland.

— încă nu am băut cafeaua, răspunse motanul, cum să plec? Oare e posibil, *tnessire*, ca într-o noapte de sărbătoare oaspeții să fie împărțiți în două sorturi la masă? Unii de prima calitate, iar ceilalți, cum se exprimă acest tris zgîrciob-bufetier, de calitatea a doua?

— Taci din gură! îi porunci Woland și o întreabă pe Margareta: Judecînd bine, pari să fii un om înzestrat cu o bunătate ieșită din comun. Un om cum nu se poate mai moral.

— Nu, protestă cu energie Margareta, eu știu că trebuie să vorbesc deschis cu dumneavoastră și am să vă spun deschis: sînt un om ușuratic. V-am rugat s-o ajutați pe Frida numai pentru că am avut imprudența s-o fac să spere și să creadă. Ea așteaptă, *messire*, ea crede în puterea mea. Și dacă va rămîne înșelată în speranța ei, am să mă simt îngrozitor. Nu voi mai avea liniște cît voi trăi. Nu-i nimic de făcut, așa a fost să fie.

— Aha, zise Woland, e de înțeles.

— Și o să faceți asta? îl întreabă încet Margareta.

— În nici un caz, răspunse Woland. Trebuie să știi, scumpă regină, că e vorba de o mărunță confuzie. Fiecare departament trebuie să-și vadă de treburile lui. Nu neg, posibilitățile noastre sînt destul de mari, sînt cu mult mai mari decît presupun unii oameni nu tocmai ageri...

— Da, asta da, sînt cu mult mai mari, se băgă din nou pe fir motanul, tare nerăbdător, și, se vede, foarte mîndru de aceste posibilități.

— Taci dracului! îi zise Woland, urmînd către Margareta: Dar ce rost are să te ocupi de ceva care cade în atribuțiunile altui for, după cum am spus. Așadar, eu n-o să fac asta, dar o s-o faci dumneata.

— Și o să se îndeplinească dacă încerc eu?

Azazello își aruncă ironic ochiul chiar spre Margareta și, răsucindu-și capul roșcat, pufni în rîs.

— Dar fă-o o dată; ce chin e și cu dumneata, bombăni Woland și, întorcînd cu mîna globul, începu să examineze cu atenție un anumit amănunt, ocupîndu-se, pesemne, și cu o altă treabă, în timp ce stătea de vorbă cu Margareta.

— Ei, hai, Frida... suflă Koroviev.

— Frida! strigă cu glas ascuțit Margareta.

Ușa se dădu de perete, și în cameră se năpusti o femeie goală, despletită, cu ochi demenți, dar trează de data aceasta, fără semnele beției. Și, în timp ce femeia își întindea rugătoare brațele spre Margareta, aceasta zise maiestuos:

— Ai fost iertată. N-o să ți se mai lase batista.

Cu un strigăt, Frida se aruncă în genunchi, prosternându-se la picioarele Margaretei. Apoi, la un semn al lui Woland, pieri din cameră.

— Vă mulțumesc, rămîneți cu bine, zise Margareta, ridi-cîndu-se.

— Ei, Behemoth, ce ne facem? vorbi Woland. Într-o noapte ca asta, de sărbătoare, n-o să abuzăm de această totală lipsă de simț practic! Și întorcîndu-se spre Margareta: Așadar, asta nu intră la socoteală; în ce mă privește, n-am făcut nimic. Ce vrei pentru dumneata?

Urmă o tăcere pe care o întrerupse Koroviev, șoptind la urechea Margaretei:

— Nestemată *donna*, de data asta te sfătuiesc să fii mai rezonabilă! Că de, Fortuna ar putea să-ți și scape din mîini.

— Vreau ca acum, chiar în clipa asta, să mi se dea îndărăt maestrul, iubitul meu, zise Margareta, cu obrazul crispat.

Și atunci, în odaie se năpusti o rafală de vînt cu atîta putere, încît și flacăra luminărilor din candelabre se așternu orizontal, perdeaua grea de la fereastră se dădu la o parte, fereastra se deschise larg și, departe, în înalturi, se arătă luna plină, dar nu o lună de dimineață, ci una de miez de noapte. Prin fereastră, pe podea se așternu năframa verzuie a nopții, și în ea apăru oaspetele nocturn al lui Ivanușka — maestrul. Era îmbrăcat cu hainele lui de spital — cu halat, papuci și cu tichia neagră de care nu se despărțea niciodată. Obrazul nebărbierit avea un tic nervos: maestrul se uita cu coada ochiului, speriat, la licărul făcliilor, în timp ce șuvoaiele argintii ale lunii se învolburau în juru-i.

Margareta îl recunoscuse și, gemînd, își împreună mîinile, alergînd spre el. Îi sărută fruntea, buzele, se lipi cu fața de obrazul lui nebărbierit, și lacrimile, stăpînite atîta vreme, prinseră a curge acum în voie, șiroind pe chipul ei. Rostea doar o vorbă, repetînd-o în neștire:

— Tu... tu... tu...

Maestrul se desfăcu din strînsoarea brațelor ei și spuse cu glas surd:

— Nu plînge, Margot, nu mă chinui! Sînt grav bolnav, urmă el, agățîndu-se cu mîna de pervazul ferestrei, parcă pre-gătindu-se să fugă; și, în timp ce se uita cu luare-aminte la cei din odaie, strigă: Mi-e frică, Margot! Iar au început halucinațiile...

Margareta se sufoca în hohote de plîns, șoptind:

— Nu, nu, nu... Să nu te temi de nimic... Sînt cu tine... Sînt cu tine...

Pe nesimțite, cu o mișcare îndemînatică, Koroviev trase un scaun mai aproape de maestru, și acesta se așeză; Margareta se prăbuși în genunchi, lipindu-se de dînsul, și rămase tăcută. În tulburarea ei nici nu băgase de seamă că nu mai era în pielea goală; acum purta mantia aceea neagră de mătase. Bolnavul își lăsă capul în jos, privind țintă în podea, cu ochii posomorîți, bolnavi.

Woland îi porunci lui Koroviev:

— Cavalere, dă-i omului ăstuia ceva de băut. Margareta se ruga de maestru cu glas tremurător:

— Bea, bea, te rog! Ți-e frică? Nu, nu, crede-mă pe mine, aici vei fi ajutat!

Acesta luă paharul și-l dădu peste cap, dar paharul scăpă din mîna tremurătoare și se făcu țandări la picioarele lui.

— E semn bun, semn bun! îi șopti Koroviev Margaretei. Uite, începe să-și vină în fire.

Într-adevăr, privirea bolnavului nu mai era atît de sălbatică și neliniștită.

— într-adevăr, tu ești, Margot? întrebă oaspetele selenar.

— Să nu te îndoiești, sînt eu, răspunse ea.

— Mai dați-i! porunci Woland.

După ce maestrul goli și al doilea pahar, ochii lui căpătară viață și expresie.

— Așa da, așa mai zic și eu, încuviință Woland uitîndu-se printre gene. Acum, hai să stăm de vorbă. Cine ești?

— Acum sînt nimeni, îi răspunse maestrul crispîndu-și gura într-un zîmbet.

— De unde vii?

— Din casa suferinței. Sînt un alienat, răspunse nou-venitul.

La aceste cuvinte, pe Margareta o podidură din nou lacrimile. Apoi, ștergîndu-și ochii, strigă:

— Ce vorbe îngrozitoare! Ce vorbe cumplite! E un maestru, *messire*, vă previn! Faceți-l bine, merită acest lucru.

— Dumneata știi cu cine stai de vorbă? îl întrebă Woland. La cine te afli?

— Știu, îi răspunse maestrul; la casa de nebuni am fost vecin cu băiatul acela, cu Ivan Bezdomnîi. Mi-a povestit despre dumneavoastră.

— Cum să nu, cum să nu, încuviință Woland, am avut plăcerea să mă întîlnesc cu tînărul acela la Patriarșie prudî. Era să mă înnebunească, nu alta, căutînd să-mi demonstreze că eu nu exist. Dar dumneata crezi că sînt eu într-adevăr?

— Sînt silit să cred, zise nou-venitul, dar se înțelege că aș fi preferat să vă socot rodul unei halucinații. Vă rog să mă scuzați, adăugă el, apoi, dîndu-și seama că făcuse o gafă.

— Ei, ce să-i faci, dacă ai fi preferat, n-ai decît să socoti c-așa e, replică, *politicos*, Woland.

— Nu, nu! interveni speriată Margareta, zgîlțîndu-l de umeri pe maestru. Vino-ți în fire! Te afli într-adevăr în fața lui!

Motanul se băgă și aici pe fir.

— în ceea ce mă privește, par într-adevăr o halucinație. Ia uitați-vă cu atenție la profilul meu în lumina lunii. Motanul se vîrî într-un mănunchi

țesut din raze de lună, vrînd să mai adauge ceva, însă fiind rugat să tacă, ripostă: Bine, o să tac. Voi fi o halucinație taciturnă; și amuți într-adevăr.

— Aș vrea să știu de ce vă spune Margareta maestru? întrebă Woland.

— Este o slăbiciune pardonabilă, răspunse acesta cu un zîmbet. Are o părere prea bună despre romanul meu.

— Și despre ce vorbești în roman?

— Despre Pilat din Pont.

Flăcările luminărilor prinseră din nou să șovăie și să danseze, iar paharele să zăngăne pe masă. Woland izbucni într-un rîs tunător, dar fără să sperie sau să mire pe cineva. Behemoth începu să-l aplaude.

— Despre ce? Despre cine? întrebă din nou Woland, redevenind serios. Și asta acum? E uluitor! Nu ai putut găsi altă temă? Dă-mi să văd, ceru el, întinzînd mîna cu palma în sus.

— Din păcate, nu pot s-o fac, răspunse maestrul. Mi-am ars manuscrisul.

— Iartă-mă, dar asta n-o cred, exclamă Woland. E imposibil, manuscrisele nu ard. Și, întorcîndu-se spre motan, îi porunci: Hai, Behemoth, adu romanul înapoi.

Cît ai clipi, motanul sări jos, și toți văzură că șezuse pînă atunci pe un teanc gros de manuscrise. Inclînîndu-se adînc, motanul îi înmînă lui Woland exemplarul de deasupra. Margareta începu să tremure, strigînd din nou, tulburată pînă la lacrimi:

— Iată manuscrisul, iată-l!

Ea se repezi spre Woland și adăugă încîntată:

— Atotputernic! Atotputernic!

Woland îl luă în mîini, îl întoarse și îl puse tăcut deoparte, privindu-l grav pe maestru. Acesta căzu însă din nou într-o stare de neliniște și melancolie, se ridică de pe scaun, frîngîn-du-și mîinile, tresări și bolborosi, cu ochii spre luna îndepărtată:

— Nici noaptea cînd e luna pe cer nu am liniște. De ce m-ați tulburat? O, zei, o, zei!...

Apucându-l de poalele halatului de spital, Margareta se lipi de el, murmurînd și ea, numai lacrimi și durere.

— Doamne, de ce oare nu-ți ajută medicamentul?

— Nu-i nimic, nu-i nimic, șopti Koroviev, dîndu-i tîrcoale maestrului, nu-i nimic, nu-i nimic... Încă un păhărel; beau și eu cu dumneata, să-ți țin de urît...

Păhărelul sclipi în lumina lunii și fu de folos. După ce-l făcură pe maestru să se așeze, fața bolnavului se liniști din nou.

— Ei, acum totul este limpede, zise Woland și bătu cu degetul lung pe manuscris.

— Absolut limpede, confirmă motanul, uitîndu-și promisiunea să devină o halucinație tăcută, acum linia principală a acestui opus îmi este limpede ca bună ziua. Tu ce zici? se adresă el tăcutului Azazello.

— Eu zic, vorbi pe nas acesta, că ar fi bine să te înecăm.

— Ai milă de mine, Azazello, îi răspunse motanul, și nu-i da stăpînului meu ideea asta. Crede-mă, în fiecare noapte aș veni la tine în straie sumare, ca bietul maestru, ți-aș face semne și te-aș chema să mă urmezi. Cum te-ai simți, ce zici, Azazello?

— Hai, Margareta, vorbi Woland, spune tot, de ce ai nevoie?

Ochii femeii se aprinseră scrutîndu-l rugător pe Woland:

— Dați-mi voie să vorbesc în șoaptă cu el.

Woland încuviință cu un gest din cap, și Margareta, lipin-du-și buzele de urechea maestrului, îi șopti ceva, dar nu se auzi decît răspunsul acestuia:

— Nu, e prea tîrziu. Nu mai vreau nimic de la viață — doar să te văd pe tine. Dar eu te sfătuiesc din nou: lasă-mă, altfel vei pieri și tu cu mine.

— Nu, n-am să te las, îi răspunse ea, și întorcându-se spre Woland, urmă: Vă rog să faceți în așa fel încât să ne întoarcem din nou în subsolul din ulicioara de pe Arbat, să se aprindă iar lampa și totul să fie ca înainte.

Auzind-o, maestrul izbucni în râs și, cuprinzând cu mâinile capul ciufulit al Margaretei, spuse:

— Oh, n-o ascultați pe această sărmană femeie, *messirel* în subsolul acela stă de mult altcineva și, în general, nu se mai poate ca totul să fie iar ca înainte. Lipindu-și obrazul de capul prietenei sale și îmbrățișând-o, murmură: Sărmana de tine... sărmana de tine...

— Spui că nu se poate? zise Woland. De fapt, ai dreptate. Dar să vedem, să încercăm totuși. Și strigă: Azazello!

Deodată, din tavan, se prăbuși pe podea un cetățean fisti-cit, aproape nebun, numai în izmene și, oricât de ciudat s-ar părea, cu un geamantan în mână, iar pe cap cu o șapcă. Tremura de frică, ploconindu-se.

— Mogaŕîci? îl întrebă Azazello pe omul căzut din cer.

— Aloizi Mogaŕîci, răspunse acesta dîrdîind.

— Dumneata ești cel care, după ce ai citit articolul lui La-tunski despre romanul acestui om, ai scris un denunț împotriva lui cum că păstrează la el literatură ilegală? îl întrebă Azazello.

Cetățeanul căzut din cer se învineți și, cuprins de remuș-cări, porni să verse șiroaie de lacrimi.

— Ai vrut să pui mîna pe camerele lui? fonfăi cît se poate de confidențial Azazello.

Mîrîitul unei pisici turbate se auzi în cameră, și Margareta, urlînd: — Află ce-i o vrăjitoare, află! — apucă cu unghiile obrazul lui Aloizi Mogaŕîci.

Se stîrni panică și învălmășeală.

— Ce faci? strigă chinuit maestrul. Margot, nu te dezonora!

— Protestez! Nu e deloc dezonoare! urlă motanul. Koroviev o trase la o parte pe Margareta.

— Am instalat o baie... strigă Mogarîci, însîngerat, clănțanind din dinți, și începu îngrozit să sporovăiască verzi și uscate... Numai zugrăveala cît... piatra vînată...

— Foarte bine, mă bucur că ai instalat o baie, încuviință Azazello; maestrul chiar are nevoie să facă băi. Apoi strigă: Afară!

Atunci Mogarîci se întoarse în văzduh cu picioarele în sus și, purtat de o forță nevăzută, ieși din dormitorul lui Woland prin fereastra deschisă.

Holbînd ochii, maestrul șopti:

— Oho, cred că asta e mai grozav decît ceea ce mi-a povestit Ivan! Cutremurat, se uită în dreapta și în stînga și-l întrebă în cele din urmă pe motan: Iertați-mă, tu ești... dumneavoastră sînteți... Încurcat, neștiind cu ce formulă să i se adreseze, urmă: Dumneavoastră sînteți motanul care s-a urcat în tramvai?

— Eu sînt, recunosc motanul, măgulit, și adăugă: Mă bucur foarte mult să văd cît de politicos se poartă cineva cu un motan. De obicei, nu știu pentru care motiv, motanii sunt luați „per tu”, deși niciodată în viața lui vreun motan n-a băut Bruderschaft cu careva.

— Mi se pare că nu prea sînteți motan... ripostă, șovăitor, maestrul!... La spital, vrînd-nevrînd, tot o să se observe absența mea, adăugă el sfios, uitîndu-se la Woland.

— De ce să se observe? îl liniști Koroviev, și în mîinile lui apărură deodată niște registre și hîrtii. E istoricul bolii dumi-tale?

— Da...

Koroviev îl aruncă în flăcările șemineului.

— Nu mai e documentul, nu mai e nici omul, spuse cu satisfacție Koroviev. Și asta e cartea de imobil a gazdei dumi-tale?

— Da...

— Cine e trecut în ea? Aloizi Mogarîci? Și Koroviev suflă pe pagina cărții de imobil. Gata! Nu mai e, și, te rog să ții minte, nici n-a existat. Iar

dacă gazda dumitale se va arăta mirată, spune-i că Aloizi Mogarîci a fost numai un vis. Cine mai e și Mogarîci ăsta? N-a fost aici nici un Mogarîci! Și cartea de imobil pieri și ea din mâinile lui Koroviev. Acum e pe masa gazdei. Uimit de operația curată a lui Koroviev, maestrul i-a zis:

— Ai dreptate, din moment ce nu-i documentul, nu e nici omul. Tocmai eu nu sînt, eu nu am nici un document.

— Cer scuze, strigă Koroviev, asta-i halucinație, iată documentul dumitale.

Apoi ridică ochii și-i șopti dulce Margaretei: Poftim și avutul dumitale, Margareta Nikolaevna, zise Koroviev, înmînîndu-i Margaretei caietul cu marginile arse, trandafirul uscat, fotografia și, cu o grijă deosebită, carnetul de economii: Zece mii, Margareta Nikolaevna, așa cum ai binevoit să le depui. Noi n-avem nevoie de bunul altuia.

— Mie mai degrabă mi s-ar usca etichetele decît să mă ating de ceva ce nu-i al meu, strigă motanul umflîndu-se în pene și dansînd pe valiză, ca să se așeze mai bine toate exemplarele romanului cu ghinion.

— Și actul dumitale, urmă Koroviev, întinzînd Margaretei actul ei, apoi, raportă respectuos: Asta-i tot, *messirel*

— Nu, nu e tot, replică Woland, desprinzîndu-și ochii de pe glob. Ce vrei, scumpa mea *donna*, să fac cu suita dumitale? Eu n-am nevoie de ea.

În aceeași clipă, prin ușa deschisă dădu buzna Natașa goală pușcă și-i strigă Margaretei:

— Multă fericire, Margareta Nikolaevna! Salutîndu-l cu un semn din cap pe maestru, se întoarce din nou spre Margareta: Am știut totdeauna unde te duci.

— Femeile de serviciu știu totul, observă motanul, ridi-cînd laba cu subînțeleș. E o greșeală să crezi că ar fi oarbe.

— Ce vrei, Natașa? o întrebă Margareta. Întoarce-te la vilă.

— Draga mea Margareta Nikolaevna, o imploră aceasta căzînd în genunchi în fața ei. Rugați-vă de dumnealor — aici îl privi cu coada ochilor pe Woland — să mă lase tot vrăjitoare. Nu mai vreau în vilă! Nu mă mărit nici cu inginerul, nici cu tehnicianul. Aseară la bal, domnul Jacques m-a cerut în căsătorie. Și, desfăcîndu-și pumnul strîns, Natașa arată niște monede de aur.

Margareta își îndreptă privirea întrebătoare spre Woland. Acesta încuviință din cap. Atunci, Natașa se aruncă de gîtul Margaretei; urmă un sărut răsunător, după care, cu un strigăt triumfător, vrăjitoarea zbură pe fereastră.

În locul ei apăru Nikolai Ivanovici. Își recăpătase înfățișarea omenească, dar era grozav de posomorit și chiar iritat.

— Iată cui am să-i dau drumul cu multă plăcere — zise Woland, uitindu-se în scîrbă la Nikolai Ivanovici — cu o deosebită plăcere, fiindcă n-are ce căuta aici.

— Rog stăruitor să mi se elibereze o adeverință din care să reiasă unde mi-am petrecut noaptea trecută, vorbi Nikolai Ivanovici, privind ursuz în jur, dar cu multă încăpățînire.

— În ce scop? întrebă sever motanul.

— În scopul de a o prezenta miliției și consoartei mele, răspunse ferm Nikolai Ivanovici.

— De obicei, noi nu eliberăm adeverințe, preciza motanul încruntîndu-se, dar pentru dumneavoastră, treacă de la noi, vom face o excepție.

Nikolai Ivanovici n-apucă să se dezmeticească bine, cînd Hella, goală pușcă, se și așeză la masa de scris și motanul îi dictă:

— „Adeverim prin prezenta că posesorul acestui act, Nikolai Ivanovici, a petrecut noaptea mai sus-arătată la balul Satanei, fiind tras acolo în calitatea sa de mijloc de locomoție”.. . Hella, deschide paranteza, scrie „vier”, și închide paranteza. Semnează: Behemoth.

— Și data? piui Nikolai Ivanovici.

— Noi nu punem dată; dacă are dată, hîrtia își pierde valabilitatea, ripostă motanul, semnînd adevărîța. Apoi scoase de undeva o parafă, suflă în ea după toate regulile artei și, aplicînd pe dovadă parafa „Achitat”, o înmînă lui Nikolai Ivanovici. În clipa următoare, acesta pieri fără urmă, în locul lui apărînd un personaj cu totul neașteptat.

— Asta cine mai e? întrebă cu dezgust Woland, ferindu-și ochii cu mîna de lumina făcliilor.

Varionuha își plecă fruntea și zise încet, oftînd:

— Lăsați-mă să mă întorc înapoi, nu pot să fiu vampir, că doar atunci, eu cu Hella era cît pe ce să-l curățăm pe Rimski. Eu nu sînt setos de sînge. Dați-mi drumul!

— Ce visează ăsta? întrebă Woland, strîmbîndu-se. Care Rimski? Ce mai e și cu aiureala asta?

— Nu vă deranjați, *messire*, dădu glas Azazello și, întor-cîndu-se spre Varionuha, urmă: Să nu fii bătăran la telefon. Să nu minți la telefon. Ai înțeles? N-o să se mai repete?

De bucurie, în capul lui Varionuha totul se învîlmăși, fața începu să-i strălucească de bucurie, și el, fără să știe ce spune, bolborosi:

— Pe drum... adică, vreau să spun... Majes... imediat după-masă... Strîngîndu-și mîinile la piept, Varionuha se uită rugător la Azazello.

— Bine! Marș acasă! hotărî acesta, și Varionuha se topi în văzduh.

— Și acum, voi toți ceilalți lăsați-mă cu ei doi, porunci Woland, arătîndu-i pe maestru și pe Margareta.

Porunca lui Woland se execută cît ai clipi. După o tăcere scurtă, Woland îi spuse maestrului:

— Așadar, în subsolul din Arbat? Dar cine are să scrie? Iar visările? Inspirația?

— Nu mai am nici un fel de visări și nici inspirație, răspunse maestrul, nu mă interesează nimic, afară de ea, puse iar mîinile pe capul

Margaretei. M-au frînt, sînt plictisit și vreau în subsol.

— Si romanul dumitale, și Pilat?

— Îmi este odios romanul ăsta, răspunse maestrul. Am suferit prea mult din cauza lui.

— Te implor, se rugă jalnic Margareta, nu vorbi așa. De ce mă chinuiești? Știi doar că toată viața mea am pus-o în opera ta. Și adăugă întorcîndu-se spre Woland: Vă rog, *messire*, să nu-i luați vorbele în seamă. Este prea chinuit.

— Bine, dar trebuie să scrii ceva totuși! zise Woland. Dacă ai epuizat tema acestui procurator, ei bine, poți să începi a-l zugrăvi chiar și pe Aloizi, să zicem...

— Așa ceva Lapșennikova n-o să tipărească, și-apoi, nu-i interesant, răspunse maestrul, zîmbind.

— Și din ce ai să trăiești? Doar va trebui să cunoști mizeria.

— De acord, de acord, îi răspunse maestrul, o trase spre el pe Margareta, o luă de după umeri și adăugă: o să-i vină mintea la loc, are să plece de la mine...

— Nu cred, zise printre dinți Woland și continuă: Așadar, omul care a scris istoria lui Pontius Pilat pleacă în subsol, cu intenția să se instaleze acolo, în fața lămpii, și să trăiască în mizerie?

Margareta se desprinse din îmbrățișarea maestrului și vorbi cu înflăcărare:

— Am făcut tot ce mi-a stat în putință, i-am șoptit lucrurile cele mai ademenitoare. Și el le refuză.

— Știu eu ce i-ai șoptit, replică Woland; dar ăsta nu-i lucrul cel mai ademenitor. Iar dumitale îți spun, se întoarce el cu un zîmbet spre maestrul, că romanul pe care l-ai scris o să-ți mai aducă unele surprize.

— E foarte trist, îi răspunse maestrul.

— Nu, nu e trist, zise Woland, nu e ceva de care ar trebui să te temi. Ei, Margareta Nikolaevna, s-a-

nfăptuit totul. Mai ai vreo pretenție?

— Oh, *messire*, se poate să vorbiți așa!?

— Atunci, uite, primește în dar obiectul acesta ca amintire, o rugă Woland și, scoțînd de sub pernă o mică potcoavă de aur, presărată cu diamante, i-o întinse.

— Oh, nu! Cum să iau eu așa ceva?

— Vrei să ne supărăm? o întrebă, zîmbind, Woland. Întrucît mantia pe care o purta nu avea nici un buzunar,

Margareta înveli potcoava într-un șervet, legînd-o într-un fel de bocceluță. În clipa aceea făcu o constatare ciudată din ca-le-afară, se întoarse spre fereastra prin care se vedea luna strălucind și zise:

— Nu înțeleg deloc... cum vine asta, tot noapte și noapte, de mult trebuia să răsară soarele.

— O noapte de sărbătoare e plăcut s-o și ții în loc puțin, îi răspunse Woland. Acum, vă urez fericire!

Margareta îi întinse lui Woland amîndouă mîinile cu un fel de venerație, dar, neîndrăznind să se apropie de el, exclamă încet:

— Adio! Adio!

— La revedere, zise Woland.

Margareta, înfășurată în mantia ei neagră, și maestrul, în halatul de spital, ieșiră în coridorul apartamentului văduvei, unde ardea o luminare și unde îi aștepta suita lui Woland. Părăsind coridorul, Hella purta valiza care conținea romanul și mica avere a Margaretei Nikolaevna, iar motanul pășea alături, ajutînd-o pe Hella să ducă bagajul.

Lîngă ușa de la intrare, Koroviev își luă rămas-bun și dispăru, iar ceilalți porniră să-i conducă pe cei doi, jos, pe scara pustie la ora aceea. În timp ce treceau pe palierul etajului doi, se auzi o ușoară bufnitură, dar fără ca cineva s-o bage în seamă, înainte de a ieși din imobil, pe la scara 6, Azazello suflă în sus, și în aceeași clipă se pomeniră cu toții în curte, unde luna nu îndrăznea să pătrundă: acolo

văzură un om adormit pe trepte, și pesemne că adormise adînc, încălțat cu cizme și cu un chipiu pe cap, iar în fața imobilului staționa un automobil mare, negru, cu farurile stinse. În geamul din față se profila confuz silueta cioroiului de cîmp.

Cei doi se pregăteau să urce în mașină, cînd Margareta strigă deznădăjduită:

— Doamne, mi-am pierdut potcoava!

— Urcați-vă în mașină, zise Azazello, și așteptati-mă. Mă-n-torc îndată; să văd numai despre ce este vorba. Și intră din nou în imobil.

Iată despre ce era vorba: Cu puțin înainte de apariția Margaretei și a maestrului cu însoțitorii lor, din apartamentul 48 situat sub acela al văduvei bijutierului ieși pe scară o femeie mică și uscățivă, în mîină cu un bidon și cu o sacoșă. Era An-nușka, femeia care, spre nenorocirea lui Berlioz, vărsase uleiul miercurea trecută lîngă porțița turnantă a parcului.

Nimeni nu știa, și desigur că nimeni nu va afla vreodată cu ce se ocupa la Moscova această femeie și din ce trăia. Nu se știa despre ea decît un singur lucru: putea fi văzută zilnic, cînd cu bidonul, cînd cu sacoșă și cu bidonul, fie la găzărie, fie în piață, fie în poarta imobilului, fie pe scări, iar cel mai des în bucătăria apartamentului 48, unde și locuia. Afară de asta se știa că oriunde se afla ori apăsarea ei se stîrnea pe loc un scandal și că afară de asta era poreclită „Ciuma”.

Ciuma-Annușka se scula, nu se știe în ce scop, o dată cu cocoșii. În ziua aceea se trezise chiar în toiul nopții, pe la douăsprezece și jumătate. Răsucise cheia în ușa, își scosese nasul afară, apoi ieșise toată, trîntise ușa după sine și era gata s-o ia din loc, cînd pe palierul de deasupra ei se trînti o ușa și cineva se rostogoli în jos, pe scări. Ciocnindu-se de Annușka, o îmbrînci în lături cu atîta putere, încît femeia se lovi cu ceafa de zid.

— Unde dracu te duci numai în izmene? țipa ea cu glas ascutit, ducînd o mîină la ceafă.

Omul în izmene, cu valiza în mână și cu șapca pe cap, îi răspunse cu un glas somnoros și ochii închiși:

— Cazanul de la baie... piatra vînată... numai zugrăveala cît m-a costat... și, izbucnind în lacrimi, răcni: Afară!

După aceasta se repezi, dar nu în jos, pe scări, ci înapoi, în sus, unde o fereastră ce dădea spre curte avea un geam spart și ieși pe geam afară în zbor, cu picioarele în sus. Annușka uită de ceafa ei și de tot și se repezi și ea cu un geamăt de uimire la fereastră. Se întinse pe palier cu burta în jos și, scoțînd capul afară, se aștepta să-l vadă zăcînd pe asfaltul luminat de felinarul din curte pe omul cu valiza, făcut zob. Dar pe asfalt nu se vedea nimic.

Nu-i mai rămînea decît să presupună că arătarea asta somnoroasă zburase din casă ca o pasăre, dispărînd fără urmă. Făcîndu-și cruce, Annușka gîdea: „Da, nimic de zis, halal apartament cel cu nr. 50! Nu degeaba vorbește lumea!... Ce mai apartament!...”

Abia apucă să gîndească astfel, că ușa de deasupra ei se trînti iar și se auziră din nou pași. Lipindu-se de perete, femeia văzu un cetățean destul de respectabil, cu cioc, dar cu o față semănînd cu un rît de purcel, după cum i se păru, care se strecură pe lîngă ea și, ca și primul, părăsi imobilul zbu-rînd pe fereastră, tot fără să pățească nimic și fără să se facă zob pe asfalt. Uitînd pentru ce ieșise, Annușka rămase pe scară, închinîndu-se, oftînd și vorbind singură.

După scurt timp, al treilea ins, fără barbă, cu un obraz rotund, ras, cu cămașă rusească pe el, veni tot de sus în fugă și zbură de îndată pe geam.

Spre lauda Annușkăi, trebuie spus că era o femeie curioasă, așa că se hotărî să aștepte, să vadă dacă nu cumva se vor mai petrece și alte minuni. Și sus se deschise din nou o ușă și o companie întreagă începu să coboare, dar nu în fugă, ci așa cum merg oamenii de obicei. Annușka se îndepărtă

de fereastră, coborî spre ușa ei, o deschise repede, se ascunse după ea și, prin ușa crăpată, începură să-i sclipească ochii înnebuniți de curiozitate. Pe scară cobora un bărbat poate bolnav, poate nu, dar ciudat, cu barba nerasă, cu o tichie neagră pe cap și cu un halat pe el. Pășea șovăielnic, ținut cu grijă la braț de o cuconiță în rasă neagră, după cum i se păru Annușkăi în semiîntunericul scării. Cuconița era ori desculță, ori avea în picioare o pereche de pantofi cam ruși, străvezii, pesemne din străinătate. Aoleu! Dar cuconița e goală! Păi da, rasa e aruncată direct pe trupu-i gol! „Halal apartament...” Gîndin-du-se cum o să le povestească ea a doua zi vecinilor ceea ce văzuse, sufletul Annușkăi prinse a cînta victorios. În urma cuconiței ciudat îmbrăcate venea o altă cuconiță, goală-puș-că, în mîină cu o valijoară, iar pe lîngă valijoară se foia un motan negru, uriaș. Ștergîndu-se la ochi, Annușka era cît pe ce să zică ceva cu glas tare.

Procesiunea o încheia un străin mic de stat, puțin șchiop, chior, fără haină, cu o vestă albă de frac și cravată la gît. Toți trecură pe lîngă Annușka, în jos, pe scări, și în clipa aceea se auzi o bufnitură ușoară. Îndată ce zgomotul pașilor se stinse în depărtare, Annușka se strecură ca un șarpe pe palier, puse bidonul lîngă perete și, întinzîndu-se cu burta pe podea, începu să bîjbîie cu mîi-nile. Dădu de un șervețel cu ceva greu înăuntru; cînd îl desfăcu, rămase cu gura căscată. Duse la ochi bijuteria, și ochii îi ardeau ca focul, ca ochii lacomi de lup.

Totul i se învălmășea în cap: „Nici usturoi n-am mîncat, nici gura nu-mi miroase!... S-o duc la nepotu-meu? Sau să iau pila și s-o desfac în bucăți? Pietricelele le-aș scoate și le-aș vinde, una cîte una, în Petrovka, în Smolenski... Nici usturoi n-am mîncat, nici gura nu-mi miroase!”

Vîrî bocceluța în sîn, înșfacă bidonul și era gata-gata să se furișeze înapoi în apartament, hotărîndu-

se să iasă mai târziu în oraș, când în fața ei apărură, dracu știe de unde, străinul cu pieptul alb și fără haină, care-i spuse încetișor:

— Dă-ncoace potcoava și șervețelul.

— Care șervețel, care potcoavă? Nu știi nimic! se codi ea, prefăcându-se foarte mirată. N-am văzut nici un șervețel. Ce-i cu dumneata, cetățene, ești beat? Sau ce?

Cel cu pieptul alb și cu degetele tot atât de albe și tari ca niște bare de oțel s-apucă s-o strângă de gât fără o vorbă, pînă ce o sufocă și bidonul îi căzu din mîna pe podea. După ce o ținu așa o vreme, străinul fără frac își slăbi strînsoarea degetelor și-i dădu drumul. Înghițind aer[^] Annușka zîmbi:

— Aha, potcovioara aia? întrebă ea. Îndată! Care va să zică, a dumneavoastră era? îndată! Așa va să zică? A dumneavoastră? Mă uit, văd, zace colo-n șervețel; dinadins am ridicat-o, să n-o ia careva, că pe urmă — prinde orbu, scoate-i ochii! Știți și dumneavoastră...

Luînd potcoava învelită în legăturică, străinul porni a se înclina dinaintea Annușkăi, strîngîndu-i mîna cu efuziune, și-i mulțumi cordial, cu un puternic accent străin, cam în următoarele expresii:

— *Madame*, vă sînt profund recunoscător. Potcovioara asta mică e o amintire prețioasă. Și, îngăduiți-mi, fiindcă ați avut amabilitatea să mi-o păstrați, să vă ofer două sute de ruble.

Spunînd acestea, scoase banii din buzunarul vestei și îi dădu Annușkăi, care, numai zahăr și miere, nu se mai oprea mulțumindu-i:

— Ah, voi fi veșnic recunoscătoare! *Merci! Merci!* Darnicul străin o șterse însă cît ai clipi, lunecînd peste un etaj, dar, înainte de a dispărea definitiv, strigă de jos, de data aceasta fără accent:

— Ascultă, cotoroanță, dacă mai ridici vreodată de jos un lucru care nu-i al tău, să-l predai la miliție, să nu-l pitești în sîn!

Annușkăi îi vuia capul de toate peripețiile prin care trecuse; striga fără întrerupere, în virtutea

inertiei:

— *Merci, merci, merci!*... deși străinul dispăruse de mult.

Dispăruse și mașina din curte. După ce-i restitui Margaretei cadoul lui Woland, Azazello își luă rămas-bun de la ea, o întrebă dacă stă comod, Hella o sărută cu foc, iar motanul îi sărută mîna, apoi însoțitorii făcură cu mîna cîteva semne maestrului, care ședea prăbușit, inert, într-un colț al mașinii, pe bancheta din spate, făcură un semn cioroiului-șofer și se topiră în văzduh, socotind inutil să se mai obosească urcînd scara. Cioroiul aprinse farurile și scoase mașina pe poartă, pe lîngă omul care dormea dus în gang. Și luminile mașinii aceleia mari și negre dispărură printre alte lumini de pe strada Sadovaia, cea zgomotoasă și fără somn.

Peste un ceas, în subsolul căsuței din ulicioara Arbatului, în prima odaie, unde totul rămăsese neschimbat, ca înainte de acea noapte cumplită de toamnă, ședea Margareta lîngă masa acoperită cu o învelitoare de catifea și plîngea încetișor de emoție și fericire, la lumina lămpii umbrite de abajur. Caietul, scorojit de flăcări, zăcea în fața ei, alături se înălța un teanc de caiete neatînse. Căsuța era cufundată în tăcere. În odaia micuță de alături, pe divan, învelit cu halatul lui de spital, dormea somn adînc maestrul. Respira ritmic, fără zgomot.

După ce plînsese îndelung, Margareta începu să răsfoiască și caietele neatînse, dînd de pasajul pe care-l citise înainte de întîlnirea ei cu Azazello sub zidurile Kremlinului. Nu-i era somn. Mîngîia cu drag manuscrisul, cum ai mîngîia o pisică la care ții, răsucindu-l în mîini, examinîndu-l pe toate părțile, ba oprindu-se la pagina întîi, ba uitîndu-se la sfîrșit. Deodată, o copleși gîndul îngrozitor că toate acestea nu erau decît vrăjitorie, că aceste caiete vor pieri din ochii ei, că se va pomeni în dormitorul vilei și că, atunci cînd se va trezi, va fi nevoită să se ducă să se înece. Dar acesta a fost

ultimul ei gând plin de spaimă, urma pierdută a îndelungatelor ei suferințe. Nimic nu dispărea, atotputernicul Woland era într-adevăr atotputernic, și Margareta putea răsfoi după pofta inimii, fie și pînă-n zori, filele caietelor, putea să le examineze, să le sărute și să recitească slovele:

„Întunericul, venit de pe Mediterana, învăluisese orașul atît de odios procuratorului...” Da, întunericul...

25 Cum a încercat procuratorul să-l salveze pe Iuda din Kiriath

Întunericul, venit de pe Mediterana, învăluisese orașul atît de odios procuratorului. Se mistuiseră punțile suspendate care legau templul de cumplitul turn Antonius, din țării po-gorîse beznă, așternîndu-se peste zeii înaripați ce se înălțau deasupra hipodromului, peste palatul Asmoneilor, cu meterezele lui, peste bazaruri, caravanseraiuri, ulicioare și eleș-tee... Pierise marele oraș, Yerushalayimul, de parcă nici n-ar fi existat vreodată... Negura băgase spaima în tot ce era viu în Yerushalayim și împrejurimile lui, înghițind totul. Spre sfîrșitul zilei a 14-a a Nisanului, lună de primăvară, un nor ciudat venise dinspre mare.

Coborîse peste Golgota, unde călăii îi țintuiau în grabă pe cei osîndiți, se prăvălise peste templul Yerushalayimului și, revărsîndu-se în șuvoaie fumegînde de pe colină, se așternuse peste Orașul de Jos. Se prelingea prin ferestrele caselor, gonindu-i pe trecători de pe străzile strîmbe și silindu-i să se adăpostească. Norul nu se grăbea să-și lepede vlaga și-și revărsa numai lumina. Cînd clocotul negru și fumegînd era despicat de o săgeată de foc, din beznă se înălța gigantul templu cu acoperișul lui de solzi scînteietori. Dar fulgerul se stingea într-o clipă, și templul se cufunda iarăși în hăul întunecat, în cîteva rînduri,

se ridicase din el ca să se prăbușească din nou în beznă și, de fiecare dată, prăbușirea era însoțită de un bubuit de catastrofă.

Alte fulgere scăpărătoare scoteau din hăul fără fund palatul lui Irod cel Mare, ce se înălța în fața templului, pe colina dinspre apus, și statuile lui de aur, cumplite, fără ochi, se avîn-tau în țării spre cerul negru cu brațele întinse. Dar focul ceresc se stingea din nou, și bubuitul greu al tunetului îi alunga pe idoli de aur din bezna de nepătruns.

Ploaia se dezlănțui pe neașteptate, și furtuna se transformă în uragan. În apropierea băncii de marmură din grădină, acolo unde, pe la amiază, stătuseră de vorbă procuratorul și marele preot, fulgerul, însoțit de un bubuit înspăimântător, frânse, cât ai clipi, un chiparos. O dată cu grindina și pulberea de stropi, sub colonada balconului vântul purta trandafiri ruși, frunze de magnolia, rămurele și nisip. Uraganul devasta cu furie grădina.

În timpul acesta, printre colonade se afla un singur om: procuratorul.

Nu mai ședea în jeț, se tolănise pe patul de trestie, lângă masa scundă, încărcată de bunătăți și urcioare cu vin. Un alt pat adăsta de partea cealaltă a mesei. La picioarele procuratorului se vedea o băltoacă roșie, ca de sânge, iar în preajmă, cioburile unui urcior spart. Slujitorul care așezase masa înainte de a se dezlănțui furtuna se fîstîcise sub privirea stăpînu-lui, tulburat de gîndul că l-a supărat cu ceva, și procuratorul, înfuriindu-se, trîntise urciorul de mozaicul balconului, spunîndu-i răstit:

— De ce-ți ferești ochii de mine cînd servești? Oare ai furat ceva?

Chipul negru al africanului se făcuse cenușiu. În ochi i se cuibări groaza de moarte, și era gata-gata să spargă și el un urcior, dar mînia procuratorului se stinse făr'de veste, așa cum se și aprinsese. Slujitorul se repezise să strîngă cioburile și să șteargă pe jos. Dar, la un semn al stăpînului, lăsa

totul cum era și se făcu nevăzut: băltoaca rămase acolo neatinsă.

De cînd se stîrnise furtuna, africanul se pitea mereu lîngă firida cu statuia unei femei albe și goale cu capul plecat, tresărind în fiecă clipă de teamă că nu va auzi chemarea procuratorului.

Stînd culcat în penumbra deasă care se așternuse peste toate o dată cu dezlănțuirea furtunii, procuratorul își turnă singur vin în cupă și-l sorbea prelung: frămînta în mînă pîi-nea și înghițea firimiturile, sugea din cînd în cînd carnea din stridii, apoi mesteca miezul unei lămîi și bea din nou vin.

Vorbea cu sine însuși murmurînd ceva, dar, din cauza vuietului apei, a tunetelor care amenințau parcă să prăbușească acoperișul palatului, a zgomotului grindinei ce bătea darabana pe treptele balconului — nu se auzea nimic; și dacă pîlpîirea șovăielnică a focului ceresc s-ar fi prefăcut într-o lumină neînteruptă, cel ce s-ar fi uitat cu luare-aminte la el ar fi putut vedea cum chipul procuratorului, cu ochii injectați după ultimele nopți de insomnie și după vinul băut, e plin de nerăbdare și că el nu se uită numai la cei doi trandafiri albi, înecați în băltoaca roșie, ci se întoarce mereu spre grădină, în întâmpinarea pulberii de stropi și a nisipului purtat de uragan, că așteaptă pe cineva, așteaptă cu nerăbdare.

După cîtva timp, lințoliul stropilor prinse a se destrăma, în ciuda înverșunării lui, uraganul slăbea treptat. Crengile nu mai trosneau și nu mai cădeau la pămînt. Tunetele și scăpărările fulgerelor se mai răriseră. Deasupra Yerushalayimu-lui nu mai plutea vâlul violet tivit cu alb, ci doar un nor cenușiu, obișnuit, care încheia cortegiul. Furtuna gonia spre Marea Moartă.

Acum se putea desluși și zgomotul ploii, și șuierul apei prăvălindu-se prin jgheaburi și pe treptele scării, pe care, la amiază, trecuse procuratorul pentru a rosti osînda în piață, în cele

din urmă, începu să susure și apa din havuz, care tăcuse pînă atunci. Se lumina. În vâlul cenușiu ce se îndepărta grăbit spre soare-răsare, se iviseră, albastrii, ferestrele.

Deodată, de departe, făcîndu-și loc prin cîntecul ploii, acum mărunte, răzbiră pînă la urechea procuratorului sunetele slabe ale trîmbițelor și tropăitul cîtorva sute de copite. Auzin-du-le, Pilat se mișcă pe patul lui, și chipul i se învioră. Călăreții se întorceau de pe Golgota. Judecînd după zgomot, pîlcul de călăreți trecea prin piața unde fusese anunțată sentința. Pe scara ce ducea la platforma de sus a grădinii, aflată chiar în fața balconului, procuratorul desluși în sfîrșit și pașii mult așteptați. Își întinse gîtul, ascultînd, cu ochii luminați de bucurie.

Între doi lei de marmură, se ivi un cap cu gluga trasă pînă peste ochi. După aceea, un bărbat ud leoarcă, înfășurat într-o pelerină ce i se lipise de trup. Era omul care înainte de pronunțarea sentinței șușotise cu procuratorul în camera întunecoasă a palatului și care în timpul supliciului șezuse pe un trepied, jucîndu-se cu o rămurea.

Călcînd prin băltoace, omul cu glugă străbătu platforma grădinii, păși pe pardoseala de mozaic a balconului și, rîdi-cîndu-și mîna în chip de salut, rosti cu un glas plăcut de tenor:

— Îi urez procuratorului ani mulți și bucurie! Nou-venitul vorbea latinește.

— O, zei! exclamă Pilat. Ești ud pînă la piele! Ce uragan! Nu-i așa? Te rog să treci numaidecît în odăile mele. Fă-mi plăcere și schimbă-ți hainele.

Nou-venitul își lăsă în jos gluga, descoperindu-și capul ud leoarcă, cu părul lipit de frunte și, cu un zîmbet politicos pe fața-i bărbierită, încercă să refuze să se schimbe, încre-dințîndu-l pe procurator că o bură ca asta nu putea să-i pricinuiască nici un rău.

— Nici nu vreau s-aud, răspunse Pilat, bătînd din palme. Astfel își chema slujitorii care se

ațineau prin apropiere, po-runcindu-le să se îngrijească de vizitator, iar după aceea să servească neîntârziat mâncăruri calde.

Vizitatorul își usca părul, își schimbă hainele și încălțările și-și puse ținuta în ordine în foarte scurt timp; așa că apăru curînd în balcon cu sandale uscate în picioare, cu o pelerină purpurie de militar și cu părul pieptănat cu grijă.

În timpul acesta soarele se întorsese în Yerushalayim și, înainte de a apune, scufundîndu-se în Marea Mediterană, își trimitea razele de bun rămas orașului atît de odios procuratorului, poleind cu aur treptele balconului cu colonade. Havuzul se înviorase de-a binelea și-și cînta cu vocea plină cîntecul lui de totdeauna, iar porumbeii, porniți în plimbare pe nisip, gungureauu sărind peste crengile frînte de furtună și ciugulind ici și colo în nisipul ud. Băltoaca roșie fusese ștearsă, cioburile strînse, și pe masă fumea carnea servită pe un platou.

— Ascult poruncile procuratorului, zise vizitatorul apro-piindu-se de masă.

— Dar n-o să auzi nimic pînă ce nu te vei așeza și nu vei bea puțin vin, îi răspunse amabil Pilat, arătîndu-i celălalt pat.

Cînd oaspetele se întinse, un slujitor îi turnă în cupă vinul negru și gros. Celălalt slujitor, aplecîndu-se cu grijă peste umărul lui Pilat, îi umplu cupa, după care acesta îi concedie cu un gest al mîinii pe amîndoi.

În timp ce nou-venitul bea și mîncea, sorbindu-și vinul, Pilat îl privea printre gene. Bărbatul acesta de vîrstă mijlocie avea o față foarte plăcută, rotundă și îngrijită, cu un nas cărnos. Părul lui era de o nuanță nedefinită și, acum, uscîndu-se, se deschidea la culoare. Era greu să ghicești naționalitatea acestui vizitator. Ceea ce îl caracteriza era poate expresia blajină a chipului, care contrasta însă cu ochii, sau, mai bine zis, nu atît cu ochii, cît cu felul lui de a-și privi interlocutorul. Ochii mici omul și-i acoperea mai

totdeauna cu pleoapele oarecum ciudate, parcă umflate. Și prin tăietura ochilor scapără atunci o ironie fără pic de răutate. Oaspetele lui Pilat era parcă înclinat spre umor. Dar, din când în când, alungind cu totul din tăietura ochilor sclipirile șirete, își ridica pleoapele, ațintin-du-i asupra interlocutorului său cu totul pe neașteptate, parcă urmărind să descopere vreo pată mică și neobservată pe nasul acestuia. Toate nu țineau decît o clipă, după care pleoapele se lăsau din nou, tăietura ochilor se îngusta, și într-însa sclipea iar expresia șireată și blajină de mai înainte.

Omul nu se dădu în lături nici de la a doua cupă de vin, înghiți cu desfătare vădită cîteva stridii, gustă din legumele fierte, ba mîncă și o bucată de carne. După ce se satură, aduse laude vinului:

— E o viță grozavă, procuratorule, dar nu-i *Falerno*, nu-i așa?

— E *Secuba* și-i vechi de treizeci de ani, îi răspunse amabil procuratorul.

Ducîndu-și mîna la inimă, oaspetele nu voi să mai guste nimic, declarîndu-se sătul. Atunci Pilat își umplu cupa, ceea ce făcu și oaspetele. Apoi cei doi turnară un strop de vin din cupele lor în platoul cu carne și procuratorul, ridicîndu-și cupa, rosti cu glas tare:

— Pentru noi, pentru tine, cezarule, părinte al romanilor, cel mai scump și mai bun dintre oameni!

După ce cupele fură golite, africanii strînseră de pe masă toate bunătățile, lăsînd numai fructele și urcioarele cu vin. Procuratorul îi îndepărtă din nou cu un gest pe slujitori și rămase între patru ochi cu oaspetele său sub colonade.

— Așadar, zise încet Pilat, ce ai putea să-mi spui despre starea de spirit din orașul acesta?

Fără să vrea, își îndreptă privirea spre terasele grădinii, în prelungirea cărora, acolo jos, se estompau colonadele și acoperișurile plate, poleite de ultimele sclipiri ale soarelui.

— Consider, procuratorul, îi răspunse oaspetele, că acum la Yerushalayim starea de spirit este satisfăcătoare.

— Așa încît se poate garanta că tulburările nu ne mai amenință?

— De garantat, se poate garanta, îi răspunse oaspetele, aruncîndu-i procuratorului priviri blînde, doar pentru un singur lucru pe lume — pentru puterea marelui Cezar.

— Să-i trimeată zeii viață lungă, îi ținu isonul Pilat, și pace pentru toți. Tăcu, apoi urmă: Așadar, dumneata consideri că armatele ar putea fi acum înlăturate?

— Socot că, în orice caz, Cohorta Fulminanta poate pleca, răspunse oaspetele și adăugă: Ar fi bine ca la despărțire să defileze prin oraș.

— E o idee foarte bună, aprobă procuratorul; poimîine îi dau drumul și plec și eu, și-ți jur pe ospățul celor doisprezece zei, pe lari îți jur, că mult aș fi dat s-o pot face chiar azi!

— Procuratorului nu-i place Yerushalayimul? îl întrebă blajin oaspetele.

— Crede-mă, strigă cu un zîmbet Pilat, nu se află un alt loc mai trist pe pămînt. Nu mai vorbesc de natură — sînt bolnav ori de cîte ori sînt nevoit să vin aici, și asta n-ar fi încă nimic! ... Dar sărbătorile astea!... Magii, vrăjitorii, făcătorii de minuni, cîrduirile de pelerini!... Sînt fanatici, fanatici!... Chiar și mesia ăsta, pe care ei s-au pus să-l aștepte anul acesta! Riști în fiecare clipă să fii, fără să vrei, martorul unei vărsări de sînge cît se poate de neplăcute... Mereu trebuie să muți ostile, să citești denunțurile și să ascuți pîrele, dintre care jumătate sînt chiar împotriva ta! Recunoaște și dumneata că e tare plictisitor. O, dacă n-aș fi în serviciul împăratului!...

— Da, sărbătorile sînt tare apăsătoare aici, încuviință oaspetele.

— Doresc din tot sufletul să se termine cît mai repede, adăugă energic Pilat. Voi avea, în sfîrșit,

putința să mă întorc în Cezareea. Mă crezi, construcția asta absurdă a lui Irod — procuratorul făcu un gest spre colonadă, arătînd limpede că vorbește despre palat — mă scoate pur și simplu din minți! Aici noaptea nu pot dormi. Lumea nu a cunoscut o altă arhitectură mai ciudată!... Dar să ne întoarcem la treburile noastre, în primul rînd, blestematul ăsta de Baraba nu te neliniștește?

La aceste cuvinte, oaspetele își trimise spre obrazul procuratorului una din privirile lui. Dar Pilat se uită plictisit, departe, în zare, strîmbîndu-se dezgustat și scrutînd porțiunea orașului ce se așternea la picioarele sale, stingîndu-se în lumina amurgului. Atunci se stinse și privirea oaspetelui, pleoapele pogorînd din nou peste ochi.

— Trebuie să credem că acum Baraba s-a făcut blînd ca un miel, zise oaspetele, și pe fața lui rotundă se iviră cîteva cute mici. În prezent nu-i convine să ațîțe la răscoală.

— E prea celebru? întrebă Pilat, surîzînd.

— Procuratorul, ca-ntotdeauna, înțelege subtil chestiunea.

— Oricum, observă îngrijorat procuratorul, ridicînd în sus un deget lung și subțire cu un inel gros împodobit cu o piatră neagră sclipitoare, va trebui...

— O, procuratorul poate fi sigur că, atîta vreme cît voi fi eu în Iudeea, Baraba nu va face nici un pas fără să fie urmărit cu strășnicie.

— Acum sînt liniștit, cum sînt, de altfel, totdeauna cînd te afli aici.

— Procuratorul este prea bun!

— Te rog acum să-mi vorbești despre supliciu, zise Pilat.

— Ce anume îl interesează pe hegemon?

— Nu a încercat cumva mulțimea să-și arate nemulțumirea? ăsta e un lucru esențial, desigur.

— Deloc, răspunse oaspetele.

— Foarte bine. Ai constatat personal moartea?

— Procuratorul poate fi sigur de asta.

— Dar, spune... Li s-a dat băutura aceea înainte de a fi răstigniți pe stâlpi?

— Da. Dar el, aici oaspetele închise ochii, n-a vrut s-o bea.

— Cine anume?

— Iartă-mă, hegemon! exclamă oaspetele. Nu l-am numit? Ha-Nozri!

— Nebunul! zise Pilat, schimonosindu-se, și sub ochiul stâng începu să-i tremure o vinișoară. Să moară ars de razele soarelui! De ce să refuzi ceea ce ți se dă după lege?! De ce n-a vrut, ce-a spus?

— A zis, răspunse oaspetele, închizînd din nou ochii, că mulțumește și nu învinuiește deloc că i-a fost luată viața.

— Nu învinuiește pe cine? întrebă cu glas surd Pilat.

— Asta n-a spus-o, hegemon...

— N-a încercat să propovăduiască ceva în prezența soldaților?

— Nu, hegemon, nu a fost guraliv de data asta. Singurul lucru pe care l-a spus e că printre viciile omenești, unul dintre cele mai grave, el consideră a fi lașitatea.

— Cu ce ocazie a spus asta? auzi deodată oaspetele un glas spart.

— Nu s-a putut înțelege. În general, s-a purtat ciudat, ca întotdeauna.

— Dar în ce a constatat ciudățenia?

— Tot timpul încerca să se uite ba în ochii unuia, ba ai altuia dintre cei care-l înconjurau și tot timpul zîmbea. Era un zîmbet cam pierdut, dezorientat.

— Și altceva nimic? întrebă Pilat cu glas răgușit.

— Altceva nimic.

Turnîndu-și vin, procuratorul lovi cupa de urcior. O goli pînă la fund și urmă:

— Iată ce am să-ți spun: deși nu-i putem descoperi, cel puțin deocamdată, pe admiratorii

sau adepții acestui filozof, nu putem garanta că ei nu există.

Oaspetele îl asculta atent cu capul plecat.

— Și, spre a înlătura orice fel de surprize, urmă el, te rog să faci să dispară de pe fața pământului, neîntârziat și fără zarvă, trupurile celor trei răstigniți și să-i îngropi în cea mai mare taină, așa încât nici să nu se mai audă de ei.

— Am înțeles, hegemon, zise oaspetele și, ridicându-se, adăugă: îngăduie-mi să plec numaidecât, dat fiind că misiunea asta e greu de îndeplinit și plină de răspundere.

— Nu, te rog să mai iei loc un pic, zise Pilat oprindu-l cu un gest. Mai am două chestiuni. Cea dintâi: meritele tale uriașe în munca și în funcția atât de grea de șef al serviciului secret pe lângă procuratorul Iudeii îmi dau plăcuta posibilitate de a raporta despre asta la Roma.

La aceste cuvinte, chipul oaspetelui se îmbujora și, ridicându-se, se înclină, spunând:

— Nu-mi fac decât datoria față de împărat.

— Dă-mi voie să te rog, urmă Pilat, ca, dacă ți se va propune să te muți de aici și să fii înaintat în slujbă, să refuzi mutarea și să rămâi. N-aș vrea pentru nimic în lume să mă despart de dumneata. N-au decât să te răsplătească într-alt fel.

— Sînt fericit să slujesc sub ordinele tale, hegemon.

— Mă bucură mult vorba asta. Acum, a doua chestiune, privitoare la ăsta... cum îi zice... Iuda din Kiriat.

Oaspetele îi aruncă iar procuratorului una din privirile sale, apoi o stinse pe dată, după cum îi era obiceiul.

— Se zice, urmă cu glas scăzut Pilat, că i s-ar fi dat bani pentru primirea atât de caldă făcută filozofului nebun.

— I se vor da bani, îl corectă încet șeful serviciului secret.

— O sumă mare?

- Asta nimeni n-o poate ști, hegemon.
- Nici măcar dumneata? zise hegemonul, exprimînd prin mirarea sa o laudă la adresa oaspetelui.
- Din păcate, nici eu, răspunse calm acesta. Dar știu că va primi banii chiar astă-seară. L-au chemat la palatul lui Caiafa.
- Ah, bătrînul lacom din Kiriati! observă procuratorul cu un zîmbet. Că doar e bătrîn, nu-i așa?
- Procuratorul nu se înșală niciodată, dar de data aceasta s-a înșelat, răspunse amabil oaspetele; omul din Kiriati e un bărbat tînăr.
- Ca să vezi! Poți să mi-l descrii? E un fanatic?
- O, nu, procuratorule.
- Așa?! Ce poți să-mi mai spui despre el?
- E foarte frumos.
- Și mai ce? Are cumva vreo patimă?
- E greu, procuratorule, să-i cunoști prea bine pe toți oamenii din orașul acesta necuprins...
- Nu, nu, Afranius! Nu-ți subaprecia meritele.
- O patimă are, procuratorule. Oaspetele făcu o pauză foarte mică. Patima banilor.
- Dar cu ce se ocupă?

Afranius ridică ochii spre tavan, rămase un pic pe gânduri și urmă:

— Lucrează la o rudă de-a lui care se îndeletnicește cu cămătăria și schimbul banilor.

— Aha, așa, așa! Pilat tăcu, și, uitându-se în jur, ca să se asigure că sînt singuri, urmă încet. Iată ce-i: am aflat astăzi că Iuda va fi înjunghiat la noapte.

Acum oaspetele nu se mulțumi să-i arunce procuratorului doar privirea lui fugară, ci întîrzie cîteva clipe cu ochii la hegemon, apoi răspunse:

— Ai avut o părere prea bună despre mine, procuratorule. Cred că nu am meritat raportul pe care vrei să-l faci. Eu nu știu nimic.

— Ești demn de cea mai înaltă răsplată, răspunse acesta, dar eu am aflat.

— Pot să îndrăznesc să-ntreb — cum?

— Dă-mi voie să nu-ți spun deocamdată, cu atît mai mult cu cît ceea ce am aflat e confuz și neconfirmat. Dar sînt dator să prevăd totul. Mi-o cere funcția și, mai ales, cred în presimțirile mele, care nu m-au înșelat niciodată. Iar știrile, iată în ce constau: cineva din prietenii tainici ai lui Han-Nozri, revoltat de trădarea îngrozitoare săvîrșită de acest zaraf, e pe cale să se înțeleagă cu prietenii săi ca să-l omoare la noapte pe Iuda, iar banii primiți de acesta pentru trădarea lui să-i zvîrle marelui preot la picioare, însoțiți de un bilet: „înapoiez argintii blestemați.”

Șeful serviciului secret nu-i mai aruncă hegemonului nici una din privirile lui neașteptate; îl asculta doar, cu ochii în-tredeschiși.

— Îți închipui că marelui preot n-o să-i prea facă plăcere să primească în noaptea de sărbătoare un dar ca acesta? stăruie procuratorul.

— Nu numai că n-o să-i facă plăcere, zise zîmbind oaspetele, dar cred, procuratorule, că faptul acesta va stîrni un mare scandal.

— Sînt de aceeași părere. De aceea, te rog să te ocupi de chestiunea asta, să ieși, cu alte cuvinte, toate măsurile ca Iuda din Kiriath să fie păzit.

— Porunca hegemonului va fi ascultată, zise Afranius, dar trebuie să-l liniștesc pe hegemon; răufăcătorilor le va fi foarte greu să-și îndeplinească fapta. Socoate doar — să urmărești un om, să-l înjunghii, să mai afli și câți bani a luat, să înapo-iezi argintii lui Caiafa — și toate astea într-o singură noapte? Chiar în noaptea asta?!

— Totuși, va fi înjunghiat la noapte, repetă cu încăpățî-nare Pilat. Am presimțirea asta, ți-o spun eu! Presimțirile nu m-au înșelat niciodată. La aceste cuvinte, obrazul procuratorului tresări, în timp ce-și freca nervos mâinile, cu mișcări bruște.

— Am înțeles, răspunse supus oaspetele, ridicîndu-se și îndreptîndu-și statura. Apoi întrebă deodată, cu glas necruțător: Așadar, va fi înjunghiat, hegemon?

— Da, răspunse Pilat, și mă bizui cu totul și cu totul pe uimitoarea dumitale istețime.

Oaspetele își îndreptă cingătoarea grea de sub pelerină, spunînd:

— Am onoarea! Îți urez ani mulți și bucurie!

— Ah, da, exclamă Pilat cu glas scăzut, era să uit! Ți-am rămas dator!...

— Mie? Oh, nu! Procuratorul nu-mi e cu nimic dator, rosti mirat oaspetele.

— Cum să nu?! Nu-ți amintești de mulțimea aceea de cerșetori?.. Cînd am intrat în Yerushalayim?... Voiam să le arunc niște bani, dar nu aveam la mine, și mi-ai dat dumneata.

— O, procuratorule, cred că a fost o nimica toată, o sumă infimă!

— Nici nimicurile nu trebuie uitate, zise Pilat și, întor-cîndu-se, ridică o pelerină de pe jilțul din spatele lui, scoase de sub ea o pungă de piele și i-o întinse oaspetelui. Acesta o luă din mâinile hegemonului, înclinîndu-se, și o ascunse sub pelerină.

— Aștept, vorbi din nou Pilat, raportul despre punerea în mormînt, precum și despre Iuda din Kiriath; îl aștept chiar în noaptea asta, mă auzi,

Afranius? Chiar în noaptea asta. Garda mea va avea ordinul să mă trezească îndată ce vei fi aici. Te aștept.

— Salutul meu procuratorului! zise șeful serviciului secret și, întorcându-se, plecă de sub colonade.

Întâi se auzi scrîșnetul nisipului umed sub pașii lui, apoi sunetul cizmelor pe pardoseala de marmură dintre statuile cu lei; după aceea Pilat nu-i mai văzu picioarele, nici trupul și, în cele din urmă, pieri și gluga. Numai atunci își dădu seama că soarele dispăruse și că peste palat pogorîse vâlul înserării.

26 Punerea în mormînt

Poate că această înserare a fost și cauza schimbării petrecute deodată în înfățișarea procuratorului. Îmbătrânise parcă văzînd cu ochii, se încovoiasse și, pe deasupra, își pierduse liniștea. Odată, aruncînd ochii în jur, tresări zărind jilțul gol, pe speteaza căruia zăcea o mantie. Se apropia noaptea de sărbătoare, umbrele serii își țeseau urzeala, și, pesemne, procuratorului, obosit cum era, i s-a părut că cineva sade în jilțul acela. Cedînd în fața lașității — mișcînd din loc mantia — procuratorul o lăsă apoi tot acolo și începu să măsoare cu pași iuți balconul, ba frecîndu-și mîinile, ba repezindu-se la masă și luînd în mînă cupa cu vin, ba oprindu-se și privind cu ochii pierduți mozaicul podelei, ca și cînd ar fi încercat să deslușească acolo niște scrieri...

Pentru a doua oară în ziua aceea îl apuca melancolia. Frecîndu-și tîmpla, la care, de la durerea chinuitoare din cursul dimineții rămăsese doar o amintire, o durere surdă, mocnită, procuratorul căută să înțeleagă în ce constă motivul chinurilor sale sufletești. Înțelese repede acest lucru, dar căuta să se înșele pe sine. Îi era

limpede că astăzi, în cursul zilei, pierduse ceva pentru totdeauna și că acum, prin niște acțiuni mărunte, cu totul neînsemnate și mai cu seamă prea târzii, vrea să îndrepte ceea ce pierduse. Inducerea în eroare a propriei persoane consta în faptul că procuratorul se străduia să-și insuflă ideea că aceste acțiuni de acum, din seara asta, nu sînt mai puțin importante decît condamnarea hotărîită în cursul dimineții. Dar lucrul acesta nu-i reușea deloc procuratorului.

Deodată se opri și fluieră. Drept răspuns, în penumbra amurgului răsună un lătrat jos, și din grădină țîșni în balcon un dulău uriaș, cu urechile ascuțite, cu blană cenușie și zgardă cu ținte aurii, strălucitoare.

— Banga, Banga, îl strigă cu vocea slabă procuratorul.

Cîinele se ridică pe labele dinapoi, cele dinainte le lăsă pe umerii stăpînului — gata-gata să-l doboare la pămînt —, și-l linse pe obraz. Procuratorul se așează în jilț, iar Banga, cu limba de un cot, respirînd des, se culcă la picioarele stăpînului. Bucuria ce strălucea în ochii dulăului însemna că s-a depărtat furtuna, singurul lucru din lume de care se temea neînfricatul animal, și mai însemna că era din nou aici, alături de omul pe care-l iubea, îl stima și-l socotea cel mai puternic din lume, stăpînul tuturor oamenilor, iar datorită lui, și pe sine însuși Banga se considera o făptură privilegiată, superioară și deosebită. Dar, culcat la picioarele stăpînului său, fără să se uite la el, cu ochii țintă la grădina peste care pogora amurgul, dulăul înțelese din capul locului că pe stăpîn îl lovește o nenorocire. De aceea își schimbă poziția, se ridică, veni din-tr-o parte, așezîndu-și labele dinainte și capul pe genunchii procuratorului, murdărind poalele pelerinei cu nisip ud. Probabil, purtarea lui Banga trebuia să însemne că își consolează stăpînul și că este gata să împartă cu el nenorocirea. Cătau să exprime aceste simțăminte și

ochii, care se uitau pieziș la stăpîn, și urechile ciulite, atente la ceea ce se petrecea împrejur. Astfel, ei doi, dulăul și omul, legați prin dragoste unul de celălalt, au întîmpinat noaptea de sărbătoare pe balcon.

În vremea aceasta, oaspetele procuratorului avea multă bătaie de cap. Părăsind platforma de sus a grădinii din fața balconului, coborîse treptele ce duceau la următoarea terasă și cotise spre dreapta, ieșind din cazărmiile așezate pe teritoriul palatului. În cazărmi se aflau cantonate cele două centuri sosite împreună cu procuratorul de sărbători la Yerushalayim, precum și garda secretă a procuratorului pe care o comanda chiar acest oaspete. Nu întîrzie în cazărmi — cel mult zece minute —, dar după aceste zece minute din curtea cazărnilor ieșiră trei care încărcate cu unelte de săpat pămîntul și cu un butoi de apă. Carele erau însoțite de cincisprezece călăreți în pelerine cenușii. Părăsind printr-o poartă dosnică teritoriul palatului, convoiul o luă spre apus, trecu de zidul orașului și o luă pe o cărare: întîi spre drumul Betleemului, iar apoi, ținînd pe aceeași cărare tot spre miazănoapte, ajunseră pînă la răscrucea de la poarta Hebronului, de unde porniră pe drumul Jaffei, cel pe care în timpul zilei trecuse procesiunea cu cei osîndiți la moarte. Pogorîse întunericul, și la orizont se ivise luna.

Curînd după ce se porniră carele și grupul însoțitor de pe teritoriul palatului, porni călare și oaspetele procuratorului, care se schimbase între timp, punîndu-și un hiton vechi și închis la culoare. Oaspetele nu o luă în afara orașului, ci spre oraș. Peste cîtva timp, a putut fi văzut apropiindu-se de cetatea Antonius, așezată la nord, în imediata apropiere a marelui templu. Nici în cetate oaspetele nu a rămas decît foarte puțin. Mai tîrziu, urma sa a fost regăsită în Orașul de Jos, pe străzile lui strimte și întortocheate. Acolo, oaspetele sosi călare pe un asin.

Cunoscînd bine oraşul, găsi lesne strada de care avea nevoie. Purta denumirea de Stradă Grecească — avea un rînd de prăvălii ținute de greci; într-una din ele se făcea negoț cu covoare. Lîngă această prăvălie oaspetele își opri asinul, descăleca și-l legă de belciugul din poartă. Prăvălia era închisă. Oaspetele intră pe o porțiță aflată alături de ușa prăvăliei și nimeri într-o curte pătrată, micuță. Pe trei din cele patru laturi ale curții erau magazine. Ajuns la colț, oaspetele coti și se pomeni lîngă terasa de piatră a unei case locuite, năpădită de iederă, și aruncă cîteva priviri jur-împrejur. Atît în căsuță, cît și în magazine era întuneric; luminile nu fuseseră încă aprinse. Oaspetele strigă cu o voce scăzută:

— Niza!

La această chemare, o ușă scîrțîi și în penumbra serii apăru o femeie tînără fără vâl, se aplecă deasupra balustradei și scrută, alarmată, întunericul, vrînd să afle cine a venit. Recunoscîndu-l pe cel sosit, îi zîmbi prietenos, dînd din cap și făcîndu-i semn cu mîna.

— Ești sigură? o întrebă în elină, nu prea tare, Afranius.

— Singură, șopti de pe terasă femeia, bărbatu-meu a plecat azi-dimineață în Cezareea; spunînd aceasta, aruncă o privire spre ușă și adăugă în șoaptă: dar slujnica e acasă. Și făcu un gest care însemna: „Intră”.

Afranius aruncă o privire peste umăr, apoi urcă treptele de piatră, după care dispăru împreună cu gazda în căsuță. Acolo Afranius nu zăbovi mult, vreo cinci minute. După aceea părăsi căsuța și, lăsîndu-și mai jos gluga peste ochi, ieși în stradă. La ceasul acela, în case se aprindeau luminările, forfota din ajun de sărbătoare mai era încă în toi. Și Afranius, călare pe asin, se pierdu în șuvoiul de trecători și călăreți. Ce drum o fi urmat după aceea — nu se știe.

Rămînînd singură, femeia căreia Afranius i-a spus „Ni-za” începu să se schimbe, tare grăbită. Dar, oricît de greu îi venea să caute pe întuneric lucrurile de care avea nevoie, nu aprinse lumina și nu-și chemă slujnica. Numai după ce fu gata și-și aruncă pe cap un vâl întunecat, în căsuță îi răsună vocea:

— Dacă mă caută cineva, spune-i că m-am dus în vizită la Enanta.

Drept răspuns, se auzi în întuneric bombănitul bătrînei slujnice:

— La Enanta! Fi-ți-ar să-ți fie Enanta asta! Ți-a hotărît doar bărbat-tu să nu te mai duci pe la ea! E o codoașă Enanta asta a ta! Uite că te spui lui bărbat-tu...

— Hai, hai, hai, taci din gură, o potoli Niza și, ca o umbră, se prelinse din căsuță. Sandalele țcăniră pe lespezile de piatră ale curții. Bombănind, slujnica încuie ușa dinspre terasă, iar Niza părăsi casa.

În același timp, dintr-o altă ulicioară a Orașului de Jos, o ulicioară frîntă, care cobora în trepte repezi spre unul din eleș-teele orașului, pe porțița unei case nearătoase, cu ferestrele dînd numai spre curte, ieși un tînăr cu barbă mărunță, tunsă îngrijit. Purta un *kefi* alb, care-i cădea peste umeri, un *talesh* albastru, nou, de sărbătoare, cu ciucuri și sandale noi, care scîrțiau în picioare. Bărbatul acesta frumos, cu nasul coroiat, gătit ca pentru marea sărbătoare, mergea vioi — ajungîndu-i din urmă și întrecîndu-i pe trecătorii grăbiți să ajungă acasă la cina solemnă — și se uita cum se luminau una după alta ferestrele. Tînărul o luă pe drumul care ducea prin dreptul unui bazar, spre palatul marelui preot Caiafa, așezat la poalele colinei pe care se înălța templul.

După un timp, putea fi văzut intrînd pe poarta palatului lui Caiafa. Iar ceva mai tîrziu, părăsind curtea palatului.

După vizita la palat, unde se și aprinseră torțele și făcliile, și unde era forfotă ca-n zi de sărbătoare, tânărul porni mai radios și mai vesel, grăbit să ajungă înapoi în Orașul de Jos. Acolo unde strada se vărsa în piața bazarului, prin îmbulzeala și forfota mulțimii, îl ajunse din urmă o femeie sprintară, cu un vâl negru tras peste ochi și mers săltăreț. Trecînd înaintea frumosului tânăr, femeia dădu la o parte, pentru o clipă numai, vâlul și-i aruncă o otheadă, dar nu-și mai încetini pasul, ci chiar îl iuți, încercînd parcă să dispară din fața celui pe care-l depășise.

Tânărul nu numai că o văzu pe femeie, dar o și recunoscă, și recunoscînd-o, tresări; se opri locului o clipă, neștiind parcă ce să facă și o privi cum se îndepărta, apoi porni s-o ajungă din urmă. Gata-gata să dărîme un trecător ce ducea un ulcior în mîină, tânărul ajunse din urmă femeia și, gîfîind de emoție, o strigă:

— Niza!

Femeia se întoarse, își îngustă ochii, lăsînd să i se citească pe chip un simțămînt de ciudă, și-i răspunse rece în elină:

— Ah, tu ești, Iuda? Nu te-am mai recunoscut dintr-o dată. De altfel, să știi că e semn bun. La noi se spune că, dacă nu recunoști pe cineva, omul acela se va îmbogăți negreșit...

Adînc tulburat, simțînd cum îi saltă inima aidoma unei păsări prinse sub un vâl negru, Iuda o întrebă în șoaptă întretăiată, de teamă să nu fie auzit de trecători:

— Unde te duci, Niza?

— Ce-ai nevoie să știi? răspunse Niza, încetinind pasul și privindu-l trufaș pe Iuda.

În glasul lui Iuda răsunară intonații de copil, atunci cînd îi șopti pierdut:

— Dar, cum, cum așa... Doar ne-am înțeles... Am vrut să vin la tine. Tu mi-ai spus că toată seara vei fi acasă...

— Nu, nu, răspuse Niza și împinse capricioasă înainte buza de jos, din care pricină lui Iuda i se păru că chipul ei — cel mai frumos chip pe care-l văzuse vreodată — deveni și mai frumos. Am început să mă plictisesc. La voi e sărbătoare, și tu ce-ai fi dorit să fac? Să stau și să te ascult cum oftezi pe terasă? Și pe lângă asta să-mi fie teamă că slujnica îi va povesti totul bărbatului meu? Nu, nu, m-am hotărât să ies afară din oraș, să ascult privighetorile.

— Cum, afară din oraș?... Întrebă derutat Iuda. Singură?

— De bună seamă, singură, răspuse Niza.

— Dă-mi voie să te conduc, o rugă abia răsuflând Iuda. Gîndurile lui se încetoșară, uitase totul pe lume și privea

rugător în ochii albaștri ai Nizei, care acum păreau negri. Niza nu-i răspuse și mări pasul.

— De ce taci, Niza? o întrebă tînguitor Iuda, potrivindu-și pasul după al ei.

— N-o să mă plictisesc cu tine? întrebă deodată Niza oprin-du-se.

La aceste cuvinte gîndurile lui Iuda se învâlmășiră de-a binelea.

— Atunci fie, se muie în sfîrșit Niza, să mergem.

— încotro, unde să mergem?

— Așteaptă puțin, să intrăm în această curticică și să ne înțelegem; altfel mi-e frică să nu mă întîlnesc cu cineva dintre cunoscuți care să spună apoi bărbatului că m-a văzut cu ibovnicul pe stradă.

Niza și Iuda părăsiră piața și discutau acum în șoaptă, sub bolta unei curți.

— Du-te la grădina de măslini, șoptea Niza, trăgînd vâlul peste ochi și întorcîndu-se să n-o vadă un om care tocmai intra pe poartă cu o găleată în mîină. La Ghetsemani, dincolo de Cedron. Ai înțeles?

— Da, da, da...

— Voi pleca înainte, continuă Niza, dar tu să nu vii îndată după mine. Mai adastă. Eu o iau înainte... Când ai să treci peste râuleț... știi unde-i grotă?

— Știu, știu...

— O iei pe lângă teascul de ulei în sus și o cotești spre grotă. Voi fi acolo. Dar să nu îndrăznești să vii îndată după mine; ai răbdare, așteaptă aici, și, cu aceste cuvinte, Niza ieși de sub boltă, ca și când nici n-ar fi stat de vorbă cu Iuda.

Iuda zăbovi un timp de unul singur, străduindu-se să-și adune gândurile răsfirate. Printre altele, îi trecu prin minte cum își va explica el lipsa la cina de sărbătoare, acasă la rudele lui. Rămase pe loc și încercă să născocească o minciună, dar din pricina tulburării nu reuși să se adune să ticluiască ceva ca lumea și picioarele îl duseră fără voia lui încet de sub bolta porții.

Acum părăsi drumul inițial, nu se mai grăbea spre Orașul de Jos, ci o coti înapoi spre palatul lui Caiafa. Sărbătoarea intrase în oraș. Din ferestrele caselor se revărsau lumini scînteietoare și răsunau cîntări solemne. Pe caldarîm, trecătorii în-tîrziați mînau măgăruși, îndemnîndu-i cu vergeaua și strigînd la ei. Picioarele îl duceau fără voia lui, și tînarul nici nu băgă de seamă cum au trecut în goană pe lângă el turnurile înspăimîntătoare, năpădite de mușchi, ale cetății lui Antonius, nu auzi cîntînd trîmbițele în cetate, nu văzu trecînd pe lângă el patrula ecvestră romană cu o făclie aprinsă, care-și revărsa în drumul lui lumina tremurătoare.

După ce trecu de turnuri, Iuda se întoarse și văzu cum, la o înălțime înspăimîntătoare, deasupra templului, s-au aprins două menorahuri gigantice. Dar și pe acestea nu le văzu de-cît vag. I se păru că deasupra Yerushalayimului s-au aprins zece candelă nemaivăzut de uriașe care se întreceau cu lumina singurei candelă ce se înălța din ce în ce mai sus deasupra Yerushalayimului — luna.

Acum, lui Iuda nu-i mai păsa de nimic, se grăbea spre poarta Ghetsemani, voia să iasă cât mai repede din oraș. La răstimpuri i se părea că în fața lui, printre spinările și figurile trecătorilor, zărește mica siluetă dănțuitoare care-l poartă pe urmele ei. Dar era o iluzie. Iuda înțelegea că Niza l-a depășit cu mult. Trecu în fugă pe lângă dughenile zarafilor și ajunse în sfârșit la poarta Ghetsemani. Aci, arzînd de nerăbdare, fusese totuși nevoit să zăbovească. În oraș intrau cămile, în urma lor pătrunse o patrulă militară siriană, pe care Iuda o blestemă în gînd...

Dar toate au un sfârșit. Nerăbdătorul Iuda se găsea acum dincolo de zidul orașului. Pe partea stîngă, văzu un mic cimitir, iar alături cîteva corturi ale pelerinilor, din pînză dungată. După ce străbătu drumul plin de praf și scaldat de lună, Iuda se repezi spre rîușorul Cedron, să-l treacă. Apa bolborosea încetișor sub picioarele lui. Sărind din piatră în piatră, ieși în sfârșit pe malul celălalt, unde se afla grădina Ghetsemani, și văzu, plin de bucurie, că drumul prin dreptul grădinilor era pustiu. Nu departe, se zărea poarta pe jumătate dărîmată a unei grădini întinse de măslini.

După orașul sufocant, pe Iuda îl învălui mirosul îmbătător al nopții de primăvară. Din poienile grădinii Ghetsemani se revărsau peste gard, în valuri, arome de mirt și de salcîm. Poarta nu era păzită, nu era țipenie acolo și, după cîteva minute, Iuda alerga sub umbra misterioasă a uriașilor măslini cu coroane bogate. Drumul mergea la deal. Iuda urca, răsu-flînd din greu, pășind în răstimpuri, prin întuneric, pe covoarele meșteșugit țesute de lună, care îi reamintiră covoarele din prăvălia gelosului soț al Nizei.

Peste o vreme, se desluși în stînga, pe o poiană, moara de ulei cu piatra ei grea și cu un morman de butoaie. Grădina era pustie — lucrul se terminase la apusul soarelui; și, acum, în văzduh răsunau pe întrecute triluri de privighetori.

Locul spre care mergea Iuda era aproape. Știa că în dreapta, în întuneric, se va auzi acum șopotul apei ce se scurgea în grotă. Ceea ce se și întâmplă — îl auzi. Aerul se răcorea tot mai mult. Atunci, încetinindu-și pasul, strigă încet:

— Niza!

Dar, în locul ei, dezlipindu-se de tulpina groasă a unui măslin, sări în drum un bărbat îndesat, ținând în mână ceva ce strălucea și pieri într-o clipă. Iuda scoase un strigăt slab, se dădu înapoi, dar un al doilea om îi aținu calea.

Primul, din fața lui, îl întrebă:

— Cîți bani ai primit? Spune, dacă vrei să scapi cu viață! Speranța licări în inima lui Iuda și strigă deznădăjduit:

— Treizeci de arginți! Treizeci de arginți! Tot ce am primit e la mine! Iată banii! Luați-l, dar lăsați-mi viața!

Omul din față îi smulse punga din mână. În aceeași clipă, în spatele lui, celălalt ridică un cuțit și-l izbi pe frumosul îndrăgostit sub omoplat. Trupul lui Iuda se prăvăli înainte, și mâinile lui, cu degetele închircite, zvîcniră în aer. Omul din față îl prinse în cuțitul său și-l înfipse pînă-n plasele în inima lui Iuda.

— Ni.. .za... silabisi Iuda cu o voce joasă, plină de mustrare și nu cu vocea lui înaltă, pură și tînără. Apoi nu mai scoase o vorbă. Corpul i se prăbuși cu atîta putere, încît pă-mîntul bubui sub el.

Atunci, apăru în drum o a treia siluetă. Avea pe umeri o mantie și pe cap o glugă.

— Nu zăboviți! porunci el.

Ucigașii împachetară repede într-o bucată de piele punga, împreună cu biletul pe care-l întinsese al treilea om, și o legară cruciș cu sfoară. Al doilea om băgă pachetul în sîn, apoi cei doi ucigași săriră din drum mistuindu-se în penumbra dintre măslini. Al treilea, însă, se aplecă deasupra celui ucis și-l privi în față. În umbră, chipul mortului i se păru alb ca varul și de o frumusețe iluminată.

După cîteva secunde, pe drum nu se mai găsea nici un om viu. Trupul neînsuflețit zăcea cu mîinile larg desfăcute. Luna lumina laba piciorului stîng, făcînd să se vadă clar curelele sandalei.

Întreaga grădină Ghetsemani răsuna de cîntecul privighetorilor.

Unde s-au dus cei doi care-l înjunghiară pe Iuda, nu știe nimeni, dar drumul celui de-al treilea om, cu glugă, se cunoaște. Părăsind cărarea, porni grăbit printre măslini, strecurîndu-se spre sud. Trecu peste gardul grădinii, departe de poarta principală, în colțul ei de la sud, acolo unde se năruiseră pietrele din creștetul zidului. În curînd ajunse pe țărmul Cedro-nului. Aici intră în apă și merse o vreme pe firul ei, pînă ce răsăriră în depărtare siluetele a doi cai și a unui om. Animalele stăteau și ele în rîușor. Apa șiroia, spălîndu-le copitele. Păzitorul cailor încalecă pe unul dintre ei, omul cu glugă sări pe celălalt, apoi porniră amîndoi, fără grabă, pe firul apei, în trosnetul pietrelor de sub copitele cailor. După cîtva timp, călăreții ieșiră din rîu, se urcară pe țărmul dinspre Yerushalayim și-și continuară drumul la pas, de-a lungul zidului orașului. Deodată, cel ce adusese caii se despărți de celălalt și, luînd-o la trap, dispăru; omul cu glugă se opri locului, descăleca pe un drum pustiu, își scoase mantia, o întoarse pe dos, scoase de sub mantie un coif turtit, fără penaj, și-l puse pe cap. Acum se sui în șa un bărbat în hlamidă militară, cu o spadă scurtă la șold. Strînse din dîrlogi, și calul iute, de cavalerie, o luă la trap, scuturîndu-l pe călăreț. Drumul nu era lung — călărețul se apropia de poarta de sus a Yerushalayimului.

Sub arcada porții dansa și sălta flacăra neliniștită a torțelor. Santinelele din centuria a doua a Legiunii Fulminanta ședeau pe bănci de piatră, jucînd zaruri. Zărindu-l pe militarul călare, soldații săriră de pe locurile lor, militarul le făcu semn cu mîna și intră în oraș.

Luminile de sărbătoare înecau orașul. La toate ferestrele juca lumina opaițelor și de pretutindeni, contopindu-se într-un cor lipsit de armonie, răsunau vocile oamenilor. Din când în când, zvîrlind câte o privire pe ferestrele ce dădeau în stradă, călărețul putea să-i vadă pe oameni stînd la masă și ospă-tîndu-se cu carne de ied. Printre tăvi cu ierburi amare licăreau cupe cu vin. Fluierînd domol o melodie, călărețul se strecura în trap lin pe străzile pustii ale Orașului de Jos spre turnul lui Antonius, uitîndu-se din când în când la sfeșnicele cu cinci brațe din vîrful templului, nemaivăzute nicăieri în lume, în care ardeau luminări în văpăi, sau la luna care plutea deasupra sfeșnicelor.

Palatul lui Irod cel Mare nu lua deloc parte la festivitățile din noaptea de Paști. Numai în încăperile auxiliare din partea de sud a palatului, unde erau încartiruiți ofițerii cohorții romane și legatul legiunii, se zăreau lumini și se simțea o oarecare animație. Partea din față însă, cea principală, unde — împotriva voinței lui — se găsea singurul locatar al palatului, procuratorul, era toată, împreună cu colonadele și statuile ei de aur, inundată de lumina orbitor de strălucitoare a lunii. Aci, în interiorul palatului, domneau întunericul și liniștea.

Procuratorul, așa cum îi spusese și lui Afranius, nu voise să intre în palat. Poruncise să i se facă patul pe terasă, acolo unde prînzise și unde condusese interogatoriul în dimineața aceea. Se culcase pe patul pregătit, dar nu se lipea somnul de el. Luna, liberă, plutea în înaltul unui cer senin și timp de cîteva ceasuri nu-și desprinsese ochii de la ea.

În sfîrșit, pe la mijlocul nopții, somnul se îndură de hegemon. Căscînd spasmodic, procuratorul își descheie și-și aruncă de pe el pelerina, își descătără-mă cureaua cu care se încingea peste cămașă și de care atîrna un cuțit lat, de oțel, în teacă, le puse în jețul de lîngă pat, apoi își scoase

sandalele și se întinse. În aceeași clipă, Banga se urcă în pat și se culcă lângă el, cap la cap, iar procuratorul, punând mîna pe gîtul cîinelui, închise, în sfîrșit, ochii. Numai atunci adormi și dulăul.

Patul se afla în semiobscuritate; o coloană îl apăra de lumina lunii; totuși, de la treptele intrării spre pat, se întindea o fișie de raze luminoase. Și numai cînd pierdu legătura cu tot ce-l înconjura aievea, procuratorul porni fără zăbavă pe fișia luminoasă, îndreptîndu-se în sus, spre lună. Izbucni chiar în rîs, de bucurie, în somn — atît de minunat și de neuitat se înjgheba totul pe drumul acesta străveziu și albastru. Mergea însoțit de Banga, alături de filozoful-vagabond. Discutau despre ceva foarte complicat și important și nici unul dintre ei nu putea să-l biruie pe celălalt. În nici o privință nu coincideau părerile lor, din care cauză controversa era deosebit de interesantă și interminabilă. Se înțelege de la sine că execuția din ziua aceea se dovedise a fi o pură neînțelegere: doar iată, filozoful care născocise un lucru atît de aiurit, cum că toți oamenii au inimă bună, mergea lângă procurator: prin urmare, era în viață.

Și, desigur, ar fi fost îngrozitor chiar să te gîndești că un asemenea om putea fi executat. Supliciul nu a avut loc! Nu! Iată în ce consta farmecul acestei călătorii în sus pe treptele lunii.

Aveau timp destul; ploaia torențială, cu trăsnete și fulgere, nu va veni decît spre seară, și lașitatea e, fără doar și poate, unul dintre cele mai îngrozitoare vicii. Așa spunea Yeshua Ha-Nozri. Nu, filozofule, te contrazic: lașitatea este cel mai îngrozitor dintre vicii!

Uite, de pildă, actualul procurator al Iudeii, pe cînd era tribun al legiunii, nu se înspăimîntase în Valea Fecioarelor, cînd germanii turbați de furie fuseseră gata-gata să-l sfîșie pe uriașul Moartea-Șobolanilor. Dar dă-mi voie, filozofule! Oare se poate ca tu, cu inteligența ta, să crezi că

procuratorul Iudeii ar putea să-și distrugă cariera din pricina unui om care a săvârșit o crimă împotriva cezarului?

Da, da... gema și plîngea cu sughituri în somn Pilat. Bineînțeles, are să și-o distrugă. Dimineață n-ar fi făcut-o, dar acum, noaptea, cîntărind totul, este de acord să și-o distrugă. Va face orice ca să-l salveze de la execuție pe acest visător nebun și vraci, care nu are absolut nici o vină!

— De-acum înainte vom fi totdeauna împreună, îi spunea în somn filozoful-vagabond în zdrențe care, nu se știe cum, apăruse în calea Călărețului cu lancea de aur; dnd se va vorbi de unul, pe loc se va spune și de celălalt! De voi fi pomenit eu, în aceeași clipă te vor pomeni și pe tine! Pe mine, un copil găsit, fiul unor părinți necunoscuți, și pe tine, fiul unui rege-cititor în stele și al unei fete de morar, frumoasa Pila.

— Te rog, nu mă uita, pomenește-mă și pe mine, fiul cititorului în stele, îl ruga în somn Pilat pe filozof.

Și, primind asigurări printr-un clătinat afirmativ din cap de la cerșetorul din En-Sarid, care pășea alături cu el, crudul procurator al Iudeii plîngea în somn și rîdea de bucurie.

Toate acestea erau bune, dar cu atît mai îngrozitoare fu trezirea din somn a hegemonului. Banga începu să mîrîie la lună, și drumul albastru, alunecos, uns parcă cu untdelemn se prăbuși. Deschise ochii și primul lucru de care își aduse aminte a fost că supliciul avusese loc. Primul lucru pe care-l făcu procuratorul a fost să-și încleșteze, cu un gest obișnuit, mîna în zgarda lui Banga; apoi începu să caute luna cu ochi de bolnav și văzu că mai scăpătase puțin pe boltă și se mai argintase. Lumina ei era sfișiată de o lumină neplăcută, care-l supăra și juca pe balcon chiar în fața ochilor săi. În mîinile centurionului Moartea-Șobolanilor filfîia și fumea o torță. Cel care o ținea se uita într-o parte

cu frică și ură la primejdioasa fiară care se pregătea să sară asupra lui.

— Stai cuminte, Banga, porunci procuratorul cu o voce bolnavă și tuși. Apărîndu-și cu mîna ochii de lumină, el continuă: Nici noaptea și nici în bătaia lunii nu am liniște!... O, zei... De altfel, și tu, Marcus, ai o funcție ingrătă. Îi schilodești pe soldați...

Marcus îl privea tare uimit, și procuratorul își dădu seama de realitate. Pentru a îmblîndi cuvintele fără rost pe care le spusese pe jumătate adormit, el continuă:

— Nu te supăra, centurion. Situația mea, îți repet, este și mai rea. Ce dorești?

— A venit comandantul pazei secrete, îl vesti, liniștit, Marcus.

— Cheamă-l, cheamă-l, porunci procuratorul, și, dregîndu-și vocea, tuși; apoi începu să-și caute cu picioarele desculțe sandalele.

Flacăra se porni să joace pe coloane, încălțările centurionului bătură mozaicul, și acesta ieși în grădină.

— Nici la lumina lunii nu am liniște, își spuse, scrișnind din dinți, procuratorul.

Pe balcon, în locul centurionului, apăru omul cu glugă.

— Banga, stai cuminte, spuse încet procuratorul, strîn-gînd dulăul de ceafă.

Înainte de a rosti o vorbă, Afranius aruncă în jur, după obiceiul său, priviri cercetătoare; se cufundă în umbră și, con-vingîndu-se că în afară de Banga nu mai e nici un străin pe balcon, spuse încet:

— Te rog să mă înaintezi Tribunalului, procuratorul! Ai avut dreptate. N-am fost în stare să-l păzesc pe Iuda din Kiriath. A fost înjunghiat. Te rog să fii judecat și să-mi primești demisia.

Lui Afranius i se păru că-l cercetează două perechi de ochi — ai cîinelui și ai lupului.

Afranius scoase de sub hlamidă o pungă scorjită din pricina sîngelui, pecetluită cu două

sigilii.

— Iată punga cu banii pe care ucigașii au aruncat-o în taină în casa marelui preot. Sângele de pe ea este al lui Iuda din Kiriati.

— Demn de luat aminte. Cît e în pungă, întrebă Pilat, aplecîndu-se peste ea.

— Treizeci de arginți. Procuratorul zîmbi ironic, spunînd:

— Puțin. Afranius tăcea.

— Unde e cel ucis?

— Asta nu știu, răspunse cu demnitate calmă omul care nu se despărțea niciodată de gluga sa. În dimineața aceasta vom începe cercetările.

Procuratorul tresări, lăsînd din mînă cureaua sandalei, care nu voia deloc să se încheie.

— Știi sigur că a fost ucis? Primi un răspuns sec:

— Eu, procuratorul, fac serviciul de cincisprezece ani în Iudeea. Mi-am început slujba pe timpul lui Valerius Gratus. Nu am nevoie să văd neapărat cadavrul, ca să pot spune că omul a fost ucis, și iată, raportează că cel care purta numele de Iuda din Kiriati a fost înjunghiat acum cîteva ore.

— Iartă-mă, Afranius, răspunse Pilat. Nu m-am trezit încă bine, de asta am și vorbit așa. Dorm prost — procuratorul zîmbi ironic — și tot timpul văd în vis razele lunii. Închi-puie-ți ce caraghios e! Mi se pare mereu că mă plimb pe raza asta...

Așadar, aș vrea să aflu ce părere ai în legătură cu chestiunea aceasta. Unde ai de gînd să-l cauți: ia loc, șef al serviciului secret.

Afranius se înclină, împinse jețul mai aproape de pat și se așază în zăngănit de spadă.

— Am de gînd să-l caut în preajma morii de ulei din grădina Ghetsemani.

— Da, da... Dar de ce tocmai acolo?

— Hegemonule, am motive să cred că Iuda nu a fost ucis în Yerushalayim, dar nici prea departe de el, ci pe-aproape.

— Socot că ești unul dintre cei mai străluciți cunoscători ai meseriei dumitale. Nu știu, de altfel, care-i situația la Roma, dar în colonii nu există un altul care să-ți fie deopotrivă. Dar explică-mi, te rog, de ce ai de gând să-l cauți tocmai acolo?

— În nici un caz nu admit ideea, spunea încet Afranius, că Iuda s-a dat pe mîna unor oameni suspecti în raza orașului. Pe stradă nu poți ucide în taină. Deci, a fost ademenit, desigur, într-un subsol. Dar cei din serviciul meu îl căutau deja în Orașul de Jos, și, fără doar și poate, l-ar fi găsit, dacă ar fi fost acolo. El însă nu se afla în oraș, asta ți-o garantez. Dacă ar fi fost omorît departe de oraș, acest pachet cu bani n-ar fi putut să fie aruncat atît de repede. A fost omorît aproape de oraș. Au reușit să-l ademenească în afara orașului.

— Nu pricep cum s-a putut face acest lucru!

— Da, procuratorule, este problema cea mai grea în toată afacerea asta și nici nu știu dacă voi reuși s-o rezolv.

— Într-adevăr, e pur și simplu enigmatic! într-o seară de sărbătoare, un om credincios pleacă, nu se știe de ce, în afara orașului, părăsind masa de Paști, și acolo piere. Cine și prin ce anume a putut să-l ademenească? Nu cumva o fi făcut treaba asta o femeie? întrebă deodată inspirat procuratorul.

Afranius îi răspunse calm și convingător:

— în nici un caz, procuratorule. Asta este categoric exclus. Trebuie să raționăm logic. Cine era interesat în moartea lui Iuda? Niște vînzători nomazi, un cerc în care categoric nu erau nici un fel de femei. Ca să te însori, procuratorule, se cer bani, ca să aduci un om pe lume, tot de ei e nevoie, dar ca să căsăpești un om cu ajutorul unei femei, e nevoie de foarte mulți bani, și nici un fel de vagabonzi nu-i au. Nu a fost nici o femeie în povestea asta, procuratorule. Am să spun mai mult, o asemenea interpretare a omorului nu poate decît să ne facă să pierdem urma, să împiedice cercetările și să mă încurce pe mine.

— Văd că ai perfectă dreptate, Afranius, zise Pilat, iar eu mi-am permis să exprim doar o presupunere.

— Care este, din păcate, greșită, procuratorule.

— Bine, dar atunci despre ce-i vorba? exclamă procuratorul, scrutînd cu o atenție încordată chipul lui Afranius.

— Presupun că e vorba tot de bani.

— E o idee extraordinară! Dar cine și pentru ce putea să-i propună bani, noaptea, în afara orașului?

— O, nu, procuratorule, nu așa. Am o singură presupunere, și dacă nu am dreptate, alte explicații cred că nu voi găsi. Afranius se aplecă mai aproape de procurator și încheie în șoaptă: Iuda a vrut să-și ascundă banii într-un loc ferit, pe care nu-l cunoștea decît el.

— E o explicație foarte subtilă. Se vede că așa s-au și petrecut lucrurile. Acum te înțeleg, nu l-au ademenit oamenii, ci țelul lui propriu. Da, da, așa este.

— Așa este. Iuda era neîncrezător, el ascundea banii de ochii oamenilor.

— Da, dumneata ziceai de grădina Ghetsemani... Dar de ce tocmai acolo ai intenția să-l cauți — asta, recunosc, n-o înțeleg.

— O, procuratorule, e lucrul cel mai simplu. Nimeni n-o să-și ascundă banii în preajma drumurilor, în locuri deschise și pustii. Iuda nu se afla nici în drum spre Hebron, nici în drum spre Betania. El trebuia să fie într-un loc apărut, ferit, într-un loc cu copaci. Este atît de simplu. Dar alte locuri, în afară de Ghetsemani, nu sînt în apropierea Yerushalayimu-lui. El nu putea să plece departe.

— M-ai convins cu desăvîrșire. Așadar, ce-i de făcut acum?

— Am să încep neîntîrziat să-i caut pe ucigașii care l-au urmărit pe Iuda dincolo de oraș, iar personal, după cum ți-am mai raportat, mă duc să mă predau, ca să fiu judecat.

— Pentru ce?

— Garda mea l-a scăpat din vedere aseară, în bazar, după ce a părăsit palatul lui Caiafa. Cum s-a întâmplat una ca asta, nu înțeleg. Nu am mai întâmpinat așa ceva de când sînt. A fost luat sub supraveghere imediat după discuția noastră. Dar în raionul bazarului el a schimbat drumul, a făcut o buclă atît de ciudată, încît a dispărut fără urmă.

— Așa. Îți declar că nu consider necesar să te înaintez tribunalului. Ai făcut tot ce ți-a stat în putință, și nimeni pe lumea asta — aici procuratorul zîmbi — nu ar fi fost în stare să facă mai mult decît ai făcut dumneata! Trage la răspundere pe iscoadele care l-au pierdut pe Iuda. Dar și aici, te previn, n-aș vrea să fii prea sever. La urma urmei, am făcut totul spre a-i purta de grijă ticălosului acestuia! Da, am uitat să te întreb — procuratorul își frecă fruntea —, cum de au izbutit să arunce nevăzuți punga cu bani în curtea lui Caiafa?

— Să vezi, procura torule... Nu e o treabă prea grea. Răzbunătorii au trecut prin spatele palatului lui Caiafa, pe unde stradela domină curtea interioară, și au aruncat pachetul peste gard.

— Împreună cu biletul?

— Da, întocmai cum ai presupus, procura torule. De altfel... aici Afranius smulse pecetea de pe pachet și-i arătă lui Pilat interiorul acestuia.

— Vai de mine, Afranius, ce faci, pecetea acestora sînt precis de la templu!

— Procuratorul nu trebuie să se neliniștească din pricina acestei chestiuni, răspunse Afranius, închizînd pachetul la loc.

— E posibil să ai toate pecetea? întrebă Pilat rîzînd.

— Altfel nici nu se poate, procuratorul, îi răspunse fără să rîdă, pe un ton foarte sever, Afranius.

— Îmi închipui ce s-a petrecut la Caiafa.

— Da, hegemon. S-a iscat mare zarvă. Am fost invitat de îndată.

Pînă și în semiîntunerice se vedeau strălucind ochii lui Pilat.

— Demn de luat aminte, demn de luat aminte...

— Dă-mi voie să nu fiu de părerea ta, procuratorule, nu e un lucru demn de luat aminte. E o treabă din cale-afară de plicticoasă și obositoare. La întrebarea mea dacă în palatul lui Caiafa se plătise cuiva vreo sumă de bani, am primit un răspuns hotărît: nu.

— Aha, așa? Dacă-i așa, e bine. Nu s-a plătit, prin urmare, nu s-a plătit. Cu atît mai greu va fi să pui mîna pe ucigași.

— Acesta este adevărul, procuratorule.

— Da, Afranius, iată ce mi-a trecut deodată prin minte: nu cumva el și-a pus capăt zilelor?

— O, nu, procuratorule, îi răspunse Afranius, răsturnîndu-se chiar de mirare în fotoliu, iartă-mă, dar este absolut neverosimil!

— Ah, în acest oraș totul este verosimil. Sînt gata să pun rămășag că, în timpul cel mai scurt, zvonurile despre acest lucru se vor răspîndi prin tot orașul.

Aici Afranius își aruncă din nou privirea spre procurator, stătu o clipă pe gînduri și-i răspunse:

— Asta n-ar fi exclus, procuratorule.

Era clar că procuratorul nu izbutea defel să alunge din minte problema referitoare la omorul omului din Kiriath, deși totul se dovedea a fi cît se poate de limpede, așa încît spuse cu un aer chiar visător:

— Aș fi vrut și eu să văd cum îl omorau.

— A fost omorît cu o artă neîntrecută, procuratorule, îi răspunse Afranius, uitîndu-se cu o oarecare ironie la procurator.

— De unde știi asta?

— Binevoiește a-ți îndrepta atenția asupra pungii, procuratorule, îi răspunse Afranius, îți

garantez că sîngele lui Iuda a țîșnit în valuri. Am avut ocazia, în viața mea, să văd oameni omorîți.

— Așadar, el nu se va mai scula?

— Nu, procuratorul, el se va scula atunci cînd va răsuna deasupra lui trîmbița lui Mesia, care este așteptat aici, răspunse zîbind filozofic Afranius. Dar înainte de asta, el nu se va scula.

— Ajunge, Afranius. Totul este limpede. Să trecem la în-mormîntare.

— Cei executați au fost îngropați, procuratorul.

— Vai, Afranius, ar fi o crimă să fii dat în judecată. Ești demn de cea mai mare răsplată. Cum s-au petrecut lucrurile?

Acesta începu să povestească: în timp ce el era ocupat cu cazul Iuda, cîțiva oameni din paza secretă, conduși de ajutorul lui, au ajuns la colină pe cînd se lăsa noaptea. În vîrful colinei s-a descoperit că lipsea un cadavru. Pilat tresări, spunînd răgușit:

— Vai de mine, cum de n-am prevăzut asta!...

— Nu e cazul să te alarmezi, procuratorul, spuse Afranius, urmîndu-și povestirea. Trupurile lui Dismas și Hestas, cu ochii scoși de păsările răpitoare, au fost ridicate, și straja s-a repezit de îndată în căutarea celui de-al treilea cadavru. A fost găsit curînd. Un om oarecare...

— Levi Matei, zise Pilat, mai curînd afirmativ decît interogativ.

— Da, procuratorul... Levi Matei se ascunsese în peșteră, pe coasta dinspre nord a Golgotei, așteptînd căderea întunericului. Trupul gol al lui Yeshua Ha-Nozri era lîngă el. Cînd straja a intrat în peșteră cu torța, Levi a fost cuprins de furie și deznădejde. Striga că nu săvîrșise nici o crimă și că orice om are dreptul, după lege, să înmormînteze pe un criminal executat, dacă vrea s-o facă. Levi Matei spunea că n-are de gînd să se despartă de cadavru. Era ațîțat, striga numai el știe ce, ba rugîndu-se, ba amenințînd și blestemînd...

— A fost nevoie să se pună mîna pe el? întrebă, mohorît, Pilat.

— Nu, procuratorul, nu, răspunse, liniştindu-l, Afranius. Nebunul ăsta obraznic s-a potolit după ce a fost lămurit că trupul va fi îngropat. Înţelegînd ce voiam să facem, s-a îm-blînzit, dar a declarat că nu va pleca nicăieri şi că vrea să ia parte la înmormîntare. A declarat că nu va pleca nici chiar dacă va fi ameninţat cu moartea şi chiar a întins soldaţilor un cuţit de tăiat pîine, pe care-l avea la el, cu care să-l ucidă.

— A fost gonit? întrebă, înăbuşit, Pilat.

— Nu, procuratorul, nu. Ajutorul meu i-a îngăduit să ia parte la înmormîntare.

— Care dintre ajutoarele dumitale a condus toată treaba asta? întrebă Pilat.

— Tolmai, răspunse Afranius, adăugînd neliiniştit: Poate că a săvîrşit vreo greşeală?

— Continuă, răspunse Pilat. Nu s-a săvîrşit nici o greşeală, în general, sînt cam descumpănit, Afranius; pesemne că am de-a face cu un om care nu dă niciodată greş. Omul ăsta eşti dumneata.

— Levi Matei a fost luat în căruţă împreună cu trupurile celor executaţi şi, după vreo două ore, au ajuns în trecătoa-rea pustie de la nord de Yerushalayim. Acolo, straja, muncind în schimburi, a săpat într-un ceas o groapă adîncă, în care au fost îngropaţi cei trei executaţi.

— Goi?

— Nu, procuratorul. Soldaţii au luat cu ei, ca să-i acopere, nişte hitoane. Pe degetele celor îngropaţi au fost trase inele. Al lui Yeshua, cu o creştătură — al lui Dismas, cu două — iar al lui Hestas, cu trei. Groapa a fost astupată şi acoperită cu pietre. Semnul de recunoaştere îl ştie Tolmai.

— Vai, dacă aş fi putut prevedea! începui să vorbească, schimonosindu-se, Pilat, aş fi avut nevoie să-l văd pe acest Levi Matei...

— El este aici, procuratorul.

Pilat îl privi o vreme cu ochii larg deschiși, apoi spuse:

— Îți mulțumesc pentru tot ce s-a făcut în treaba aceasta. Te rog să mi-l trimiți mâine pe Tolmai, vestindu-l din timp că sînt mulțumit de el, iar pe dumneata, Afranius — procuratorul scoase din buzunarul brîului de piele care se afla pe masă un inel și-l întinse șefului serviciului secret —, te rog să primești asta ca amintire.

Afranius se înclină, zicînd:

— Este o mare onoare pentru mine, hegemon.

— Pe soldații care au făcut înmormîntarea te rog să-i răsplătești. Pe copoii care l-au scăpat de sub supraveghere pe Iuda, muștră-i. Pe Levi Matei trimite-l chiar acum la mine. Vreau să aflu neîntîrziat amănunte în legătură cu Yeshua.

— Am înțeles, procuratorule, răspunse Afranius și începu să se retragă salutînd din cap, iar procuratorul bătu din palme, strigînd slugilor:

— Veniți încoace! O făclie sub colonadă!

Pe cînd Afranius ieșea în grădină, în spatele lui Pilat luminile începură să licărească în mîinile slugilor. S-au pus trei sfeșnice pe masă, în fața procuratorului, și noaptea scaldată în lumina lunii s-a retras de îndată în grădină, de parcă Afranius ar fi luat-o cu el. În locul celui plecat, pe balcon intră un om necunoscut, slab și pirpiriu, însoțit de un centurion cu statură uriașă. Centurionul, surprinzînd privirea procuratorului, se retrase numaidecît în grădină și dispăru.

Procuratorul îl studia pe cel venit, ațintindu-l cu niște ochi lacomi, ușor speriați. Astfel este privit orice om despre care s-au auzit multe vorbindu-se și care în cele din urmă se arată la față.

Omul, să tot fi avut patruzeci de ani, negru la chip, zdrențăros, acoperit cu noroi uscat, arunca priviri de lup pe sub sprîncene. Pe scurt, era foarte puțin arătos și mai curînd semăna cu un cerșetor de pe străzile orașului, dintre cei ce forfotesc în

număr mare pe terasele templului sau în piețele murdarului și gălăgiosului Oraș de Jos.

Tăcerea îndelungată fu tulburată de purtarea ciudată a celui adus. Se schimbă la față, se clătină, și, dacă nu s-ar fi apucat cu mîna murdară de marginea mesei, s-ar fi prăbușit.

— Ce-i cu tine? îl întrebă Pilat.

— Nimic, răspunse Levi Matei, făcînd un gest, de parcă ar fi înghițit ceva. Gîtul lui slab, gol și cenușiu se umflă, apoi se dezumflă din nou.

— Ce-i cu tine? repetă Pilat.

— Sînt obosit, răspunse omul, uitîndu-se posac în podea.

— Stai jos, zise Pilat, arătîndu-i jețul.

Levi îl privi neîncrezător pe procurator, se îndreptă spre jeț, se uită dintr-o parte și speriat la rezemătoarele de aur și nu se așeză în jeț, ci alături, jos pe podea.

— Ia explică-mi, de ce nu te-ai așezat în jeț? îl întrebă Pilat.

— Sînt murdar și-l voi întina, zise Levi, cu ochii în pămînt.

— Ți se va da numaidecît de mîncare.

— Nu mi-e foame.

— De ce minți? întrebă încet Pilat. Tu doar n-ai mîlcat toată ziua, sau poate chiar și mai de mult. Bine, nu mînca. Te-am chemat să-mi arăți cuțitul pe care l-ai avut la tine.

— Mi l-au luat soldații, atunci cînd m-au adus aici, răspunse Levi, adăugînd ursuz: Te rog să mi-l înapoiezi; trebuie să-l dau îndărăt stăpînului său. L-am furat.

— De ce?

— Ca să tai funiile.

— Marcus! strigă procuratorul. Și centurionul păși sub colonadă. Dă-mi cuțitul acestui om.

Centurionul scoase dintr-o teacă — îi atîrnavă două de cingătoare — un cuțit murdar de tăiat pîine, îl întinse procuratorului, se retrase și dispăru.

— De la cine ai luat cuțitul?

— Din brutăria de lângă poarta Hebronului, cum intri în oraș pe stînga.

Pilat privi lama lată a cuțitului, o încercă cu degetul, să vadă, pesemne, dacă este sau nu ascuțită, și spuse:

— În ceea ce privește cuțitul, nu avea nici o grijă. Va fi trimis la brutărie. Acum însă mai am nevoie de ceva: arată-mi papirusul pe care-l porți la tine și pe care sînt înscrise cuvintele lui Yeshua.

Levi se uită cu ură la Pilat și zîmbi, dar cu atîta răutate, încît chipul i se sluți.

— Vreți să-mi luați totul? Pînă și ultimul lucru pe care-l mai am? întrebă el.

— Nu ți-am spus — dă-mi-l, răspunse Pilat, ți-am spus — arată-mi-l.

Levi se scotoci în sîn și scoase un sul. Pilat i-l luă din mîină, îl despături, îl întinse pe masă, între făclii și, cu ochii îngustați, începu să studieze slovele de neînțeles, scrise cu cerneală. Greu era să înțelegi aceste rînduri strîmbe, și Pilat se sucea, se pleca asupra papirusului, urmărind rîndurile cu degetul. Izbuti totuși să deslușească într-un fel că scrierea aceea însemna un lanț fără șir de cugetări, de date, de însemnări gospodărești și fragmente de poezie. Cîte ceva izbuti să citească: „... moarte nu există... aseară am mîncat *bucuroși* dulci de primăvară...”

Cu fața crispată de încordare, Pilat citea cu ochii micșorați: „Vom vedea rîul curat al apei vieții... Omenirea va privi soarele prin cristalul străveziu al...”

Aici Pilat tresări. În ultimele rînduri ale pergamentului descifra cuvintele „un mai mare viciu... lașitatea”.

Pilat făcu sul pergamentul și, cu un gest brusc, i-l întinse lui Levi.

— Ia-l, spuse el și tăcu. Apoi adăugă: După cîte vād, ești un cărturar, și n-are nici un rost, singur cum ești, să umbli fără căpătîi, în veșminte de

cerșetor. În Cezareea am o bibliotecă mare, sînt foarte bogat și vreau să te iau în serviciul meu. Vei cerceta și vei păstra papirusurile, vei fi hrănit și îmbrăcat.

Levi se sculă.

— Nu, nu vreau, răspunse el.

— De ce? întrebă procuratorul, întunecîndu-se la chip... Îți sînt nesuferit? Ți-e teamă de mine?

Același zîmbet plin de răutate schimonosi fața lui Levi.

— Nu, răspunse el. Tu te vei teme de mine. N-o să-ți vină ușor să mă privești în față, după ce l-ai omorît.

— Taci, îl opri Pilat; uite, ia banii ăștia. Levi refuză, clăti-nînd din cap, și procuratorul urmă: Știu că te socoti ucenic al lui Yeshua, dar eu îți spun că n-ai învățat nimic din ce ți-a propovăduit el. Că, dacă ai fi făcut-o, ai fi primit negreșit să iei de la mine. Să știi că, înainte de moarte, el a spus că nu învinuiește pe nimeni. Pilat ridică semnificativ degetul, obrazul îi tresărea nervos... El ar fi primit să ia de la mine. Tu ești crud, iar celălalt n-a fost crud deloc. Ce-ai să faci? Unde-ai să te duci?

Deodată, Levi se apropie de masă, se propti cu mîinile în tăblie și, ațintindu-și ochii arzători asupra lui Pilat, îi șopti:

— Află, hegemon, că la Yerushalayim e un om în care am să bag cuțitul. Vreau să ți-o spun ca să știi că va mai curge sînge.

— Și eu știu că va mai curge, răspunse Pilat. Vorbele tale nu mă miră. De bună seamă, pe mine vrei să mă înjunghii?

— Pe tine n-am să izbutesc, îi răspunse Levi, rînjind, nu sînt atît de prost să nădăjduiesc la una ca asta. Dar îl voi înjunghia pe Iuda din Kiriath și tot restul vieții pentru asta am să trăiesc.

Atunci, ochii procuratorului se luminară de o neînchipuită plăcere; făcîndu-i semn lui Levi Matei să se apropie, îi spuse:

— N-ai cum. Nu-ți mai face griji. Iuda a fost înjunghiat chiar în noaptea asta.

Levi făcu un salt înapoi și, aruncând priviri sălbatice în jur, strigă:

— Cine a făcut-o?

— Nu fi gelos, îi răspunse rînjind Pilat și-și frecă mîinile. Mi-e teamă că a avut el admiratori și în afară de tine.

— Cine a făcut asta? mai repetă în șoaptă Levi.

— Eu am făcut-o, îi răspunse Pilat.

Levi căscă gura, își pironi privirea pe chipul procuratorului, iar acesta îi spuse încet:

— De bună seamă, nu e mult ceea ce s-a făcut, totuși, eu am făcut-o. Și adăugă: Acum, ai să primești ceva de la mine?

Levi cumpăni, se îmblînzi, și în cele din urmă spuse:

— Poruncește să mi se aducă o bucățică de papirus curat.

Trecuse un ceas. Levi nu se mai afla în palat. Acum, liniștea zorilor era tulburată numai de zgomotul lin al pașilor — erau santinelele din grădină. Luna se spălăcea văzînd cu ochii și în cealaltă margine a cerului se zărea o pată albicioasă — luceafărul.

Făcliile se stinseseră de mult. Pe pat, era culcat procuratorul. Dormea cu obrazul în palmă și nu i se auzea respirația. Alături de el, dormea Banga. Astfel întîmpină Pilat din Pont, al cincilea procurator al Iudeii, zorii zilei de cincisprezece a Nisanului.

27 Sfîrșitul apartamentului 50

Cînd Margareta ajunse la ultimele cuvinte ale capitolului: „... Astfel întîmpină Pilat din Pont, al cincilea procurator al Iudeii, zorii zilei de cincisprezece a Nisanului” — se făcuse dimineată.

În curte, prin ramurile sălciilor și teilor, vrăbiile își duceau conversația lor matinală, veselă și agitată.

Margareta se ridică din fotoliu, își întinse mădularele și abia atunci își dădu seama cât de istovit îi era trupul și ce somn îi era. Curios lucru —în sufletul ei nu se petrecuse nici o schimbare. Gîndurile îi erau limpezi, nu se simțea defel zguduită de faptul că petrecuse noaptea într-un chip atît de miraculos. Nu o tulburau amintirile legate de participarea sa la balul Satanei, nici faptul că printr-o minune maestrul se afla din nou alături de ea, că romanul a renăscut din cenușă și că toate au revenit la locurile lor în subsolul din ulicioară, de unde fusese izgonit denunțatorul Aloizi Mogarîci. Într-un cuvînt, relațiile ei cu Woland nu au atras după sine nici o neplăcere de ordin psihic. Totul era firesc, ca și cînd altfel nici n-ar fi putut să fie.

Intră în odaia vecină și, văzînd că maestrul doarme adînc și liniștit, stinse lampa de birou, care ardea fără rost, și se întinse pe un divan îngust, așezat lîngă peretele opus și acoperit cu un cearșaf vechi, rupt. Peste un minut, adormi, și, în dimineța aceea, nu avu nici un fel de vise. Camerele din subsol erau cufundate în tăcere, tăcută era și căsuța proprietarului și aceeași adîncă tăcere domnea în ulicioara dosnică.

În acest timp însă, adică în zorii zilei de sîmbătă, un etaj întreg al unei instituții din Moscova era în picioare, iar ferestrele acestei clădiri care dădeau spre o piață întinsă, asfaltată, pe care o curățau cu perii niște mașini speciale înaintînd încet cu hure, erau scăldate din belșug într-o lumină vie, care tăia lumina soarelui ivit la orizont.

Toți cei care lucrau la acel etaj erau ocupați cu anchetarea afacerii Woland, și lămpile arseseră toată noaptea în zece birouri.

De fapt însă, totul devenise limpede din ajun — de vineri, când a trebuit să fie închis Teatrul de varietăți, drept urmare a dispariției administrației teatrului și a scandaloaselor scene care s-au desfășurat în ziua precedentă, în timpul renumitei ședințe de magie neagră. Neconținut, fără pic de răgaz, la etajul acela treaz soseau materiale noi. Acum anchetatorilor însărcinați cu cercetarea ciudatului caz, care mirosea evident a forță necurată, cu un adaos de trucuri pe bază de hipnoză și care vădea un flagrant aspect penal, le revenea misiunea de a închea într-un singur tot variatele și încâlcitele evenimente petrecute în diferitele colțuri ale Moscovei.

Cel dintâi care a fost nevoit să viziteze etajul lipsit de somn, scăldat în lumini electrice, fu Arkadi Apollonovici Semple-iarov, președintele comisiei acustice.

Vineri după-masă, în apartamentul lui, ce se afla lângă podul Kamennîi, sună telefonul și o voce de bărbat ceru să vorbească cu Arkadi Apollonovici. Consoarta acestuia, care ridicase receptorul, răspunse sumbru că Arkadi Apollonovici nu se simte bine, că s-a culcat să doarmă și nu poate veni la telefon. Totuși Arkadi Apollonovici a trebuit să vină la telefon. La întrebarea, cine dorește să vorbească cu Arkadi Apollonovici, vocea din telefon răspunse foarte scurt cine și de unde e.

— O secundă... imediat... un minut... bîigui consoarta președintelui comisiei acustice, de obicei extrem de îngîm-fată, și zbură ca o săgeată în dormitor, să-l ridice pe Arkadi Apollonovici din pat, unde zăcea resimțind chinuri de iad la amintirea ședinței de magie neagră din ajun și a scandalului din noaptea trecută, care a însoțit izgonirea din apartament a nepoatei lui din Saratov.

E drept, nu chiar într-o secundă, dar nici într-un minut, ci într-un sfert de minut, Arkadi Apollonovici, cu un singur papuc, pe piciorul

stîng, numai în lenjerie de corp, era lîngă telefon și murmură:

— Da... eu sînt... Vă ascult, vă ascult...

Consoarta lui, uitînd în acele clipe toate crimele oribile împotriva fidelității conjugale, cu care fusese prins nefericitul Arkadi Apollonovici, se iți în ușa coridorului, avîntînd papucul în aer și șoptind:

— Papucul... pune-ți papucul, că răcești la picioare, la care, Arkadi Apollonovici, alungînd-o cu piciorul gol și făcîndu-i ochi fîroși, bălmăjea în telefon:

— Da, da, da, cum să nu, înțeleg... plec imediat. Toată seara Arkadi Apollonovici o petrecu la etajul unde avea loc ancheta.

Discuția se dovedi apăsătoare, o discuție dintre cele mai neplăcute, întrucît a trebuit să povestească cu toată sinceritatea nu numai ce știa despre spectacolul acela infect și despre încăierarea din lojă, dar, concomitent, fapt care se dovedi cu adevărat necesar, și despre Milita Andreevna Pokobatko din strada Elohovskaia, și despre nepoata din Saratov, și despre multe altele care îi pricinuiau chinuri nemaipomenite bietului Arkadi Apollonovici.

Se înțelege de la sine că depozițiile lui Arkadi Apollonovici — un om instruit și cult, martor al revoltătorului spectacol, un martor cu scaun la cap, calificat, care i-a descris cît se poate de exact atît pe magicianul misterios cu mască pe față, cît și pe cei doi ticăloși, asistenții lui, și care a reținut atît de bine că pe magician îl chema Woland — au făcut să înainteze considerabil ancheta. Confruntarea însă a depozițiilor lui Arkadi Apollonovici cu depozițiile altora, printre care unele doamne care au avut de suferit de pe urma reprezentăției (doamna în lenjerie de culoare violetă, care l-a uluit pe Rimski și, vai, multe altele), cît și a curierului Karpov, care fusese trimis la apartamentul 50 din strada Sadovaia, au stabilit

imediat locul unde trebuia căutat vinovatul tuturor acestor tărășenii.

În apartamentul 50 se făcuseră repetate descinderi și nu numai că fusese cercetat în mod extrem de minuțios, dar pînă și pereții lui au fost ciocăniți, iar coșurile de la cămine verificate în căutare de ascunzători secrete. Toate aceste măsuri însă nu au dus la nici un rezultat și nici una din descinderi nu a putut dezvălui prezența cuiva acolo, deși era absolut evident că apartamentul este locuit; în ciuda faptului că toate persoanele care într-un fel sau altul aveau menirea să se ocupe de artiștii străini aflați în turneu la Moscova afirmau în mod hotărît și categoric că nici un fel de profesor de magie neagră cu numele Woland nu există și nici nu poate fi în capitală.

Absolut nicăieri nu fusese înregistrat la sosire, nimănui nu-i prezentase pașaportul sau alte documente, contracte sau convenții și nimeni nu auzise de el! Kitaițev, șeful secției de programe a comisiei de spectacole, se jura pe ce are mai scump că Stepan Lihodeev, dispărutul, nu-i trimisese spre aprobare nici un fel de program de reprezentație al vreunui Woland și că nu fusese anunțat prin nici un telefon de sosirea numitului. Așadar, el, Kitaițev, nu pricepe defel și habar n-are cum de a putut Stepan să admită o astfel de reprezentație la „Variatăți”. Cînd i s-a spus însă că Arkadi Apollonovici l-a văzut cu propriii lui ochi pe acest magician la spectacol, Kitaițev se mulțumi să-și desfacă neputincios brațele și să ridice ochii spre cer. Și după ochii lui Kitaițev se putea vedea și afirma cu tărie că omul acesta este pur ca un cristal.

Era acel Prohor Petrovici, președintele Comisiei centrale de spectacole...

Și fiindcă veni vorba, cum a intrat miliția în biroul lui, Prohor Petrovici s-a reîntors imediat în costumul său, spre nemaipomenita bucurie a

Armei Riceardovna și spre marea nedumerire a miliției, deranjată fără motiv.

Trebuie să adăugăm că, reîntorcându-se și băgându-se în costumul său cenușiu cu dungi, Prohor Petrovici a aprobat absolut toate rezoluțiile pe care costumul le pusese în timpul scurtei sale absențe.

... Așadar, același Prohor Petrovici, în modul cel mai hotărât, habar n-avea despre nici un fel de Woland.

Vreți, nu vreți, dar ieșea ceva de necrezut: mii de spectatori, tot complexul de la „Variatăți”, în sfârșit Sempleiarov Arkadi Apollonovici, un om cum nu se poate mai instruit, toți îl văzuseră pe acest mag, ca și pe blestemații lui asistenți, dar, în același timp, nu exista nici o posibilitate să-i găsești undeva. Ce s-a întâmplat, permiteți-mi să vă întreb: l-a înghițit pământul imediat după dezgustătoarea ședință de magie neagră sau, după cum afirmă unii, nici nu a fost la Moscova? Dar dacă admitem prima variantă, rezultă, fără doar și poate, că atunci când l-a înghițit pământul, el a luat cu sine tot capul administrației Teatrului de varietăți, iar dacă o admitem pe a doua, nu reiese cumva că însăși administrația teatrului nefast, săvârșind premergător vreo porcărie (amintiți-vă numai geamul spart în biroul lui Rimski și purtarea lui As de caro!), a dispărut fără urmă din Moscova?

Trebuie să-i recunoaștem meritul celui ce conducea ancheta penală. Rimski, care dispăruse, fusese găsit cu o viteză uluitoare. A fost de ajuns să se confrunte comportarea lui As de caro, lângă stația de taxiuri din fața cinematografului, cu unele indicii legate de timp, cum ar fi, de exemplu, ora la care s-a terminat reprezentația și momentul în care ar fi putut să dispară Rimski, pentru ca imediat să se expedieze o telegramă la Leningrad. Peste o oră, sosi răspunsul (vineri spre seară) cum că Rimski a fost descoperit în camera 412 a hotelului

„Astoria”, la etajul patru, alături de camera în care se instalase responsabilul de repertorii al unui teatru din Moscova, aflat tocmai atunci în turneu la Leningrad, aceeași cameră care, după cum se știe, avea mobila de culoare cenușiu-albas-tră, ornată cu auriu, și o baie de toată frumusețea.

Rimski, găsit în dulapul de haine din camera 412 a hotelului „Astoria”, a fost supus unui interogatoriu chiar acolo, la Leningrad. După care, la Moscova a sosit o telegramă anunțînd că directorul financiar Rimski se găsește într-o stare de totală iresponsabilitate, că la toate întrebările nu dă răspunsuri judicioase sau poate nu vrea să le dea și că nu cere decît un singur lucru: să fie ascuns într-o cameră blindată, prevăzută cu pază înarmată. De la Moscova, printr-o telegramă, s-a ordonat ca Rimski să fie adus în capitală, sub pază, drept care Rimski a și plecat vineri, păzit, cu trenul de seară.

Tot vineri, spre seară, au dat și de urma lui Lihodeev. În toate orașele fuseseră trimise telegrame cerîndu-se informații despre el. Din Ialta a sosit răspunsul cum că Lihodeev trecuse pe acolo, dar că a plecat cu un avion spre Moscova.

Singura urmă care n-a putut fi depistată era urma lui Va-rionuha. Celebrul administrator de teatru, cunoscut literalmente de întreaga populație a Moscovei, dispăruse de parcă l-ar fi înghițit pămîntul.

În același timp, anchetatorii fuseseră nevoiți să se ocupe și de întîmplările petrecute în alte părți ale Moscovei, în afara Teatrului de varietăți. A trebuit să fie soluționat neobișnuitul caz al funcționarilor care cîntau „Slăvită mare” (aprope de asta, profesorul Stravinski a reușit să-i readucă la starea normală după vreo două ore de corvoadă, făcîndu-le niște injecții subcutanate), cazurile cetățenilor care au prezentat unor persoane sau diverselor instituții dracu știe ce bazonii în loc de bancnote, precum și cazurile persoanelor care

au suferit daune de pe urma schimbării unor asemenea bani.

Dar e de la sine înțeles că cel mai neplăcut, cel mai scandalos și mai de nerezolvat dintre toate cazurile a fost răpirea capului defunctului literat Berlioz, direct din sicriul expus în sala „Griboedov”, fapt petrecut ziua-n amiaza mare.

Cei doisprezece oameni care efectuau ancheta culegeau ca pe o andrea ochiurile blestemate ale acestei afaceri complicate, răspîndite în întreaga Moscova.

Unul dintre anchetatori sosi la clinica profesorului Stravinski și ceru să i se prezinte în primul rînd lista persoanelor care fuseseră internate în ultimele trei zile. În felul acesta au fost găsiți Nikanor Ivanovici Bosoi și nefericitul prezentator căruia răufăcătorii încercaseră să-i smulgă capul. De altfel, personajele acestea n-au reținut prea mult atenția anchetei. Acum era lesne de stabilit că aceștia doi au căzut victimă uneia și aceleiași bande conduse de același mag misterios. În schimb, • Ivan Nikolaevici Bezdomnîi i-a trezit anchetatorului un interes deosebit.

Ușa camerei 117, în care locuia Ivanușka, s-a deschis în seara de vineri, și în prag apărură un bărbat tînăr, cu fața rotundă, liniștit, plăcut și blînd, care nu semăna defel cu un anchetator, cu toate că era unul dintre cei mai buni anchetatori din Moscova. Acesta văzu un tînăr întins în pat, palid și tras la chip, cu niște ochi în care se citea o lipsă de interes față de tot ce se petrecea în preajmă, niște ochi care ba se îndreptau undeva în depărtare, dincolo de tot ce se afla în jur, ba se interiorizau. Anchetatorul s-a prezentat cu blîndețe, zicînd că a trecut pe la Ivan Nikolaevici ca să stea de vorbă cu el despre întîmplările petrecute alaltăseară la Patriarșie prudi.

Vai, cît ar fi triumfat Ivan dacă anchetatorul ar fi venit la el mai devreme, măcar în noaptea dinspre joi, cînd Ivan încercase cu atîta furie și aprindere

să se facă ascultat în legătură cu cele petrecute la Patriarşie prudî! Acum visul lui de a ajuta la prinderea consultantului se împlinise, nu mai avea nevoie să alerge după nimeni, veniseră ei la dînsul, anume ca să-i asculte relatarea celor întîmplate miercuri, seara.

Dar, vai, Ivanuşka se schimbase cu totul în timpul scurs din clipa morţii lui Berlioz; era gata să răspundă prompt şi politicos la toate întrebările anchetatorului, dar în privirea şi în glasul lui se simţea indiferenţa. Soarta lui Berlioz nu-l mai tulbura pe poet.

Înainte de a sosi anchetatorul, Ivanuşka dormita întins în pat, şi prin faţa lui se perindau tot soiul de vedenii. Astfel i se năzări un oraş ciudat, de neînţeles, inexistent, cu blocuri de marmură, colonade sculptate, cu acoperişuri strălucind în soare, cu turnul lui Antonius negru, sumbru şi nemilos, cu un palat pe colina vestică, scufundat pînă aproape de acoperiş în verdeaţa luxuriantă a unei grădini tropicale, cu statui de bronz care, arzînd în lumina apusului, se înălţau deasupra acestei grădini; văzu defilînd pe sub zidurile oraşului străvechi centuriile romane ferecate în zale.

Prin negura somnului, în faţa lui Ivan se ivi un om stînd nemişcat într-un jeţ, cu obrazul ras, palid, galben, nervos şi obosit, un om într-o mantie albă cu căptuşeală sîngerie, care privea cu ură spre grădina bogată, în care se simţea străin. Mai vedea un munte galben, pleşuv, în vîrful căruia se aflau nişte stîlpi cu drugii de lemn ţintuiţi transversal, pe care nu mai era nimeni.

Cele petrecute însă la Patriarşie prudî încetaseră să-l mai preocupe pe poetul Ivan Bezdomnîi.

— V-aş ruga să-mi spuneţi, Ivan Nikolaevici, la ce distanţă vă aflaţi dumneavoastră de porţiţa turnantă, atunci cînd Berlioz a căzut sub tramvai.

Un zîmbet nepăsător, abia perceptibil apăru pe buzele lui Ivan, şi acesta răspunse:

— Eram departe.

— Dar omul acela în haine cadrilate se afla chiar lângă porțița turnantă?

— Nu, ședea în apropiere, pe o bancă.

— Sînteți sigur că nu s-a apropiat de porțiță în clipa cînd a căzut Berlioz?

— Sînt sigur. Nu s-a apropiat. Ședea tolănit.

Aceste întrebări au fost ultimele pe care le-a mai pus anchetatorul. Apoi s-a ridicat, i-a întins mîna lui Ivanușka, urîndu-i grabnică însănătoșire și exprimîndu-i speranța că în cu-rînd va avea din nou prilejul să-i citească versurile.

— Nu, îi răspunse încet Ivan, n-am să mai scriu versuri. Anchetatorul schiță un zîmbet politicos și-i permise să exprime certitudinea că poetul se află în prezent într-o stare oarecum depresivă, dar că toate acestea vor trece curînd...

— Nu, îi răspunse din nou Ivan, ocolind privirea anchetatorului și uitîndu-se departe spre orizontul care se stîngea, n-o să-mi treacă niciodată. Versurile pe care le-am scris erau niște versuri proaste; abia acum mi-am dat seama.

Anchetatorul îl părăsi pe Ivanușka de la care obținuse un material extrem de prețios. Urmărind firul evenimentelor, de la capăt spre început, s-a reușit în cele din urmă să se ajungă la izvorul de la care au purces toate. Anchetatorul nu se îndoia de faptul că aceste evenimente au început o dată cu crima de la Patriarșie. Indiscutabil că nici Ivanușka și nici acel individ cadrilat nu l-au împins sub tramvai pe nefericitul președinte al Massolit-ului; fizicește, cum s-ar spune, căderea lui sub roțile tramvaiului n-a fost provocată de nimeni. Dar anchetatorul era convins că Berlioz s-a aruncat sub tramvai (sau a căzut sub el) sub acțiunea hipnozei.

Într-adevăr, se strînseseră suficiente date și se cunoștea de pe acum cine și unde trebuie căutat.

Din nefericire însă, era absolut cu neputință să prinzi pe careva. Repetăm, nu încape îndoială că în apartamentul 50, fie el de trei ori blestemat, locuia

cineva. Din cînd în cînd, din acest apartament răspundea la apelurile telefonice cînd o voce hodorogită, cînd una fornăită, uneori se deschidea cîte o fereastră, ba, mai mult, se auzeau din el sunete de patefon. Dar, cu toate acestea, ori de cîte ori se făceau descinderi în apartament, nu era găsit absolut nimeni. Și au fost acolo nu o dată, și la diferite ore din cele douăzeci și patru. Și nu numai atît, prin apartament au trecut și cu o plasă, controlînd toate colțurile. Apartamentul era suspectat de multă vreme. Se supraveghea nu numai drumul care ducea în curte prin spațiul de sub poartă, dar și ușa din dos, ba mai mult, a fost pusă o pază și pe acoperiș, lîngă coșurile pe care ieșea fumul. Orice s-ar spune, apartamentul 50 le dădea de furcă și nimic nu se putea întreprinde în acest sens.

Lucrurile au continuat astfel pînă la miezul nopții spre sîmbătă, cînd baronul Meigel, îmbrăcat în haine de seară și purtînd pantofi de lac, s-a îndreptat solemn spre apartamentul 50 în calitate de musafir. S-a auzit cum cineva i-a deschis baronului, spre a-i permite să intre. Exact la zece minute după aceea, fără să se mai sune, se efectua o descindere, însă nu numai că stăpînii apartamentului lipseau, dar, lucru cu totul ieșit din comun, nu s-a descoperit nici urmă de baron Meigel.

Așadar, după cum am mai spus, lucrurile au durat în felul acesta pînă în zorii zilei de sîmbătă, cînd s-au adăugat date noi și foarte interesante. Pe aeroportul din Moscova a aterizat un avion de călători, cu șase locuri, sosit din Crimeea. Printre alți pasageri a coborît din el un pasager ciudat. Era un cetățean tînăr, cu o barbă țepoasă crescută sălbatic, nespălat de trei zile, cu ochii înroșiți și speriați, fără bagaj și cu o îmbrăcăminte întru cîtva stranie. Purta o căciulă mare de blană, un cojoc îmbrăcat peste cămașa de noapte și papuci de casă, din piele albastră, nou-nouți, de-abia cumpărați. În

clipa cînd s-a dezlipit de scara pe care coborîse din avion, cineva s-a și apropiat de el. Cetățeanul fusese așteptat și, după un timp oarecare, în fața comisiei de anchetă apăru Stepan Bogdanovici Lihodeev, neuitatul director al Teatrului de varietăți, furni-zînd noi date. Acum devenise clar că Woland pătrunsese la „Varietăți” sub înfățișarea unui artist, că l-a hipnotizat pe Stepan Lihodeev, iar apoi a reușit să-l azvîrle afară din Moscova, la cine știe cîți kilometri distanță. În felul acesta, materialul anchetei se mai îmbogăți, dar situația nu se ușura defel, ci, dimpotrivă, deveni mai anevoioasă, întrucît era limpede că a pune mîna pe o persoană care face glume de felul aceleia căreia îi căzuse victimă Stepan Bogdanovici nu era o treabă deloc simplă. Între altele, Lihodeev, la propria sa cerere, fusese închis într-o celulă în care se bucura de securitate deplină, iar în fața comisiei de anchetă apăru Varionuha, arestat cu puțin înainte, în locuința sa, unde se întorsese după o absență de aproape două zile și două nopți, timp în care nu se știuse nimic de el.

Cu toată promisiunea dată lui Azazello de a nu mai minți, administratorul a început prin a cîrpi tot o minciună. Deși, la drept vorbind, nu-l putem condamna prea aspru pentru asta. De fapt, Azazello i-a interzis să mintă și să răspundă obraznic la telefon, or, în cazul de față, administratorul nu discuta prin intermediul acestui aparat. Ferindu-și privirea, Ivan Sa-velievici declară că în ziua de joi se îmbătase de unul singur în biroul său de la „Varietăți”, după care a plecat undeva, dar încotro, nu ține minte, apoi a mai băut un pahar, dar unde, nu ține minte, s-a tăvălit pe undeva pe sub gard, dar unde anume — nici asta n-o ține minte. Numai după ce administratorului i s-a pus în vedere că prin comportarea sa prostească, absurdă, pune piedici într-o anchetă importantă și că pentru asta, bineînțeles, va fi tras la răspundere, Varionuha izbucni în lacrimi și

mărturisi în șoaptă, cu glas tremurat, aruncând priviri speriate în toate părțile, că numai și numai de frică a mințit, că se teme de răzbunarea bandei lui Woland în mîi-nile căreia fusese și că roagă, imploră, că nu are altă dorință decît să fie încuiat într-o cameră blindată.

— Ptiu, fir-ar al naibii! Toți se agață de camera asta blindată! mormăi pe sub nas unul din anchetatori.

— Ticăloșii ăia au băgat o spaimă grozavă în ei, spuse cel care-l vizitase pe Ivanușka.

Îl liniștiră pe Varionuha cît se pricepură mai bine, dîndu-i-se asigurări că îl vor păzi și fără cameră blindată; totodată, constatară că omul nu băuse nici un fel de „pahar” pe sub gard, ci că fusese bătut de doi indivizi dintre care unul cu colți și roșcovan, iar celălalt un grăsan.

— Aha-a, aha, semăna cu un motan?

— Da, da, da, șopti administratorul, înmărmurit de spaimă și, furișînd priviri în jur, dădu noi amănunte asupra felului în care fusese ținut aproape două zile în apartamentul 50, nevoit să servească drept vampir și momeală, și cum era cît pe ce să devină pricina pieirii directorului financiar Rimski...

Între timp fu introdus Rimski, pe care-l aduseseră cu trenul din Leningrad. Dar bătrînul acesta cu părul alb ca neaua, tremurînd de frică și cu mintea rătăcită, în care era foarte greu să-l recunoști pe fostul director financiar, nu voia pentru nimic în lume să spună adevărul și se dovedi extrem de încăpățînat în această privință. Rimski pretindea că nu văzuse în noaptea aceea la fereastră biroului său pe nici o Hella și nici pe Varionuha, ci pur și simplu i s-a făcut rău și, în neștire, a plecat la Leningrad. Inutil să mai adăugăm că directorul financiar, bolnav de-a binelea, și-a încheiat depozitia cu rugămintea de a fi și el închis într-o cameră blindată.

Annuška fu arestată pe cînd încerca să strecoare casieritei de la magazinul universal de pe Arbat o bancnotă de zece dolari. Spusele Annușkăi despre oamenii care ieșeau în zbor prin fereastra casei de pe Sadovaia și despre potcovioara pe care ea, Annuška, a ridicat-o de jos pentru a o duce la miliție fură ascultate cu atenție.

— Potcovioara era într-adevăr de aur, cu briliante? fu întrebată Annuška.

— Tocmai eu să nu recunosc un briliant! răspunse Annuška.

— Dar ți-a dat el bancnota de zece ruble, după cum susții dumneata?

— Eu să nu știu ce-i aia o bancnotă de zece ruble! răspunse Annuška.

— Atunci, cînd s-au transformat în dolari?

— Nu știu nimic de dolari, n-am văzut nici un fel de dolari, răspunse pițigăiat Annuška. Era dreptul meu. Am căpătat o recompensă din care voiam să-mi cumpăr niște stambă. Și pe loc începu să înșire vrute și nevrute, cum că ea nu răspunde pentru conducerea blocului care a prăsit la etajul patru pe necuratul, din pricina căruia nu e chip să trăiască omul liniștit.

La aceste cuvinte, anchetatorul începu să agite enervat tocul pe sub nasul Annușkăi și, întrucît femeia îi plictisise de-a binelea pe toți, îi completă un bilet de ieșire, verde, după care, spre satisfacția tuturor, Annuška dispăru din clădire.

Urmară apoi, unul după altul, un șir întreg de oameni, printre care și Nikolai Ivanovici, chiar atunci arestat, numai din prostia nevestei sale geloase, care anunțase miliția în zorii zilei că bărbatul ei a dispărut. Comisia de anchetă nu fu prea uimită atunci cînd Nikolai Ivanovici a întins pe masă adeverința dată în batjocură, din care rezulta că-și petrecuse timpul la balul dat de Satana. În relatările sale despre felul cum o cărase prin văzduh în spinare pe fata din casă a Margaretei Nikolaevna, în pielea goală, undeva la

dracu-n praznic, ca să facă baie în râu, și despre apariția anterioară acestei plimbări, în fereastra apartamentului, a Margaretei Nikolaevna, goală și ea, Nikolai Ivanovici s-a îndepărtat nițeluș de la adevăr. Astfel, de pildă, nu găsi necesar să pomenească faptul că intrase în dormitor, în mână cu cămășuța aruncată pe geam. Din spusele lui, reieșea că Natașa a ieșit în zbor pe fereastră, l-a încălecat și l-a mînat afară din Moscova.

— În fața forței, am fost nevoit să mă supun, mărturisi Nikolai Ivanovici și încheie cu rugămintea de a nu se sufla nici un cuvînt despre toate acestea consoartei lui, ceea ce i s-a și făgăduit.

Din depozițiile lui Nikolai Ivanovici s-a putut stabili că Margareta Nikolaevna, ca și Natașa, femeia ei de serviciu, au dispărut fără urmă. S-au luat măsuri pentru găsirea lor.

Astfel ancheta, care nu încetase nici o clipă, a intrat în dimineața zilei de sîmbătă. Între timp, în oraș se iscau și se răs-pîndeau fel și fel de zvonuri nemaipomenite, în care o infimă parte de adevăr era înzorzonată cu cele mai gogonate minciuni. Se spunea cum că la „Varietăți” avusese loc o reprezentație, după care cele două mii de spectatori au zbughit-o în stradă, așa cum îi făcuse mama, că fusese descoperită pe strada Sadovaia o imprimerie clandestină de bancnote false de tip vrăjitoresc, că o bandă oarecare a capturat cinci administratori din sectorul distracțiilor, dar că miliția i-ar fi descoperit imediat pe toți, și multe altele pe care ți-e și silă să le repeți.

Între timp, se apropie ora prînzului, și, în încăperea unde se desfășura ancheta, sună telefonul. Din strada Sadovaia se comunica cum că în blestematul apartament au apărut din nou semne de viață. Cineva dinăuntru a deschis ferestrele, în locuință se aud acorduri de pian și voci cîntînd, iar pe pervazul ferestrei a fost văzut un motan negru, încălzindu-se la soare.

Pe la ora patru a acelei zile agitate, un grup mare de bărbați în civil au coborât din trei automobile, oprite la o oarecare distanță de clădirea cu nr. 302 bis din strada Sadovaia. Numerosul grup s-a despărțit în două, dintre care unul a trecut prin gang în curte direct spre ușa a șasea, iar al doilea a deschis o ușă de obicei zăvorită, ce ducea spre intrarea de serviciu, și ambele grupuri au început să urce pe scări diferite spre apartamentul cu pricina.

În acest timp, Azazello și Koroviev, acesta din urmă în ținută obișnuită și nu în fracul lui de gală, ședeau în sufrageria apartamentului, fiind pe terminate cu masa de prînz. Wo-land, după obiceiul său, se afla în dormitor, cît despre motan, nu-i știa nimeni cărările. Judecînd însă după zăngănitul cra-tițelor, care se auzea din bucătărie, se putea admite că Behe-moth se afla tocmai acolo, făcînd pe nebunul, ca de obicei.

— Ce o fi cu pașii ăștia de pe scară? întrebă Koroviev, agi-tînd lingurița în ceașca de cafea neagră.

— Vin să ne aresteze, răspunse Azazello și dădu pe gît un păhărel de coniac.

— Aha, da... Bun... făcu Koroviev.

Cei care urcau scara principală ajunseseră între timp pe palierul etajului patru: acolo, doi instalatori trebăluiau pe lîn-gă radiatorul caloriferului. Cei care urcau schimbară cîteva priviri semnificative cu instalatorii.

— Toată lumea e acasă, șopti unul dintre instalatori, lovind cu ciocanul într-o țeava.

Atunci, cel care pășea în față scoase, fără să se mai ascundă, un mauser negru de sub palton, iar un altul, care mergea alături de el, șperaclele. În general, cei care se îndreptau spre apartamentul 50 erau echipați cu tot dichisul. Doi dintre ei aveau în buzunar niște plase subțiri, de mătase, care se desfășurau cu ușurință, al treilea un arcan, iar al patrulea, niște măști de tifon și fiole cu cloroform.

Într-o secundă, ușa de la intrare în apartamentul cu bucluc fu deschisă, și primul grup se trezi în vestiar, iar ușa din bucătărie, care pocnise în aceeași clipă, dovedi că și al doilea grup, urcat pe scara de serviciu, sosise la timp.

De data aceasta, chiar dacă nu total, într-o anumită măsură succesul era vădit. Oamenii s-au răspîndit neîntîrziat prin toate odăile, dar n-au găsit nicăieri nici țipenie; în schimb, în sufragerie, pe masă, se vedeau resturile unui prînz, fără îndoială de curînd părăsit, iar în salon, pe prichiciul șemineului, lingă o carafă de cristal, ședea un uriaș motan negru care ținea în labe un primus.

Un răstimp destul de îndelungat cei intrați îl priviră pe motan fără a scoate un sunet.

— Hm, hm... Într-adevăr e grozav... șopti unul dintre ei.

— Nu fac pozne, nu mă leg de nimeni, repar primusul și atîta tot, rosti motanul încruntat, pe un ton ostil, în plus, so-cot de datoria mea să vă previn că pisica este un animal străvechi și tabu.

— Impecabilă punere în scenă, șopti unul din cei sosiți, în timp ce altul rosti tare și răspicat:

— Hai, motan tabu și ventriloc, ia poftește încoace!

O plasă se desfășură în văzduh, dar cel care o aruncase, spre cumplita uimire a tuturor, dădu greș și prinse doar carafa de cristal care se prăbuși zăngănind și se făcu țandări.

— Unu la zero! urlă motanul. Ura!

Și imediat, punînd la o parte primusul, scoase de la spate un browning. Îl îndreptă într-o clipă asupra celui care se afla mai aproape de el, dar, înainte să fi apucat să apese pe trăgaci, în mîna omului fulgeră o flacără și, o dată cu împușcătura mauserului, motanul se prăbuși cu capul în jos de pe șemineu, scăpînd din mînă browningul și trîntind pe podea primusul.

— S-a isprăvit, rosti animalul cu voce stinsă și se întinse sfîrșit în balta de sînge; dați-vă la o parte

o secundă, lăsați-mă să-mi iau rămas-bun de la acest pământ. O, Azazello, prietenul meu, gemu motanul, șiroind de sânge, unde ești? Și-și îndreptă ochii care se stingeau înspre ușa ce dădea în sufragerie — n-ai sărit în ajutorul meu într-o luptă inegală, l-ai părăsit pe sărmanul Behemoth pentru un pahar de coniac — ce-i drept, un coniac epocal! dacă-i așa, fie ca moartea mea să-ți apese cugetul, iar eu îți las moștenire browningul meu...

— Plasa, plasa, plasa... șoptiră alarmați cei din jurul motanului!

Dar plasa, dracu știe de ce, se agățase în buzunarul cuiva și nu voia să iasă afară.

— Singurul lucru care poate salva un motan rănit de moarte, bîigui din greu motanul, e o înghițitură de benzină, și, profitînd de zăpăceala tuturor, își lipi botul de orificiul rotund al primusului și sorbi din benzină.

În aceeași clipă, sângele care i se prelingea pe sub laba stîn-gă din față se opri. Motanul sări în picioare viu și nevătămat, și, mai sprinten ca oricînd, apucă primusul subțioară și o zbughi cu el înapoi pe șemineu, iar de acolo, sfișiind tapetul, se cațără pe perete și peste două secunde se afla sus, deasupra tuturor, cocoțat pe o galerie de metal.

Într-o clipită, mai multe mîini se încleștară de perdeă smul-gînd-o cu galerie cu tot, din care pricină soarele năvăli în odaia întunecată. Dar nici motanul care se înzdrăvenise prin șarla-tanie, nici primusul nu căzură jos. Fără să se despartă de acest instrument, motanul izbuti să facă un salt prin aer, pînă la lustra care atîrna la mijlocul odăii.

— Scara de funie! strigară cei de jos.

— Vă provoc la duel! urlă motanul zburînd pe deasupra capetelor cu lustra care se legăna; acum, ținea din nou în labe browningul, iar primusul îl așezase între brațele lustrei.

Pișicherul duse pistolul la ochi și, balansîndu-se ca un pendul deasupra celor adunați jos, deschise focul asupra lor. Bubuiturile cutremurară

apartamentul. Cioburile lustrei de cristal se împrăștiară pe podea, oglinda de pe șemineu crăpă în mii de raze, aerul se umplu de praf de tencuială. Tuburile de cartușe goale porniră să salte pe dușumea, geamurile plesniră și, din primusul găurit cu un glonte, țîșni benzina. Acum nu mai putea fi vorba ca motanul să fie luat de viu, și, drept răspuns, cei veniți trăgeau din mausere cu precizie, ca turbați, în capul, în burta, în pieptul și în spinarea animalului. Sunetul focurilor de revolver trezi panică afară, pe asfaltul din curte.

Dar aceste împușcături nu durară prea mult, potolindu-se cumva de la sine. Fapt e că atît motanul, cît și cei veniți nu avuseseră absolut nimic de suferit din pricina lor. Nu fusese nimeni nu numai ucis, dar nici măcar rănit. Toți, printre care și motanul, rămăseseră absolut teferi și nevătămați. Pentru a verifica definitiv acest lucru, unul dintre vizitatori trase cinci gloanțe la rînd în capul afurisitului animal, la care motanul răspunse prompt, descărcînd o magazie întreagă de cartușe; rezultatul — același: nici un efect asupra nimănui. Motanul se legăna pe lustră, ale cărei balansări se încetineau tot mai mult, suflînd cine știe de ce în țeava revolverului și scuipîn-du-și în labă.

Pe fețele celor de jos, încremeniți și muți, se zugrăvi expresia unei totale nedumeriri. Era unicul sau unul dintre puținele cazuri cînd împușcăturile nu produceau nici un efect. S-ar fi putut admite, bineînțeles, că pistolul motanului nu era decît o jucărie, dar despre mauserele celor veniți nu se putea nicidecum afirma același lucru. Prima rană a motanului, cum reieșea acum clar și fără putință de tăgadă, nu fusese decît o scamatorie, o prefăcătorie nerușinată, la fel ca și băutul benzinei.

S-a mai făcut o încercare de a se pune mîna pe motan. A-runcară un arcan, dar acesta se agăță de o luminare și lustra se prăbuși. Izbitura ei păru să cutremure întreaga clădire, dar degeaba. Cei prezenți fură improșcați cu țandări, iar motanul

zbură prin aer și se așeză sus de tot, sub tavan, pe partea superioară a ramei aurite care încadra oglinda de pe șemineu. N-avea de gând s-o șteargă nicăieri, ba dimpotrivă, șezînd într-o relativă siguranță, începu din nou să pălăvrăgească.

— Nu înțeleg defel, strigă el de sus, cauzele acestei comportări atît de violente față de mine...

De la primele cuvinte însă, o voce groasă, tunătoare, răs-nînd de undeva, întrerupse cuvîntarea motanului:

— Ce se întîmplă în casă? Sînt deranjat în preocupările mele.

O altă voce, neplăcută și fonfăită, răspunse...

— Bineînțeles, cine poate fi altul decît Behemoth, lua-l-ar dracu!

Un al treilea glas, scîrțîit, rosti:

— *Messire!* E sîmbătă! Soarele apune. Venit-a ceasul!

— Vă rog să mă scuzați, dar nu mai pot continua discuția, spuse motanul de pe oglindă. Venit-a ceasul.

Își azvîrli pistolul și sparse ambele geamuri de la fereastră. Apoi aruncă benzină pe jos și benzina se aprinse de la sine, stîrnind o vîlvătaie pînă-n tavan.

Incendiul se dezlănțui cu o neobișnuită putere și repeziciune; ardea, mai abitir ca benzina. Pe loc tapetul începu să fumege, perdeaua, ruptă și căzută pe dușumea, se aprinse, luară foc ramele ferestrelor sparte. Motanul se arcui, mieună, sări de pe oglindă pe pervazul ferestrei și dispăru împreună cu primusul său. De afară s-auziră împușcături. Omul care ședea pe o treaptă a scării de incendiu, la nivelul ferestrelor văduvei, trăsese în motan pe cînd zbura de pe un pervaz pe altul, îndreptîndu-se spre burlanul de la colțul casei, ce era construită, după cum s-a mai spus, cu fațada în formă de U. De pe burlan motanul se cațără pe acoperiș. Acolo, din păcate, tot fără rezultat, fu întîmpinat de gloanțele celor care păzeau coșurile,

dar motanul se pierdu în lumina crepusculară ce învăluia orașul.

Între timp, în apartament luase foc parchetul sub picioarele celor veniți și, în mijlocul flăcărilor, chiar în locul unde se tăvălise mai adineauri motanul, prefăcându-se rănit, apăru, din ce în ce mai deslușit, cadavrul fostului baron Meigel, cu bărbia repezită în sus și ochii sticloși. N-a mai fost cu putință să-l tragă afară.

Țopăind pe scîndurile parchetului cuprinse de flăcări, lo-vindu-se cu palmele peste pieptul și umerii care fumegau, cei din salon se retraseră în odaia de lucru și apoi în vestiar. Ceilalți, rămași în dormitor și în sufragerie, ieșiră fuga pe coridor. Tot în vestiar năvăliră și cei ce păzeau bucătăria. Salonul era numai flăcări și fum. Cineva reuși să formeze din goană numărul pompierilor, strigînd în receptor:

— Strada Sadovaia 302 bis!...

Nu se mai putea zăbovi. Flăcările pătrunseseră și în vestiar. Aerul era înăbușitor.

În clipa în care din ferestrele sparte ale apartamentului vrăjit țîșniră primele trîmbe de fum, în curte răsunară strigăte disperate:

— Foc! Foc! Incendiu! Arde!

În numeroasele apartamente ale imobilului oamenii strigau la telefon:

— Sadovaia! Sadovaia 302 bis!

În timp ce strada Sadovaia răsuna de clopotele mașinilor roșii și lungi, ce-ți înghețau inima năvălind din toate părțile orașului, oamenii care alergau înnebuniți prin curte văzură cum, o dată cu fumul, pe fereastra etajului patru ies în zbor trei siluete întunecate, după toate aparențele, de bărbați, și silueta unei femei goale.

28 Ultimele aventuri ale lui Koroviev și Behemoth

Desigur, nu se poate spune cu certitudine dacă aceste siluete au existat cu adevărat sau li s-au năzărit numai locatarilor zguduiți de *groază*, din imobilul cu ghinion de pe Sadovaia. Iar în cazul în care au existat totuși, nimeni nu știe încotro au pornit-o. Nu putem spune clar nici unde s-au despărțit, știm numai că aproximativ la un sfert de oră după incendiul de pe Sadovaia, lângă ușile cu oglinzi ale magazinului Torgsin din piața Smolenski apăru un cetățean lung cât o prăjină, îmbrăcat în haine cadrilate, însoțit de un motan mare, negru.

Serpuind cu îndemînare printre trecători, cetățeanul deschise ușa de afară a magazinului. Dar aici un portar scund, scofîlcit și dușmănos din cale-afară, îi bară drumul și-i zise iritat:

— Cu motani nu e voie.

— Pardon, zdrăngăni lunganul și-și propti mîna noduroasă de ureche, ca și cînd ar fi fost surd, cu motani, ați spus? Și unde vedeți dumneavoastră vreun motan?

Portarul holbă ochii, și avea de ce: la picioarele cetățeanului nu mai era nici un motan, iar în loc de motan, de după umărul cadrilatului se ițea și încerca să se strecoare în magazin un grăsan cu o șapcă ruptă pe cap, care într-adevăr semăna la mutră cu un motan. Grăsanul avea în mîini un primus.

Perechea asta de vizitatori nu-i plăcu deloc, nu se știe de ce, portarului-mizantrop.

— La noi totul e numai pe valută, hîrîi el, privind enervat de sub sprîncenele sure, flocoase, mîncate parcă de molii.

— Dragul meu, zdrăngăni lunganul, în timp ce ochiul îi scînteia din *pince-nez-u*\ spart, dar de unde știi dumneata că eu n-o am? Judeci după costum? Să n-o faci asta niciodată, scumpe păzitor! Te poți înșela, și destul de serios. Mai recitește o dată măcar istoria celebrului calif Harun-Al-Rașid. Dar în cazul de față, dînd

temporar la o parte această istorie, vreau să-ți spun că am să mă plîng contra dumitale administratorului și am să-i povestesc despre dumneata niște chestii, de nu știu dacă nu vei fi nevoit să părăsești postul dumitale dintre ușile acestea sclipitoare cu oglinzi.

— S-ar putea să am primusul plin de valută, intră arțăgos în discuție grăsanul motanoform, care se tot băga să intre în magazin. Din spate presa și se enerva publicul. Privind cu ură și îndoială perechea stranie, portarul se dădu la o parte, și cunoștințele noastre, Koroviev și Behemoth, se pomeniră în magazin.

Aici, cei doi se uitară mai întâi jur împrejur, și apoi, cu glas răsunător, care s-a făcut auzit absolut în toate colțurile, Koroviev decretă:

— Excelent magazin! Un magazin foarte, foarte bun! Publicul se întoarse de la teighele și, nu se știe de ce, privi cu uimire pe cel care vorbea, deși omul avea toate motivele să laude magazinul.

Sute de vălătuci de stambă de toate culorile se vedeau în rafturi. În spatele lor se ridicau altele de sifon, atică și postav pentru frac. Mai departe se înălțau stive de cutii cu încălțăminte și câteva cetățene ședeau pe niște scăunele joase, avînd piciorul drept încălțat cu un pantof vechi, ponosit, iar cel sting cu un escarpen nou, strălucitor, cu care tropoteau îngrijorat pe covoraș. Undeva, în adîncul magazinului, după colț, cîn-tau niște patefoane.

Dar, trecînd pe lîngă toate aceste minunății, Koroviev și Behemoth se îndreptară direct spre punctul de joncțiune dintre secțiile de gastronomie și cofetărie. Aici era spațiu suficient, cetățenele cu berete și băsmăluțe pe cap nu luau cu asalt teighelele, ca în secția de stămburi.

Un om scund, total pătrat, cu fața aproape albastră de bine ras ce era, cu ochelari în ramă de бага pe nas, cu pălărie nou-nouță pe cap, călcată și cu panglica strălucitor de curată, îmbrăcat cu palton liliachiu și mănuși roșcate din piele de

căprioară, stătea în fața tejghelei și mîrîia ceva pe un ton poruncitor. Vînzătorul cu halat alb, curat și cu o tichiuță albastră îl servea pe clientul liliachiu. Cu un cuțit foarte bine ascuțit, aidoma cuțitului furat de Levi Matei, el scotea de pe somonul roz, gras și-nlăcrimat, pielea cu ape argintii, care semăna cu pielea de șarpe.

— Și secția asta este splendidă, recunosc solemn Koroviev, și cetățeanul străin este simpatic, arată el binevoitor cu degetul spinarea liliachie.

— Nu, Fagot, nu, îi răspunse îngîndurat Behemoth, tu te înșeli, amicul meu drag. După mine, figurii gentlemanului liliachiu îi lipsește ceva.

Spatele liliachiu tresări, dar probabil întîmplător, că doar nu putea să înțeleagă un străin ceea ce vorbeau rusește Koroviev cu însoțitorul său.

— Bun este? întrebă cumpărătorul liliachiu pe vînzător.

— E grozav, îi răspunse vînzătorul, scormonind cochec sub pielea peștelui cu tăișul cuțitului.

— Bun place, prost nu place, vorbea sever străinul.

— Fără îndoială! îi răspunse în extaz vînzătorul. Atunci cunoștințele noastre se depărtară de străin și de somonul lui, oprindu-se la tejgheaua secției de cofetărie.

— Tare cald e astăzi, se adresă Koroviev vînzătoarei — tinerică și cu obrazii ca doi bujori —, dar nu primi nici un răspuns. Cu cît vindeți mandarinele, se informă arunci Koroviev.

— Treizeci de kopeici kilogramul, îi răspunse vînzătoarea.

— Totul e piperat, observă oftînd Koroviev, eh, eh, apoi se mai gîndi nițel și-l invită pe însoțitorul său: Mănîncă, Behemoth.

Grăsanul își băgă primusul subțioară, își însuși mandarina de deasupra piramidei și, halind-o pe loc cu coajă cu tot, se apucă de a doua.

Pe vînzătoare o apucă o groază mortală.

— Ați înnebunit! strigă ea, pierzându-și culorile din obraji. Prezentați cecul! cecul! și scăpă din mână cleștele pentru bomboane.

— Suflețelule, drăguță, frumoaso, șuieră Koroviev pră-vălindu-se peste tejghea și făcînd cu ochiul vînzătoarei, astăzi nu avem valută... dar nu mai tîrziu de luni vă restituim totul — bani peșin. Stăm aproape de aici, pe Sadovaia, unde e incendiul.

Behemoth înghiți a treia mandarină, băgă laba în construcția meșteșugită din batoane de ciocolată, scoase unul de dedesubt, din care *cauză*, bineînțeles, construcția se prăbuși, iar motanul înghiți ciocolata cu ambalajul ei cu tot.

Vînzătorii de la secția de pescărie parcă încremeniseră cu cuțitele lor în mâini, străinul liliachiu se întoarce cu fața spre jefuitori și în clipa aceea se constată că Behemoth nu avusese dreptate: figurii liliachiului nu că-i lipsea ceva, dimpotrivă, mai degrabă avea ceva mai mult decît trebuie; obrajii proeminenți, lăsați în jos, și niște ochi care fugeau încoace și încolo.

Îngălbenind ca lămîia, vînzătoarea strigă pe un ton amă-rît, de răsuna tot magazinul.

— Palosici, Palosici!

Auzind aceste strigăte, publicul din secția de stămburi se năpusti în secția de cofetărie, iar Behemoth se reîntoarce din calea ispitelor de cofetărie și-și băgă laba în butoiul cu inscripția „Scrubie de Kerci, calitatea întâi”, scoase o pereche de pești și-i înghiți, scuipînd cozile.

— Palosici! se repetă strigătul disperat din cofetărie, iar la secția de pescărie răcnă un vînzător cu cioc:

— Ce faci, spurcăciune!

Pavel Iosifovici se și grăbea spre locul acțiunii. Era un bărbat prezentabil, cu halat alb, curat, ca un chirurg, și cu un creion ițindu-i-se din buzunar. Se vedea că Pavel Iosifovici este un om cu experiență. Observînd în gura lui Behemoth coada de la a treia

scrumbie, a apreciat cât ai clipi situația, a înțeles absolut totul și, fără să înceapă nici un fel de altercații cu cei doi obraznici, făcu semn cu mîna în depărtare, dînd comanda:

— Fluieră!

Ieșind valvîrtej dintre ușile cu oglinzi, portarul ajunsese cât ai clipi la colțul bulevardului Smolenski și prinse a slobozi un fluierat sinistru. Publicul începu să-i înconjoare pe ticăloși și atunci Koroviev luă lucrurile în mînă.

— Cetățeni! strigă el cu o voce stridentă, subțire, ce se petrece? Aud? Permiteți-mi să vă întreb! Un om sărac, Koroviev strecură un tremur în glasul său și-l arată pe Behemoth, care pe loc croi o mutră plîngăreață. Un om sărac repară toată ziua primusuri; lui i s-a făcut foame... și de unde să ia valută?

Pavel Iosifovici, de obicei reținut și calm, auzind aceste vorbe, strigă aspru:

— Tu să lași asta! și făcu iar semn cu mîna în depărtare, de data asta pierzîndu-și răbdarea. Atunci trilurile de la ușă răsunară mai vesel.

Dar Koroviev, fără să se tulbure defel de atitudinea lui Pavel Iosifovici, urmă:

— De unde? pun tuturor întrebarea! El este sfîrșit de foame și sete! Îi este foarte cald. Ei, și a luat de probă, nenorocitul, o mandarină. Și, de fapt, mandarina asta costă trei kopeici. Și uite că dînșii fluieră deja, ca privighetorile, primăvara, în pădure, deranjează miliția, o întrerup de la lucru. Dar dumnealui are voie? Ce ziceți? și aici Koroviev îl arată pe grăsanul liliachiu, ceea ce făcu deodată ca fața acestuia să exprime o neliniște teribilă. Cine este dumnealui? Vă întreb! De unde a sosit? Pentru ce? Ne-a fost dor poate de el? L-am invitat noi să vină? Păi sigur, urla cât îl țineau bojocii, strîmbîndu-și gura sarcastic, fostul dirijor de cor, dumnealui e, vezi doamne, îmbrăcat în costum de gală liliachiu, s-a umflat tot de cât somon mănîncă, e umflat tot și de valută, pe cînd

al nostru, al nostru! Mi-e amar! Da, amar! Amar! urlă Koroviev, ca un cavaler de onoare la o nuntă de pe vremuri.

Tot acest discurs stupid, lipsit de tact la culme și probabil dăunător din punct de vedere politic l-a făcut pe Pavel Iosifovici să se cutremure de mînie, dar, oricît de ciudat ar părea, după ochii publicului adunat se vedea că la foarte mulți oameni el a provocat compasiune și înțelegere. Iar în clipa în care Behemoth, punîndu-și la ochi mîneca murdară și ruptă, strigă tragic:

— Îți mulțumesc, prietene credincios, ai luat apărarea celui care a suferit! — în clipa aceea se produse o minune.

Un bătrînel foarte la locul lui, îmbrăcat sărăcăcios, dar curățel, bătrînelul care cumpărase trei prăjituri cu migdale la secția de cofetărie, se schimbă deodată la față. Ochii îi scînteie iară scoțînd foc de luptă, el se făcu stacojiu, aruncă pachetul cu prăjituri pe jos și strigă:

— E adevărat! — cu o voce subțire, de copil. Apoi trase de o tavă, aruncă în ea resturile din Turnul Eiffel de ciocolată dăruit de Behemoth, o avîntă în sus, smulse cu mîna stîngă pălăria de pe capul străinului liliachiu, iar cu cea dreaptă îl lovi cu tava peste capul pleșuv. Se rostogoli un sunet, cum se întîmplă cînd dintr-un camion se descarcă foi de tablă. Fă-cîndu-se alb la față, grăsanul căzu pe spate și nimeri în butoiul cu scrumbia de Kerci, făcînd să țîșnească din el o fîntînă arteziană de rasol de scrumbie. Apoi s-a petrecut o a doua minune: Cel liliachiu, prăbușindu-se în butoi, strigă într-o limbă rusă curată, fără pic de accent:

— Mă omoară! Să vină miliția! Mă omoară bandiții! pesemne, datorită șocului suferit, omul căpătase dintr-o dată cunoștințe vaste de limbă rusă, pe care n-o știuse pînă atunci.

În clipa aceea se întrerupse fluieratul portarului, și în mulțimile de cumpărători emoționați se văzură apropiindu-se două coifuri de milițieni. Dar

vicleanul de Behemoth, așa cum la baia de aburi se toarnă peste cărămizi apă dintr-un ciubăr, turnă benzină din primus peste tejgheaua cofetăriei, care se învîlvoră de la sine. Flacăra izbucni în sus și alergă de-a lungul tejghelei, înghițind panglicile frumoase din hîrtie de pe coșurile cu fructe. Cu țipete stridente, ascuțite, vînzătoarele o tuliră la fugă de după tejghea și, îndată ce părăsiră locul, se aprinseră storurile de pînză de la ferestre, iar pe podea luă foc benzina. Cu țipete desperate, publicul se retrase în panică din secția de cofetărie, mototolindu-l, zdrobindu-l pe Pavel Iosifovid, de care nu mai era nevoie, iar din secția de pescărie, în flanc cîte unul, cu cuțitele lor ascuțite, fugiră la trap vînzăto-rii spre ușa din dos. Smulgîndu-se din butoi, cetățeanul liliachiu, tot numai lichid cleios și dens de la scrumbii, se rostogoli peste somonul de pe tejghea și o luă în urma vînzătorilor. Zăngăniră risipindu-se pe jos cioburile din ușile cu oglinzi de la intrare, forțate și sparte de oamenii care se salvau, iar amîndoi nemernicii — și Koroviev, și mîncăul Behemoth — dispărură, unde — nu se știa și nu se putea înțelege. După aceea, niște martori oculari, care au fost prezenți de la începutul incendiului din Torgsin, de pe bulevardul Smolenski, povesteau cum că ambii huligani zburară în sus spre tavan și că acolo cică s-au spart, asemenea unor baloane cu care se joacă copiii.

Desigur, este îndoielnic să se fi petrecut lucrurile chiar așa, dar ceea ce nu știm, nu știm.

Dar știm că fix peste un minut după împlinirea de pe Smolenski — și Behemoth, și Koroviev se aflau pe trotuarul unui bulevard, tocmai în fața casei mătușii lui Griboedov. Koroviev se opri lîngă grilaj și vorbi:

— Ia te uită! Păi asta-i Casa Scriitorilor! Știi, Behemoth, am auzit multe lucruri frumoase despre casa asta. Îți atrag atenția, dragul meu, asupra ei. E

o plăcere să te gîndești că sub acest acoperiș se adăpostesc și se coc o groază de talente!

— Precum ananașii în seră, zise Behemoth și, ca să admire mai lesne casa vopsită în crem, cu coloane, se cațără pe postamentul de beton al grilajului de fontă.

— Ai perfectă dreptate, se declară Koroviev de acord cu nedespărțitul său amic, și un dulce fior de teamă și se strecoară în inimă, cînd te gîndești că în casa asta, chiar acum, se coace viitorul autor al lui *Don Quijote* sau *Faust* sau, dracu știe, poate chiar acela al *Sufletelor moarte*. Ce zici?«

— Ți-e și groază să te gîndești, încuviință Behemoth.

— Da, urmă Koroviev, te poți aștepta la lucruri uluitoare de la pepiniera aceasta care întrunește sub acoperișul ei cîte-va mii de martiri, hotărîți să-și încheie viața slujind Melpo-menei, Polimniei și Thaliei. Îți închipui ce zarvă se va stîrni atunci cînd cineva din ei va oferi publicului cititor, pentru început, un *Revizorul* sau, în cel mai rău caz, un *Evgheni Oneghin*!

— Și foarte simplu! confirmă din nou Behemoth.

— Da, urmă Koroviev și-și ridică degetul, îngrijorat — dar!... Dar, zic eu și repet acest „dar”!... Numai dacă asupra acestor gingașe plante de seră nu va năvăli vreun microorganism, dacă nu le va surpa la rădăcină, dacă ele nu vor putrezi! Și asta se întîmplă cu ananașii! Vai-vai-vai, cît de des se întîmplă!

— Apropo, se interesă Behemoth, strecurîndu-și capul rotund ca o bilă printre gratii, oare ce fac ăia pe verandă?

— Iau masa, îl lămuri Koroviev și trebuie să-ți mai spun, dragul meu, că restaurantul de aici e bun și destul de ieftin. Unde mai pui că eu, ca orice turist gata să pornească mai departe într-o călătorie lungă, simt nevoia să iau o gustărică și să beau o halbă de bere rece.

— Dorințele noastre coincid, sări Behemoth, și cei doi netrebnici porniră pe cărarea asfaltată, umbrită de tei, drept spre veranda restaurantului, unde oamenii habar n-aveau ce ne-norocire-i paște.

O cetățeană palidă și plictisită, cu basc alb pe cap și șosete tot albe în picioare, ședea pe un scaun vienez lângă intrarea din colț a verandei ce se pierdea în frunzișul verde. În fața ei, pe o masă simplă de bucătărie, se afla un registru mare de birou, în care femeia, nu se știe pentru ce, îi trecea pe toți cei care intrau în restaurant. Când Koroviev cu însoțitorul său își făcură apariția, cetățeană cu registrul îi opri.

— Legitimațiile dumneavoastră, ceru ea, uitându-se mirată la *pince-nez-ul* lui Koroviev, la primusul pe care-l ducea în brațe Behemoth, precum și la mîneca ruptă în cot a acestuia.

— Mii de scuze, ce fel de legitimații? se miră Koroviev.

— Sînteți scriitori? întrebă la rîndul ei cetățeană.

— Indiscutabil, îi răspunse demn Koroviev.

— Legitimațiile dumneavoastră? repetă femeia.

— Comoara mea... Începu duios Koroviev.

— Nu sînt comoară, îl puse la punct cetățeană.

— O, ce păcat! făcu deziluzionat Koroviev și urmă: Ei, dacă nu vrei să fii o comoară, ceea ce ar fi fost foarte plăcut, n-ai decît să nu fii! Uite ce vreau să-ți spun: Ca să te convingi că Dostoievski este scriitor, trebuie neapărat să-i ceri legitimația? Păi, ia dumneata la întîmplare cinci pagini din orice roman al lui și te vei convinge, fără nici o legitimație, că ai de-a face cu un scriitor! Și-apoi, cred că nici nu avea legitimație! Ce părere ai? se întoarce el spre Behemoth.

— Fac prinsoare că nu avea, spuse acesta, punînd primusul pe masă, lângă registru și ștergîndu-și sudoarea de pe frunte cu laba plină de funingine.

— Dumneavoastră nu sînteți Dostoievski, zise cetățeană pe care Koroviev căuta s-o zăpăcească.

— Cine știe, cine știe, obiectă pezevenghiul.

— Dostoievski a murit, zise femeia, dar nu prea convinsă.

— Protestez! exclamă cu înflăcărare Koroviev. Dostoievski e nemuritor!

— Prezentați legitimațiile, cetățeni! mai ceru o dată femeia.

— Iartă-mă, te rog, dar, la urma urmei, e caraghios! nu se lăsă Koroviev. Pe un scriitor nu-l apreciezi după legitimație, ci după scrierile lui! Ce știi dumneata despre planurile care roiesc în capul meu? Sau în acest cap? arătă el spre capul lui Behemoth, care își scoase imediat șapca, vrînd parcă să-i dea posibilitatea femeii să-i examineze mai bine căpățîna.

— Faceți loc, cetățeni, zise femeia, enervîndu-se. Koroviev și Behemoth se traseră la o parte, făcînd loc unui scriitor în haine cenușii, cu o cămașă albă de vară, fără cravată, cu guler răsfrînt și cu un ziar sub braț. Acesta o salută prietenos din cap pe cetățeană, puse din mers, în chip de iscălitură, un fel de cîrlig în registrul ce i se întinse și-și urmă drumul pe verandă.

— Of, din păcate, nu noi, vorbi trist Koroviev, nu noi, ci el va avea parte de această halbă de bere, rece ca gheața, la care tu și cu mine, sărmani pribegi, am visat atîta! Situația noastră e tristă și grea și nici nu știu ce-o să ne facem.

Behemoth își desfăcu mîinile într-un gest amar de neputință și-și puse șapca pe cap — un cap rotund, năpădit de un păr des, semănînd grozav a blană de pisică.

Și, deodată, un glas înfundat, dar autoritar, răsună deasupra capului femeii.

— Dă-le drumul înăuntru, Sofia Pavlovna!

Cetățeană cu registrul rămase uluită. Din frunzișul verandei răsări pieptul alb al unui frac și barba ascuțită a piratului. Se uita prietenos la cei doi borfași dubioși și, mai mult decît atît, îi invita cu gesturi amabile. Archibald Archibaldovici se

bucura de un prestigiu cu totul deosebit în restaurantul pe care-l administra, așa că Sofiei Pavlovna nu-i rămase decît să-l întrebe supusă pe Koroviev:

— Numele dumneavoastră?

— Panaev, răspunse acesta, politicos.

Femeia notă acest nume, ridicînd o privire întrebătoare spre Behemoth.

— Skabicevski, miorlăi acesta, arătîndu-i, nu se știe de ce, cu un gest, primusul.

Sofia Pavlovna notă și acest nume și trase registrul mai la îndemîna celor doi, ca să-și pună semnăturile. În dreptul numelui „Panaev”, Koroviev scrisese „Skabicevski”, iar Behemoth iscăli „Panaev” acolo unde scria „Skabicevski”.

Uluind-o definitiv pe Sofia Pavlovna, Archibald Archibaldovici, cu un zîmbet fermecător pe buze, îi conduse pe oaspeți la cea mai bună masă, de la celălalt capăt al verandei, unde se așternea umbra mai deasă, și unde, în preajma mesei, sclișea soarele jucăuș și vesel într-unui din spațiile acelea înguste, fără frunziș. Clipind mirată, Sofia Pavlovna examina îndelung inscripțiile ciudate făcute în registru de cei doi vizitatori neașteptați.

Pe ospătari, Archibald Archibaldovici îi uimi tot atît cît o uimise pe Sofia Pavlovna. El însuși trase mai la o parte unul din scaunele mesei, invitîndu-l pe Koroviev să ia loc, făcu unuia cu ochiul, șopti ceva la urechea altuia, și doi ospătari prinseră a se agita în jurul clienților nou-veniți, dintre care unul își puse pe podea primusul, alături de ghetetele care căpătaseră, de purtate ce erau, o nuanță roșcată.

Fața de masă veche, cu pete galbene dispăru numaidecît și, în văzduh, trosnind de scrobită ce era, își avîntă faldurile o față de masă albă, imaculată, ca un burnuz de beduin, în timp ce Archibald Archibaldovici șoptea încet, dar foarte expresiv, chiar la urechea lui Koroviev:

— Cu ce vă putem servi? Avem batog special... l-am smuls de la congresul arhitecților...

— Dați-ne... hm... o gustărică să hm... mugi binevoitor Koroviev, tolănindu-se pe scaun.

— înțeleg, zise cu tîlc Archibald Archibaldovici, închizînd ochii.

Văzînd cum se poartă șeful restaurantului cu acești clienți mai mult decît dubioși, ospătarii își lăsară bănuielile și se puseră serios pe treabă.

Unul dintre ei îi servi un chibrit lui Behemoth care-și scosese chiștocul din buzunar și-l băgase în gură, un altul veni în fugă, zăngănind niște pahare de sticlă verde, așeză în fața celor două tacîmuri păhărele, pahare de vin negru, cupe subțiri de cristal, din care atît de bine se soarbe *narzanul*, sub umbrarul... nu, anticipînd, vom spune: din care atît de bine *se sorbea narzanul* sub umbrarul verandei de neuitat a „Casei Griboedov”.

— Vă recomand un fileu de ierunci, torcea melodios Archibald Archibaldovici.

Oaspetele cu *pince-nez-ul* plesnit aproba toate sugestiile comandantului de bric, privindu-l binevoitor prin geamul său inutil.

Scriitorul Petrakov-Suhovei, care-și consuma friptura de porc la o masă vecină, împreună cu consoarta, observă cu spiritul său ager, propriu tuturor scriitorilor, curtea pe care o făcea Archibald Archibaldovici celor doi oaspeți noi și se mira din cale-afară. Iar consoarta lui, o doamnă foarte respectabilă, fu chiar geloasă pe Koroviev și bătu cu lingurița în masă, dînd a înțelege: De ce nu sîntem serviți prompt? Ar fi timpul să vină înghețata! Ce se-ntîmplă aici?

Adresîndu-i Petrakovei un zîmbet fermecător, Archibald Archibaldovici trimise la ea un ospătar, fiindcă el nu se îndura să-și părăsească oaspeții dragi. Ah, ce om inteligent mai era și Archibald Archibaldovici! Și avea un spirit de observație, cu nimic mai prejos decît chiar scriitorii! Știa el și despre reprezentația de la „Varietăți”, și despre multe alte întîmplări din acele zile și, la rîndul lui, auzise, dar contrar altora înregistrase bine

cuvintele „cadrilatul” și „motanul”. Archibald Archibaldovici ghicise din capul locului cine sînt oaspeții săi, și, ghicind, nu se apucă, firește, să se certe cu ei. Iar Sofia Pavlovna asta, halal! Ce idee — să le interzică ăstora doi accesul! Deși, de fapt, ce pretenții poți avea de la dînsa!

Înfîgîndu-și cu aroganță lingurița în înghețata de vanilie ce se topea văzînd cu ochii, Petrakova privea nemulțumită cum pe masa la care ședeau cei doi, îmbrăcați ca niște bufoni, apăreau ca prin farmec tot soiul de bunătăți. Castronul cu icre negre era împodobit cu foi de salată verde, spălate și lucitoare. .. Încă o clipă și, pe o măsuță specială, de alături, se ivi o frapieră de argint, rece, aburită.

Numai după ce se convinse că totul fusese făcut cum trebuie, cînd, purtată de un ospătar, sosi în zbor o tigaie cu capac în care sfîrîia ceva, abia atunci Archibald Archibaldovici își îngădui să-i părăsească pe cei doi vizitatori enigmatice, șoptindu-le în prealabil:

— Pe mine să mă scuzați! Numai o clipă! Vreau să supraveghez personal cum se frig fileurile!

Se îndreptă în goană și dispăru în restaurant. Dacă un observator ar fi putut să-l urmărească mai departe pe Archibald Archibaldovici, purtările lui i s-ar fi părut, fără îndoială, oarecum misterioase.

Șeful nu se îndreptă deloc spre bucătărie să supravegheze fileurile, ci spre camera restaurantului. Descuie ușa cu cheia lui, intră, se închise înăuntru, scoase din lada cu gheață două trunchiuri mari de batog, cu grijă să nu-și murdărească manșetele, împacheta batogul în ziar, îl legă bine cu sfoară și-l puse deoparte. Apoi, trecînd în odaia de-alături, controla dacă sînt la locul lor pardesiul lui de vară cu căptușeală de mătase și pălăria, și abia atunci intră în bucătărie unde bucătarul tăia cu grijă fileurile promise oaspeților de către pirat.

Se cuvine să arătăm că purtarea lui Archibald Archibaldovici nu era întru nimic ciudată sau de

neînțeles, și numai un observator superficial ar fi putut să o socoată bizară! Faptele lui Archibald Archibaldovici decurgeau în modul cel mai logic, din toate cele petrecute anterior. Cunoașterea ultimelor evenimente și, îndeosebi, flerul fenomenal cu care era dotat îi spuneau șefului de restaurant că masa celor doi, deși copioasă și bogată, va fi scurtă. Și flerul, care niciodată nu-l înșelase pe fostul pirat, nu-i juca festa nici de astă dată.

În timp ce Koroviev cu Behemoth ciocneau al doilea păhărel de Moskovskaia, o votcă excelentă — dublu rafinată și rece —, pe verandă apăru cronicarul Boba Kandalupski, asudat și emoționat, cunoscut la Moscova prin uimitoarea sa omnisciență, și se așeză la masa Petrakovilor. Punându-și servieta umflată pe masă, Boba își vârî numaidecât buzele în urechea lui Petrakov, șoptindu-i niște lucruri extrem de ademenitoare. Madam Petrakova, chinuită de curiozitate, își apropie și ea urechea de buzele unsuroase ale lui Boba. Acesta, aruncînd din cînd în cînd în jur priviri hoțeste, tot șoptea și șoptea, și se puteau auzi cuvinte disperate cam de acest fel:

— Vă jur pe cinstea mea! Pe Sadovaia, pe Sadovaia — Boba vorbi și mai încet — nu-i nimerise gloanțele! gloanțele... gloanțele... benzina... incendiu... gloanțe...

— Uite, pe acești mincinoși, care răspîndesc zvonuri urâte, vui cu glasul de contralto Madam Petrakova, indignată ceva mai tare decît ar fi vrut-o Boba, uite, ar trebui lămurită povestea asta! Nu-i nimic, așa va fi, o să se pună ordine! Ce minciuni gogonate dăunătoare!

— Care minciuni gogonate, Antonida Porfirievna! exclamă Boba, amărît de neîncrederea consoartei scriitorului și din nou începu să fluiera: Vă spun eu, gloanțele nu le fac nimic.. . Iar acum incendiul... Ei au plecat prin văzduh... da, prin văzduh. Boba șuiera, fără să bănuiască faptul că

cei despre care el povestește stau alături de el, delectându-se cu șuieratul lui. De altfel, delectarea asta luă sfârșit în timp foarte scurt. Din restaurant ieșiră cu pas impetuos pe terasă trei bărbați cu centiroane de piele, purtând jambiere și fiecare din ei cu câte un revolver în mână. Primul strigă cu voce sonoră, în-spăimântătoare:

— Toată lumea rămîne pe loc!

Și îndată, toți trei deschiseră focul pe terasă, țintind capetele lui Koroviev și Behemoth. Cei doi se topiră pe dată în văzduh, iar din primus o trîmbă de foc țîșni drept în umbrar. Pe locul acela, în umbrar, se căscă un fel de gură uriașă cu margini negre, care începu să se lărgească în toate părțile. Trecînd prin ea, focul urcă pînă la acoperișul „Casei Griboedov”. Dosarele cu acte și manuscrise puse pe prichiciul ferestrei în camera redacției de la etajul unu se aprinseră deodată, apoi focul învăluî storul și, vuind de parcă cineva l-ar fi ațîțat, se năpusti în interiorul casei mă tușii.

Peste cîteva clipe, pe cărările asfaltate ce duceau la grilajul de fier forjat și la poarta pe care miercuri seara intrase întîiul vestitor al nenorocirii, Ivanușka, cel neînțeleș de nimeni, alergau acum cu îmbucătura în gură scriitorii, ospătarii, Sofia Pavlovna, Boba, Petrakova și Petrakov.

Părăsind din timp clădirea pe o ușă laterală, Archibald Archibaldovici nu fugea nicăieri și nici nu se grăbea cine știe unde, ci, ca un căpitan, dator să părăsească el cel din urmă bricul mistuit de flăcări, stătea calm, îmbrăcat în pardesiul său de vară, căptușit cu mătase, și ținînd la subțioară două trunchiuri de batog.

29 Destinul maestrului și al Margaretei este hotărît

La asfințitul soarelui, sus, deasupra orașului, pe terasa de piatră a uneia dintre cele mai frumoase

clădiri din Moscova, construită cu aproape o sută cincizeci de ani în urmă, stăteau Woland și Azazello. Nu puteau fi văzuți de jos din stradă, pentru că de privirile nedorite îi ascundea balustrada împodobită cu vase și flori din ghips. Ei însă vedeau orașul pînă la periferiile lui cele mai îndepărtate.

Îmbrăcat în sutana lui neagră, cu spada lungă și lată înfiptă vertical, între două lespezi crăpate ale terasei, alcătuiind astfel un cadran solar, Woland ședea pe un taburet pliant. Umbra spadei se lungea încet și neabătut, tîrîndu-se spre pantofii negri ai Satanei. Chircit pe taburet, cu un picior strîns sub el și cu bărbia ascuțită în pumni, Woland nu-și desprindea ochii de la îngrămădirea necuprinsă de palate, case gigantice și cocioabe sortite demolării.

Azazello, care-și luase rămas-bun de la costumul lui modern — haina, melonul și pantofii de lac — îmbrăcat, ca și Woland, în negru, stătea în picioare, nemișcat, în preajma stă-pînului său, cu ochii ațintiți, ca și el, asupra orașului.

Woland vorbi:

— Ce oraș interesant, nu-i așa? Azazello se mișcă și-i răspunse reverențios:

— *Messire*, mie îmi place mai mult la Roma.

— Da, e chestie de gust, îi răspunse Woland. Peste un timp, răsună din nou glasul lui:

— Dar de ce o fi atîta fum acolo pe bulevard?

— Arde „Griboedov”, îi răspunse Azazello.

— Trebuie să presupunem că perechea inseparabilă, Koro-viev și Behemoth, a trecut pe acolo?

— Fără nici o îndoială, *messire*.

Din nou se lăsă tăcerea, și cei doi, aflați pe terasă, priveau cum în ferestrele îndreptate spre apus, la etajele de sus ale coloșilor se aprindea un soare frînt, orbitor. Ochiul lui Woland ardea întocmai ca una din aceste ferestre, deși Woland ședea cu spatele spre apusul soarelui.

Deodată, ceva îl făcu pe Woland să-și îndrepte atenția spre turnul rotund înălțat pe acoperiș, în spatele său. Din zidul turnului se desprinsese un om cu barbă neagră, posomorit, în-veșmîntat cu un hiton rupt, mînjit cu argilă și cu sandale grosolane în picioare.

— Ha! exclamă Woland, întîmpinîndu-l cu o privire ironică. Nu m-așteptam să te văd aici! Pentru ce ai binevoit să vii, musafir nepoftit?

— Vin la tine, duh al răului și stăpîn al umbrelor, răspunse nou-venitul, uitîndu-se dușmănos pe sub sprîncene la Woland.

— Dacă vii la mine, de ce nu mi-ai dat bună ziua, fost dă-bilar? zise Woland cu asprime.

— Pentru că nu vreau să te bucuri de zile bune, răspunse obraznic nou-venitul.

— Dar va trebui să te împaci cu ideea asta, replică Woland, și gura i se strîmbă într-un zîmbet ironic. De cum ai apărut pe acoperiș, ai și trîntit o ineptie, și uite, îți spun îndată în ce constă: inflexiunile vocii tale. După tonul tău s-ar zice că nu recunoști nici existența umbrelor, nici a răului. Ia fii bun și te gîndește puțin la următoarea întrebare: ce s-ar fi făcut binele tău, dacă n-ar fi existat răul, și cum ar fi arătat pămîntul, dacă l-ar fi părăsit umbrele? Că doar obiectele și oamenii dau naștere umbrelor. Uite, colo e umbra aruncată de spada mea. Copacii și făpturile vii aruncă și ele umbră. Nu ai vrea cumva să jumulești globul pămîntesc, măturînd de pe fața lui toți copacii și tot ce este viu, numai dintr-un capriciu al tău, din dorința de a te desfăta cu lumina nudă? Ești un năîng!

— N-o să discut în contradictoriu cu tine, bătrîne sofist, îi răspunse Levi Matei.

— Tu nici nu poți să discuți cu mine în contradictoriu, replică Woland, din pricina pomenită mai înainte; ești un năîng. Și acum, spune pe scurt, să nu mă obosești, de ce ai venit, îl întrebă el apoi.

— M-a trimis El.

— Și ce ți-a poruncit să-mi vestești, robule?

— Nu sînt rob, îi răspunse Levi Matei tot mai înrăit, sunt ucenicul lui.

— Ca întotdeauna, vorbim limbi diferite, ripostă Woland, și, cu toate astea, lucrurile despre care vorbim rămîn aceleași, neschimbate. Așadar?...

— El a citit opera maestrului, vorbi Levi Matei, și te roagă să-l iei tu pe maestru și să-l răsplătești cu odihna. E greu să faci asta, duh al răului?

— Pentru mine nimic nu-i greu, răspunse Woland, și tu o știi prea bine. După o vreme de tăcere, adăugă: Dar de ce nu-l luați voi, în lumină?

— El n-a meritat lumina, ci odihna, rosti, trist, Levi.

— Spune-i că așa va fi, îl încredința Woland, adăugînd în timp ce ochiul îi scînteia: Și lasă-mă singur, chiar acum.

— Te mai roagă s-o luați cu voi și pe cea care l-a iubit și a suferit pentru el, zise din nou Levi, pentru prima oară cu un ton rugător.

— Ce să spun, fără tine nu ne-ar fi dat prin cap s-o facem!

— Hai! Du-te!

Levi Matei pieri, iar Woland îi făcu semn lui Azazello să se apropie și-i porunci:

— Zboară la ei și rînduiește totul.

Azazello părăsi terasa, și Woland rămase singur.

Dar singurătatea lui nu dură mult. Pe lespezile terasei răsunară pași, se auziră glasuri însuflețite, și în fața lui Woland apărură Koroviev și Behemoth. Grăsanul nu mai purta nici un primus în brațe, în schimb era încărcat cu alte obiecte. Astfel, avea la subțioară un mic peisaj în ramă aurie, peste braț își aruncase un halat de bucătar pe jumătate ars, iar în cealaltă mînă ținea un somon întreg cu coadă. Koroviev și Behemoth miroseau a zgură, mutra lui Behemoth era plină de funingine, iar șapca, arșă zdravăn.

— Salut, *messirel* strigă perechea cea făr' de astîmpăr, și Behemoth își avîntă somonul în aer.

— Halal vouă, zise Woland.

— *Messire*, închipuiți-vă! strigă agitat și bucuros Behemoth, m-au luat drept jefuitor-speculant!

— Judecînd după obiectele aduse de tine, îi răspunse Woland, uitîndu-se la peisaj, ești chiar un jefuitor-speculant!

— Mă credeți, *messire*... Începu Behemoth cu un glas intim și cordial.

— Nu, nu te cred, răspunse scurt Woland.

— *Messire*, vă jur, am făcut încercări eroice să salvez tot ce se putea salva, și asta-i tot ce am putut salva.

— Spune-mi, mai bine, de ce a luat foc „Griboedov”? îl întrebă Woland.

Amîndoi, și Koroviev și Behemoth, își desfăcură mîinile, ridicară ochii spre cer, apoi Behemoth strigă:

— Nu înțeleg defel! ședeam pașnic, liniștit, luam o gustare...

— Și deodată — pac, pac! urmă Koroviev — focuri de armă! înnebuniți de frică, Behemoth și cu mine ne-am repezit fuga spre bulevard, urmăritorii după noi, atunci ne-am aruncat spre Timireazev.

— Dar, simțul datoriei, intră în vorbă iar Behemoth, a învins frica noastră rușinoasă, și ne-am întors.

— Ah, v-ați întors? zise Woland. Ei, sigur, atunci clădirea a ars pînă-n temelii.

— Pînă-n temelii! confirmă îndurerat Koroviev, adică, literalmente, pînă-n temelii, *messire*, după cum ați binevoit să vă exprimați foarte potrivit. Nu au rămas decît tăciuni!

— M-am îndreptat spre sala de ședințe, aceea cu coloane, *messire*, contînd să scot ceva prețios. Ah, *messire*, nevastă-mea, dacă aș fi fost însurat, risca să rămînă văduvă de douăzeci de ori! Dar, spre fericire, *messire*, eu nu sînt însurat, și vă spun

drept, sînt fericit că nu sînt! Ah, *messire*, cum poți să schimbi libertatea de holtei pe jugul greu de om însurat!...

— Iar a început o aiureală, observă Woland.

— Ascult și continuu, răspunse motanul, m-da, poftim peisajul! Altceva nu se putea lua din sală, flacăra m-a izbit drept în față. Am alergat în cămară și am salvat somonul. Am alergat în bucătărie, am salvat halatul. Consider, *messire*, că am făcut tot ce am putut, și nu înțeleg cum se explică expresia sceptică de pe chipul dumneavoastră.

— Și ce făcea Koroviev în timp ce tu jefuiai? întrebă Woland.

— Eu îi ajutam pe pompieri, *messire*, răspunse Koroviev, arătîndu-și pantalonii rupți.

— Ah, dacă-i așa, va trebui, bineînțeles, construită o clădire nouă.

— Va fi construită, *messire*, răspunse Koroviev, îndrăznesc să vă asigur.

— Ei, ce să zic, rămîne să dorim ca ea să fie mai bună de-cît cea veche, observă Woland.

— Credeți-mă, adăugă motanul, eu sînt un profet sadea.

— În orice caz, *messire*, ne-am prezentat, raportă Koroviev, și așteptăm porunci.

Woland se ridică de pe taburet, se apropie de balustradă și rămase multă vreme tăcut și singur, cu spatele la suita sa, scrutînd depărtările. Apoi, părăsind balustrada, se lăsă din nou pe taburet și spuse:

— Nu am de dat nici o poruncă. Ați făcut tot ce s-a putut; deocamdată nu mai am nevoie de voi. Vă puteți odihni. Începe curînd furtuna, ultima furtună, ea va încheia tot ceea ce încă trebuie să fie încheiat, și vom porni la drum.

— Prea bine, *messire*, răspunseră cei doi poznași, retră-gîndu-se numaidecît, după turnul rotund din mijlocul terasei.

Furtuna despre care vorbise Woland se grămădea amenințătoare la orizont. Un nor negru se înălțase la apus, tăind pînă la brîu soarele. Apoi îl acoperi în întregime. Pe terasă se lăsase răcoarea. După un timp se înstăpîni întunericul.

Acest întuneric, venit dinspre apus, învălui imensul oraș. Dispărură podurile, palatele. Totul dispăru, ca și cînd nici n-ar fi existat vreodată pe lume. Peste întreg cerul alerga un singur fir de foc. Apoi tunetul zgudui orașul. El se repetă și începu să se dezlănțuie furtuna. În pîcla ce se lăsase, Woland nu se mai vedea.

30 Venit-a ceasul! Venit-a ceasul!

— Știi, zise Margareta, aseară, cînd ai adormit, tocmai citeam despre întunericul venit de pe Mediterana... și idolii, ah, idolii de aur! Nu știi de ce, dar îmi amintesc mereu de ei... Mi se pare că îndată va ploua. Simți cum se răcorește afară?

— Totul e bine și frumos, răspunse maestrul, fumînd și despicînd cu palma fumul de țigară — cît despre idolii ăștia, lasă-i în pace... Dar mă întreb, ce-o să se mai întîmple? N-am nici cea mai mică idee.

Dialogul avea loc la asfințitul soarelui, tocmai cînd Woland primea pe terasă vizita lui Levi Matei. Fereastra subsolului era deschisă, și dacă cineva și-ar fi aruncat ochii înăuntru, s-ar fi mirat de aspectul straniu al celor doi. Margareta se înfășurase, goală, în mantia neagră, iar maestrul era îmbrăcat cu hainele lui de spital. Ea nu avea ce să îmbrace, fiindcă toate lucrurile îi rămăseseră în fosta ei casă și, cu toate că vila aceea era destul de aproape, nici nu putea fi vorba să se mai ducă acolo să și le ia. Maestrul însă, care-și găsisese toate costumele în dulap, de parcă n-ar fi fost plecat nicăieri, nu avea nici un chef să se îmbrace, și acum se străduia să-i demonstreze Margaretei că se

puteau aștepta din clipă în clipă la avalanșa unor evenimente cu totul și cu totul aiuristice. E drept, maestrul era bărbierit, pentru prima oară după noaptea aceea din iarna trecută (în clinica lui Stravinski i se mai tundeă bărbuța cu mașina).

Odaia avea și ea un aspect straniu. Și era greu să te descurci în haosul de acolo. Pe covor zăceau niște manuscrise, pe divan erau împrăștiate altele. Într-un fotoliu era aruncată o carte cu cotorul în sus. Iar pe masa rotundă se aflau două tacâmuri, tot felul de gustări și câteva sticle. De unde apăruseră toate aceste bunătăți și băuturi, nu știau nici Margareta, nici maestrul. Când se treziseră, ele erau pe masă.

Dormind pînă-n asfințitul zilei de sîmbătă, maestrul și prietena lui se simțeau întremați; de pe urma evenimentelor din ajun se aleseseră doar cu o ușoară durere la tîmpla stîngă. Din punct de vedere psihic, cu amîndoi se petrecuseră schimbări foarte mari, după cum ar fi constatat oricine ar fi tras cu urechea la discuția lor. Dar n-avea cine. Curticica din jurul casei era bună tocmai pentru că era totdeauna pustie. Teii și salcia de după fereastră, cu fiecare zi mai verzi, împrăștiu un iz primăvărat, adus în subsol de o adiere ușoară de vînt.

— Ptiu, drace! strigă pe neașteptate maestrul. Numai cînd stai să te gîndești... Stinse mucusul de țigară în scrumieră, strîn-gîndu-și capul în palme și continuă: Te rog, ascultă, ești o femeie deșteaptă și nu ți-ai ieșit niciodată din minți... Ești într-adevăr convinsă că aseară am fost în casa Satanei?

— Pe deplin convinsă, răspunse Margareta.

— Sigur, sigur, urmă ironic maestrul. În concluzie, acum, în loc de un nebun — sînt doi. Soț și soție! Își avîntă brațele spre cer, strigînd: Dracu știe ce-i asta! Dracu, dracu, dracu...

În loc să-i răspundă, Margareta se prăbuși pe divan, izbucni în hohote de rîs, își bălăbăni picioarele goale, apoi strigă:

— Of, nu mai pot! Of, nu mai pot! Uite numai cum arăți! După ce rîse pe săturate, pînă ce maestrul își trase rușinat indispensabilii de la spital, Margareta deveni serioasă.

— Adineauri, fără să vrei, ai spus un adevăr, vorbi ea, dracu știe ce-i asta și poți să mă crezi, dracu o să aranjeze totul! Deodată ochii i se aprinseră, sări în sus, începu să danseze pe loc și să strige: ce fericită sînt, ce fericită sînt, ce fericită sînt că am intrat în tranzacție cu el! O, diavolul, diavolul!... Va trebui, dragul meu, să trăiești cu o vrăjitoare! După aceea se repezi spre maestru, îl luă de gît și începu să-i sărute buzele, nasul, obrajii. Șuvițe rebele de păr negru nepieptănat săltau pe capul maestrului, și atît obrajii, cît și fruntea lui se înfier-bîntau sub sărutări.

— Dar tu, într-adevăr, semeni acum cu o vrăjitoare.

— Nici nu neg acest lucru, îi răspunse Margareta, sînt vrăjitoare și sînt foarte mulțumită de asta.

— Bine, zise maestrul — dacă vrei să fii vrăjitoare, fii. Foarte bine și frumos! Cu alte cuvinte, pe mine m-au răpit din spital! Și asta-i foarte drăguț... Să presupunem chiar că n-o să se observe lipsa noastră, dar spune-mi, pentru tot ce-i sfînt, din ce și cum o să trăim? Spunînd asta, să știi că pentru tine sînt îngrijorat, crede-mă.

În clipa aceea, la fereastră apărură niște ghetе cu botul bont și partea de jos a unor pantaloni cu o dunguliță discretă. Apoi pantalonii se îndoiră, și lumina zilei estompă dosul voluminos al cuiva.

— Aloizi, ești acasă? întrebă un glas, undeva sus, deasupra pantalonilor, în spatele ferestrei.

— Gata, începe, zise maestrul.

— Aloizi? întrebă Margareta, apropiindu-se de fereastră, l-au arestat ieri. Dar cine îl caută? Numele dumneavoastră?

În aceeași clipă genunchii și dosul dispărură și se auzi trîn-tindu-se portița, după care totul intră în

normal. Margareta se prăvăli pe divan și izbucni în hohote de rîs, atît de tare, în-cît lacrimile îi țîșniră din ochi. Dar cînd se potoli, chipul ei își pierdu expresia de pînă atunci, vorbi serios, și, vorbind, se dădu jos de pe divan, se tîrî pînă la genunchii maestrului și, privindu-l în ochi, începu să-l mîngîie pe cap:

— Cît ai suferit, cît ai suferit, sărmanul meu! Asta o știu numai eu. Uite, ai fire albe în păr și veșnica cută în colțul gurii. Dragul meu, unicul, nu te mai gîndi la nimic. Ți-a fost dat să gîndești prea mult, dar acum am să gîndesc eu pentru tine! Și-ți garantez, îți garantez eu că totul va fi strălucitor de bine.

— Nu mă tem de nimic, Margot — îi răspunse deodată maestrul și-și înălță capul, iar ei i se păru că este așa cum era cînd compunea ceea ce, de fapt, nu văzuse niciodată, dar despre care știa precis că a fost —, și nu mă tem pentru că am trecut prin toate. Pe mine prea m-au speriat și m-au amenințat și nu mă mai pot speria cu nimic. Dar mi-e milă de tine, Margot, iată care-i trucul, de asta tot repet unul și același lucru. Răzgîndește-te! De ce să-ți frîngi viața cu un om bolnav și sărac? Întoarce-te la tine! Mi-e milă de tine, de aceea ți-o și spun.

— Of, tu, tu, șoptea Margareta, clătinîndu-și capul cu părul despletit, of, tu, om sceptic, nefericit. Din cauza ta, toată noaptea trecută m-am zbănțuit în pielea goală, mi-am pierdut vechea fire și am înlocuit-o cu una nouă, cîteva luni la rînd am stat într-o chițimie întunecată și mă gîndeam la un singur lucru — la furtuna de deasupra Yerushalayimului, mi-am secat ochii de atîta plîns, iar acum, cînd s-a abătut asupra noastră fericirea, tu mă gonești? Ei, ce să-i faci, am să plec, am să plec, dar să știi că ești un om crud! Ei te-au distrus sufletește!

O duioșie amară urcă spre sufletul maestrului și, nu se știe de ce, el izbucni în plîns, cu fața în părul

Margaretei. Aceasta, plîngînd și ea, îi șoptea, în timp ce degetele îi alergau pe tîmplele lui.

— Da, firele, firele, sub ochii mei se acoperă capul cu zăpadă albă, ah, capul ăsta al meu mult chinuit. Privește ce ochi ai! în ei e un deșert. Iar umerii sînt umeri împovărați... Te-au schilodit, te-au schilodit, cuvintele Margaretei erau acum fără șir, Margareta se cutremura de plîns.

Atunci maestrul își șterse ochii, o ridică pe Margareta, care stătuse îngenuncheată, se ridică și el și spuse ferm:

— Ajunge! M-ai făcut să-mi fie rușine. N-am să mai admit niciodată lașitate din partea mea și n-am să mă mai întorc la chestiunea asta. Poți fi liniștită. Știu că amîndoi sîntem victimele bolii noastre sufletești, pe care, poate, eu ți-am transmis-o ție... Ce să-i faci, o să ducem boala asta amîndoi.

Apropiindu-și buzele de urechea maestrului, Margareta îi șopti:

— Îți jur pe viața ta, îți jur pe viața fiului care s-a născut din cititorul în stele — totul va fi bine!

— Ei, fie precum spui, fie, răspunse maestrul și, rîzînd, adăugă: Sigur, cînd oamenii sînt total jefuiți, ca noi doi, ei caută salvarea în lumea de apoi. Ce să-i faci, sînt gata s-o caut acolo.

— Ei, vezi, acum ești cel de altădată, tu rîzi, îi răspunse Margareta, și naiba să te ia cu vorbele tale meșteșugite. Lumea de apoi, sau nu, oare nu-i același lucru? Mi-e foame.

Și îl trase de mîneacă pe maestru spre masă.

— Nu sînt convins că mîncarea asta nu va intra imediat în pămînt sau nu-și va lua zborul pe fereastră, rosti maestrul total liniștit.

— Nu-și va lua zborul!

Chiar în clipa aceea, la fereastră răsună un glas fonfăit:

— Pace vouă!

Maestrul tresări, iar Margareta, de-acum obișnuită cu tot felul de minuni, strigă:

— Păi e Azazello! Ah, ce drăguț din partea lui, ce bine-mi pare! și șoptindu-i maestrului: Vezi, nu ne lasă, se interesează de noi! — se repezi să deschidă.

— încheie-ți măcar mantia în față, îi strigă din urmă maestrul.

— Puțin îmi pasă, răspunse ea din coridor.

Și iată-l pe Azazello intrînd, înclinîndu-se și dînd bună ziua maestrului. Ochiul chior îi scînteia.

— Ah, ce bine-mi pare! exclamă Margareta. Niciodată n-am fost atît de bucuroasă ca acum! Dar iartă-mă, Azazello, că sînt în pielea goală!

Azazello o rugă să nu-și facă probleme, convingînd-o că văzuse la viața lui nu numai femei în pielea goală, ci chiar și femei cu pielea jupuită, apoi se așeză cu plăcere la masă, punînd în prealabil în colț, lîngă sobă, un pachet înfășurat într-un brocart de culoare închisă.

Margareta îi turnă lui Azazello un coniac și acesta goli în-cîntat paharul. Privindu-l neconținut, maestrul își ciupea din cînd în cînd, pe sub masă, mîna stingă, dar ciupiturile nu ajutau la nimic. Azazello nu se topea în văzduh și, la drept vorbind, nici nu era nevoie. Omul acesta mic de stat, cam roșcat, în afară, poate, de albeața de la ochi, nu avea nimic înspăimîntător în el; dar asta poate să aibă oricine — și fără nici o vrăjitorie; hainele, poate, nu prea erau din cele obișnuite —r un fel de anterior sau pelerină —, dar și asemenea haine, dacă stăm să ne gîndim, se mai pot întîlni. Își bea coniacul cu multă dexteritate, ca toți oamenii de treabă; golea pahar după pahar, fără să ia vreo gustare. Asupra maestrului coniacul își făcu efectul — îi vîjia capul și se gîndea:

„Da, Margareta are dreptate... Desigur, am în fața mea un trimis al diavolului. Că doar, acum două nopți, chiar eu îi demonstrem lui Ivan că la Patriarșie prudî el se întîlnise cu însuși Satana, și acum nu știu de ce m-a speriat gîndul ăsta și am

început să trăncănesc despre hipnotizatori și halucinații... Ce hipnotizatori, pe dracu!...”

Se uita cu luare-aminte la Azazello, ajungînd la concluzia că ochii acestuia ascund ceva, un gînd pe care nu și-l expu-sese încă. „N-a venit pur și simplu în vizită, ci cu o misiune”, își zise maestrul. Spiritul de observație nu-l părăsise.

Dînd pe gît al treilea păhărel de coniac, care nu avea nici un efect asupra lui, Azazello vorbi astfel:

— Aveți aici un subsol plăcut, dracu să mă ia! Se ridică o singură întrebare: Ce să faci în acest subsol?

— Același lucru îl spun și eu, răspunse maestrul.

— De ce îmi dai emoții, Azazello? îl întrebă Margareta. Cumva o să trăim noi!

— Se poate, se poate? strigă Azazeilo. Nici prin gînd nu-mi trece una ca asta. Cumva o să se aranjeze totul, așa gîndesc și eu. Da! Era să uit... *Messire* m-a rugat să vă salut și mi-a poruncit să vă spun că vă invită la o mică plimbare, dacă, desigur, n-aveți nimic împotrivă. Ce răspuns îmi dați?

Pe sub masă, Margareta îi făcu maestrului un semn cu piciorul.

— Cu multă plăcere, răspunse maestrul, privindu-l atent pe Azazeilo, în timp ce acesta urmă:

— Nădăjduim că nici Margareta Nikolaevna n-o să refuze plimbarea?

— Fără îndoială că n-o să refuz, exclamă Margareta, făcîndu-i maestrului din nou semn cu piciorul pe sub masă.

— Minunat! exclamă Azazeilo. Asta-mi place! Un, doi, și gata! Nu ca atunci în grădina Alexandrovski!

— Ah, nu-mi mai aduce aminte, Azazeilo, de asta; pe atunci eram fără minte. Și-apoi, nu sînt chiar atît de vinovată — că doar nu te întîlnești în fiecare zi cu necuratul!

— Te cred, încuviință Azazeilo. Ar fi o plăcere prea mare să-l întâlnești chiar în fiecare zi!

— Mie-mi place viteza, zise Margareta, tulburată; — viteza și goliciunea... Ca dintr-un mauser: pac! Vai, ce grozav trage! urmă Margareta adresându-se maestrului. Pui șeptarul sub pernă și-ți nimerește orice punct!... Margareta se amețise și ochii îi ardeau tot mai tare.

— Am mai uitat ceva, strigă Azazeilo, lovindu-se peste frunte, m-am zăpăcit de tot! *Messire* v-a trimis un dar. Aici — el se întoarse spre maestru — e o sticlă de vin. Luați notă, vă rog, este din vinul pe care-l bea procuratorul Iudeii. Vin de Falerno.

Firește că o raritate ca asta atrase toată atenția Margaretei și a maestrului. Dintr-o bucată de brocart de culoare închisă, folosit la tapisatul sicriilor, Azazeilo scoase un urcior mucegăit. Mirosiră vinul, îl turnară în pahare, apoi priviră prin licoarea străvezie lumina tot mai palidă din fereastră dispărînd pe măsură ce se apropia furtuna.

— În sănătatea lui Woland! strigă Margareta, ridicîndu-și paharul.

Toți trei își muie buzele luînd cîte o înghițitură. Deodată lumina posomorită de afară începu să se stingă în ochii maestrului, i se tăie răsuflarea și își dădu seama că i-a venit sfîrșitul. Apucă să mai vadă cum Margareta, palidă ca moartea, își întinde brațele spre el, cum îi cade capul pe masă, și-apoi alunecă pe podea.

— Otrăvitorule... mai izbuti să strige maestrul, voind să apuce un cuțit de pe masă ca să-l înjunghie pe Azazeilo; dar mîna îi lunecă fără vlagă; totul în jur se întunecă și pieri. Căzu pe spate și, în cădere, își spintecă de colțul mesei pielea de pe tîmplă.

îndată ce victimele lui încremeniră, Azazeilo trecu la acțiune, în primul rînd, se aruncă afară pe fereastră, și în cîteva clipe ajunse la vila în care

locuise Margareta. Totdeauna precis și meticulos, el voia să verifice dacă se-ndepliniseră toate după învoială. Și le găsi pe toate în deplină ordine. Văzu o femeie întunecată la față, care aștepta întoarcerea soțului ei. Aceasta ieși din dormitor, păli deodată, își duse mîna la inimă și, murmurînd neputincioasă:

— Natașa... să vină cineva... ajutor... se prăbuși pe parchetul salonului, înainte de a ajunge la ușă.

— Totul e în ordine, zise Azazeilo.

În clipa următoare, se afla din nou lîngă cei doi amănți otrăviți de el. Margareta zăcea cu fața în jos. Cu mîinile lui puternice, Azazeilo o întoarse, ca pe o păpușă, cu fața spre el, pe care-și aținti privirea și, treptat, chipul femeii otrăvite își schimbă expresia. Pînă și în penumbra amurgului dinainte de furtună se vedea cum dispare treptat aerul ei de vrăjitoare, cruzimea trăsăturilor. Chipul i se luminează, se îmblînzi, pierzîndu-și expresia de lăcomie, gura ei redevenind feminină, îndurerată. Atunci, el îi descleștă dinții albi, turnîndu-i cîteva picături din vinul cu care o otrăvise. Oftînd, ea dădu să se ridice fără ajutorul lui, se așeză în capul oaselor și întrebă cu glas stins:

— Pentru ce?! Pentru ce ai făcut asta, Azazeilo?! Ce-ai făcut cu mine?

Apoi, văzîndu-l pe maestru zăcînd nemișcat, se cutremură și șopti:

— Ucigașule... nu mă așteptam la una ca asta!

— Oh, stai să vezi, ripostă Azazello, o să se scoale numai-decît. Ah, de ce ești atît de nervoasă?

Margareta îl crezu pe loc, atît de convingător era glasul demonului roșcat. Sări în picioare, vie și plină de putere, și-l ajută pe Azazello să-i dea de băut din același vin maestrului întins pe dușumea. Deschizînd ochii, acesta aruncă o privire sumbră, plină de ură, repetînd ultimul cuvînt pe care-l rostise înainte:

— Otrăvitorule...

— Ah, pentru o treabă bine făcută jignirea este o răsplată obișnuită! Da se poate una ca asta? Ce, sînteți orbi? Deschideți ochii mai repede!

Atunci, maestrul sări în picioare și, aruncînd în jur o privire vioaie și luminoasă, întrebă:

— Și ce înseamnă acest nou început?

— Înseamnă că a sosit ceasul să plecăm. Ascultați, furtuna s-a și dezlănțuit, aud tunetele. Se face întuneric. Caii scormonesc pămîntul cu copitele, micuța grădină se cutremură. Lua-ți-vă rămas-bun, luați-vă mai repede rămas-bun de la subsolul vostru mic.

— A, înțeleg... zise maestrul, uitîndu-se în jur. Ne-ai ucis, sîntem morți. Acum înțeleg totul.

— Vai de mine! Ce tot vorbești! protestă Azazello. Prietena dumitale îți spune „maestru”, dumneata gîndești, atunci cum poți să fii mort? E caraghios!...

— Îți înțeleg vorbele, strigă maestrul, nu mai continua! Ai de o mie de ori dreptate!

— Marele Woland! începu să-l secondeze Margareta. Marele Woland! El a ticluit lucrurile mult mai bine decît mine! Dar romanul, romanul, îi striga ea maestrului, ia cu tine romanul, oriunde te-ai duce!

— Nu-i nevoie, se împotrivi maestrul, îl țin minte pe dinafară.

— Dar n-ai să uiți... nici un cuvînt din el? întrebă Margareta, lipindu-se de amantul ei și ștergîndu-i tîmpla însîngerată.

— Nu te neliniști. De acum încolo n-am să mai uit niciodată nimic.

— Atunci, să vină focul! strigă Azazello. Focul de la care totul a început și cu care se încheie totul.

— Focul! strigă, cumplit, Margareta.

Fereastra se trînti, și vîntul împinse draperia la o parte. Cerul bubui vesel și scurt. Azazello își băgă ghearele în sobă, scoase un tăciune aprins și fumegînd și dădu foc feței de masă. După aceea,

urmă la rînd un teanc de ziare vechi de pe divan, apoi manuscrisul și draperia de la fereastră.

Îmbătat de goana care-l aștepta, maestrul aruncă din raft pe masă o carte care începu să ardă și ea cu flăcări jucăușe.

— Arde, arde viața din trecut! — Arde suferința! striga Margareta.

Toată odaia era numai trîmbe de foc și, o dată cu fumul, pe ușa ieșiră în goană trei siluete. Urcară treptele de piatră și se pomeniră în curtea mică. Mai întîi o văzură pe bucătăreasa vecinului, care ședea pe pămînt, lîngă ea niște cartofi risipiți și cîteva legături de ceapă. Bucătăreasa era într-o stare ciudată. Trei cai negri ca pana corbului fornăiau lîngă magazie, tresărind și scormonind pămîntul cu copitele. Margareta sări în șa; urmă Azazello; maestrul încalecă ultimul. Bucătăreasa gemu, își întinse mîna să-și facă cruce, însă Azazello îi strigă amenințător din șa:

— Îți tai mîna!

Apoi fluieră și, frîngînd ramurile teilor, caii se avîntară în văzduh, străpungînd norul negru ce se lăsase jos, deasupra pămîntului. În aceeași clipă, pe fereastra subsolului începu să iasă fum. Mai răsună strigătul slab, jalnic, al bucătăresei:

— Foc...

Caii zburau deasupra acoperișurilor Moscovei.

— Vreau să-mi iau rămas-bun de la oraș, îi strigă maestrul lui Azazello, care gonea înaintea lor.

Dar tunetul înghiți sfîrșirul frazei. Azazello încuviință din cap și o porni la galop. În întîmpinarea celor trei zburători înainta vijelios un nor, care nu-și lepăda încă picăturile de ploaie.

Zburînd deasupra unui bulevard, văzură niște siluete mici de oameni fugind care-ncotro, spre a se adăposti de ploaie. Cădeau primele picături. Apoi zburară deasupra unor învolburări de fum — era tot ce mai rămăsese din „Casa Griboe-dov”. Trecură deasupra orașului, învăluit acum în

întuneric. Deasupra lor, scăpărau fulgere. Apoi, în locul acoperişurilor, apărură grădinile înverzite. Numai atunci se năpusti ploaia din răputeri asupra pământului, transformându-i pe cei trei zburători în trei băşici uriaşe plutind prin apă.

Margareta cunoştea senzaţia zborului, maestrul însă nu; de aceea fu mirat de faptul că atinseseră atât de repede ţinta, ajungând la singurul om de la care voia să-şi ia rămas-bun. Desluşi prin perdeaua de ploaie clinica lui Stravinski, râul şi pădurea de pe celălalt mal, pe care o cunoştea atât de bine. Aterizară în crîng, într-o poiană, aproape de clădirea clinicii.

— Vă aştept aici, strigă Azazello, împreunându-şi mâinile, luminat în răstimpuri de fulgere ori dispărînd în perdeaua cenuşie a ploii. Luaţi-vă rămas-bun, dar mai repede!

Maestrul şi Margareta săriră din şa şi porniră în zbor prin grădina clinicii, cînd ivindu-se, cînd destrărnîndu-se ca umbrele în noianul de apă ce cădea din cer. În clipa următoare, maestrul dădea la o parte cu mîna sigură grilajul de pe balcon, de la uşa camerei 117, urmat de Margareta. Intrară la Iva-nuşka, nevăzuţi şi neobservaţi, în vuietul şi urletul furtunii. Maestrul se opri lîngă pat.

Ivanuşka stătea întins, nemişcat, ca atunci cînd văzuse pentru prima oară furtuna în casa asta în care îşi recăpăta liniştea. Dar nu plîngea, ca atunci. Cînd prinse cu privirea silueta întunecată, care intrase la el din balcon, se săltă pe pat şi-şi întinse mîinile, spunînd fericit:

— Ah, dumneavoastră sînteţi! Şi eu vă aştept, vă aştept mereu! Iată-vă, în sfîrşit, vecinul meu!

Iar maestrul îi răspunse:

— Sînt aici, dar, din păcate, nu pot să mai fiu vecinul du-mitale. Plec pentru totdeauna şi am venit numai să-mi iau rămas-bun.

— Ştiam, am ghicit asta, răspunse încet Ivan şi întrebă: V-aţi întîlnit cu el?

— Da, zise maestrul, am venit să-mi iau rămas-bun de la dumneata, pentru că ai fost singurul om cu care am stat de vorbă în ultima vreme.

Înseninându-se la față, Ivanușka spuse:

— Bine ați făcut că ați zburat pînă aici. Să știți că am să mă țin de cuvînt, n-o să mai scriu poezioare. Acum mă interesează altceva, urmă Ivanușka zîmbitor, și-și aținti ochii demenți undeva în gol. Vreau să scriu altceva. Știți, în timp ce am zăcut aici, multe lucruri mi-au devenit clare.

Vorbele lui îl tulburară pe maestru și, așezîndu-se pe marginea patului, vorbi:

— Asta e bine, e foarte bine. Scrie mai departe despre el. Ochii lui Ivanușka se aprinseră.

— Dar dumneavoastră n-o să scrieți? Apoi își lăsă bărbia în piept, adăugînd îngîndurat: Ah, da... Cum pot să-ntreb așa ceva! și-și întoarse ochii, uitîndu-se speriat în podea.

— Da, zise maestrul, și glasul său i se păru necunoscut lui Ivanușka—necunoscut și surd. Eu n-o să mai scriu despre el. Voi fi ocupat cu altceva.

Prin vuietul furtunii se auzi deodată un șuier îndepărtat.

— Auzi? îl întrebă maestrul.

— Urlă furtuna...

— Nu, mă cheamă, e timpul, îl lămuri maestrul, ridicîndu-se.

— Mai stați un pic! încă un cuvînt, se rugă Ivan. Dar pe ea ați găsit-o? V-a rămas credincioasă?

— Iat-o, răspunse maestrul, arătînd spre perete. Din zidul alb se desprinsese silueta întunecată a Margaretei, care se apropie. Se uita la tînărul întins pe pat, și în ochii ei se citea îndurerarea.

— Sărmanul, sărmanul de el... șopti fără glas Margareta, plecîndu-se spre bolnav.

— Ce frumoasă e, rosti fără invidie, dar cu tristețe și cu un fel de duioșie mută Ivan, ia te uită ce bine s-au brodit toate la voi! Dar uite că la mine nu-i așa. Aici se opri, se gîndi și adăugă îngîndurat: de fapt, poate că-i așa...

— Așa, așa, șopti Margareta și se aplecă spre cel culcat. Iată, am să te sărut pe frunte și totul la dumneata va fi așa cum trebuie... Aici poți să-mi dai crezare, eu am văzut totul, știu totul...

Tînărul o prinse de gît, și Margareta îl sărută.

— Rămii cu bine, ucenicul meu! rosti abia auzit maestrul, topindu-se treptat în văzduh'.

Pieri, și, o dată cu el, pieri și Margareta, grilajul balconului închizîndu-se încet în urma lor...

Pe Ivanușka îl cuprinse neliniștea. Se ridică în capul oaselor, uitîndu-se speriat în jur, gemu chiar, începu să vorbească singur, apoi se ridică din pat. Se vede că furtuna ce se dez-lănțuia tot mai turbată îi răscolise sufletul. Îl nelinișteau și pașii fără astîmpăr, și glasurile înăbușite pe care le prindea urechea lui obișnuită cu liniștea. Se enervă și începu să tremure, strigînd:

— Praskovia Feodorovna!

Sora intră imediat, privindu-l întrebătoare și alarmată.

— Ce-i? Ce s-a-ntîmplat? Te-a tulburat furtuna? Nu-i nimic, nu-i nimic... Te ajutăm îndată... Chem numaidecît doctorul...

— Nu, Praskovia Feodorovna, nu e nevoie să-l chemi, protestă Ivanușka, uitîndu-se speriat, dar nu la Praskovia Feodorovna, ci la peretele acela alb. Nu se petrece nimic deosebit cu mine. Am ajuns să-mi cunosc stările astea, nu te speria. Spune-mi mai bine, o rugă Ivan cu căldură în glas, ce s-a întîmplat acum alături, în camera 118?

— Optsprezece? repetă întrebarea Praskovia Feodorovna, ferindu-și de el ochii neliniștiți. Nu s-a întîmplat nimic acolo.

Vocea ei suna însă fals, și Ivanușka își dădu seama și zise:

— Eh, Praskovia Feodorovna! Ești un om atît de sincer... Crezi c-o să fac scandal? Nu, Praskovia Feodorovna, asta nu se va întîmpla. Mai bine spune-mi drept, că doar eu simt totul prin perete.

— Adineauri a murit vecinul dumitale, șopti Praskovia Feodorovna, nefiind în stare să mintă și să-l necăjească pe bolnav.

Spunând acestea, se uită îngrijorată la el, în timp ce o învăluiau scăpărările fulgerelor. Dar Ivanușka rămase liniștit. Își ridică doar cu înțeleș un deget în sus și spuse:

— Eram sigur! Crede-mă, Praskovia Feodorovna, că adineauri a mai murit un om în orașul nostru. Știu chiar cine — și Ivanușka zîmbi enigmatic — o femeie!

31 Pe colinele Vorobiovi

Furtuna trecuse fără urmă și, azvîrlit peste oraș, în țării, arcul multicolor al curcubeului se adăpa din râul Moscova. Sus, pe o coamă de deal, între două crânguri, se profilau trei siluete întunecate. Woland, Koroviev și Behemoth, călare pe armăsari înșeuăți, negri ca pana corbului, priveau orașul de peste râu, cu cioburi de soare scînteind în mii de ferestre îndreptate spre apus, și turnurile, ca din turtă dulce, ale mînăs-tirii Devicii.

Văzduhul vîjîi și, lîngă pilcul de călăreți în așteptare, se lăsă Azazello, urmat de maestru și Margareta, care zburaseră în coada neagră a pelerinei lui.

— A trebuit să vă tulburăm, Margareta Nikolaevna și maestre, vorbi Woland, după o tăcere, dar să nu fiți supărați pe mine. Nu cred că regretați. Ei, se adresă el apoi numai maestrului: ia-ți rămas-bun de la oraș. E timpul s-o pornim; și Woland întinse o mînă în mănășă neagră cu manșetă largă într-acolo, peste râu, unde sori fără număr topeau geamurile ferestrelor, unde deasupra acestor sori se ridicau ceața, fumul și aburul orașului încins peste zi.

Maestrul sări în șa și, depărtîndu-se de ceilalți, fugi spre marginea unei prăpăstii. Pelerina neagră

se tîra în urma sa, măturînd pămîntul. Maestrul scrută cu privirea oraşul. În clipele dintîi simţi o întristare dureroasă furişîndu-i-se în inimă, curînd de tot însă îi luă locul o dulce nelinişte, un neastîm-păr de ȝigan pribeag.

— Pentru totdeauna... Trebuie să pătrund sensul acestor cuvinte, şopti maestrul, trecîndu-şi limba peste buzele crăpate şi fierbinţi.

Prinse a asculta şi a lua seama cu precizie la tot ce se petrecea în sufletul lui. I se păru că tulburării ce pusese stăpînire pe el îi luă locul un simţămînt adînc de obidă. Dar, trecător, pieri şi el fără urmă şi, pe negîndite, se înstăpîni o trufaşă nepăsare, apoi — presimţirea liniştii eterne.

Pîlcul de călăreţi îl aştepta pe maestru. Tăceau, uitîndu-se la silueta lungă şi întunecată care, la marginea prăpastiei, gesticula, ba ridicînd capul, dornic parcă să cuprindă cu privirea tot oraşul, să vadă dincolo de marginile lui, ba, cu capul în piept, cerceta parcă sub tălpi iarba ofilită, plăpîndă, bătătorită.

Tăcerea o întrerupse Behemoth, căruia i se urîse de atîta linişte.

— Daţi-mi voie mie, *maître*, vorbi el, să fluier înainte de galop.

— Tu ai putea s-o sperii pe doamna, îi răspunse Woland, şi, afară de asta, nu uita că toate faptele tale scandaloase, de astăzi, s-au isprăvit.

— Ah, nu, nu, *messire*, dădu glas Margareta, care şedea în şa ca o amazoană, cu mîinile în şolduri şi lăsînd să-i cadă pînă la pămînt trena ascuţită, permiteţi-i să fluiera. Pe mine m-a prins tristeţea înaintea drumului lung. Nu-i aşa, *messire*, că ea este cu totul naturală chiar atunci cînd omul ştie că la sfîrşitul acestui drum îl aşteaptă fericirea? Lăsaţi-l să ne facă să rîdem, pentru că, altminteri, mă tem că asta se va termina cu lacrimi şi totul se va degrada înainte de a porni noi la drum!

Woland îi făcu semn lui Behemoth, acesta se învioră foarte tare, sări jos din şa, băgă degetul în

gură, își umflă obrazii și fluieră. Margareta simți un zumzet în urechi. Calul ei cabra, în crîng începură să cadă crengi din copaci, un stol întreg de ciori și vrăbii își luă zborul, o trîmbă de praf zbură purtată spre rîu, și se vedea cum în tramvaiul fluvial, care trecea prin dreptul cheiului, cîteva șepci zburară de pe capul pasagerilor, poposind în apă. Maestrul tresări auzind fluieratul, dar nu se întoarse, ci începu să gesticuleze și mai neliniștit, ridicînd mîna spre cer, amenințînd parcă orașul. Behemoth se uită în jurul lui cu mîndrie.

— Ai fluierat, nu zic ba, observă condescendent Koroviev, ai fluierat într-adevăr, dar dacă e să vorbim imparțial, ai fluierat foarte mediocru!

— Doar nu sînt dirijor de cor, îi răspunse Behemoth demn și bosumflat și deodată îi făcu Margaretei cu ochiul.

— Ia să încerc eu, după vechiul obicei, zise Koroviev și, frecîndu-și mîinile, își suflă în degete.

— Dar bagă de seamă, se auzi din șa glasul sever al lui Woland, fără pozne de astea de mutilare!

— *Messire*, credeți-mă, interveni Koroviev cu mîna la inimă, e vorba de o glumă, exclusiv de o glumă...

Deodată trupul lui prinse a se alungi, ca și cînd ar fi fost de cauciuc, el făcu o figură meșteșugită din degetele de la mîna dreaptă, se răsuci ca un șurub, și apoi, dezrăsucindu-se pe neașteptate, fluieră.

Margareta nu auzi acest fluierat, dar îl simți, în timp ce se văzu aruncată, împreună cu calul ei iute, la vreo zece stîn-jeni într-o parte. Alături de ea, cu rădăcină cu tot, a fost smuls un copac și pămîntul se acoperi cu crăpături pînă la rîu. O bucată uriașă de mal, împreună cu cheiul și cu restaurantul de pe mal se pomeniră în rîu. În el apa clocoti, se avîntă în sus, și pe malul celălalt, verde și jos, se revărsă întregul tramvai fluvial cu pasagerii absolut teferi. Spre picioarele calului Margaretei, care fornăia, se

prăvăli o stăncuță omorîță de fluieratul lui Fagot. Pe maestru îl sperie acest fluierat. El se prinse cu mîinile de cap și fugi înapoi, spre cei care-l așteptau.

— Ei, i se adresă Woland, care se înălța pe calul său negru, toate socotelile sînt încheiate? Ți-ai luat bun-rămas?

— Da, mi-am luat, îi răspunse maestrul și, liniștit, îl privi drept în ochi, deschis și neînfricat.

Și atunci, peste dealuri se rostogoli, ca un glas de trîmbiță, glasul cumplit al lui Woland:

— Venit-a ceasul! și fluieratul strident și hohotele de rîs ale lui Behemoth.

Caii negri se smuciră, și, înălțîndu-se, călăreții își reluară goana. Margareta simțea cum, nervos, calul ei mușcă și trage zăbala. Umflată de vînt, pelerina lui Woland zbura deasupra cavalcadei, așternîndu-se peste bolta tot mai întunecată a înserării. Cînd vîntul dădu o clipă la o parte vîlul îndoliat, Margareta se întoarse și, din zbor, văzu că în spatele ei pieriseră nu numai turnurile multicolore, cu un aeroplan desfășurat deasupra lor, dar și orașul care se mistuise de mult, cu desăvîrșire, lăsînd în urma lui doar negură...

32 Iertarea și eternul refugiu

O zei! Ce trist e pămîntul în faptul serii! Ce tainice par negurile deasupra mlaștinilor! O știe cel care a rătăcit prin aceste neguri, cel care a suferit mult înainte de moarte, cel care a trecut în zbor deasupra pămîntului, purtînd în spate o povară peste puterile lui. O știe cel obosit, care, fără regret, părăsește negurile pămîntului, mlaștinile și rîurile lui, și, cu inima ușoară, se lasă în mîinile morții, știind că numai ea îi va dărui tihna.

Caii fermecați, negri ca pana corbului, obosiseră și ei, pur-tîndu-i acum pe călăreți agale, iar noaptea de neînălăturat gonea mereu, ajungîndu-i

din urmă. Simțindu-i suflarea, se potolise pînă și zburdalnicul Behemoth și, cu ghearele înfîpte în șa, zbura, taciturn și grav, cu coada stufoasă în vînt.

Noaptea își așternea năframa neagră peste păduri și lunci, aprindea mici luminițe triste, undeva jos, departe, luminițe străine, acum lipsite de interes, atît pentru Margareta, cît și pentru maestru — nu mai aveau nevoie de ele. Noaptea o lua înaintea cavalcadei, cernîndu-se de sus asupra ei, presă-rînd ici-colo cerul trist cu albul stelelor.

Noaptea, tot mai neagră, zbura alături, smulgînd pelerinele de pe umerii călăreților, dînd la iveală înșelătoriile. Și cînd, mîngîiată de adierile unui vînt răcoros, Margareta deschise ochii, văzu cum se schimbă înfățișarea celor care zburau spre țelul lor. Iar atunci cînd, de după marginea unei păduri, ieși în întîmpinarea lor luna, plină și purpurie, toate înșelătoriile pieriră, se prăvăliră în mlaștină, iar negurile înghițiră instabilele veșminte vrăjitoarești.

Ar fi fost greu de recunoscut Koroviev-Fagot, pseudo-in-terpretul misteriosului consultant — care nu avea nevoie de nici un interpret și de nici un fel de tălmăcire — în persoana călărețului care zbura acum alături de Woland, în dreapta prietenei maestrului. În locul aceluia care, în haine zdrență-roase de pehlivan, părăsise Colinele Vorobiovî sub numele de Koroviev-Fagot, galopa acum, făcînd să zornăie încetișor lanțul de aur al frîului, un cavaler violet, sumbru, cu chipul mohorît, care nu zîmbea niciodată. Își ținea bărbia în piept, nu se uita la lună, nu-l interesa nici pămîntul; se gîndea la ale lui, zburînd umăr la umăr cu Woland.

— De ce s-a schimbat el așa? îl întrebă pe Woland Margareta, în timp ce vîntul șuiera la urechile ei.

— Cavalerul acesta a făcut cîndva o glumă foarte nereușită, îi răspunse Woland, întorcînd spre Margareta chipul său cu acel ochi ce ardea

molcom. Calamburul pe care-l făcuse, referitor la lumină și întuneric, nu era tocmai bun. Și cavalerul a trebuit după aceea să plătească ceva mai mult și mai multă vreme decît a presupus el. Dar noaptea asta e o noapte cînd se încheie răfuielile. Cavalerul și-a plătit contul și l-a închis.

Noaptea îi smulsese și lui Behemoth coada stufoasă, îl lăsase fără blană, împrăștiind-o smocuri-smocuri prin mlaștini. Cel ce fusese motan și mare meșter în a-l înveseli pe prințul întunericului se dovedi a fi un adolescent subțirel, un de-mon-paj, cel mai grozav bufon din cîți au existat vreodată pe lume. Se potolise și el acum, și zbura, tăcut, lăsîndu-și pradă chipul tînar mîngîierilor argintii ale lunii.

Ultimul din stînga, în armura-i de oțel, scînteietoare, călărea Azazello. Luna îi schimbase înfățișarea. Clonțul stupid și hidos dispăruse fără urmă, iar privirea sașie se corectase și ea. Ochii erau acum simetrici, goi și negri, iar chipul, alb și rece. *Zbura* sub înfățișarea lui adevărată — un demon al pustiului arid, un demon-ucigaș.

Margareta nu știa cum arată ea însăși, dar vedea prea bine cît de mult se schimbase maestrul. Părul sclipitor de alb în lumina lunii se strînsese la spate într-o coadă și-i flutura în zbor. De cîte ori vîntul dădea la o parte pelerina maestrului, dezvelindu-i picioarele, Margareta vedea pe botforii lui, cînd aprinzîndu-se, cînd stingîndu-se, stelutele pintenilor. Ca și adolescentul-demon, maestrul zbura cu ochii la lună, dar îi zîmbea, ca unei ființe apropiate și dragi, și mormăia întruna ceva pe sub nas, după obișnuința căpătată în rezerva 118.

În sfîrșit, și Woland galopa sub adevărata sa înfățișare. Margareta n-ar fi putut spune din ce era frîul calului său, poate din niște lănțișoare țesute de lună, calul lui — un bloc rupt din beznă, coama calului — un nor, iar pintenii călărețului — petele albe ale stelelor.

Zburară astfel multă vreme în tăcere, pînă ce jos, departe, prinse a se schimba înfățișarea și peisajul. Pădurile triste se lasară înghițite de întunericul Terrei, tîrînd după ele și lamele brumate ale rîurilor. Jos, în adîncuri, se arătară ici-colo, licărind, bolovani uriași, iar printre ei abisuri negre, în care nu pătrundea lumina lunii.

Woland își opri calul pe un vîrf turtit, pietros și trist, și atunci călăreții trecură la pas, ascultînd cum caii strivesc cu potcoavele pietrele din drum. Peste platoul golaș, luna revărsa o lumină vie, verde, și curînd Margareta desluși în locul acela deșert un jeț, iar în el, silueta albă a unui bărbat. Poate că omul era surd, sau părea cufundat în gînduri: nu auzi cum se cutremura pămîntul pietros sub greutatea cailor, așa încît călăreții se apropiară de el, fără să-l tulbure.

Luna îi venea de minune în ajutor Margaretei, luminînd mai bine decît cea mai grozavă lanternă electrică, și Margareta vedea cum omul din jeț, care părea orb, își freacă mîinile și își ațintește ochii fără vedere spre discul lunii. Apoi, la picioarele jețului greu de piatră, pe care luna aprindea mici santei, Margareta văzu, tolănit, un dine uriaș, cu urechile ascuțite. Ca și stăpînul său, cîinele se uita, neliniștit, la lună.

La picioarele omului din jeț zăceau cioburile unui urcior spart și tot acolo se întindea o băltoacă de un roșu aproape negru, ce nu se mai usca.

Călăreții opriră caii.

— Romanul dumitale a fost citit, vorbi Woland, întorcîn-du-se spre maestru, și singura observație ar fi că, din păcate, e neterminat. De aceea, am vrut să ți-l arăt pe eroul dumitale. De vreo două mii de ani sade pe platoul acesta și doarme, dar cînd e lună plină, după cum vezi, e chinuit de insomnie, împreună cu el, se chinuiește și paznicul lui credincios, cîinele. Dacă-i adevărat că lașitatea este cel mai grav dintre vicii, cred că dulăul nu păcătuia prin asta. Singurul lucru pe lume de care

se temea curajosul dine era furtuna. Ce să-i faci, cel care iubește trebuie să împartă soarta celui pe care îl iubește.

— Ce spune? întrebă Margareta, și peste chipul ei liniștit se lăsă vălul compătimirii.

— Spune, îi răspunse Woland, mereu același lucru. Că nici arunci când e lună nu-și află liniștea și că are o funcție tare ingrată. Spune întotdeauna așa, când nu doarme, iar când doarme, visează mereu același vis: un drum argintat de lună; vrea s-o ia pe acest drum și să stea de vorbă cu arestatul Ha-Nozri, pentru că, după cum afirmă el, n-a spus totul, pînă la capăt, atunci, demult, în ziua a paisprezecea a lui Nisan, lună de primăvară. Din păcate, însă, nu reușește să pășească pe acest drum, și nimeni nu vine la el. Și atund, ce să-i fad, nu-i rămîne decît să vorbească singur! De altfel, are omul nevoie, măcar dt de cît, de variație, și, ținîndu-și discursul despre lună, adaugă, deseori, că cel mai mult pe lume își urăște nemurirea și faima nemaiauzită. Susține că și-ar schimba bucuros soarta cu vagabondul zdrențuit Levi Matei.

— Nu e oare prea mult, douăsprezece mii de luni pentru o lună cîndva? întrebă Margareta.

— Se repetă istoria cu Frida? o întrebă insinuant Woland. Dar, Margareta, nu trebuie să te neliniștești. Totul va fi drept, așa este construită lumea...

— Lăsați-l liber! strigă deodată cu glas strident Margareta, așa cum țipase cîndva, cînd era vrăjitoare, și strigătul ei făcu să se desprindă, undeva sus, în munți, o piatră, care prinse a se rostogoli cu un vuiet infernal peste stînci.

Margareta însă nu era sigură: vuietul din munți a fost vuietul căderii sau vuietul unui rîs satanic? Oricum, Woland rî-dea, uitîndu-se la Margareta și spunea:

— Degeaba strigi aici, în munți, el e obișnuit cu prăbușiri de stînci și aceasta nu-l poate tulbura.

Nu-i nevoie să intervii pentru el, Margareta; pentru el a și intervenit cel cu care ar vrea atât de mult să stea de vorbă. Aici Woland se întoarce din nou spre maestru și-i spuse: Ei bine, acum poți să-ți închei romanul cu o singură frază!

Maestrul, care pînă atunci rămăsese nemișcat, privindu-l pe procurator, aștepta parcă aceste cuvinte.

Așezîndu-și mîinile pîlnie, strigă atât de tare, încît ecoul se rostogoli peste munții golași și pustii:

— Ești liber! Liber! El te așteaptă!

Munții preschimbară glasul maestrului în tunet, și tot tunetul acesta îi făcu să se năruie. Blestematele ziduri stîntea-se se prăbușiră și rămase doar platoul deșert, cu jețul de piatră în mijloc. Deasupra abisului negru în care se prăvăliseră zidurile, se aprinseră luminile unui oraș necuprins, dominat de idoli scînteietori, ce se înălțau peste grădina care crescuse luxuriantă în multe mii de *luni*. Drept spre grădina aceea se așternuse drumul argintat de lună, mult așteptat de procurator, și cel dintîi se repezi pe acest drum cîinele cu urechile ascuțite. Omul în mantie albă cu căptușeala sîngerie se ridică din jeț și strigă ceva cu glas hîrîit, frînt. Nu se putea desluși dacă plînge sau rîde, și ce anume strigă. Se văzu numai cum, urmîndu-și paznicul credincios, alergă și el impetuos pe drumul argintat de lună.

— Trebuie să-l urmez? întrebă maestrul plin de neliniște, atingînd cu mîna frîul.

— Nu, răspunse Woland, la ce bun să alergi pe urmele a ceva ce s-a sfîrșit?

— Deci, într-acolo? întrebă iar maestrul, întorcîndu-se și arătînd înapoi, spre locul unde, în depărtare, se țesuse orașul de curînd părăsit, cu turnurile ca de turtă dulce ale mînăstirilor și cioburi de soare scînteind în geamuri.

— Nici într-acolo, îi răspunse Woland, și glasul lui, îngroșat, se revărsă peste stînci. O, romanticul

maestru! Acela pe care abia așteaptă să-l vadă eroul plămădit de dumneata, eroul căruia, adineauri, i-ai dat drumul să plece, ți-a citit romanul. Spunînd aceasta, Woland se întoarce spre prietena maestrului: Margareta Nikolaevna! Este imposibil să nu credem că te-ai străduit să închipui pentru maestru cel mai frumos viitor, dar, te asigur, cel pe care vi-l propun eu și pe care mi l-a cerut pentru voi Yeshua — e mai bun! Lăsați-i în doi, urmă Woland și, plecîndu-se din șa spre șaua maestrului, schiță un gest în urma procuratorului, care se depărta: să nu-i tulburăm. Și poate, pînă la urmă, or să ajungă ei să se înțeleagă cumva.

Rostind aceste cuvinte, Woland își avîntă mîna spre Yeru-shalayim, și orașul se stinse în zare.

— Iar acolo, la fel, arată Woland înapoi, ce să faci dumneata în hruba aceea? Și soarele frînt în geamuri se stinse pe dată. Pentru ce să te întorci? urmă Woland blînd și convingător. O, maestre, de trei ori romantic, e oare cu putință să nu vrei dumneata să te plimbi ziua cu prietena dumitale sub vișinii înfloriți, iar seara să ascuți muzica lui Schubert? Se

poate să nu-ți facă plăcere să scrii cu pană de gîscă, la lumina făcliilor? Nu vrei dumneata, asemenea lui Faust, să stai aplecat asupra unei retorte, în speranța că vei reuși să plămădești un nou homunculus? Acolo! Acolo! Acolo te și așteaptă o casă și un servitor bătrîn. Luminările sînt aprinse, dar în curînd se vor stinge, pentru că numaidecît veți întîmpina zorile. Pe drumul acesta, maestre, numai pe acesta! Adio, venit-a ceasul să plec!

— Adio! îi răspunseră într-un strigăt maestrul și Margareta.

Atunci, fără să țină seama de nici un drum, Woland cel negru se aruncă într-o surpătură și, în urmă-i, se prăvăli cu zgomot întreaga lui suită.

Pieriră toate — stîncile și platoul, drumul argintat de lună și Yerushalayimul. Nici caii negri

nu mai erau. Maestrul și Margareta văzură zorile făgăduite. Se aprinseră îndată după luna din miez de noapte. În strălucirea celor dintâi raze ale dimineții, maestrul și prietena lui străbăteau o punte mică din piatră, năpădită de mușchi. Trecură puntea, pîrîul rămase în urma celor doi amanți credincioși, care păseau acum pe un drum nisipos.

— Ascultă glasul tăcerii, îl rugă Margareta pe maestrul, și nisipul foșnea sub picioarele ei desculțe. Ascultă și desfa-tă-te cu ceea ce nu ți-a fost dat în viață — cu liniștea. Uite, vezi înaintea noastră casa ta, casa ta eternă, care ți-a fost dată drept răsplată. Am și văzut fereastra cu trei canaturi și vița sălbatică ce se cațără pînă-n acoperiș. Iată casa ta, eterna ta casă. Știu, seara vor veni la tine cei pe care-i iubești, care te interesează și care nu te vor neliniști, nu te vor tulbura. Îți vor cînta și-ți vor cînta la flaut, ai să vezi ce lumină e în odaie cînd ard luminările. Vei adormi, arborîndu-ți tichia aceea slinoasă de totdeauna. Vei adormi cu zîmbetul pe buze. Somnul te va reconforta, gîndurile tale vor fi pline de înțelepciune. Și n-ai să mă mai poți alunga. Somnului tău voi sta eu de veghe.

Astfel vorbea Margareta, mergînd cu maestrul spre casa lor, spre casa lor eternă, și maestrului i se părea că vorbele Margaretei curg susurînd, cum curgea și susura pîrîul lăsat în urmă, și memoria maestrului, neliniștită, memoria împunsă cu noian de ace, începu să se stingă. Cineva îl lăsa liber pe maestrul, așa cum el însuși îl lăsase liber adineauri pe eroul pe care-l crease. Acest erou plecase în beznă, plecase fără întoarcere, iertat în noaptea de duminică, fiu al regelui-cititor în stele, al cincilea procurator al Iudeii, cumplitul călăreț Pilat din Pont.

^[1] Vers din poezia *Seară de iarnă* de A.S. Pușkin.

Table of Contents

[Title page](#)

Table of Contents

Title page	1
------------	---